

A.No. 17690

42:11

கந்த புராணம் மூலமும் தெளிவுரையும்

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் அருளிய

கந்த புராணம்

மூலமும் தெளிவுரையும்

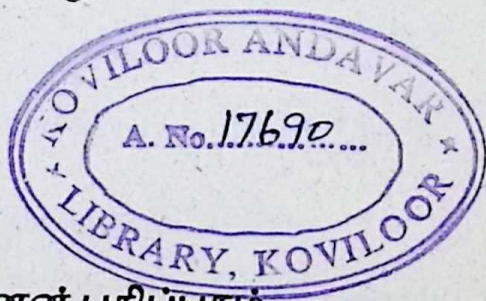
பத்தாம் தொகுதி
தட்ச காண்டம் - பிற்பகுதி

உரையாசிரியர்

புலவர் அ. மாணிக்கம் M.A.

தமிழ்ப் பேராசிரியர் (ஒய்வு)

அ.மா. ஜெயின் கல்லூரி, சென்னை.

வர்த்தமானன் பதிப்பகம்

ஏ.ஆர்.ஆர். காமப்ளெக்ஸ்,

141, உஸ்மான் சாலை,

தி. நகர், சென்னை -17.

Ph. 825 7995.

முதற் பதிப்பு : 1989

இரண்டாம் பதிப்பு : 1993

உரிமை : பதிப்பகத்திற்கே.

விலை : 10 தொகுதிகள் அடங்கிய
ஒரு செட் ரூ. 600. 00

பதிப்புரை

இந்தத் தொகுதியுடன் கந்தபுராணம் நிறைவு பெறுகிறது.

சிவபெருமானின் சிறப்புகள் இந்தப் பகுதியில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

‘தான்’ என்னும் ஆணவத்தால் வீழ்ச்சி பெற்ற தக்கனின் வரலாறு இந்தப் பகுதியில் குறிக்கத்தக்கதாகும்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக— சிகரமாக வள்ளியம்மை திருமணம் இதில் இடம் பெறுகிறது. சங்க இலக்கிய நெறியான ‘களவொழுக்கம்’ இங்குப் போற்றப்படுகிறது. கச்சியப்ப சிவாசாரியார் நமது பழைய பண்பாட்டுக்குத் தரும் சிறப்பினை இதனால் அறிகிறோம்.

அச்சத்துடன் தொடங்கினோம் — ம கி ழ் ச் சி யு ட ன் முடித்துள்ளோம்.

ஆதரவு தரும் அனைவருக்கும் நன்றியுடையோம்.

பதிப்பகத்தார்

பொருளடக்கம்

(தட்ச காண்டம் பிற்பகுதி)

எண்	பக்கம்
14. கயமுகன் உற்பத்திப் படலம்	6
15. அனந்தன் சாப நீங்கு படலம்	120
16. தானப் படலம்	138
17. வேள்விப் படலம்	156
18. உமைவரு படலம்	162
19. வீரபத்திரப் படலம்	182
20. யாக சங்காரப் படலம்	208
21. அடிமுடி தேடு படலம்	284
22. தக்கன் சிவபூசை செய் படலம்	328
23. கந்த வீரதப் படலம்	332
24. வள்ளியம்மை திருமணப் படலம்	396

கந்தபுராணம்

பத்தாம் தொகுதி

தட்ச காண்டம்

(பிற பகுதி)

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

புலவர் அ. மாணிக்கம் M. A.

ஆறாவது

நட்ச காண்டம்

பிற்பகுதி

14. கயமுகன் உற்பத்திப் படலம்

9186 பாக சாதனன் தொல்லைநாள் வானவப் படையோ
டேகி யேஅசு ரர்க்கிறை தன்னைவென் றிகலில்
வாகை சூடியே விஞ்சையர் முதலினோர் வாழ்த்தப்
போக மார்தரும் உலகிடை மீண்டுபோய்ப்
புகுந்தான்.

9187 பொன்ற கர்க்கிறை போதலும் பொறாமையிற்
புழுங்கி
வன்னி யுற்றிடும் அலங்கல்போ லுளநனி வாடி
வென்ன ளித்திடும் அவுணர்தங் கோமகன்
வினையேற்
கென்னி னிச்செயல் எஃப்பெரி துன்னியே
இனைந்தான்.

9188 வெருவ ரும்படி மலைந்திடும் அமரர்பான் மேவிப்
பொருது வென்றிகொண் டெனக்குமப் பெரும்புகழ்
புனைய
ஒருவ ரெங்குலத் தில்லைகொ லோவென
உரையாக்
குருவி ருந்துழி அணுகியே வணங்கினன்
கொடியோன்.

ஆறாவது

தட்ச காண்டம்

பிற்பகுதி

14. கயமுகன் உற்பத்திப் படலம்

9186. “முன்னொரு காலத்தில், இந்திரன் தேவர் படையுடன் போய் அசுரர்க்கு அரசனான அசுரேந்திரனை போரில் வென்று வாகை மாலை சூடி, வித்தியாதரர் முதலியவர் வாழ்த்த, இன்பம் அனுபவிப்பதற்குரிய தம் சுவர்க்க உலகத்தில் புகுந்து அரசு வீற்றிருந்தான்.

9187. “சுவர்க்கத்து அரசனான இந்திரன் வெற்றி பெற்றுச் செல்லவும், அந்த இந்திரனுக்குப் புறங்கொடுத்த அசுரேந்திரன் பொறாமையால் புழுங்கித் தீயில் இட்ட மலர் மாலை போல மனம் வாடி, ‘தி வினையேனான எனக்கு இனிச் செய்யத் தக்கது யாது?’ என்று எண்ணி வருத்தம் அடைந்தான்.

9188. “கொடியவனான அசுரேந்திரன், அச்சம் உண்டாகப் போர் செய்யும் வீரமுடைய தேவர்களிடம் சென்று, போர் செய்து வெற்றி கண்டு தேவர்கள் பெற்ற அந்தப் பெரிய புகழை எனக்கும் சூட்ட, எம் அசுரர் குலத்தில் ஒருவரும் இல்லையோ?” என்று சொல்லித் தம் குல குருவான சுக்கிராசாரியாரை அடைந்து வணங்கினான்.

8 □ கந்தபுராணம்

- 9189 பொற்றை யின்சிறை தடிந்தவன் சுரரொடும்
 போர்மேல்
 உற்ற காலையில் படையுடன் யான்பொருது
 உடைந்து
 மற்ற வற்குவென் னளித்தனன் நம்பெரு மரபிற்
 கொற்ற வீரர்க ளியாவரு முடிந்தனர் கூற்றால்.
- 9190 கழிய மாசினை அடைந்தனம் இன்னலே கரையாம்
 பழிகொள் வேலையில் அழுந்தினம் உடைந்திடு
 பகைவர்க்கு
 அழிவும் உற்றனம் பெருந்திறல் அற்றனம் அவுணர்
 ஒழியும் எல்லைவந் தெய்திய தோவிவண்
 உரைத்தி.
- 9191 சிறுவ ராயினோர் பெருமையிற் பிழைப்பரேல்
 தெருட்டி
 உறுதி பற்பல கொழுத்திமற் றவர்தமை உயர்ந்த
 நெறியின் ஆக்குதல் குரவர்தங் கடனது நீயே
 அறிதி யாதலின் உய்யுமா றுரைத்தியென்று
 அறைந்தான்.
- 9192 உரைத்த வாசகங் கேட்டலும் மன்னநீ உளத்தில்
 வருத்த முற்றிடல் என்னவே தேற்றிமேல் வருவ
 கருத்தி லுன்னினன் தெரிதலும் வெதும்பிய காயத்
 தரைத்த சாந்தினை அப்பினன் போலஒன்று
 அறைந்தான்.

9189. “மலையின் இறகுகளை அரிந்தஇந்திரன், தம் தேவர் படையுடன் வந்து போரிட்ட போது, என் படையுடன் யான் போரிட்டுத் தோற்று, அந்த இந்திரனுக்குப் புறங்கொடுத்தேன். நம் குலத்தில் உள்ள வெற்றி வீரர்கள் யாவரும் இந்திரன் என்னும் எமனால் இறந்து விட்டனர்.

இரண்டாம்

9190. “மிகவும் இழிவை அடைந்தோம். துன்பமே கரையாகின்ற வகையால் நீர்மிக்க கடலுள் மூழ்கினோம். முன் நமக்குத் தோற்ற பகைவர்க்கு நாம் இப்போது தோற்றோம். பெரிய வன்மையை இழந்து விட்டோம். அசுரர் குலம் அழியும் காலம் வந்து சேர்ந்ததோ? இப்போது உரைப்பாயாக!

9191. “சிறியவர் பெருமையினின்று தவறுவாரானால் அவர்களைத் தெளிவித்துப் பற்பல உறுதிநெறிகளை அறிவுறுத்தி, அச்சிறியவரை உயர்ந்த நெறியில் செலுத்துதல் குரவரின் கடமையாகும். அதைத் தாங்கள் அறிவீர்கள்! ஆதலால் நம் குலம் உய்யும் வழியைத் தாங்கள் உரைத்தருளுக!” என்று சொன்னான்.

9192. அசுரேந்திரன் கூறிய சொல்லைக் கேட்டவுடன் “மன்னனே! நீ உள்ளத்தில் வருத்தம்அடைய வேண்டாம்!” என அவனைத் தேற்றி, எதிர் கால விளைவு பற்றித் தன் மனத்தில் சிந்தித்தார். அந்தச் சிந்தனையில் எதிர்கால விளைவு இன்னது என்று தோன்றுதலும், வெம்மை அடைந்த உடலில் அரைத்த சந்தனத்தைப் பூசியவனைப் போல, அந்த அசுரேந்திரனின் மனம் குளிர ஒன்றைச் சொல்லலானான்.

10 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 9193 ஆதியம் பரமன் தாளே அடைதரு புனிதன்
தொல்லை
வேதியர் தலைவனான விரிஞ்சன்மெய் யுணர்வில்
பூத்த
காதலன் புலங்க ளாய பகைஞரைக் கடந்த காட்சி
மாதவ முனிவர்க் கீசன் வசிட்டனென் றுரைக்கும்
வள்ளல்.
- 9194 அன்னவன் மரபின் வந்தோன் அறிஞர்க்கும்
அறிஞன் மேலாய்
மன்னிய நெறிக்கண் நின்றோன் மாகதன் என்னும்
பேரோன்
உன்னரு மறைகள் யாவும் உணர்ந்தவன் உயர்ந்த
வீடு
தன்னைஇங் கடைவன் என்னாத் தவந்தனை
இயற்றலுற்றான்.
- 9195 ஆயவன் தன்பால் இன்றோர் அசுரகன்
னிகையைத் தேற்றி
ஏயினை என்னின் அன்னாள் எய்தியே அவன்ற
னோடு
மேயிள காவை ஆங்கோர் வேழமா முகத்தன்
உங்கள்
நாயகன் ஆகத் தோன்றி நற்றவம் புரிவன் அன்றே.
- 9196 நற்றவம் புரிதல் காணா நண்ணலர் புரங்கள்
மூன்றும்
செற்றவன் மேவி மேலாஞ் செல்வமுந் திறலும்
நல்க.
மற்றவன் வானோர் தொல்சீர் மாற்றியெல்
வுலகும் ஆளுங்
கொற்றவ னாவன் என்று கூறினான் குரவ
னானோன்.

9193. “ஆதியான சிவபெருமானின் அடிகளையே அடைந்த பெரும்புனிதர், பழைய வேதியர்களின் முதல்வரான நான்முகனின் சாத்துவிக அறிவில் உதித்த பிரம புத்திரர்—ஐந்து புலன்கள் என்ற பகையை வென்ற குற்றம் இல்லாத காட்சியையுடைய பெருந் தவத்தையுடைய முனிவர்க்குள் சிறந்தவர் ‘வசிட்டர்’ என்று புகழப்படும் அருள்வள்ளல் ஆவார்.

9194. “அந்த வசிட்டருடைய மரபில் உதித்தவர்: அறிஞரில் அறிஞர்; உயர்ந்த நிலை பெற்ற சன்மார்க்க நெறியில் நின்றவர்; ‘மாகதன்’ என்ற பெயரை உடையவர்; நினைத்தற்கரியமறைகளையெல்லாம் உணர்ந்தவர்; ‘உயர்ந்த வீடுபேற்றை அடைவேன்’ என உறுதி கொண்டு இந்த வுலகத்தில் தவத்தைச் செய்து கொண்டிருப்பவர்.

9195. அந்த மாகத முனிவனிடத்தில் இப்போதே ஓர் அசுர கன்னி ஒருத்தியைத் தெளிவித்து அனுப்பினாயானால், அவள் அம்முனியிடம் சென்று அவரைச் சேர்ந்த போது, ஆங்கு யானை முகத்தவன் உங்கள் தலைவனாகப் பிறந்து நல்ல தவத்தைச் செய்வான்.

9196. “நல்ல தவம் செய்தலைப் பார்த்துப்பகைவரின் திரிபுரங்களை எரித்த சிவபெருமான் தோன்றி, மேலான செல்வத்தையும் வல்லமையையும் கொடுக்க, அவன் தேவர்களின் சிறப்புகளை அழித்து, எல்லா உலகங்களையும் ஆள்கின்ற அரசன் ஆவான்!” என்று குருவான சுக்கிராசாரியார் உரைத்தார்.

12 □ கந்தபுராணம்

- 9197 அவ்வுரை கேட்ட லோடும் அடித்துணை இறைஞ்சி
 செவ்விது செவ்வி தெந்தாய் செய்வல் நீபணித்த ஈது
 எவ்வமில் புகரும் அற்றே இயற்றிய சென்மோ தென்ன
 மைவரை அனைய மேனி மன்னவன் கடிது என்ன
 மீண்டான்.
- 9198 மீண்டுதன் னிருக்கை எய்தி விபுதையென்
 காண்டகும் எழிலின் மிக்க கன்னிதன் குலத்தில் றொருத்தி யன்னாள்
 பூண்டகு நாணி னோடும் பொருந்கினள் அவுளை வந்தாள்
 ஈண்டொரு மொழிகேட் டன்னாய் என்னிடர் எய்தி
 தீர்த்தி யென்றான்.
- 9199 மன்னவர் மன்னன் கூறும் மாற்றமங் கதனைக்
 கன்னிகை யாகி நின்ற காமரு வல்லி அன்னாள் கேளாக்
 நின்அடித் தொண்டு செய்யும் நிருதர்தங் குலத்து
 என்னுனக் கியற்றுஞ் செய்கை இசைந்தன் வந்தேன்
 இசைத்தி என்றாள்.
- 9200 உரையென லோடு மன்னன் உன்குலத் தோரை
 பொருதுவென் கண்டு மண்டு போனதை அறிதி விண்ணோர்
 மருவருங் குழலாய் போரில் வானவர் அன்றே தம்மை
 ஒருவரும் இல்லை நின்னால் உற்றிட வேண்டுங் வெல்ல
 கண்டாய்.

9197. “அந்தச் சொல்லைக்கேட்டதும், அசுரேந்திரன் அவருடைய இரண்டு அடிகளையும் வணங்கி, “எம் ஆசாரியாரே! இது நல்லது! நல்லது! தாங்கள் ஏவிய இப்பணியைச் செய்வேன்!” என்று கூற, குற்றம் இல்லாத சுக்கிரனும், ‘அவ்வாறே செய்வதாசச் செல்லுக!’ என்று விடை கொடுக்க, கருடலை போன்ற உடலையுடைய அசுரேந்திரன் திரும்பிப் போனான்.

9198. “அசுரேந்திரன் சுக்கிராசாரியரிடமிருந்து மீண்டு தன் இருப்பிடத்தை அடைந்தான். ‘விபுதை’ என்று பெயர் சொல்லப்படும் ஒரு பெண்; அவள் காணத்தக்க அழகில் மிக்கவள்; அசுரர் குலத்தில் தோன்றியவள்; அணியாகப் பூணத்தக்க நாண் என்ற குணத்தை உடையவள். அப் பெண்ணை அவன் அடைந்து “பெண்ணே! நான் இப்போது சொல்லும் சொல்லைக் கேட்டு என் துன்பத்தை நீக்குவாயாக!” என வேண்டினான்.

9199. “மன்னர்க்கு எல்லாம் மன்னனான அசுரேந்திரன் சொல்லும் சொல்லைக் கேட்டு, கன்னியான எவரும் விரும்பும் கொடி போன்ற விபுதை, ‘நான் உன் பணியைச் செய்யும் அசுரர் குலத்தில் தோன்றியவள். இத்தகைய நான் உனக்குச் செய்யக்கூடியது யாது? நான் செய்யக் கூடியதை எனக்குச் சொல்வாயாக!’ என்றாள்.

9200. “‘உரைப்பாயாக’ என்று விபுதைசொன்னதும், அசுரேந்திரன் விபுதையைப் பார்த்து, ‘மணம் கமழும் கூந்தலையுடையவளே! உன் குலத்தவரான அசுரரைத் தேவர் போர் செய்து முதுகுகண்டு வெற்றியுடனே சென்றதை நீ அறிவாய் அன்றோ! அத்தேவர்களைப் போரில் வெல்வதற்கு நம் குலத்திலே வல்லமை படைத்த பிள்ளை இல்லை! அத்தகைய ஆற்றல் உடைய பிள்ளையை உன்னால் பெறுதல் வேண்டும்’.

- 9201 ஆங்கற்கு ஏதுக் கேட்டி அம்பொன்மால்
வரைத்தெ னாதூ
பாங்கரில் அரிய நோன்பு பயிலுமா கதன்பாற்
சென்று
நீங்கல்செல் லாது பன்னாள் நினைவறித்
தொழுகிக் காலந்
தீங்கற நாடி அன்னான் சேய்தவஞ் சிதைத்துச்
சேர்தி.
- 9202 சேருதி யென்னின் அங்கோர் சிறுவனின் இடத்தில்
தோன்றிப்
பாலரு கனைத்தும் மேலாம் பதங்களும் வலிதில்
கொண்டு
வீரரில் வீர னாகி வெப்பகை வீட்டி எங்கள்
ஆரஞர் துடைக்கும் அன்னாய் அன்னவா றமைதி
என்றான்.
- 9203 வேந்தன துரையைக் கேட்ட விபுதையம் முனிவன்
தன்பால்
போந்துன தெண்ண முற்றப் புதல்வனை அளித்து
மீள்வல்
ஏந்தல்நீ இரங்கல் என்றே யேகினள் இறைவன்
வானோர்
மாய்ந்தனர் இனியென் றுன்னி மகிழ்ச்சியோ
டிருந்தான் அங்கண்.
- 9204 ஏகிய அசுர கன்னி ஏமமால் வரையின் சார்போய்
மாகதன் பாற்சென் றன்னான் மாதவத் திறத்தை
நோக்கி
ஆகொடி திவனே அல்லா தாரிது புரியும் நீரார்
மோகமிங் கிவனை யாக்கி முயங்குவ் தெவ்வாறு
என்றாள்.

9201. “மேற்கூறியவாறு அப்பிள்ளையைப் பெறுவதற்கான வழியைக் கேட்பாயாக! அழகிய பெரிய மேருமலையின் தென் பகுதியில் அரிய தவத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கும் ‘மாகதன்’ என்ற முனிவரிடம் செல். சென்று, அவரை விட்டு நீங்காமல், பல காலம் அவரது குறிப்பறிந்து ஒழுகி, அம் முனிவர் செய்யும் தவத்தை அழித்து, ஆற்றல் படைத்த மைந்தனைப் பெறுவதற்கு ஏற்ற காலத்தைக் குற்றமற ஆராய்ந்து, தக்க காலத்தில் அம்முனிவரைக் கூடுவாயாக!

9202. “அவ்வாறு நீ அவரைச் சேருவாயானால் அவ் வீடத்தில் ஒரு மைந்தன் உன்னிடம் உதித்து, மண் உலகம் முழுவதையும் மேலான வான் உலகப் பதங்களையும் வலிதிருகவார்ந்து, வீரர்க்கெல்லாம் வீரனாகி, கொடிய பசையை அழித்து, எங்களது அரிய துன்பத்தைத் துடைப்பான். ஆதலால், அன்னையே, குறிப்பிட்டபடி ஒழுகுவாயாக!” என்றான்.

9203. “அந்த அசுரேந்திரனின் சொல்லைக் கேட்ட விபுதை, “அந்த மாகத முனிவரிடம் சென்று உம் கருத்து நிறைவேறும்படியாக மைந்தனைப் பெற்றுக் கொண்டு வருவேன். மன்னரே! தாங்கள் வருந்த வேண்டாம்!” என்று சொல்லிச் சென்றாள். அசுரேந்திரன் ‘இனித் தேவர் ஒழிந்தனர்’ என்று எண்ணி மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தான்.

“9204. அவ்வாறு சென்ற அசுரர் குலத்தில் தோன்றிய கன்னியான விபுதை, பெரிய மேருமலையின் அருகில் போய், அந்த மாகத முனிவரின் தவத்தைப் பார்த்து, ‘ஓ’ இது கொடிது! இம்முனிவரே அல்லாது இந்தக் கொடிய தவத்தைச் செய்ய வல்லவர் யார்? இங்கே இம்முனிவருக்கு மோகத்தை உண்டாக்கிச் சேருவது எப்படி?’ என்று எண்ணினாள். (ஏமம்-பொன்)

:9205 நேமிகள் அனைத்தும் ஆர நிவந்தெழும் வடவை
தன்னை
மாழுகில் மாற்ற அற்றோ மாற்றவே வல்ல
தெனில்
காமவேள் எடுத்த செய்ய கணைஎலாம் ஒருங்கு
சென்றித்
தோமிச்சீர் முனியை வாட்டித் துறவையும்
மாற்றும் என்றாள்.

:9206 வானுயர் தவத்தின் நிற்கும் மாகதன் யானே யல்ல
மேனகை வரினும் நோக்கான் விண்ணவர் பகைஞர்
தங்கள்
கோனிஃ துணரான் போலுங் குறுகிநீ புணர்தி
என்றால்
நானதற் கிசைந்த வாறும் நன்றென நகைத்து
நின்றாள்.

:9207 போந்தனென் மீண்டும் என்னில் போற்றலர்க்
குடைந்து சோரும்
வேந்தனென் னுற்றாய் என்று மீளவும் விடுப்பன்
அம்மா
ஏய்ந்தநே யத்தி லென்பால் எய்திமற் றிவனே
எற்குக்
காந்தனே யாக நோற்றுக் காலமும் பார்ப்பன்
என்றாள்.

:9208 என்றிவை உன்னி உற்றோர்க் கினிதருள் புரியும்
வெள்ளிக்
குன்றுறை பெகுமான் செய்ய குரைகழல் கருத்துள்
கொண்டு
வன்றிறல் நோன்பின் மிக்க மாகத முனிவன் நேரா
நின்றருந் தவத்தை யாற்ற நெடும்பகம் கழிந்த
தன்றே.

9205. “கடல்கள் அனைத்தையும் உண்ணுமாறு பொங்கி எழும் வடவாமுகாக்கினியைக் கரிய மேகம் தணிக்க வல்லதானால், மன்மதன் எடுத்த நல்ல மலர் அம்புகள் அனைத்தும் ஒருங்கு சென்று இக்குற்றம் அற்ற தவச்சிறப்பையுடைய முனிவரைக் கலக்கம் செய்து அவரது துறவையும் போக்கும்!” என்று சொன்னாள்.

9206. “மிகச்சிறந்த தவத்தில் நிலைத்து நிற்கும் இம்மாகத முனிவர், அசுரப் பெண்ணான நான் அல்லேன், தேவப் பெண்ணான மேனகையே வந்தாலும், கண்ணெடுத்தும் பார்க்க மாட்டார்! தேவரின் பகைவரான அசுரரின் தலைவனான அசுரேந்திரன் இதை அறியமாட்டான் போலும்! இதனால் தான் ‘நீ என்று இம்முனிவனைக் கூடு’ என்று இயம்பினான். முடியாத அச்செயலுக்கு நான் உடன்பட்டது நன்றாயுள்ளது!” என்று அவள் தன்னையே இகழ்ந்து நகைத்தாள்.

9207. ‘இது இயலாத செயல்’ என்பதால், நான் திரும்பிச் செல்வேன் ஆயினும், பகைவர்க்குத் தோற்று மனம் தளரும் அசுரேந்திரன், ‘என்ன நினைந்து என்ன செய்தாய்?’ என்று திரும்பவும் இம்முனிவரிடத்தே அனுப்புவான்! ஆகையால், இம் முனிவர் தாமே கொண்ட ஆசையால் எம்மிடம் வந்து எனக்கு நாயகனாகும்படி தவம் செய்து நல்ல மகனைப் பெறுவதற்கு ஏற்ற காலத்தையும் எகிர்பார்ப்பேனாக!” என்று துணிவு கொண்டாள்.

9208. “என இவ்வாறு எண்ணித், தம்மை அடைந்த வர்க்கு இனிதாய் அருள் செய்கின்ற வெள்ளி மலையில் வீற்றிருப்பவனான சிவபெருமானது செம்மையாய் ஒலிக்கின்ற கழல்கள் அணிந்த திருவடிகளை உள்ளத்தில் கொண்டாள். வலிய திறல் மிக்கதவம் செய்கின்ற மாகத முனிவர்க்கு எதிரே போய், அரிய தவத்தைச் செய்தாள். அங்ஙனம் நீண்ட காலம் கழிந்தது.

- 9209 மாதசெய் தவத்தி னாலும் வரன்முறை வழாத
ஊழின்
ஏதுவி னாலும் அங்கண் இருங்களிற் றொருத்தல்
ஒன்று
காதலம் பிடியி னோடு கலந்துடன் புணரக் காணுஉ
ஆதரம் பெருகப் பல்கால் நோக்கினன் அருந்த
வத்தோன்.
- 9210 மறந்தனன் மனுவின் செய்கை மனப்படு பொருளை
வாளா
துறந்தனன் காமம் என்னும் சூழ்வலைப் பட்டுச்
சோர்வுற்று
இறந்தனன் போல மாழ்கி இன்னுயிர் சுமந்தான்
இன்று
பிறந்தனன் இனைய கூட்டம் பெற்றிடு வேனேல்
என்றான்.
- 9211 என்றிது புகன்று முன்செய் தவக்குறைக் கிரங்கி
என்றும்
நின்றது பழியே யேனும் நீடுமேற் காமச் சூர்நோய்
தின்றுயிர் செகுக்கும் அந்தோ செய்வதிங்
கெவனோ என்னா
வென்றிகொள் முனிவன் தானும் மனத்தொடு
வினவல் உற்றான்.
- 9212 தீவிடம் தலைக்கொண் டாங்கே தெறுதரு காமச்
செந்தி
ஓய்வது சிறிதும் இன்றி உள்ளுயிர் அலைக்கும்
வேலை
யாவதென் இருக்கின் இன்னும் அருந்தவங் கூடும்
ஆவி
போவதிற் பயன்யா தென்னாப் புணர்ச்சிமேற்
புந்தி கொண்டான்.

9209. “அக்ர குலப் பெண்ணான விபுதை செய்யும் தவத்தாலும், வரன் முறை தவறாத ஊழினாலும், அங்கு ஆண்யானை ஒன்று காதலையுடைய ஒருபெண் யானையுடன் கலந்து ஒருங்கு சேரக்கண்டு, அதனால் ஆசை மிக, பலமுறை அரிய தவத்தை உடைய அம்முனிவர் அதைப் பார்த்தார்.

9210. “மந்திரத்தைச் சொல்லும் செயலை மறந்து மனத்தில் கொண்ட தியானப் பொருளை வீணே இழந்து, காமம் என்ற சூழும் வலையுட்பட்டுச் சோர்ந்து. இறந்தவரைப் போல மயங்கி, இனிய உயிரை மட்டும் சுமந்து கொண்டு, ‘இன்று இத்தகைய கூட்டத்தைப் பெறுவேனா’ எனில், நான் பிறந்த பயனைப்பெற்றவன் ஆவேன்!’ என்றார் அம்முனிவர்.

9211. “என்று இவ்வாறு சொல்லிச் செய்யப்படும் தவக் குற்றவுக்கு இரங்கி. ‘எப்போதும் பழி நிலைத்து நிற்பதா னாலும், அச்சத்தைத் தரும் காமநோய் இன்னும் காலம் நீட்டிக்குமானால், உயிரைத் தின்று அழித்துவிடும். அந்தோ நோய் தீர வழிவகுப்பதன்றி இங்கு வேறு செய்யக்கூடியது யாது?’ என்று ஐம்புலன்களை வெற்றி கண்ட முனிவரும் தம் மனத்துள் எண்ணினார்.

9212. ‘கொடிய விடம் தலைக்கு ஏறியதைப் போலக் கொல்லும் தன்மை கொண்ட காமத்தீ சிறிதும் ஓயாது உள்ளே உயிரை வருத்தியபோது உயிரைக்காவாது வாளா இருப்பதால் பயன் என்ன? உயிருடன் இருந்தால் பின் தவம் கைகூடும். உயிரை விடுவதாலே பயன் ஏதும் இல்லை!’ என்று விதிவழிச் சென்று புணர்ச்சியில் மலம் வைத்தார்.

20 □ கந்தபுராணம்

- 9213 போவதற் கெண்ணும் போதில் பொருவில்சீர்
 அசுரர்க் கெல்லாம்
 காவலின் ஏவல் போற்றுங் கன்னிகை முனிவன்
 காந்த்
 தோய்வதும் பிறவும் எல்லாம் ஒருங்குடன்
 நோக்கி எண்ணம்
 யாவதும் முடிந்த தென்னா எல்லையில் மகிழ்ச்சி
 பெற்றாள்
- 9214 ஈங்கிது கால மாகும் இடனுமாம் இதற்கு வேறு
 திங்கினை இனைய கூட்டஞ் செய்தவஞ் செய்த
 தென்னா
 வாங்கிய நுதலி னானும் வல்விரைந் தெழுந்து
 தூயோன்
 பாங்கரின் அணுகிப் பொற்றாள் பணித்தனள் பரிவு
 கூர.
- 9215 மின்னிடை பணிந்து நிற்ப் மெய்யுறுப் பனைத்தும்
 நோக்கிப்
 பின்னரும் மால்மீக் கொள்ளப் பித்தரின் மயங்கா
 நின்று
 கன்னியும் என்னை வெஃகுங் காந்தரு வத்தி
 னானும்
 இன்னவ ளாயின் அன்றோ என்னுயிர் உய்யும்
 என்னா.
- 9216 கருத்திடை உன்னி யார்நீ கன்னியோ என்ன
 லோடும்
 அருத்திகொள் முனியை நோக்கி அன்னதாம்
 என்ன நம்பால்
 வரத்தகும் கருமம் என்கொல் வல்லையில் இயம்பு
 கென்றான்
 வீரத்தரில் தலைவ னாகி வீடுபெற் றுய்ய
 நோற்றான்.

9213. தவத்தைக் கைவிட எண்ணிய சமயத்தில் ஒப்பற்ற சிறப்புடைய அசுரேந்திரனின் ஆணையைப் பேணும் கன்னியான விபுதை முனிவர் காமத்தில் தளர்வதையும் அதன் விளைவுகளையும் அம்முனிவரிடம் ஒன்று பட்டு நோக்கி, 'எண்ணி வந்த எண்ணம் எண்ணியவாறு முடிந்தது!' என்று அளவில்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

9214. 'இங்கு இதுவே ஏற்ற காலம். இடமும் அப் படியே! இனி இதற்கு வேறு இடையூறு இல்லை. யானைகளின் விளைவான இத்தகைய கூட்டத்தை யான் செய்த தவமே தந்தது!' எனத் துணிந்து, வளைந்த நெற்றியையுடைய விபுதை விரைவாக எழுந்து, தூயவரான முனிவரின் பக்கத்தை அடைந்து, முனிவர்க்கு மேலும் ஆசை நோய் பெருகுமாறு, அவருடைய பொன்னடிகளை வணங்கினாள்.

9215. மின்னல் போன்ற இடையையுடைய விபுதை வணங்கி நிற்ப, அம்முனிவர் அவளுடைய உடல் உறுப்புகள் அனைத்தையும் உற்று நோக்கி மேலும் மோகம் அதிகரிக்க, பித்தரைப் போலமயக்கம் கொண்டு, என்னை ஆட்கொண்ட இவள், கன்னியாயும் என்னை விரும்பும் காந்தருவ மணத்துக்கு உரியவளாயும் இருந்தாலன்றோ என் உயிர் உய்யும்? என்று,

9216. இங்ஙனம் உள்ளத்தில் நினைத்து, தவ விரதர்களில் சிறந்தவராக வீடு பெற்று உய்யுமாறு தவம் செய்து கொண்டிருந்த முனிவர் மாகதர் "நீ யார்? கன்னியோ?" என்று வினவினார். விபுதை ஆசை மிகுகின்ற அம்முனிவரைப் பார்த்து 'அவ்வாறே!' என்று கூறினார். கூற, அம்முனிவர் "கன்னியே! என்னிடம் வருதற்குரிய கருமம் யாது! விரைந்து சொல்!" என்று வினவினார்.

22 □ கந்தபுராணம்

9217 முருந்தெனும் முறுவ லானும் முனிவநீ கணவ னாக
 இருந்தவம் புரிந்தேன் பன்னாள் இன்றது முடிவ
 தாகப்
 பொருந்தினன் ஈண்டு நின்னைப் புல்லிய வந்தேன்
 என்ன
 வருந்துறா தமுதம் பெற்ற மாக்கள்போல் மகிழ்ச்சி
 உற்றான்.

9218 என்பெருந் தவமும் பன்னாள் என்பொருட் டாக
 டாக நோற்ற
 நன்பெருந் தவமும் அன்றோ நின்னுடன் என்னை
 ஈண்டே
 அன்புறக் கூட்டிற் றம்மா அடுகளிற் றென்னப் புல்லி
 இன்புற வேண்டும் நீயும் இருப்பிடி யாதி என்ன.

9219 மெல்லியல் தானும் அங்கோர் வெம்பிடி யாகித்
 தோன்றி
 எல்லையில் காதல் பின்னும் ஈதலும் முனிவன்
 தானும்
 மல்லலம் களிற தாகி வானுயர் புழைக்கை நீட்டிப்
 புல்லினன் ஊற்றந் தானே புணர்ச்சியிற் சிறந்த
 தன்றே.

9220 நையுறுட் உள்ளம் ஆதி நான்மையும் பொறியில்
 நண்ணி
 ஐயுறு புலனோர் ஐந்தும் ஆவியின் ஒருங்க
 அன்னாள்
 மெய்யுறு புணர்ச்சித் தாய வேட்கையின் மேவ
 லுற்றுச்
 செய்யுறு காம முற்றித் தீர்ந்திடு காலை தன்னில்.

9217. “மயில் இறகின் அடியைப் போன்ற பற்களையுடைய அந்த விபுதையும், ‘முனிவரே’ நீவிர் எனக்குக் கணவராக வேண்டும் எனப் பலகாலம் தவம் செய்தேன். இன்று அது முற்றுப் பெற்றது. ஆக, இங்கு உம்மைத் தழுவும் படி வந்தேன்!” என்று சொல்ல, முனிவர் சிறிதும் வருந்தாது அமிர்தத்தைப் பெற்ற மக்களைப் போல் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். (முருந்து—மயில் இறகின் அடி)

9218. “நான் செய்த பெருந்தவமும் என்பொருட்டாக நீ செய்த பெருந்தவமும் ஒன்றுபட்டதன் விளைவன்றோ உன்னையும் என்னையும் அன்பு மிகுமாறு கூட்டி வைத்தது! ‘யான் கொல்லும் இயல்புடைய ஆண் யானையாக, நீ பெண் யானையாகு. நாம் இருவரும் ஆண் யானையும் பெண் யானையுமாகத் தழுவி இன்பம் அடைய வேண்டும்” என்று மாகத முனிவர் சொல்ல,

9219. “மென்மையான தன்மையுடைய விபுதையம் அப்போது விரும்பத்தக்க ஒரு பெண் யானையின் வடிவு எடுத்தாள். அளவில்லாத காதலை உண்டாக்கினாள். அம்முனிவரும் பொலிவுடைய ஆண் யானையாகி, மேல் நோக்கி உயரும் உள்துளையுடைய துதிக்கையை நீட்டித் தழுவினார். பரிசித்தலான புணர்ச்சிதானே புணர்ச்சிகளுள் சிறந்தது?

9220. நெகிழும் மனம் முதலிய அந்தக்கரணம் நான்கும் மெய் முதலான ஐந்து பொறிகளில் கலந்து, நுட்பமான கண்டு கேட்டு உண்டு உற்று அறியும் ஐந்து புலன்களும் மெய்யுறு புணர்ச்சிக் கண்ணதான வேட்கையில் உயிர் ஒடுங்குவது போல ஒன்று பட்டு அடங்க, அந்த விபுதை என்பவளைத் தழுவி, புணர்ச்சி செய்தற்கான காமம் முதிர்ந்து தீர்ந்து போகும் சமயத்தில்,

24 □ கந்தபுராணம்

- 9221 அயன்முதல் தலைவர் வானத் தமர்தரு புலவர்
ஆற்றும்
செயன்முறைக் கடன்கள் யாவும் சிந்தினன்
சிதைக்கும் வண்ணம்
வயமுகத் தடவு கொண்ட வயிர்த்திடு மருப்பின்
நால்வாய்க்
காமுகத் தவுணன் ஆங்கே கதுமென உதயஞ்
செய்தான்.
- 9222 பற்றிய பலகை ஒள்வாள் விதிர்த்தனன் பரவை
ஞாலம்
சுற்றினன் வரைகள் யாவுந் துகள்படத் துணைத்
தாள் உந்தி
எற்றினன் உருமே றஞ்ச இரட்டினன் உலக
மெல்லாஞ்
செற்றிடுங் கடுவ தென்னத் திரிந்தனன் சேற்றம்
மிக்கான்.
- 9223 அன்னதோர் பிடியு ரோமம் அளப்பில அவற்றில்
ஆங்கே
மின்னிலங் கெயிற்றுப் பேழ்வாய் வுளங்கெழில்
செக்கர் வாய்ந்த
சென்னியங் குடுமி வீரர் தெழித்தெழீஇச் செங்கை
தன்னில்
துன்னிரும் படைக ளோடும் தோன்றினர்
தொகையில் ஆன்றோர்.
- 9224 இன்னவ ரோடு கூடி இபமுகத் தவுணன் ஆர்ப்பத்
தன்னையும் பயந்தோன் தானுந் தளர்ந்தனரீ
இரியல் போகி
முன்னுறும் உருவங் கொள்ள முனிவரன் உணர்வு
தோன்ற
உன்னிநின் றிரங்கி யேங்கி ஊழ்முறை நினைந்து
நைந்தான்.

9221. நான்முகன் முதலான தலைவரும் வானத்தில் வாழும் தேவர்களும் செய்கின்ற நித்திய கடமைகள் யாவற்றையும் அழித்து ஒழிக்கும் வண்ணம், வெற்றியைத் தன்னிடம் கொண்ட. வளைவு பொருந்திய வன்மையான கொம்புகளையும், தொங்கும் வாயினையும் கொண்ட 'கய முகாசுரன்' உடனே விரைந்து அப்போது பிறந்தான்.

9222. கையில் கொண்ட கேடயத்தையும் ஒளி பொருந்திய வாளையும் அசைத்துக் கொண்டு, கடல் குழந்த உலகத்தைச் சுற்றி மலைகள் யாவும் பொடிபட இரண்டு கால்களாலும் உந்திக் கொண்டு, இடியும் அஞ்ச ஆரவாரம் செய்து, உலகம் முழுவதையும் அழிக்கத் தோன்றும் விடத்தைப் போலக் சினம் மிக்கு எங்கும் திரிந்தான்.

9223. "அத்தகைய ஒப்பில்லாத பிடியானையின் அளவில்லாத மயிர்களிலிருந்து, அச்சமயத்திலேயே, மின்னல் போல ஒளிவிடும் கொம்புகளையும் பிளந்த வாலையும் இளமை அழகையும், செவ்வானம் போன்ற தலையில் அழகான குடுமியையுமுடைய மிக்க தொகை கொண்ட வீரர்கள் சிவந்த கைகளில் பெரிய ஆயுதங்களுடன் ஆரவாரித்துக் கொண்டு உதித்து எழுந்தனர்.

9224. "யானையின் முகம் கொண்ட கயாமுகாசுரன் இங்ஙனம் பிறந்த வீரர்களுடன் சேர்ந்து ஆரவாரம் செய்தான். தாயான விபுதையும் தந்தையான மாகதரும் அச்சத் தால் தளர்ந்து அவ்விடத்தினின்று நீங்கிச் சென்று பழைய உணர்வு தோன்ற முனிவர் மாகதர் நிகழ்ந்ததை எண்ணி வாளா நின்று 'என்ன செய்து விட்டேன்!' என்று இரங்கி என்ன நடக்குமோ!' என ஏக்கம் கொண்டு, விதி உயிர் 'களை நடத்தும் முறையை நினைத்துப் பெரிதும் வருந்தினார்.

26 □ கந்தபுராணம்

- 9225 மாயமாங் காமம் என்னும் வலையிடைப் பட்டு
நீங்கும்
தூயவன் முன்னம் நின்ற தோகையைச் சுளித்து
நோக்கி
நீயெவர் குலத்தில் வந்தாய் நினைந்ததென் கழறு
கென்னச்
சேயிழை மரபும் வந்த செய்கையும் உணர்த்தி
நின்றான்.
- 9226 வரன்முறை உணர்தலோடும் மாகத முனிவன்
யானே
தரணியில் உயிர்க ளான சராசரந் தனக்கு
மேலாம்
சுரகுலந் தனக்கும் இன்றே துன்புறு வித்தேன்
என்னா
எரியுறு தளிர்போல் வாடி இன்னலங் கடலுட்
பட்டான்.
- 9227 சிலபொழு திரங்கித் தேறிச் சேயிழை மடந்தை
நும்கோன்
மெலிவுநின் னெண்ணந் தானும் வீடுபெற் றுய்ய
யான்முன்
பலபகல் புரிந்த நோன்பும் பாருல கனைத்தும்
வானோர்
உலகமு முடிந்த வேநீ ஒல்லையிற் போதி
என்றான்.
- 9228 போதிநீ என்ன லோடும் பொன்னடி வணங்கிச்
சென்று
தாதுலாந் தெரிய லாகத் தயித்தியர்க் கிறைபால்
எய்தி
ஈதெலாம் உரைத்த லோடும் எல்லையின் மகிழ்ச்சி
யாகிக்
காதல்கூர் தபனற் காணும் காலையங் கமலம்
போன்றான்..

9225. காமமான மாயை என்ற வலையுள் அகப் பட்டுத் தவத்தினின்று நீங்கும் தூயவரான மாகதர், தம் எதிரில் நின்ற மயில் போன்ற விபுதையைச் சினந்து பார்த்து “நீ எவர் குலத்து உதித்தவள்? நீ எண்ணி வந்த காரியம் என்ன? சொல்!” என்று வினவினார். விபுதை தான் தோன்றிய குலத்தையும் வந்த காரியத்தையும் தெரிவித்து நின்றாள்.

9226. ‘விபுதை தன்னிடம் வந்த வரலாற்றைக் கேட்டு அறிந்த மாகதர், “உலகத்தில் உள்ள உயிர்களான சராசரங்களுக்கும், மேலான தேவர் கூட்டத்துக்கும், நானே இன்று துன்பத்தைச் செய்து விட்டேன்!” என்று தீயில் பட்ட தளிரைப் போல் வாட்டம் அடைந்து துன்பம் என்ற கடலுள் ஆழ்ந்தார்.

9227. மாகதர் சிறிது நேரம் வருந்திப் பின்பு தெளிந்து, “பெண்ணே! உம் அரசனான அசுரேந்திரனின் துன்பமும் நீ எண்ணிவந்த எண்ணமும், மோட்சம் அடைய நான் பலநாள் எண்ணிச் செய்த தவமும், மண் உலகம் முழுவதும், தேவர் உலகமும் எல்லாம் ஒருங்கே முடிந்தன. இனி நீ விரைவாகச் செல்!” என்று சொன்னார்.

9228. ‘நீ செல்!’ என்று மாகத முனிவர் சொன்ன வுடன், விபுதை அம்முனிவரின் திருவடிகளை வணங்கி, அப்பாற் போய், மகரந்தம் பொருந்திய மலர்மாலை அணிந்த மார்பையுடைய அசுரர்க்கு அரசனான அசுரேந்திரனை அடைந்தாள். நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் யாவற்றையும் எடுத்துச் சொன்னாள். அவன் அளவில்லா மகிழ்ச்சியடைந்து, தலைவனான சூரியனை நோக்குகின்ற அலரும் பருவத்தையுடைய தாமரையைப் போன்று விளங்கினான்.

28 □ கந்தபுராணம்

- 9229 தாங்கரும் உவகை யோடும் தானவர்க் கரசன்
நண்ண
சங்குறு முனிவன் முன்போல் இனிதுநோன்
பியற்றப் போனான்
ஆங்கவண் உதித்த மைந்தர் அனைவரும் முதல்வன்
தன்னோ
டோங்கலின் குலங்கள் மேரு வுடன்நடந் தென்னச்
சென்றார்.
- 9230 சீற்றம்கொள் தறுகண் நாகம் ஒருவிழித் திரண்ட
தென்னக்
கூற்றம்பல் லுருவு கொண்டு குலாயகொட் பென்ன
ஊழிக்
காற்றெங்கும் பரவிற் றென்னக் கடலிடைப்
பிறந்த நஞ்சம்
ஊற்றங்கொண் டுலாய தென்ன உலகெலாந்
திரிதந் துற்றார்.
- 9231 மலையினைப் பொடிப்பர் ஏனை மண்ணினை
மறிப்பர் வாரி
அலையினைக் குடிப்பர் கையால் ஆருயிர்த்
தொகையை அள்ளி
உலையினைப் பொருவு பேழ்வாய் ஒச்சுவர் பரிதி
யோடு
நிலையினைத் தடுப்பர் சேடன் நெளிதரப்
பெயர்வர் மாதோ.
- 9232 தக்கதோர் அவுண ரோடும் தந்திமா முகத்து
வீரன்
திக்கெலாம் உலவி யெல்லாத் தேயமும் ஒருங்கே
சென்று
மக்களே யாதி யான மன்னுயிர் வாரி நூங்கித்
தொக்கதோர் செந்நீர் மாந்தித் துண்ணெனத்
திரியும் அன்றே

9229. தாங்குவதற்கு அரிய மகிழ்ச்சியுடன் அசுரேந்திரன் அரசு வீற்றிருந்தான். இது நிற்க, இங்கே கவலை அடைந்திருந்த மாகத முனிவர், முன்காலத்தைப் போல் தவத்தைச் செய்யச் சென்றார். அப்போது அங்குத் தோன்றிய மைந்தர் எல்லாம், தம் தலைவனான கயாமுகாசுரனோடு சேர்ந்து, மலைக் கூட்டங்கள் மேரு மலையுடன் சென்றது போல் சென்றனர்.

9230. சினத்தையுடைய அஞ்சாமையுடைய யானைகள் ஓரிடத்தில் ஒன்றாகத் திரண்டதைப் போலவும், எமன் பல வேறு வடிவங்கொண்டு திரிந்த ஒரு சுழற்சியைப் போலவும், ஊழிக் காற்று எங்கும் பரவியதைப் போலவும், பாற்கடலில் தோன்றியவிடம் உடலில் உறுதியாக இருந்து அவயவம் எங்கும் உலவியதைப் போலவும், கயமுகாசுரனும் அவனுடைய துணைவரும் உலககெலாம் திரிந்து வந்தனர்.

9231. அவர்கள் மலையைப் பொடியாக்குவர்; பூமியைப் புரட்டுவர்; அலையையுடைய கடல் நீரை முகந்து பருகுவர்; கையால் உயிர்க்கூட்டங்களை அள்ளி எடுத்து உலை முகத்தைப் போன்ற பிளவுபட்ட வாயில் வீசவர், சூரியனின் தேரோடும் தெருவைத் தடுப்பர்; உலகத்தைச் சுமக்கும் ஆதிசேடன் தலை நெளியும் வண்ணம் நடப்பர்.

9232. தக்க அசுரர் கூட்டத்துடன், கயமுகாசுரன் திக்கு விசயம் செய்து, எல்லா நாடுகளிலும் ஒருங்கு சென்று; மனிதர் முதலான உயிர்களை அள்ளி உண்டு, பெருகித் திரண்டு ஓடும் இரத்தமான நீரைக் குடித்து, எல்லாரும் அஞ்சும்படி திரிவான்.

30 □ கந்தபுராணம்

9233 அத்திறம் வைகல் தோறும் அவுணரும் இறையும்
ஏகிக்
கைத்துறும் உயிர்கள் யாவும் கவர்ந்தனர்
மிசைந்தா ராகப்
பொய்த்தவர் வெறுக்கை என்னப் போயின
உயிர்கள் சால
எய்த்தனர் முனிவர் தேவர் இறந்தது மறைவின்
நீதி.

9234 முகரிமை அடைந்த வன்தோன் முகத்தவன்
அவுண ரோடும்
அகலிட மிசையே இவ்வா றமர்தலும் அனைய
தன்மை
தகுவர்கள் முதல்வன் ஓர்ந்து தமதுதொல் குரவ
னான
புகரினை விடுப்ப அன்னான் போந்திவை புகலல்
உற்றான்.

வேறு

9235 ஒள்ளி தாகிய உம்குலத் துற்றுள
மள்ளர் யார்க்குமொர் வான்குரு வாயினேன்
தெள்ளு பன்மறைத் திட்பமும்தேர்ந்து னேன்
வெள்ளி என்பதொர் மேதகு பேரினேன்.

9236 உங்கு லத்துக் கொருமுத லாகிய
சிங்க மன்ன திறலினன் உய்த்திட
இங்கு நின்புடை எய்தினன் மேல்நெறி
தங்கு நன்னயம் சாற்றுதற் கேயென்றான்.

9237 குரவ னாகிக் குறுகிய சல்லியன்
பரிவொ டது பகர்தலும் ஆங்கவன்
திருவ டித்துணை சென்று வணங்கியே
கரிமு கத்தன் கழறுதல் மேயினான்.

9233. அவ்வாறு நாள்தோறும் அசுரர்களும் அவர்களின் தலைவனான கயாமுகாசுரனும் சென்று, இடங்கள் தோறும் நெருங்கிய உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் உண்டு வந்தனர். பொய் உரைத்தவர் செல்வத்தைப் போல் உயிர்கள் எல்லாம் அழிந்தன. முனிவரும் தேவரும் பெரிதும் இளைத்தனர். வேத நீதி அழிந்தது.

9234. முதன்மை அடைந்த வலிய கயமுகாசுரன்' அசுரர்களுடன் அகன்ற பூமியில் இவ்வாறு கொடிய செயலைச் செய்து கொண்டிருந்தான். அவனது செயலை அசுரேந்திரன் அறிந்தான். தம் பழைய குருவான சுக்கிராசாரியரை அந்தக் கயமுகன்பால் அவன் அனுப்பினான். அந்தக் குருவான சுக்கிராசாரியார் கயமுகாசுரனிடம் போய்ப் பின்வரும் இதைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

(முகரிமை — முதன்மை)

9235. “நான் மிகவும் புகழ் கொண்ட உங்கள் குலத்தில் பிறந்த வீரர் எல்லார்க்கும் ஒப்பற்ற சிறந்த குரு. தெளிந்த பல வேதங்களை உணர்ந்தவன். கக்கிரன் என்ற மேலான பெயரையும் பெற்றுள்ளேன்.

9236. “உங்கள் அசுரர் குலத்தில் ஒப்பற்ற முதல்வனான சிங்கம் போன்ற வன்மை படைத்த அசுரேந்திரன் என்பவன் அனுப்ப, இங்கு உன்னிடம் வந்துள்ளேன். நான் வந்தது மேலான வழியில் நீ நடப்பதற்குரிய நல்ல நயமொழிகளை உனக்குச் சொல்லும் பொருட்டேயாகும்,” என்றார்.

9237. குருவாகிச் சென்ற சுக்கிரர் அன்புடன் இதனைச் சொன்னார். உடனே, கயமுகாசுரன் அவருடைய அடிகளை வணங்கிச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

(சல்லியன் — சுக்கிரசாரி)

32 □ கந்தபுராணம்

- 9238 இறுவ தின்றிய எம்குலத் தோர்க்கெலாம்
அறிவ நீஅரு ளால்அடி யேற்கிவண்
உறுதி கூறுகின் றாய்திதன் ஊங்கினிப்
யெறுவ தொன்றுள தேயெனப் பேசினான்.
- 9239 அந்த வேலை அவுணர்கள் யாவரும்
சிந்தைமேல் கொண்ட திவினை நீத்திடா
எந்தை யார்தங் குரவர் இவரெனா
வந்து பார்க்கவன் தாளில்வ ணங்கினார்.
- 9240 சீத வாண்துகிற் கோள்ளனும் செவ்வியோன்
ஆதி தன்னரு ளால்அவு ணர்க்கிறை
போத கன்முகம் நோக்கிப் பொருவிலா
ஓதி மாண்பின் இவைஉரைக் கின்றனன்.

வேறு

- 9241 மீயுயர் தவத்தை ஆற்றாய் விமலனை உணராய்
ஒல்லார்
மாமமும் திறலும் சீரும் வன்மையுஞ் சிறிதுந்
தேராய்
ஏயவீவ் வுடலம் நில்லா தென்பதுங் கருதாய்
வாளா
போயின பன்னாள் என்நீ புரிந்தனை புந்தி
இல்லாய்.
- 9242 முப்பகை கடந்து மற்றை முரண்பகை முடித்திட்
டைம்பான்.
மெய்ப்பகை கடந்து ஃநாற்று விழுத்தகும் ஆற்றல்
பெற்றுத்
துப்பகை தொண்டைச் செவ்வாய்ச் குரொடு
புணரும் வானாட்
டப்பகை கடந்து தொல்சீர் அடைந்திலை போலும்
அன்றே.

9238. “இறந்து போகாத எம் குலத்தவர்க்கெல்லாம் குருவே! தாங்கள் கருணையினால் இங்கு எனக்கு உறுதி மொழி கூறுகின்றீர். இதைவிடச் சிறந்ததை நான் பெறுவதும் உண்டோ?” என்று உபசார சொற்களைக் கயமுகாசுரன் சொன்னான்.

9239. அச்சமயத்தில் அசுரர் எல்லாரும் தம் மனத்தில் கொண்ட கொடுமையை விட்டு ‘இவர்’ எம்மன்னரின் குருவாகும்’ என்று அவரை அணுகி அவருடைய அடிகளை வணங்கினார்.

9240. குளிர்ந்த உயர்ந்த மழைக்கோள் எனச் சொல்லப்படும் செம்மையுடைய சுக்கிரர், இறைவன் அருளால், அசுரர்க்குத் தலைவனான கயமுகனின் முகத்தைப் பார்த்து, ஒப்பில்லாத ஞான மாட்சியால் பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லலானார்.

9241. “நீ மிக்க தவத்தைச் செய்யவில்லை. குற்றம் அற்ற இறைவனை அறிந்து கொள்ளவில்லை. பகைவரின் மாயங்களையும் சிறப்பையும் வலிமையையும் சற்றும் ஆராயவில்லை. பொருந்திய இந்தவுடல் நிலையற்றது என்பதையும் மனத்தில் கொள்ளவில்லை: பல வாழ்நாட்கள் வீணாகக் கழிந்தன. அறிவற்றவனே! நீ என்ன செய்தாய்?”

9242. காமம் வெகுளி மயக்கம் என்ற மூன்று பகைகளையும் கடந்து, இவையல்லாத முரணுதலான அகந்தை என்ற பகையை அழித்து, ஐம்புலன்களான செம்மையான பகையை வென்று, தவம் செய்து விழுப்பம் மிக்க வன்மையைப் பெற்று, பவழம் போன்ற சிவந்த வாயையுடைய தேவமகளிருடன் சேரும் தேவர் உலகில் உள்ள பகையைத் தொலைத்துப் பழைய சிறப்புக்களைப் பெற்றாயில்வல.

- 9243 இம்மையில் இன்பந் தன்னைப் புகழொடும் இழத்தி
மேலை
அம்மையில் இன்பம் தானும் அகன்றனை போலும்
அன்றே
உம்மையும் இன்பம் என்ப துற்றிலை என்னிற்
பின்னை
எம்மையில் இன்பம் துயக்க இசைந்துநீ இருக்கின்
றாயால்.
- 9244 ஆக்கமுந் திறலுஞ் சீரும் ஆயுவும் நலனும் மேலாம்
ஊக்கமும் வீடுங் எல்லாம் தவத்தின தூற்றம்
அன்றோ
நோக்குறும் இந்நாள் காறும் நோற்கலா தினைய
எல்லாம்
போக்குவ தென்னை கொல்லோ புகலுதி. இகலும்
வேலோய்.
- 9245 ஆற்றிடு தருமம் விஞ்சை அரும்பெறல் மகவும்
சீர்த்தி
ஏற்றுடு கொற்றம் ஆற்றல் இருநிதி பெருமை
இன்பம்
நோற்றிடு விரதப் சீலம் நுவலரும் போதம் யாவுங்
கூற்றுவன் கூவும் ஞான்று குறித்திடிற் கூடு
மோதான்.
- 9246 காலனா கியதோர் சேர்ப்பன் காலமாம் வ்லையை
வீசி
ஞாலமாம் தடத்தில் வைகும் நல்லுயிர் மீன்.ள்
வாரி
ஏலவே ஈர்த்து நின்றான் இறுதியாங் கரைசேர்
காலை
மேலவன் கையுட் பட்டு மெனவொடு வீடும்
அன்றே.

9243. “இந்தப் பிறவியில் இன்பத்தைப் புகழோடும் இழக்கின்றாய். முன்பிறவியிலும் இன்பத்தை அனுபவித்தாய் இல்லைபோலும்! இனிவரும் பிறவியில் இன்பத்தை அடையாய். இங்ஙனமானால், எப்பிறப்பில் இன்பம் அனுபவிக்கத் துணிந்திருக்கின்றாய்?

9244. “கயமுகனே! செல்வமும் வலிமையும் சிறப்பும் ஆயுளும் அழகும் மேலான ஊக்கமும் வீடுபேறும் என்ற இவை யாவும் தவத்தால் வருவனவாகும். காணப்படும் இன்றுவரை தவம் செய்யாது இத்தகைய பேறுகள் எல்லாவற்றையும் இழப்பது ஏன்? பகைவருடன் மாறும் வேலையுடையவனே! கூறுவாய்.

9245. “செய்யப்படும் அறம், வித்தை, பெறுவதற்கரிய மகப்பேறு, கீர்த்தி, உயர்த்தும் வெற்றி, வலி, மிகுந்த செல்வம், பெருமை, இன்பம், தவ ஒழுக்கம், உரைத்தற்கரிய ஞானம் என்ற இவையனைத்தும் எமன் வந்து அழைக்கும் காலத்தில் அவற்றைப் பெற எண்ணினால் வந்து கைகூடுமோ?

9246. “காலம் என்னும் நெய்தல் நிலத் தலைவன் என்ற செம்படவன், காலமான வலையை வீசி உலகம் என்னும் நீர்நிலையில் வாழும் உயிர்களான மீன்களை முன்னமே வாரி இழுத்துக்கொண்டு யோய்க் கொண்டிருக்கின்றான். அவ்வுயிர் வாழ்நாள் முடிவான மரணக்கரையைச் சேரும்போது முன்பே இழுத்தவனான காலன் கையுள் அகப்பட்டு மெலிவை அடைந்து இறந்துவிடும்.

36 □ கந்தபுராணம்

- 9247 சீரிய துடலம் என்கை தெரிந்திலை நிலைத்தல்
செல்லாது
ஆருயிர் வகையும் என்ப தறிந்திலை ஆயுட்
பன்னாட்
சாருதல் வேண்டு மென்னுந் தகைமையும்
நினைத்தி அல்லை
பாருயிர் இறப்ப நுங்கி இரும்பதோ பரிசு மாதோ.
- 9248 மந்திரம் இல்லை மாயம் இல்லையோர் வரமும்
இல்லை
தந்திரம் இல்லை மேலோர் தருகின்ற
படையொன்று இல்லை
அந்தர வமர ரெல்லாம் அனிகமாய்ச் சூழ நின்மேல்
இந்திரன் பொருவான் செல்லின் யாதுநீ செய்தி
மாதோ.
- 9249 சிறியதோர் பயனைத் தூக்கித் தீயவர் செய்யும்
சூழ்ச்சி
அறிகில வாகி வீழ்வுந் தகப்படு மாவும் மீனும்
பறவையும் என்ன ஒல்லார் புணர்ப்பினிற் படுதி
இன்னே
விறலொடு வலியும் சீரும் மேன்மையும் இன்றி
உற்றாய்.
- 9250 ஆதலின் எவர்க்கும் மேலாம் அரன்தனை உன்னி
ஆற்ற
மாதவம் புரிதி அன்னான் வரம்பல கேட்ட
வெல்லாந்
தீதற உதவும் பின்னர்த் தேவர்உன் ஏவல்
செய்வார்
மேதகும் உலகுக் கெல்லாம் வேந்தனாய் இருத்தி
என்றான்.

9247. “உடம்புதவம் செய்து பயன் பெறும் சிறப்பைக் கொண்டது என்பதை அறியவில்லை. அரிய உயிர்க் கூட்டமும் உடம்பில் நிலைக்காது என்பதையும் அறியாய். பலகாலம் ஆயுள் நீடித்திருக்க வேண்டும் என்ற தன்மையையும் நினைத்தாய் இல்லை. உலக உயிர்களை மிகவும் தின்று வாழ்வதுதான் வாழ்வா?

9248. “உன்னிடம் மந்திரமும் இல்லை. மாயமும் இல்லை. பெற்ற ஒரு வரமும் இல்லை. மேலோர்களிடம் பெறுகின்ற படைகளில் ஒன்றும் உன்னிடத்தே இல்லை. வானத்தில் உள்ள தேவர்கள் எல்லாரும் சேனையாகச் சூழ்ந்து வர, இந்திரன் வந்து உன்னுடன் போர் செய்தால், கயமுகனே, அப்போது நீ என்ன செய்வாய்?

9249. “சிறிய பயனை எண்ணி, தமக்குத் தீமை செய்தவர் உபாயத்தை அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் இல்லாதவனாய், விரும்பிச் சென்று வலை தூண்டில் கண்ணி என்று இவற்றில் ஆகப்படுகின்ற விலங்கும் மீனும் பறவையும்போல், பகைவரின் சூழ்ச்சியில் இப்போதே நீ அகப்படுகின்றாய். வெற்றியும் வலிமையும் சிறப்பும் மேன்மையும் இல்லாது இருந்தாய்!

9250. “ஆதலால் எல்லாருக்கும் மேலான சிவபெருமானை நினைத்து மிக்க தவத்தைச் செய். அவர் நீ கேட்ட வரம் எல்லாவற்றையும் அளிப்பார். பின்பு தேவர் உனக்குக் குற்றேவல் செய்வார். மேலான உலகம் முழுவதற்கும் நீ அரசனாய் விளங்குவாய்!” எனச் சுக்கிராசாரியார் சொன்னார்.

38 □ கந்தபுராணம் .

9251 சொன்னவை கேட்ட லோடும் தொழுதகை
அவுணர் தோன்றல்
முன்னிவை யாவ ரேனும் மொழிந்தனர் இல்லை
யானும்
இன்னவை புரிதல் தேற்றேன் இனித்தவம் இயற்று
கின்றேன்
அன்னவை புரியுந் தன்மை அருள்செயல் வேண்டும்
என்றான்.

வேறு

9252 ஐவினைசெய் பொறிகளெலாம் அரங்கமெனக்
கறங்கும்அறி வடங்கு கின்ற
மெய்வினைய மந்திரமும் தந்திரமும்
அங்கமுறு விதியி னோடு
கைவினையும் உட்கோளும் புறங்காப்பும்
விரதஞ்செய் கடனும் ஏனைச்
செய்வினையும் உணர்வித்து மேருவின்பால்
தவம்புரியச் செல்லு கென்றான்.

9253 ஏவுதலுங் கயமுகத்தோன் அவுணரொடும்
புகரடியின் இறைஞ்சி அங்கண்
மேவுவன்யான் எனஉரையா விடைகொண்டு
நோற்றிடுவான் விரைவின் ஏகக்
காவதமங் கோரிரண்டு கடப்பஸ்வுந்
தானின்று கண்ணின் நோக்கிப்
போவ்வினி எனமகிழ்ந்து மீண்டுபோய்
அவுணர்பதி புகுந்தான் அன்றே.

9251. சுக்கிராசாரியார் சொன்னவற்றைக் கேட்ட வுடனே தொழும் கையைக் கொண்ட கயமுகன், “முன்பு இவற்றை எவரேனும் எனக்கு உரைத்தவர் இல்லை. நானும் இவற்றைச் செய்தலை அறியேன். இனி நீர்சொன்னபடி செய்வேன். அந்தத் தவத்துக்குரியவற்றைச் செய்யும் முறையை எனக்குக் கூறியருள வேண்டும்” என வேண்டினான்.

9252. “கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்துஉற்று அறிதல் என்ற ஐந்தொழில்களைச் செய்கின்ற ஐம்பொறிகளும் ஐந்து சபைகளாகப், பொறிகளான ஐந்து சபையிலும் ஐந்தொழில் செய்யும் ஆன்ம அறிவானது செயல் ஒழிந்து அடங்குதற்கு பாயமாகின்ற மெய்ம்மையான, பயனைச் செய்கின்ற மந்திரமும் மந்திரத்துக்கு உரிய செயலும், தேவர்களை உறுப்புகளில்நிறுத்தும் செய்கையும், உள்வழிபாடும், புறவழிபாடும், வீரதத்துக்குரிய அனுட்டானம் முதலான கடன்களும், செய்ய வேண்டிய மற்றச் செயல்களும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் அவன் மனத்தில் பதிய உபதேசம் செய்து, மேரு மலைச்சாரலில் தவம் செய்யச் செல்வாயாக!” என்று ஏனினார் சுக்கிராசாரியார்.

9253. அங்ஙனம் சுக்கிராச்சாரியர் ஏவவும், கயமுகன் அசுரர்களோடும் சுக்கிரரின் கால்களில் வணங்கி, ‘அங்குச் சென்று தவம் செய்வேன்’ எனக் கூறி விடை பெற்றுத் தவம் செய்யும் பொருட்டு விரைவாகச் சென்றான். அவன் அங்கிருந்து இரண்டு காவத தொலைவு செல்லும் வரையும் சுக்கிராசாரியார் தாமே நின்று தம் கண்களால் பார்த்து, ‘இனி இவன் தவம் செய்யப் போவான்’ என்று உள்ளம் மகிழ்ந்து திரும்பிப் போய் அசுரரின் தலைநகரான சோணித புரத்தை அடைந்தார்.

40 □ கந்தபுராணம்

- 9254 அக்காலத் தெதிர்வந்த இறைவனுடன்
 புகுந்தவெலாம் அறைய அன்னான்
 இக்காலம் தானன்றோ அருள்செய்தீர்
 எனவியம்பி ஏத்தி அன்பால்
 முக்கால்வந் தனைசெய்து விடுத்திடப்போய்த்
 தன்பதத்தின் முன்ன மேபோல்
 மிக்கானும் வீற்றிருந்தான் கடவுளரும்
 புரந்தரனும் விழுமம் கொள்ள.
- 9255 மாண்டகுமல் வலியகலல் மருப்பதனை
 எதிர்ந்துதொல்லை வைப்பின் ஈங்கு
 மண்டியதிண் காழிரும்பின் எஃகமுதல்
 வியன்படைகள் ஐயற்கை என்னக்
 காண்டகைய தங்குரவ னானபுகர்
 உரையதனைக் கருத்துள் சேர்த்தி
 ஆண்டகைசேர் இபமுகத்தோன் அவுணருடன்
 தவம்புரிவான் அகலல் உற்றான்.
- 9256 அங்கண் முகில் படிந்தறியா மேருவினுக்கு
 ஒருசார்போய் அவுணர் வேந்தன்
 துங்கமிது கருவிகளாய் வேண்டுவன
 கொணர்வித்துத் தூநீர் ஆடிச்
 செங்கதிரோன் தனைநோக்கி ஆற்றுகடன்
 முடித்துமுன்னைத் தீர்வு நேர்ந்து
 தங்கள்குர வன்பணித்த பெற்றியினால்
 மிக்கதவந் தன்னைச் செய்வான்.

9254. அப்போது எதிரே வந்த அசுரேந்திரனிடத்தில் நடந்தவற்றையெல்லாம் சொல்ல, அவன் 'இப்போதுதான் அருள் செய்தீர்' எனச் சொல்லி, துதித்து, அன்பால் மூன்று முறை வணங்கி வழிபனுப்பச் சென்று, தம் பதவியில் முன்போல் இந்திரனும் தேவர்களும் துன்பம் அடைய மேலான சுக்கிராசாரியார் வீற்றிருந்தார்.

9255. மாட்சிமைபொருந்திய அந்த வலியால் மிக்க கயமுகன், கொம்பால் ஆன பிடியைச் சேர்ந்து பிடிவேறு ஆயுதம் வேறான பழைய நிலையினின்று நீங்கிப் பிடியில் இறுக்கமாக ஒன்றுபட்ட திண்மையான வைரம் கொண்ட இரும்பால் ஆன ஈட்டி முதலான ஆயுதங்கள் பிடியுடன் ஒன்றுபட்டிருக்கும் இயல்பு எனச் சொல்லும்படி, அழகும் பெருமையும் உடைய அசுர குலத்தின் குரு சுக்கிராசாரியாரின் உபதேசத்தை, அது தன் உள்ளத்தில் அதனுடன் ஒருமையுறுமாறு இறுகப் பதித்து ஆண்மையுடைய அவன் அசுரர்களுடன் தவம் செய்யும் பொருட்டு அகன்று செல்லானான்.

9256. அசுரர் தலைவனான கயமுகன் மேகம் பொருந்தியறியாத மேருமலையின் ஒரு பக்கத்தில் போய், அங்குத் தூய தவத்துக்குரிய உபகரணங்களைக் கொண்டு வரச் செய்து, தூய நீரில் ஆடி, செம்மையான கதிர்களையுடைய சூரியனை நோக்கிச் செய்யக்கூடிய நித்திய கடன்களைச் செய்து முடித்து, முன்பே செய்து வைக்கும் கழுவாயையும் ஆற்றி, தம் குரு இட்ட ஆணையின்படி, மேலான தவத்தைச் செய்யலானான்.

42 □ கந்தபுராணம்

- 9257 பொறியிலுறு புலனவித்து நவைநீக்கிக்
 கரணவியல் போக்கி ஆசான்
 குறிவழியே தலைநின்று மூலவெழுத்
 துடனைந்தும் கொளுவி எண்ணி
 அறிவுதனில் அறிவாகி உயிர்க்குயிராய்ப்
 பரம்பொருளாய் அமல மாகிச்
 செறிதருகண் ணுதல்கடவுள் அடிபோற்றி
 அவனுருவைச் சிந்தை செய்தான்.

வேறு

- 9258 ஆயிரம் ஆண்டுபுல் அடகு மேயினான்
 ஆயிர மாண்டுசில் புனல்அ ருந்தினான்
 ஆயிர மாண்டள வனிலம் நுங்கினான்
 மாயிரும் புலியுயிர் மடுக்கும் வாயினான்.
- 9259 காலமூ வாயிரங் கழிந்த பின்முறை
 மாலுறு மருத்தெனும் மாவைத் தூண்டியே
 மூலவெங் கனவினை முடுக்கி மூட்டுறா
 மேலுறும் அமிர்தினை மிசைதல் மேயினான்
- 9260 கண்டனர் அதுசுரர் கவலும் சிந்தையர்
 திண்டிறல் அவுணன்இச் செய்கை முற்றுமேல்
 அண்டமும் புவனமும் அலைக்கு மேயெனாக்
 கொண்டனர் தம்பதி அறியக் கூறினார்.
- 9261 கூறிய செயலினைத் தேர்ந்து கொற்றவன
 ஆறிய வெகுட்சியன் அயர்ந்து சோர்வுறா
 வீறியல் வாய்மையும் விறலும் ஆண்மையும்
 மாறிய வோவெனா மறுக்கம் எய்தினான்.

9257. ஐந்து பொறிகளும் பொருந்திய ஐந்து புலன் களில் செல்லாமல் தடுத்து, காமம் வெகுளி மயக்கம் என்ற குற்றங்களை ஒழித்து, அந்தக்கரண இயல்புகளை வழிப்படுத்தி, குரு உபதேசித்த குறிப்பின் படி தவறாது ஒழுகி, பிரணவ மந்திரத்துடன் பஞ்சாட்சரத்தையும் சேர்த்து உச்சரித்து, அறிவுக்கு அறிவாகும் பரம்பொருளாகி நின்மலமாக எங்கும் நிறைந்துள்ள சிவபெருமானின் திருவடிகளைத் துதித்து அப்பெருமானின் உருவத்திருமேனியைத் தியானித்தான்.

9258. மிகப்பெரிய உலகில் உள்ள உயிர்களை விழுங்கும் வாய் கொண்டவனான கயமுகன் ஆயிரம் ஆண்டு புல்லையும் கீரையையும் தின்றான்; ஆயிரம் ஆண்டு அற்பமான நீரைக் குடித்தான்; ஆயிரம் ஆண்டு காற்றை உணவாகக் கொண்டான்.

9259. இவ்வாறு மூவாயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்தன. பின் யோக நூல் முறைப்படி பெருமையுடைய பிராணவாயு என்ற வாசியை எழுப்பி, வெம்மையான மூலாக்கினியை விரைந்து எழச் செய்து, புருவ மத்தியின் மீது பொருந்திய அமிழ்த்தை உண்ணலானான்.

9260. அவன் அவ்வாறு தவம் செய்வதைத் தேவர் கண்டு கவலும் உள்ளம் உடையவராய்த், திண்மையான ஆற்றல்படைத்த இவன் இத்தவத்தைச் செய்து முடித்து விட்டால், 'அண்டத்தையும் புவனங்களையும் வருத்துவானே!' என்று எண்ணி, அவனது செயலைத் தம் மன்னன் இந்திரன் அறியும்படி செய்தனர்.

9261. தேவர் சொன்ன, அசுரன் கயமுகனின் தவச் செயலை அறிந்து, இந்திரன் சினம் அற்றவனாய் அயர்ந்து தளர்ந்து, வீரச் சொல்லும் வெற்றியும் ஆணதகைமையும் மாறினவோ என்று கல்க்கம் கொண்டான்.

44 □ கந்தபுராணம்

- 9262 புலர்ந்தனன் இரங்கினன் பொருமல் எய்தினான்
அலந்தனன் உயிர்த்தனன் அச்சம் கொண்டனன்
உலந்தனன் போன்றனன் ஒடுங்கித் தன்னுளங்
குலைந்தனன் அவன்செயல் கூற்ற் பாலதோ.
- 9263 ஈசனை யன்றுகாறு எதிரக் கண்டிலன்
காய்சினம் அகன்றிடு கயமு கத்தினான்
தேசிகன் அருளினால் தீயின் கண்ணுறீஇ
மாசறு தவம்செய மனத்து முன்னினான்.
- 9264 சுற்றுற நாற்கனல் குழ நள்ளிடை
மற்றொரு பேரழல் வதிய அன்னதில்
கொற்றவெங் கயமுகக் குரிசில் தாள்நிறீஇ
நற்றவம் இயற்றினான் நாதன் போற்றியே.
- 9265 மேயின கொழும்புகை மிசைக்கொண் டாலெனத்
தீயழல் நடுவுறச் செந்நின் றையிரண்டு
ஆயிரம் ஆண்டையின் அவதி ஆருயிர்
நோயுற இபமுகன் நோற்றல் ஒம்பினான்.
- 9266 புழைக்கையின் முகத்தினன் புனித மார்தரு
தழல்சிகை மீக்கொளத் தனது தாள்நிறீஇ
விழுத்தக நோற்றலை வியந்து நோக்குறீஇ
அழற்பெருங் கடவுளும் அருள்செய் தானரோ.
- 9267 அன்னதோர் அமைதியில் அவுணன் மாசுடல்
வன்னியில் உறுத்துகார் இரும்பின் மாண்டது
பொன்னினும் மணியினும் பொலிந்து பூத்தீது
மின்னிவர் வச்சிர மிடலும் சான்றதால்.

9262. இந்திரன் உள்ளம் உலர்ந்து இரங்கிப் பொருமிப் பெருமூச்சு விட்டு அச்சம் கொண்டு இறந்தவன் போன்ற தன்மையடைந்து, ஒடுங்கித் தன் உள்ளம் நிலைகுலைந்தான். அவன் அண்டந்த துன்பச் செயலைக் கூற முடியுமோ?

9263. காயும் சினத்தைவிட்ட கயமுகன் அன்று வரை இறைவனைக் காணாதவனாய்க் குருவின் ஆணைப்படி ஐந்து அக்கினிகளின் மத்தியில் நின்று குற்றம் இல்லாத தவம் செய்வதற்கு மனத்தில் நினைத்தான்.

9264. நான்கு பக்கங்களிலும் நான்கு அக்கினி இருக்க, நடுவே மற்றொரு பெரிய அக்கினி பொருந்த, அவற்றின் நடுவில் வெற்றியுடைய கயமுகன் கால்களை ஊன்றி நின்று சிவபெருமானைத் துதித்து நல்ல தவத்தைச் செய்தான்.

9265. தீயில் பொருந்திய கொழுமையான புகை மேலே எழுந்து சென்றது போல், கொடிய தீயின் நடுவில் செப்பமுற நிமிர்ந்து நின்று பத்தாயிரம் ஆண்டுகள் அரிய உயிர் வருந்தக் கயமுகன் தவம் செய்தான்.

9266. துளை பொருந்திய துதிக்கையையுடைய கயமுகன், புனிதமான தீயின் சுவாலை தன் மீது பரவத் தன் கால்களை அக்கினியில் நிறுத்தி மேன்மை பொருந்தத் தவம் செய்வதைப் பார்த்து, தீக்கடவுளும் வியந்து அவனுக்குக் கருணை செய்தான்.

9267. அத்தகைய சமயத்தில் கயமுகனது கரிய உடல் தீயில் பழுக்கக் காய்ச்சிய கரிய இரும்பைப் போல் ஒளிர்ந்தது, அது மட்டுமன்று, பொன்னை விடவும் மணியை விடவும் மிக்க ஒளிவீசியது. வச்சிரத்தின் வலியையும் மிகவும் பெற்றது.

- 9268 ஏற்றநம் தொன்மர பியல்வ ழாமலே
போற்றிய வருமிவன் பொறையும் மேன்மையும்
நோற்றடு திட்பமும் நுவலற் பாலலோ
தூற்றதும் அலரெனா அவுணர் தோன்றினார்.
- 9269 வீசினர் நறுமலர் வியப்பின் நன்மொழி
பேசினர் புகழ்ந்தனர் பிறங்கும் ஆர்வத்தால்
ஆசிகள் புகன்றனர் அமரர் தானையை
ஏசினர் அவர்தமது இன்னல் நோக்குவார்.
- 9270 தளப்பெரும் பங்கயத் தவிசின் மீமிசை
அளப்பருங் குணத்துடன் அமர்ந்த நாயகன்
உளப்பட நோக்கினன் உவந்து பூமுடி
துளக்கினன் அமரர்கள் துணுக்கம் எய்தினார்.
- 9271 இன்னணம் அருந்தவம் இயற்றும் எல்லையில்
பொன்அவிர் சடைமுடிப் புனித நாயகன்
அன்னது நாடியே அவுண ருக்கிறை
முன்னுற வந்தனன் மூரி யேற்றின்மேல்.

வேறு

- 9272 வந்து தோன்றலும் மற்றது நோக்கியத்
தந்தி மாமுகத் தானவன் நோன்பொரீஇச்
சிந்தை அன்பொடு சென்னியிற் கைதொழுது
எந்தை தன்னை இறைஞ்சிநின் நேத்தினான்.
- 9273 போற்று கின்றுழிப் புங்கவன் இன்றுகாறு
ஆற்று நோன்பில் அயர்ந்தனை நீஇனிப்
பேற்றை வேண்டுவ பேசினை கொள்கெனத்
தேற்றம் மிக்கவன் செப்புதல் மேயினான்.

9268. “தக்க நம் குல ஒழுக்கத்தினின்று தவறாமல் அதனைப் பாதுகாக்குமாறு தோன்றிய இந்தக் கயமுகனது பொறுமையும் கவசம் போன்ற தவம் செய்யும் திண்மையும் எடுத்துக் கூறும் இயல்பு கொண்டதோ? நாம் அவன் மீது மலர் மாரிபொழிவோம்” என்று அசுரர் வந்தனர்.

9269. மணம் பொருந்திய பூக்களைச் சொரிந்து வியந்து நல்ல சொற்களைப் பேசினர்; புகழ்ந்தனர்; விளங்கும் விருப்பத்தால் வாழ்த்துச் சொற்கள் சொல்லித் தேவர் படையை, அவரால் உண்டாக இருக்கும் துன்பத்தை எதிர்பார்ப்பவராய் இகழ்ந்து பேசினர்.

9270. ஆயிரம் இதழ்களையுடைய பெரிய தாமரை மலரான பீடத்தின் மீது அளவிட இயலாத குணங்களுடன் எழுந்தருளும் உலகங்களின் தலைவனான சிவபெருமான் உள்ளத்தில் மகிழ்ந்து நோக்கிப்பூக்கள் சூடிய தம் திருமுடியை அசைத்தார். அப்போது தேவர் அச்சம் அடைந்தனர்.

9271. இவ்வாறு அரிய தவத்தைச் செய்த போது, பொன் போல் விளங்கும் சடைமுடியினையுடைய சிவபெருமான், அக்கயமுகனது தவத்தை உள்ளத்தில் கொண்டு, அசுரார்க்கு இறைவனான அவனது எதிரே வன்மையுடைய காளை வாகனத்தில் எழுந்தருளினார்.

9272. சிவபெருமான் எதிரில் வந்து தோன்றவும், அதனைக் கண்டு, அந்தக் கயமுகன் தான் செய்த தவத்தை விட்டு உள்ளத்தில் அன்புடன், தலை மீது கை குவித்து வணங்கி, எம் பெருமானை விழுந்து வணங்கி எழுந்து நின்று துதித்தான்.

9273. அவ்வாறு அக்கயமுகன் இறைவனைத் துதித்த போது, அச்சிவபெருமான், ‘இன்று வரை செய்த தவத்தால் இளைத்தாய். இனி விரும்பும் பேறுகளைக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்வாய்!’ எனக் கூறியருள, அறிவுத் தெளிவுடைய கயமுகன் செல்லலானான்.

வேறு

- 9274 மாலயன் இந்திரன் முதல்வ ரம்பிலோர்
மேலுறு தகையினர் ஸ்வய்ய போரிடை
ஏலுவர் என்னினும் எனக்கு வெண்ணிட
ஆலமர் கடவுள்நீ அருளல் வேண்டுமால்.
- 9275 எற்றுவ வெறிகுவ ஈர்வ எய்குவ
குற்றுவ முதலிய குழுக்கொள் வான்படை
முற்றுற வரினும்யான் முடிவு றாவகை
அற்றம்இல் பெருமிடல் அளித்தல் வேண்டுமால்.
- 9276 மிக்கதோர் அமரரால் வியப்பின் மானுட
மக்களால் அவுணரால் மற்றை யோர்களால்
தொக்குறு விலங்கினால் துஞ்சி டாவகை
இக்கணந் தமிழனேற் கீதல் வேண்டுமால்.
- 9277 என்னிக ராகிவந் தொருவன் என்னொடு
முன்னுற வெஞ்சமர் முயலும் என்னினும்
அன்னவன் படையினும் அழிவு றாவகை
பொன்அவிர் வேணியாய் புரிதல் வேண்டுமால்.
- 9278 வரம்தரு கடவுளர் முனிவர் மற்றையோர்
இருந்திடும் உலகெலாம் என்ன தாணையில்
திரிந்திடும் ஆழியுங் கோலுஞ் சென்றிடப்
புரிந்திடும் அரசியல் புரிதல் வேண்டுமால்.
- 9279 அன்றியும் ஒன்றுள தடியன் சூழ்ச்சியால்
பொன்றினும் பிறவியுன் புகாமை வேண்டுமால்
என்றலு நோற்றவர்க் கேதும் ஈபவன்
நன்றவை பெறுகென நல்கி யேகினான்.

9274. “கல்லால மரத்தின் கீழ் அமரும் இறைவரே! திருமால் நான்முகன் முதலான வரம்பில்லாத மேன்மை மிக்க தகுதியையுடையவர், கொடிய போரில் எதிர்த்தாலும், அவர்கள் எல்லாம் எனக்கு முதுகிடும்படி வரம் தருதல் வேண்டும்.

9275. “எற்றுவன எறிவன அறுப்பன எய்வன குற்றுவன என்ற இவை முதலான படைக்கருவிகள் முழுவதும் ஒருங்கு திரண்டு வந்தாலும், அவற்றால் நான் இறவாத வண்ணம் அழிவற்ற பெரு வலியைத் தந்தருள வேண்டும்.

9276. “வலிமிக்க தேவராலும், வியப்புக்குரிய சிறப்பில்லாத மக்களாலும், அசுரர்களாலும், மற்றவர்களாலும், கூட்டமான விலங்குகளாலும் இறவா வரம் இப்போதே எனக்கு அருளுதல் வேண்டும்.

9277. “பொன்மயமாய், விளங்கும் சடையுடைய பெருமானே, என்னை ஒத்தவனாய் ஒருவன் வந்துஎன்னுடன் எதிராகக் கொடும்போரைச் செய்தாலும், அவனுடைய படைகளாலும் இறலாதபடி, வரம் அருளுதல் வேண்டும்.

9278. “வரம் கொடுக்கும் கடவுளான நான்முகன் திருமால் ஆகியவரும் முனிவரும் மற்றவரும் இருக்கின்ற உலகங்களில் எல்லாம் என் ஆணையால் உலவும் சக்கரமும் செங்கோலும் நடக்குமாறு செய்யும் அரசியலைத் தருதல் வேண்டும்.

9279. “இவையே அல்லாமலும் நான் வேண்டுவது ஒன்றுண்டு. அடியேன் சூழ்ச்சியால் இறந்தாலும் இனி ஒரு பிறவியுள் புகாமை யை அருள வேண்டும்” என்று இப்படிக்கயமுகன்வேண்டிக் கொள்ளத், தவம் செய்பவர் எதுவேண்டினாலும் அளிக்கும் சிவபெருமான், ‘நீ கேட்ட வற்றையெல்லாம் நன்கு பெறுவாயாக!’ என்று அவன் கேட்ட அந்த வரங்களைத் தந்து சென்றார்.

- 9280 பெற்றனன் படைகளும் பிறவும் தன்புறம்
சுற்றிடு கிளையெலாந் தொடர்ந்து குழ்தர
உற்றனன் காண்டகும் உம்பர் உங்குவன்
மற்றொரு கயமுகன் என்று மாழ்கினார்.
- 9281 காமுறு பெருந்தரு நாறு காசினி
வீமுறு தூரொடு மெலிந்து நின்றன
ஊமுறு பருவம்வந் துற்ற காலையில்
குமுறு தொன்றிலை என்னத் தோன்றினான்.
- 9282 அற்புதம் எய்தினன் அலைகொள் வாரியில்
புற்புத மாமெனப் புளகம் பூத்துளான்
சொற்பகர் வரியதோர் மதர்ப்பின் சும்மையான்
சிற்பரன் கருணையில் திளைத்தல் மேயினான்.
- 9283 அன்னது தேர்வுநீஇ அவுணர் தொல்குல
மன்னனும் வெள்ளியும் மதங்க மாமுகன்
தன்னைவந்து எய்தியே சயமுண் டாகெனப்
பன்னரும் ஆசிகள் பகர்ந்து மேயினார்.
- 9284 தண்ணளி யில்லதோர் தந்தி மாமுகன்
அண்ணலம் கடகளிற் றமரர் கோனையும்
விண்ணவர் பிறரையும் வென்று மீண்டுபின்
மண்ணுல கதனிடை வல்லை எய்தினான்.

வேறு

- 9285 புவனி தன்னிடைப் போந்துபின், அவுணர் கம்மிய
அறிஞனை
நுவலும் அன்பொடு நோக்குறா, உவகை யால்லிவை
உரைசெய்வான்.

9280. வரங்களையே யன்றி ஆயுதங்களையும் பிற வற்றையும் பெற்று, தன்னைச் சுற்றி அசுரர் எல்லாம் தொடர்ந்து சூழ நின்றான். அதனைக் கண்ட தேவர், 'எதிரில் நிற்கும் கயமுகன், தவம் செய்வதற்கு முந்தைய கயமுகன் அல்லன். புதிய கயமுகன்!' என்று மயக்கம் அடைந்தனர்.

9281 வைரம் பொருந்தியபெரிய மரங்கள் பூமியுள் செல்லும் வேர்களுடன் மெலிந்து வாடி நிற்பவை, மழைக் குரிய பருவம் வந்து வாய்த்தபோது, தழைத்துக் கிளைத்துச் சூழும் பழையநிலைபோல் தன் சுற்றத்தவர் சூழக் கயமுகன் விளங்கினான்.

9282. கயமுகன் அற்புதமான வரங்களைப் பெற்று அலைபெருந்திய கடலில் உண்டாகும் குமிழிகளைப் போல் உடல் புளகம் கொண்டான். சொற்களால் சொல்வதற்கு அரிய பெருமிதம் கொண்டவனாய்ச் சிவபெருமானது அருள் வெள்ளத்தில் முழுகித் திளைத்தான்.

9283. அவனது நிலையை அறிந்து தொன்மையான அசுரர் குலத் தோன்றலான அசுரேந்திரனும் சுக்கிராசாரியரும், மதங்கபுரத்தவனான கயமுகனை வந்து சேர்ந்து 'வெற்றி அடைக!' என்று சொல்வதற்கரிய வாழ்த்துகள் பலவற்றைச் சொல்லிச் சென்றனர்.

(மதங்கபுரி—கயமுகனின் நகரம்)

9284. அருள் என்பதைப் பெற்றிராத கயமுகன் பெருமை பொருந்திய சிறந்த அழகிய மதம் பொருந்திய ஐராவத யானையையுடைய இந்திரனையும் மற்ற தேவரையும் வெற்றிகொண்டு மீண்டான். பின்பு மண்ணுலகத்துக்கு விரைந்து வந்தான்.

9285. மண் உலகத்துக்கு வந்து, அசுரத்தச்சனான சிற்ப நூல் வல்லவனை, சொல்லத்தக்க அன்புடன் பார்த்து, மகிழ்வுடன் இவற்றைச் சொல்லலானான்.

- 9286 நாவ லம்தரு நண்ணுமித், தீவின் மேதகு
தென்திசைப்
பூவி லோர்நகர் புரிதியால், மேவ வென்று
விளம்பவே.
- 9287 பூவின் மேல்வரு புங்கவத், தேவு நானுறு
செய்கையில்
காவன் மாநகர் கண்டதில், கோவி லொன்று
குயிற்றினான்.

வேறு

- 9288 வெங்கண் மேதகு வேழமு கத்தனைத்
தங்கள் தொல்பகை தாங்குவ தாமெனச்
சிங்க மாற்றும் திருமணிப் பீடமொன்று
அங்கவன் வைக ஆற்றினன் அவ்விடை.
- 9289 இனைத்தி யாவும் இமைப்பினில் கம்மியன்
நினைப்பி னில்செய் நிலைமையை நோக்கியே
சினத்தின் நீங்கிய செய்தவத் தேசிகன்
மனத்தி னூடு மகிழ்ச்சியின் மேயினான்.
- 9290 காமர் தங்கிய காப்பியன் அந்நகர்
தூம தங்கெழு தோல்முகன் காதலான்
மாம தங்க புரம்என மற்றொரு
நாமம் அங்கதற் கெய்திட நாட்டினான்.
- 9291 அந்த மாநகர் ஐதெனக் கம்மியன்
சிந்தை நாடினன் செய்திடு காலையில்
தந்தி மாமுகத் தானவன் கண்ணுறீஇ
அந்தம் இல்லதெ, ரார்வமொடு ஏகினான்.

9286. "நாவல் மரங்களையுடைய இந்த நாவலந்தீவில் மேன்மை பொருந்திய தெற்குப் பக்கத்தில் உள்ள பூமியில் நான் இருந்து அரசாட்சி செய்ய ஒரு நகரத்தை உருவாக்கு!" என்று சொல்ல,

9287. அசுரத் தச்சன், தாமரைப் பூவில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும் வெட்கம் கொள்ளும் தொழிற் சிறப்பைக் கொண்ட காவலையுடைய பெருமைகொண்ட ஒரு நகரத்தை உருவாக்கி, அதில் இராச மாளிகையைப் படைத்தான்.

9288. அஞ்சாமையுடைய அக்கயமுகனை யானைகளான தங்களின் பழைய பகையானது வந்து சுமப்பதைப் போலச் சிங்கங்கள் சுமக்கும் மணியாசனம் ஒன்றை, அவன் அமர்ந்து அரசு செய்வதற்காக அம்மாளிகையில் அமைத்தான்.

9289. இவை யாவற்றையும் இமைப் பொழுதில் அசுரத் தச்சன் படைத்த தன்மையைக்கண்டு, சினம் தணிந்த தவத்தையுடைய சுக்கிராசாரியர் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

9290. சுக்கிராசாரியார் அழகு பொருந்திய அந்த நகரம், ஒழுகும் மதத்தையுடைய முகத்தவனான கயமுகன் பொருட்டு உண்டாக்கப்பட்டதால் அந்த நகரத்துக்கு 'மதங்க மாபுரம்' என்று ஒரு பெயரைப் பொருத்தமாக இட்டார்.

(காப்பியன்—சுக்கிராசாரியார்)

9291. அந்த மதங்கமாபுரத்தை விரைவாக அசுரத் தச்சன் மனத்தால் நினைத்து உண்டாக்கியபோது, கயமுகன் அதைப் பார்த்து அளவில்லாத மகிழ்வுடன் அதனுள் புகுந்தான். (ஐது—விரைவு, அழகு)

54 □ கந்தபுராணம்

- 9292 காத மங்கொரு பத்தெனக் கற்றவர்
ஒதுகின்ற ஒழுக்கமும் ஒன்றெனும்
பாதி எல்லைப் பரப்பும் பெறுநகர்
வீதி நோக்கினன் விம்மிதம் எய்தினான்.
- 9293 அரக்கர் தொல்லை அவுணர்க் கரசொடு
தருக்கு தானவர் தம்முடன் எய்தியே
பெருக்க முற்றதன் பின்னவர் இன்னவர்
இருக்க நல்கினன் இந்நகர் யாவையும்.
- 9294 அங்கண் மேவும் அணிமணிக் கோயிலின்
மங்க லத்தொடு வல்லையின் ஏகியே
சிங்க ஏற்றின் சிரம்கெழு பீடமேல்
வெங்கை மாமுகன் வீற்றிருந் தானரோ.
- 9295 போந்து பின்னர்ப் பொருவரும் தானவர்
வேந்தன் மாமக ளான விசித்திர
காந்தி தன்னைக் கருதுநன் னாளினில்
ஏந்தல் முன்வரைந் தின்புற மேவினான்.
- 9296 விண்ணின் மாந்தர்கள் மேதகு தன்குலம்
நண்ணு மாதர்கள் நாகர்தம் மாதர்கள்
வண்ண விஞ்சையர் மாதர்க ளாதியாம்
எண்ணில் மாதரைப் பின்வரைந்து எய்தினான்.
- 9297 பெண்ண கர்க்கும் பொலம்கெழு புட்பக
மன்ற கர்க்குமல் வானவர் ஈண்டிய
எந்ந கர்க்கும் இலாவளம் எய்திய
அந்ந கர்க்கண் அமர்ந்திடல் மேயினான்.

9292. நூல்கற்றவர் பத்துக் காதம் ஒருபக்கம் எனக் கூறும் நீளமும், அதில் பாதி அளவான ஐந்து காதம் எனக் கூறும் அகலமும் கொண்ட அந்த வீதிகளை அவன் பார்த்து வியப்பு அடைந்தான்.

9293. அரக்கர்களுக்கும் பழைய அசுரர்களுக்கும் மன்னனான அசுரேந்திரனுடனும் தருக்கும் அசுரர்களோடும், அந்நகரத்துள் போய், மயிர்த்துறை தோறும் பிறந்து பெருகிய தம் தம்பியரானவர் இருக்குமாறு மதங்க மாபுரம் அனைத்தையும் அசுரத் தச்சன் தந்தான்.

9294. அந்நகரத்தில் விளங்கும் அழகிய மணியால் இயன்ற அரண்மனையில், மங்கலங்களுடன் விரைவாகப் புகுந்து, ஆண் சிங்கங்களின் தலைமீது விளங்கும் அரியணையின் மீது கயமுகாசுரன் வீற்றிருந்தான்.

9295. பின்னர், ஒப்பில்லாத அசுரேந்திரனின் பெருமை பொருந்திய மகளான 'விசித்திர காந்தி' என்பவளை, நல்ல நாளில், கயமுகன் முதலில் மணம் செய்து, இன்பம் மிக அவளுடன் பொருந்தி வாழ்ந்தான்.

9296. பின்பு, தேவப் பெண்கள், மேன்மை கொண்ட அசுர குலப் பெண்கள், நாக கன்னியர், அழகையுடைய வித்தியாதரப் பெண்கள் முதலான எண் இல்லாத பெண்களை மணம் செய்து கொண்டான்.

9297. சுவர்க்க நகரத்துக்கும், அழகு விளங்கும் புட்பக விமானத்தையுடைய குபேரனது நகரத்துக்கும், தேவர் இருக்கும் மற்ற எந்த நகரத்துக்கும் இல்லாத வளத்தைத் தன்னிடம் கொண்ட அந்த மதங்கமாநகரத்தே இருந்து வந்தான்.

- 9298 சூழும் வானவர் தானவர் துன்னியே
தாழ ஏழுல கும்பன தாணையால்
வாழி சேர்கொடுங் கோலொடு மன்னுபேர்
ஆழி செல்ல அரசசெய் தானவன்.
- 9299 ஆவுஞ் சங்கமும் அம்புய மும்மலர்க்
காவும் மாமணி யும்கம லாலயத்
தேவும் பின்வருந் தேவரும் மாதரும்
ஏவல் செய்ய இனிதிருந் தானரோ.
- 9300 புந்தி மிக்க புகரும் புகருடன்
அந்த மற்ற அவுணர்கள் மன்னனும்
தந்தி யின்முகத் தானவ னுக்குநன்
மந்தி ரத்துணை யாய்அவண் வைகினார்.
- 9301 அன்ன காலை அடுகரி மாமுக
மன்னவன் முன்வரும் வாசவ னாதியாம்
துன்னு வானவர் சூழலை நோக்கியே
இன்ன தொன்றை இயம்புதல் மேயினான்.
- 9302 வைக லும்இவண் வந்துழி நுங்கள்தம்
மொய்கொள் சென்னியில் மும்முறை தாக்கியே
கைகள் காதுறக் கால்கொடு தாழ்ந்தெழீஇச்
செய்க நம்பணி தேவர்கள் நீர்என்றான்.
- 9303 அன்ன தோதலும் அண்டர்கள் யாவரும்
மன்னன் தானும் மறுப்பதை அஞ்சியே
முன்னரே நின்று மொய்ம்புடைத் தோல்முகன்
சொன்ன தோர்புன் தொழில்முறை ஆற்றினார்.

9298. தன்னைச் சுற்றியுள்ள தேவர்களும் அசுரர்களும் நெருங்கி வணங்க, ஏழ் உலகத்திலும் தன் கட்டளையால் நடக்கும் கொடுங்கோலுடன் நிலையான ஆணைச் சக்கரமும் நடக்கும்படி அக்கயமுகன் ஆட்சி செய்தான்.

9299. காமதேனுவும், சங்கநிதியும், பதும நிதியும், மலர்களையுடைய கற்பகச் சோலையும், பெருமை பொருந்திய சிந்தாமணியும், தாமரைக் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும், அவரைத் தொடரும் தேவர்களும், தெய்வ மங்கையரும் பணியைச் செய்ப மகிழ்ந்திருந்தான்.

9300. அறிவாற் சிறந்த சக்கிராசாரியாரும் அவருடனே முடிவற்ற அவுணர்களின் மன்னனான அசுரேந்திரனும் கயமுகனுக்கு நல்ல அமைச்சராய் அங்கு இருந்தனர்.

9301. கொல்லும் இயல்புடைய யானையின் முகம் கொண்ட கயமுகன், அங்ஙனம் ஆட்சி செய்து வந்த காலத்தில், தன் எதிரே வருகின்ற இந்திரன் முதலான நெருங்கிய தேவரின் கூட்டத்தைப் பார்த்துப் பின்வரும் இதைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

9302. “தேவர்களே! நீங்கள் நாள்தோறும் இவ்விடத்துக்கு என் முன்பு வந்தவுடன், உம் வன்மை பொருந்திய தலையில் மூன்று முறை குட்டிக், கைகள் காதுகளைப் பிடித்துக் கொள்ளக், கைகளை மடக்கித்தாழ்ந்து பின்பு அவ்வாறே எழுந்து, அதன்பின் எமக்குப் பணியைச் செய்ய வேண்டும் என ஆணையிட்டான்.

9303. அதனை அக்கயமுகன் சொன்னதும் தேவரயாவரும் இந்திரனும் அந்தக் கட்டளையை மறுப்பதற்கு அஞ்சி, அவன் எதிரே நின்று வன்மையுடைய கயமுகன் இட்ட அந்த இழிந்த செயலைச் சொன்ன வண்ணம் செய்து வந்தனர்.

58 □ கந்தபுராணம்

- 9304 எழிலி யூர்தியும் ஏனைய வானவர்
குழவி னோர்களும் குஞ்சர மாமுகத்
தழித கன்பணி அல்கலும் ஆற்றியே
பழியே னும்பர வைப்படிந் தாரரோ.
- 9305 கரிமு கத்துக் கயவன தேவலால்
பருவ ரற்பழி மூழ்குறு பான்மையைச்
சுரர் களுக்கிறை தொல்லைவி ரிஞ்சன்மால்
இருவ ருக்கும் இயம்பி இரங்கினான்.
- 9306 இரங்கும் எல்லையில் இந்திர முற்றுளம்
தரங்க மெய்தித் தளர்ந்திடல் நீயெனா
உரங்கொள் பான்மை உணர்த்தி அவனொடும்
புரங்கள் அட்டவன் பொற்றையிற் போயினார்.
- 9307 மடகர் யாவரும் வாசவ னும்புடை
யாக வந்திட அம்புயன் மாலுமை
பாகன் மேய பனிவரைக் கோயிலுள்
ஏகி னார்நந்தி எந்தை விடுப்பவே.
- 9308 கண்டு நாதன் கழலிணை தாழ்ந்துநல்
தொண்டு காணத் துதித்தலும் ஆங்கவன்
அண்ட ரோடும் அலமரல் எய்தியே
வண்டுதுழாய்முடி வந்ததென் னென்னவே.

வேறு

- 9309 ஆனதோர் பொழுதின்மால் அரனை நோக்கிலர்
தானவன் கயமுகன் என்னுந் தன்மையான்
வானவர் தமையெலாம் வருத்தி னானவன்
ஊனமில் தவம்புரிந் துடைய வன்மையால்.

9304. மேகத்தை வாகனமாகக் கொண்ட இந்திரனும் மற்றத் தேவர்களும் யானை முகத்தையுடைய அழிக்கத் தக்கவனான கயமுகனின் பணிகளை நாள்தோறும் செய்து பழி என்ற கடலுள் ஆழ்ந்தனர்.

9305. யானை முகம் கொண்ட கீழான கயமுகனது ஏவலால் துன்பத்தை அளிக்கும் பழியில் முழுகும் தன்மையை இந்திரன், பழைய நான்முகன் திருமால் என்ற இருவரிடமும் முறையிட்டு வருந்தினான்.

9306. அங்ஙனம் இந்திரன் வருந்தியபோது, “இந்திரனே! உள்ளமான கடல் முழுவதும் துன்ப அலைகள் எழ, வருந்தாதே!” என்று அவன் உள்ளம் தேறும் வகையில் தேற்றிப் பின் மூன்று புரங்களை எரித்த சிவபெருமானின் கயிலாய மலைக்குச் சென்றனர்.

9307. நான்முகனும் திருமாலும் தேவர் யாவரும் இந்திரனும் பக்கத்தில் வர, உமைபாகனான சிவபெருமான் எழுந்தருளிய குளிர்ச்சியுடைய கயிலாய மலையில் உள்ள செம்பொன் கோயிலினுள்ளே, எம் தந்தையான நந்திதேவர் அனுமதி தர, சென்றனர்.

9308. சிவபெருமானைக் கண்டு, அப்பெருமானின் இரு திருவடிகளையும் வணங்கி, தம் நல்ல அடித்தொண்டு புலப்படத் துதித்தனர். அப்போது, அங்கு வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமான், “வளமுடைய துளசி மாலையை அணிந்த திருமாலே! தேவர்களுடன் துன்பம் அடைந்து இங்கு வந்தது என்ன?” என்று வினவிட,

9309. அச்சமயத்தில் திருமால் இறைவனை நோக்கி, “ஓர் அசுரன், கயமுகன் என்னும் தன் இயல்பைக் குறிக்கும் பெயர் கொண்டவன், குற்றமற்ற தவம் செய்து பெற்ற வலிமையால்; தேவர்களுடையெல்லாம் துன்பப்படுத்தினான்.

80 □ கந்தபுராணம்

- 9310 வெங்கய முகத்தினன் விறலை நீக்குதல்
எங்களுக் கரியதால் எவர்க்கும் ஆதியாம்
புங்கவ நினக்கது பொருளன்று ஆகையால்
அங்கவன் உயிர் தொலைத் தருள வேண்டுநீ.
- 9311 என்றுரை செய்தலும் ஈசன் யாமிவண்
ஒன்றொரு புதல்வனை உதவித் தோல்முக
வன்றிறல் அவுணனை மாய்த்து மற்றவன்
வென்றிகொண் டேகுவான் விடுத்துமேல் என்றான்.
- 9312 வீடிய பற்றுடை விரதர்க்கு என்னினும்
நாடிய அரியவன் நவின்ற வாய்மையைச்
சூடினர் சென்னிமேல் தொழுத கையராய்
ஆடினர் பாடினர் அமரர் யாருமே.
- 9313 பாங்கரில் அனையரைப் பரிந்து நோக்கியே
ஈங்கினி நும்பதிக் கேகு வீரென
ஆங்கவர் எம்பிரான் அடியில் வீழ்ந்தனர்
வீங்குறு காதலால் விடைகொண் டேகினார்.
- 9314 ஏகிய எல்லையில் எண்ணி லாவிதி
சேகரம் மினைச்சிய சென்னி வானவன்
பாகமுற் றுலகெலாம் பயந்த சுந்தரத்
தோகையை நோக்கியே இதனைச் சொல்லுவான்.
- 9315 யாம்பெரு வீருப்புடன் இயற்று வித்திடும்
தேம்படு தருவனந் தெரித்துஞ் செல்கென
வாம்பரி சருளினை வருவன் ஆங்கெனாக்
காம்படு தோளுடைக் கவுரி கூறினாள்.

9310. “கொடிய அந்தக் கயமுகனின் வலிமையைப் போக்குதல் எங்களுக்கு அரிதாகும். யாவருக்கும் ஆதியான மேலோரே! எல்லையில்லாத ஆற்றல் கொண்ட தங்களுக்கு அது ஒரு பொருள் அன்று. ஆதலால் அவனது உயிரை ஒழித்துத் தாங்கள் அருள் செய்தல் வேண்டும்.”

9311. என்று திருமால் உரைத்தார். சிவபெருமான் “யாம் இங்கு எம்மோடு வேறுபாடற்ற ஒரு புதல்வனைப் பெற்று, அன்னவன், கயமுகன் என்ற வலிய ஆற்றல் கொண்ட அசுரனை அழித்து வெற்றி பெற்று வர இனி அனுப்புவோம்” என்று அருள் செய்தார்.

9312. பற்றற்ற தவத்தை யுடையவர்களாலும் நாடு தற்கு அரிய சிவபெருமான் கூறியருளியதைக் கேட்டுத் தலை மீது கொண்டவராய்க் குவிந்த கையினராய்த் தேவர்கள் எல்லாம்பாடி ஆடினர்.

9313. தம் பக்கத்தில் நின்ற அவர்களை அன்புடனே பார்த்து “இனி நீங்கள் இங்கிருந்து உங்கள் நகரத்துக்குச் செல்லுங்கள்” என்று சிவபெருமான் அருள் செய்தார். அப்போது அவர்கள் அப்பெருமானின் அடிகளில் விழுந்து வணங்கி விடை பெற்றுச் சென்றனர்.

9314. திருமால் முதலான தேவர்கள் சென்ற பின்னர், அளவில்லாத பிரமாக்களின் தலைகளைச் சூழிக் கொண்டுள்ள சிவபெருமான், தன் இடப்பாகத்தில் பொருந்தி உலகம் எல்லாவற்றையும் ஈன்ற அழகிய உமையைப் பார்த்து இதனைச் சொன்னார்.

9315, “நாம் பெரு”விருப்புடன் இயற்று வித்த தேன் பொருந்திய மரங்களையுடைய நந்தவனத்தைக் காண்போம்! வா!,” என்று இறைவன் கூறினார். மூங்கில் போன்ற தோள்களையுடைய உமாதேவியார், “அந்த வனத்துக்குள் வருவேன், தக்கதையே கூறினீர்!” என்று மொழிந்தார்.

62 □ கந்தபுராணம்

- 9316 ஆயது கேட்டனன் அகிலம் யாவையும்
தாயென அருளுமத் தையல் தன்னொடும்
சேயுயர் விசும்பினைச் செறிதண் சோலையில்
போயினன் மறைக்கெலாம் பொருள தாயினான்.
- 9317 நீனுதற் கனல்விழி நிமலத் தேவெனுந்
தாணுவைப் போலவே தனது பாதமும்
சேனுடைச் சென்னியுந் தேவர் யாரினும்
காணுதற் கரியதக் கடிகொள் சோலையே.
- 9318 தேசுடைத் தருநிரை திருமென் போதொடு
பாசுடைத் தொகுதியும் பரித்து நிற்பன
ஈசனுக்கு அருச்சனை இயல்பின் ஆற்றிட
நேசமுற் றுடையவர் நிலைய தொக்குமால்.
- 9319 பாலுற வருவதோர் பரைதன் மெய்யொளி
மேலுறு பைங்கொடி வேத நாயகன்
ஏலுறு தாருக வனத்தில் எய்தமுன்
மாலுறு மங்கையர் வடிவம் போலுமால்.
- 9320 கொடிகளும் தருக்களின் குழுவு மாதூன்
அடிகளங் கேகலும் அனையர் செம்மையும்
சுடர்கெழு பசுமையந் துவன்றி அன்னதோர்
வடிவுகொண் டிருந்திடும் வண்ணம் போலுமால்.
- 9321 பூந்தரு நிரைகளில் பொருவில் கோட்டிடைச்
சேந்திடு நனைபல திகழ்வ பார்ப்பதி
காந்தனை அன்பொடு கண்டு பாங்குளார்
ஏந்திய தீபிகை என்ன லானவே.

9316. மறைக்கெல்லாம் பொருளாக விளங்கும் சிவ பெருமான் உமை சொன்னதைக் கேட்டு, உலகம் யாவையும் தாயாய் அருளுகின்ற அந்த உலகத்தாயுடன், மிகவும் உயர்ந்த வான் அளாவிய குளிர்த்த சோலைக்குள் சென்ற குளினார்.

9317. மணம் கமழும் அந்தச் சோலையானது நெற்றியில் பொருந்தி விளங்கும் தீயான கண்ணையுடைய குற்றமில்லாத கடவுள் எனப்படும் தாணுவான சிவபெருமானைப் போலத், தனது அடியையும் வாளை அளாவிய முடியையும் தேவர்களாலும் காண்பதற்கு அரியது.

9318. ஒளியுடைய மர வரிசைகள் அழகிய மெல்லிய மலர்களுடன் பசுமையான இலைத் தொகுதியையும் சுமந்து நிற்பவை, சிவபெருமானுக்கு ஏற்ற முறையில் அருச்சனை செய்வதற்காக அன்புடையவரின் நிலையை ஒத்து விளங்கும்.

9319. பக்கத்தில் வருகின்ற உமையம்மையாரின் திருமேனியின் ஒளி தம் மேல் பொருந்தப் பெற்ற பசுமையான கொடிகள், மறைகளின் தலைவரான சிவபெருமான் பிச்சாடணராகத் தாருகாவனத்தில் செல்ல, அவரது முன்னிலையில் அவர்மீது மோகம் மிகக் கொண்ட முனிவர் மனைவியரின் பொன் நிறமான பசலை கொண்ட வடிவங்கள் போல் விளங்கின.

9320. கொடிகளும், கொடிகள் படர்ந்த மரங்களின் கூட்டமும், உமையம்மையாருடன் சிவபெருமான் அங்கு எழுந்தருளுதலும், அந்த இருவரின் செந்நிறமும் தம் மீது படியப் பெற்று, அத்தகைய செம்மையும் பசுமையும் கலந்து ஒரு வடிவத்தை எடுத்து அந்த வனத்தில் இருக்கும் தன்மையை ஒத்திருந்தன.

9321. மலர்கள் பொருந்திய மரங்களின் வரிசைகளில் ஒப்பில்லாத கொம்புகளில் செந்நிற அரும்புகள் ஒளிர்வை, உமையம்மையாரின் தலைவரான சிவபெருமானை அன்புடன் வணங்கி உரிமைத் தொண்டர்கள் தம் கைகளில் ஏந்திய விளக்குச் கடர்கள் பிரகாசிப்பன என்று கூறும்படியாக விளங்கின.

64 □ கந்தபுராணம்

9322 வான் தரு ஓர்சில மலரின் கண் தொறும்
தேன் நுளி விடுவன சிவனைக் கண்டுழி
ஆன்றதோர் அன்பினார் அகம்நெ கிழந்துகட்
கான்றதோர் புனலெனக் கவின்று காட்டிய.

9323 வண் தரு ஓர்சில மருப்பில் வானிறம்
கொண்டிடு மதுமலர் குழுமி யுற்றன
எண்டிரு மலையிடை வீழுங் கங்கையில்
தண்டுளி சிதறிய தன்மை போன்றவே.

9324 கற்றையஞ் சுடர்மணி கனகம் ஏனைய
பிற்றையென் நாதருள் பெரியர் வண்மைபோல்
மற்றவ னுள்ளபன் மரமுந் தம்பயன்
எற்றையும் உலப்புறா தீகை சான்றவே.

9325 காவதன் இயல்பினைக் கண்டு தன்னொரு
தேவியொ டேயருள் செய்து சிற்பரன்
ஆவியுள் உணர்வென அதனுள் வைகுமோர்
ஒவிய மன்றிடை ஒல்லை ஏகினான்.

9326 எண்டகு பெருநசை எய்தி ஐம்புலன்
விண்டிடல் இன்றியே விழியின் பாற்படக்
கண்டனள் கவுரிஅக் கடிகொள் மண்டபம்
கொண்டிடும் ஒவியக் கோலம் யாவுமே.

9322. இனிய இதழ் அலரும் மலர்களான கண்கள் தோறும் தேன் துளியைச் சிந்தும் ஒரு சில உயர்ந்த மரங்கள், சிவபெருமானைத் தரிசித்தவுடன், மனமலர் இதழ் அவிழ்ந்து ஒப்பில்லாத ஆனந்தக் கண்ணீரை வெளிவிடும் கண்ணையுடைய ஒப்பின்றி அகன்ற அன்புடையார் போல் கசிவான எழில் ஒழுகித் தம்மைக் காட்டின.

9323. ஒரு சில வளப்பம் பொருந்திய மரங்களின் கொம்புகளில் வெண்ணிறம் உடைய தேன் பொருந்திய மலர்கள் குழுமியிருக்கும் தன்மை, வெண்மையான கயிலை மலையில் விழும் கங்கையிலே குளிர்ந்த நீர்த்துளிகள் சிதறி யுள்ள தன்மையைப் போல விளங்கும்.

9324. அழகான ஒளிக்கதிர்களையுடைய மணிகளையும் பொன்னையும் மற்றவற்றையும், பின்னால் அணிந்து கொள்வோம் என்னாமல் கொடுக்கும் வள்ளல்களது ஈகை போல, அந்தச் சோலையில் உள்ள மரங்கள் எல்லாம் தம் பயன்கள் யாவற்றையும் குறைவின்றி ஈதலைச் செய்தன.

9325. சிவபெருமான் அந்தச் சோலையின் இயல்பைத் தம் ஒப்பில்லாத மனைவியுடன் பார்த்து அருளி, உயிரினுள் உள்ள உணர்வைப் போல, அந்தச் சோலையுள் இருக்கும் ஒரு ஒவிய மண்டபத்துள் விரைந்து சென்றார்.

(காவதன்— கா + அதன்)

9326. உமையம்மையார் பெரு விருப்புப் பொருந்தி, ஐந்து புலன்களின் அறிவும் வேறுபடாது ஒன்று பட்டுக் கண் பார்வையுடன் பொருந்தப் புதுமையைக் கொண்ட அந்த ஒவிய மண்டபத்துள் ஒவிய உருவம் அனைத்தையும் கண்டருளினார்.

66 □ கந்தபுராணம்

9327 பாங்கரில் வருவதொர் பரமன் ஆணையால்
ஆங்கதன் நடுவணில் ஆதி யாகியே
ஓங்கிய தனியெழுத் தொன்றி ரண்டதாய்த்
தூங்குகைம் மலைகளில் தோன்றிற்று என்பவே.

9328 அன்னவை உமையவள் காண ஆங்கவை
முன்னுறு புணர்ச்சியின் முயற்சி செய்தலும்
என்னெகொல் இதுவென எண்ணித் தன்னொடு
மன்னிய முதல்வனை வணங்கிக் கூறுவாள்.

9329 மூலமாம் எழுத்திவை முயங்கி மால்கரிக்
கோலமாய்ப் புணர்வதென் கூறு கென்றலும்
ஏலவார் கருங்குழல் இறைவி கேளென
ஆலமார் களத்தினன் அருள்செய் கின்றனன்.

வேறு

9330 முன்புநீ காண்டலின் மூலமாய் உடையதோர்
மன்பெருந் தொல்பொறி மருவியீர் உருவுநீஇ
அன்பினால் ஆனைபோல் புணருமால் ஆகையால்
நின்பெருந் தகவினை நினைகிலாய் நீயுமே.

9327. உமையின் பக்கத்தில் வருகின்ற ஒப்பில்லாத சிவபெருமானின் ஆணையால், அந்த ஓவிய மண்டபத்துக்கு நடுவில், 'வேதத்தின் மூலமான பிரணவம்' என்ற ஓர் எழுத்தே ஆண் யானை பெண் யானை என்ற இரண்டு வடிவாய்த் தொங்கும் கைகளையுடைய இரு மலைகள் போலத் தோன்றியது எனப் படைப்பின் இரகசியத்தை அறிந்தவர் உரைப்பர்.

9328. இறைவனது ஆணையால் ஆண் யானையும் பெண் யானையுமாய்த் தோன்றிய அவற்றை உமையம்மை யார், நோக்க, அப்போது அவை இரண்டும் படைப்புத் தோறும் முன் நிகழ்வதான புணர்ச்சியில் முயன்றன. 'இந்த நிகழ்ச்சி நிகழ்வதற்குக் காரணம் யாது?' என்று எண்ணி, தம்முடன் வேறுபாடின்றி நிலை பெற்ற முதல்வரான இறைவனை வணங்கிக் கூறத் தொடங்கினார்.

9329. "மூலமான பிரணவ எழுத்து பெரிய யானைகளின் வடிவங்களாய் ஒன்றுடன் ஒன்று தழுவிப் புணரக் காரணம் யாது? சொல்லியருள வேண்டும்!" என்று இறைவி வினவு, "மயிர்ச்சார்ந்து பூசப்பெற்ற கூந்தலையுடைய தலைவியே! கேள்!" என்று விடம் பொருந்தப் பெற்ற கண்டத்தை உடைய சிவபெருமான் சொல்லத் தொடங்கினார்.

9330. "உமையே! முதலில் நீ பார்த்ததால், தோன்றிய அனைத்துக்கும் விதையாய் ஒப்பில்லாத என்று முள்ள பெருமையுடைய அநாதியான பிரணவம், ஆண் யானையும், பெண் யானையும் போல் இரண்டு வடிவம் கொண்டு, ஒன்றுடன் ஒன்று அன்புடன் ஒன்றிப் புணர்கின்றன. உன் காணுதல் என்ற சிறப்பால் இது நிகழ்கின்றது. உன் பெருமையை நீயும் உணராய்!

9331 காட்சியால் இதுசெயும் காரணம் பெற்றநின்
மாட்சிதான் யாமலான் மற்றியார் உணர்குவார்
ஆட்சியாய் உற்றதொல் அருமறைக் காயினுஞ்
சேட்செலா நிற்குநின் திருவருட் செய்கையே.

9332 என்னவே முகமனால் எம்பிரான் அம்பிகை
தன்னோடே மொழியஅத் தந்தியும் பிடியுமாய்த்
துன்னியே புணர்வுறும் தூயசெய் தொழில்விடா
முன்னமே போன்றதால் முடிவிலாக் குடிலையே.

9333 அக்கணத் தாயிடை ஐங்கரத்து அவன்அருள்
முக்கண்நால் வாயினான் மும்மதத் தாறுபாய்
மைக்கருங் களிநெனும் மாமுகத் தவன்மதிச்
செக்கர்வார் சடையன்ஓர் சிறுவன்வந் தருளினான்.

9334 ஒருமையால் உணருவோர் உணர்வினுக்
குணர்வதாம்
பெருமையான் எங்கணும் பிரிவரும் பெற்றியான்
அருமையான் ஏவரும் அடிதொழும் தன்மையான்
இருமையாம் ஈசனே என்னநின் றருளுவான்.

9331. “காட்சி அளவால் இந்த நிகழ்ச்சி நிகழும் காரணம் இயல்பாய் அமைந்த உன் மாட்சியே என யாமே அல்லாது வேறு எவர் அறிவார்? முனிவரின் வழிவழி ஆட்சிப் பட்டு வந்த பழைய மறைகளுக்கும் உன் திருவருள் செய்கை வெகு தொலைவில் உள்ளதாகும்.”

9332. என இவ்வாறு எம்பெருமான் உபகாரமாக எம்பெருமாட்டிக்குக் கூறியருளினார். மூலம் போலவே முடிவும் காண்பதற்கு அரிய பிரணவம், ஆண்யானையும் பெண்யானையுமாய் ஒன்றுடன் ஒன்று தழுவிப் புணர்தலான தூய செயலை விட்டு, முன்போல் ஓர் எழுத்தாக ஆகியது.

9333. அப்போது அங்கு ஒரு சிறுவர், அருள்பொழியும் மூன்று கண்களையும் தொங்கும் வாயையும் உடையவர், அறிவு, இச்சை, செயல் என்ற மூன்று மதங்களான ஆறு பெருகும் மிகவும் கரிய ஆண் யானையின் முகம் போன்ற, திருமுகத்தை உடையவர், இளம்பிறையைச் சூடிய சிவந்த வானம் போன்ற சடை யுடையவர், ஐந்து திருக்கரங்களை யுடையவர் தோன்றியருளினார்.

9334. அந்த விநாயகர் உள்ள ஒருமைப்பாட்டுடன் தம்மை அறிகின்றவரது அறிவுக்கு அறிவாக விளங்கும் பெரு மையுடையவர், எங்கும் நீக்கம் இன்றி நிறைந்திருப்பவர். பெறுவதற்கு அரியவர், பெறுவதற்கு அரியவராயினும் யாவரும் திருவடிகளை வணங்கும் எளிமையுடையவர், ஒரு மையின் இருமையாகும் சிவபரம் பொருளே போல், இருமை யின் ஒருமையாய் விளங்கித் திருவருள் செய்பவர்.

- 9335 மருளறப் புகலுநான் மறைகளில் திகழுமெய்ப்
பொருளெனப் படுமவன் புவனமுற் றவர்கள்தம்
இருளறுத் தவர்மனத் திடர்தவிர்த் தருளவோர்
அருளுருத் தனைஎடுத் தவதரித் துளனவன்.
- 9336 வந்துமுன் னிருவர்தம் மலரடித் தலமிசைச்
சிந்தையார் வத்தொடும் சென்னிதாழ்த் திடுதலும்
தந்தையுந் தாயுமுன் தழுவிமார் புறவணைத்
தந்தயில் கருணைசெய் தருளினார் அவ்வழி.
- 9337 என்னரே யாயினும் யாவதொன் றெண்ணுதல்
முன்னரே உனதுதாள் முடியுறப் பணிவரேல்
அன்னர்தஞ் சிந்தைபோல் ஆக்குதி அலதுனை
உன்னலார் செய்கையை ஊறுசெய் திடுதிநீ.
- 9338 சேயநன் மலர்மிசைத் திசைமுகன் மால்முதல்
ஆயபண் ணவர்தமக் காருயிர்த் தொக்கயினுக்கு
ஏயபல் கணவருக் கெத்திறத் தோர்க்குநீ
நாயகம் புரிதியால் நல்லருட் டன்மையால்.
- 9339 கானுறுங் கரடவெங் கயமுகத் தவனெனும்
தானவன் வன்மையைச் சாடியே தண்டுழாய்
வானவன் சிறுமையும் மாற்றியே வருகெனா
ஆணையின் முகவனுக் கைம்முகன் அருள்
செய்தான்.

9335. மயக்கம் நீங்கும் பொருட்டாக உபதேசிக்கப்படும் நான்கு மறைகளிலும் திகழ்கின்ற மெய்ப்பொருள் என்று நிச்சயிக்கப்படுகின்ற அந்த இறைவர் தாமே இந்த 'விநாயகப்பெருமான்' ஆவார். உலகங்களில் உள்ளவரின் அஞ்ஞான இருளைப் போக்கி அவர்களின் மனத் துயரத்தைப் போக்கித் திருவருள் செய்யுமாறு ஒரு திருவருள் வடிவத்தை எடுத்து அவதரித்துள்ளார்.

9336. அந்த விநாயகர் முன்வந்து தந்தை தாய் ஆன அவர்களின் அடிகளில் மன விருப்பத்துடன் தலை தாழ்த்தி வணங்கினார். அப்போது சிவபெருமானும் உமையம்மையாரும் அவரை எடுத்துத் தழுவித் திருமார்புடன் பொருந்த அணைத்து எல்லையில்லாத திருவருள் பொழிந்தனர்.

9337. "எவராயினும் எந்தச் செயலையும் செய்வதற்கு முன்னம் அச்செயல் இடையூறு இல்லாது முடிந்திட உன்கால்களில் தலை பொருந்த வணங்குவராயின், அவர்களது எண்ணம்போல அதை முற்றுப் பெறச் செய்வாய்! அப்படி முதலில் உன்னை நினைத்து வழிபடாதவரின் செயல்களுக்கு நீ இடையூறு செய்வாயாக!"

9338. "நல்ல சிவந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமா திருமால் முதலான தேவர்களுக்கும், அரிய உயிர்க் கூட்டத்துக்கும், பொருந்திய பல கணங்களுக்கும் மற்றும் எத்தகைய திறத்தவர்க்கும் நல்ல அருள் செய்யும் தன்மையுடன் தலைமைத் தன்மையையும் நீ செய்வாயாக!"

9339. "மணம் பொருந்திய மதம் பொழியும் சுவட்டையுடைய கொடிய 'கயமுகன்' என்று கூறப்படுகின்ற அசுரனது வலியை அழித்து, குளிர்ந்த துளசி மாலையைச் சூடிய திருமாலின் சரபமான சிறுமையையும் போக்கி வருக" என்று ஐந்து முகமுடைய சிவபெருமான், ஆனை முகனுக்கு அருள் செய்தார்.

72 □ கந்தபுராணம்

- 9340 மோனமே குறியதா முதலெழுத் தருளிய
ஞானமா மதலைபால் நண்ணவே பூதவெஞ்
சேனையா யினஅருள் செய்துசிற் பரையொடும்
ஆனைமா முகனொடும் அமிலன்மீண்டு அருளினான்.
- 9341 புங்கவர்க் கிறைவனாம் புதல்வனை நோக்கிடா
நங்கடைத் தலையினில் நாயகம் புரிகெனா
அங்கருத் தியொடிருத் தினன் அணிக் கோயிலுள்
சங்கரக் கடவுள்சுந் தரியொடு மருவினான்.
- 9342 தந்திமா முகமுடைத் தனயன் அங் குஅணுகியே
முந்துபா ரிடமெலாம் மொய்த்துமுன் சூழ்தர
நந்திவந் தனைசெய நான்முகன் முதலினோர்
வந்துவந் தடிதொழ மகிழ்வொடே வைகினான்.
- 9343 அன்னதற் பின்னரே ஆயிரம் பெயருடைப்
பொன்னுலாம் நேமியான் புனிதனைக் காணிய
மின்னுதண் டூடர்விடும் வெள்ளிமால் வரைமிசைக்
துன்னினான் ஆலயச் சூழல்முன் அணுகினான்.
- 9344 அந்தியார் சடைமுடி அண்ணல்தன் அருளினால்
நந்திதே வய்த்திட நங்கையோர் பங்கனாம்
எந்தைபால் எய்தியே இணைமலர்த்
தாள்தொழாப்
புந்தியார் வத்தொடும் போற்றிசெய் தருளவே.

9340. மௌனமே தியானக் குறியாக விளங்கும் முதல் எழுத்தான பிரணவத்தினின்று தந்தருளிய சிறந்த விநாயகப் பெருமானிடம் சேனையாகப் பொருந்த, கொடிய பூதப்படை யாய் உள்ளவற்றைத் தந்து, பராசக்தியான உமையம்மை யாருடனும் விநாயகப் பெருமானுடனும், சிவபெருமான் அந்தச் சோலையினின்று மீண்டு சென்றார்.

9341. தேவர்க்கு நாயகரான விநாயகரைப் பார்த்து “நம் கடைத்தலை வாயிலிலே நாயகத் தன்மையைச் செய்வாயாக!” என்று அங்கு விருப்பத்துடன் கூறி, உயிர்களுக்கு நலத்தைச் செய்யும் கடவுளான சிவபெருமான் உமாதேவியருடன் அழகிய கோயிலுக்குள் வீற்றிருந்தார்.

9342. யானையினது முகம்கொண்ட மகனான விநாயகப் பெருமான் அங்கு எழுந்தருளி, முந்தும் பூதப் படைகள் எல்லாம் எதிரில் நெருங்கிச் சூழவும், நந்தி தேவர் வழிபாடு செய்யவும், நான்முகன் முதலானவர் வந்து திருவடிகளை வழி படவும் மகிழ்வுடன் வீற்றிருந்தார்.

9343. அதன் பின்பு, ஆயிரம் பெயர்களையுடைய அழகு பொருந்திய சக்கரப் படையையுடைய திருமால், புனிதரான சிவபெருமானைக்காணும் பொருட்டு, ஒளிரும் குளிர்ந்த கதிர்களையுடைய கயிலாய மலையில் சென்று திருக்கோயிலின் முன்பக்கத்தை அடைந்தார்.

9344. மாலைச் செவ்வானத்தைப் போன்ற சடை முடியையுடைய சிவபெருமான் திருவருளால் நந்திதேவர் உள்ளே அனுப்ப, உமையை ஒருபக்கத்தே கொண்டுள்ள சிவபெருமானை அடைந்து உள்ள விருப்பத்துடன் துதித்து நிற்கவும்,

வேறு

- 9345 நிருத்தனவ் விடைதனில் நேமி யான்தனை இருத்தியென்று அருள்புரிந் திடத்தின் மேவிய ஒருத்தியை நோக்கிஒன் றுரைப்பங் கேளெனா அருத்திசெய் ஆடல்ஒன் றருளிற் கூறுவான்.
- 9346 சூதனை எம்மொடே பொருதி தோற்றனை ஆதியேல் நீபுனை அணிகள் யாவையும் ஈதியால் வென்றனை என்னின் எம்மொரு பாதியாஞ் சசிமுதற் பலவுங் கோடியால்.
- 9347 என்னலும் உமையவள் இசைவு கோடலும் அன்னதொ ரெல்லையின் அரியை நோக்கியே தன்னிகர் இவ்வவன் இதற்குச் சான்றென மன்னினை இருத்தியான் மாயநீ என்றான்.
- 9348 பற்றிகல் இன்றியே பழவி னைப்பயன் முற்றுணர்ந்து உயிர்களை முறையின் வைப்பவன் மற்றிது புகறலும் வனசக் கண்ணினான் நற்றிறம் இஃதென நவின்று வைகினான்.
- 9349 இந்தவா றாயிடை நிகழும் எல்லையில் கந்தரன் முதலிய உழையர் சுற்றினோர் அந்தமில் பெருங்குணத் தாதி ஏவலில் தந்தனர் காசொடு பலகை தன்னையே.

9345. சிவபெருமான் சக்கரப் படையையுடைய திருமாலைப் பார்த்து, அங்கு 'அமர்வாயாக' என்று அருள் செய்து இடப்பக்கத்தில் பொருந்திய தேவியைப் பார்த்து 'ஒன்று உரைப்போம், கேள்' என்று தாம் விரும்பும் ஒரு விளையாடலை, உயிர்களின் மீது கொண்ட திருவருளால் சொல்லலானார்.

9346. 'நீ எம்முடன் சூதாடு! நீ தோற்றாயானால் நீ அணிந்த அணிகள் எல்லாவற்றையும் எமக்குக் கொடு. வென்றாயானால் எம் இடத்தில் உள்ள ஒரு பாதியான சந்திரன் முதலிய அணிகளைப் பெற்றுக் கொள்.'

9347. எனச் சிவபெருமான் சொல்ல, உமையவளும் அதற்குச் சம்மதித்தார்; அத்தகைய ஒரு சமயத்தில் தமக்கு ஒப்பவர் இல்லாத அப்பெருமான் திருமாலைப் பார்த்து, 'திருமாலே, நீ இந்தச் சூதாட்டத்துக்குச் சான்றாக இருப்பாயாக!' என்று சொன்னார்.

9348. விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல், பழையவினையின் பயனை முழுவதும் உணர்ந்து, உயிர்களை ஏற்ற முறையால் இன்பம் துன்பம் ஆகியவற்றை அனுபவிக்கச் செய்யும் இறைவன், இதைச் சொன்னார். தாமரை மலர் போன்ற கண்களையுடைய திருமால் நமக்குப் பணித்த பணி. நல்லது என்று அச் சூதாட்டத்துக்குச் சான்றாக இருந்தார்.

9349. இவ்வாறு அங்கு நிகழும் போது, சுந்தரர் முதலிய அணுக்கத் தொண்டர்களாகச் சுற்றி நின்றவர். அழிவு இல்லாத பெருமை பொருந்திய குணத்தையுடைய சிவபெருமானின் ஆணைப்படி சூதாடும் கருவிகளுடன் சூதாடுவதற்கு உரிய பலகையை அங்கே கொணர்ந்து வைத்தனர்.

76 ப கந்தபுராணம்

- 9350 அதுபொழு தண்ணலும் அரியை நோக்கியிம்
முதிர்தரு கருவியை முறையின் வைக்கெனக்
கதுமென வைத்தலும் கவுரி நீநமக்
கெதிருறு கென்றுமுன் னிருத்தி னானரோ.
- 9351 கவற்றினை முன்னரே உய்ப்பக் கண்ணுதல்
அவற்றினைப் பின்னுற அவளும் உய்த்தனன்
தவற்றியல் பல்லதோர் வல்ல சாரியால்
எவற்றினும் மேலையோர் இனிதின் நாடினார்.
- 9352 பஞ்சென வுரைசெய்வர் பாலை என்பர்ஈர்
அஞ்சென மொழிவர் அஞ்சென்பர் அன்றியும்
துஞ்சலின் நடம்என்பர் துருத்தியீ தென்பர்
விஞ்சிய மகிழ்வொடு வெடியென் றோதுவார்.
- 9353 அடியிது பொட்டைஈ தென்பர் அஃதென
முடிவில குழுஉக்குறி முறையின் முந்துறக்
கடிதினில் கழறினர் கவறு சிந்தினார்
நொடிதரு கருவிகள் எதிரின் நாக்கினார்.

9350. அப்போது சிவபெருமானும் திருமாலைப் பார்த்து “இந்த முதிர்ந்த கருவிகளை வைக்க வேண்டிய முறையிலே வைப்பாய்!” என்றார். திருமாலும் அங்ஙனமே வைத்தார். ‘கவுரியே, ந எனக்கு எதிரில் இருப்பாயாக!’ என்று சிவபெருமான் உமையம்மையைத் தமக்கு எதிராய் அமருமாறு செய்தார்.

9351. சூதாடு காய்களை முதலில் சிவபெருமான் உருட்ட, அக்காய்களை, பின் உமையம்மையார் உருட்டினார். இவ்வாறு குற்றம் அற்ற நல்ல இலக்கணமான தனிச் சிறப்பைக் கொண்ட சூதாடு கருவிகளுள் ‘சாரி’ என்னும் கருவி விசேடத்தால் யாவரினும் உயர்ந்த அந்த இருவரும் இனிதாகச் சூதாடினர். (வல்-சூதாடுகருவி. சாரி-சூதாடு கருவிகளுள் ஒன்று)

9352. பஞ்சு என்று சொல்வர்; பாலை என்பர்; ஈரைஞ்சு என்பர்; ஓரைஞ்சு என்பர்; அன்றியும் சோர்வின் மையை வருவிக்கும் ‘நடம்’ என்பர்; கவற்றில் பட்ட இது ‘துருத்தி’ என்பர்; மிகுந்த மகிழ்வுடன் வெடி என்பர்.

(பஞ்சு, பாலை, ஈரைஞ்சு, அஞ்சு, நடம், துருத்தி, வெடி என்பவை சூதாட்டத்தில் வழங்கும் குறியீடுகள்.)

9353. இது அடி, இது பெட்டை என்று சொல்வர். இங்கு வழங்கிய குழுஉக்குறிபோன்று, அளவற்ற குழுஉக் குறிப் பெயர்களைச் சொல்லித் தாம் தாம் கருவிகளை உருட்டும் முறையில் காய்களை உருட்ட, முன்னமே, விரைந்து சொல்லிக் காய்களை எறித்து உருட்டி, நொடித் தலைத் தருகின்ற கவறுகளை எதிரில் தள்ளி வைத்தார்கள்.

78 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 9354 ஏற்றா னவன்எய்திய இன்னருள் யாவ தேயோ
தேற்றாம் அஃதியார்க்கு மளப்பருஞ் செய்கை
யாலே
மேற்றான் எதிராவுடன் ஆடிய மெல்லி யற்குத்
தோற்றான் நெடுமாலயன் நாடவுந் தோற்றி
லாதான்.
- 9355 ஒன்றாய பரஞ்சுட ரோன்உமை தன்னை நோக்கி
நன்றா யதுநின் வலிஎன்று நகைத்து நம்மை
வென்றா யலைதோற் றனைமுன்னர் விளம்பு
மாற்றால்
நின்றா ரொடுபூணும் எமக்கினி நேர்தி என்றான்.
- 9356 முன்றாம் உலகங்களும் ஆருயிர் முற்று முன்னம்
ஈன்றாள் அதுகேட்டலும் தான்இகல் ஆடல்அஞ்சி
வான்றா வியபே ரடிமாபனை வல்லை நோக்கிச்
சான்றா மெனவை கினைநீய்ப் பூ சாற்று கென்றாள்.
- 9357 சொல்லும் அளவில் சுடர்நெயியன் குதுடைப்
டோர்
வெல்லுந் தகையோன் பரனென்று விளம்பலோடும்
நல்லுண்மை சொற்றாய் திறநன்றிது நன்றி
தென்னாச்
செல்லுண்ட ஐம்பால் உமைஆற்றச் சினம்பு
ரிந்தாள்.

9354. இடப்பாகமான ஏற்றினையுடைய அப்பெருமானின் அருள்திறம் எவரும் அளந்து அறிவதற்கு அரிய தன்மையுடையதாதலால் அதைப் பற்றியாம் ஒன்றையும் அறியோம். முன்பு தாம்எதிர்ந்து தம்முடன் ஆடிய மென்மையான இயல்புடைய உமையம்மையாருக்குத், திருமாலும் நான்முகனும் தேடவும் தோற்றல் செய்யாதவர் தோற்றல் செய்தார்.

(தோற்றான்-தோல்வி அடைந்தார். தோற்று-தோற்றுதல்.)

9355. ஒரு பரம் பொருளான சிவபெருமான் உமையம்மையாரைப் பார்த்து, “உன் வன்மை நன்றாயுள்ளது!” என்று சொல்லிச் சிரித்து, “நம்மை நீ வெல்லவில்லை; தோற்றுவிட்டாய்! முன் நமக்குள் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தப்படி உன் மாலையுடன் அணிகளையும் எமக்கு இப்போது தருவாயாக”, என்றார்.

9356. மூன்று உலகங்களையும் அரிய உயிர்கள் முழுவதையும் முன்பு ஈன்ற அன்னை அதனைக் கேட்டதும், தாம் இறைவனுடன் வாதிடுவதற்கு அஞ்சி, வானத்தை அளந்த பெரிய அடியையுடைய திருமாலை விரைந்து பார்த்து, “நீ சான்றாகும் எனச் சொல்லும்படி நடுவராய் இருந்தாய். ஆதலால் இதைச் சொல்வாயாக!” எனச் சொன்னார்.

9357. அன்னையார் அவ்வாறு கேட்கும் அளவில், ஒளிவீசும் சக்கரப் படையையுடைய திருமால், “சூதுப் போரில் வெற்றி கொள்ளும் தகுதி உடையவர் சிவபெருமானே ஆவார்”, என்று உரைத்தார். உரைக்கவும், “நல்ல வாய்மையைச் சொன்னாய்! உன் தன்மையான இது நல்லது, இது நல்லது!” என்று மேகமானது தோற்றுவிட்ட ஐந்து பகுதியான கூந்தலையுடைய அன்னை பெரிதும் சினம் கொண்டார்.

80 □ கந்தபுராணம்

9358 பாராயலை கண்ணனு மாயினை பாலி நுற்றாய்
தேராதது ஒன்றிலை யாவரும் தேர ஒண்ணாப்
பேராதி யோன்நவை கூறினும்நீயிது பேச லாமோ
காராமெய் என்பர் மனமுங்கரி யாய்கொல்
மன்னோ.

9359 ஏம்பா விதுசொற் றனை ஆதலின் என்று மாயை
ஓம்பா வருவா யுறுகைவத் தூற்றம் மிக்காய்
பாம்பாதி யென்னப் பகர்ந்தாள் பகர்கின்ற
எல்லை
ஆம்பால் உருவம் அஃதங்கண் அடைந்த தன்றே.

9360 எவ்வா றவன்பால் அணைகின்றதொர் போழ்தில்
ஆழிக்
கைவா னவனும் அதுகண்டு கவற்சி எய்திச்
செவ்வான் உறமும் முடியோன் அடி சென்று
தாழா
எவ்வா றெனக்கிவ் வருநீங்கும் இசைத்தி
என்றான்.

9361 காலாய் வெளியாய்ப் புனலாய்க் கனலோடு
பாராய்
மேலாகி உள்ள பொருளாய்வெற் றிற்கும்
வித்தாய்
நாலாய வேதப் பொருளாகி நண்ணுற்ற நாதன்
மாலா யவனுக் கிஃதொன்று வகுத்து ரைப்பான்.

9358. “சான்றானாக நீ இங்கு நிகழ்ந்ததைப் பாரா தவனும் அல்லை! அம்மட்டோ, கண்ணனுமாய் இருந்தாய். மற்றொரு பாதி போலவும் இருந்தாய். நீ அறியாத ஒன்று இங்கு நடந்ததுமில்லை! யாவரும் இவ்வியல்பினர் என்று அறிய ஒண்ணாத பெருமையுடைய மூலப்பொருளான இறைவர், குற்றமான பொய்மையைச் சொன்னாலும், நடுவராக இருந்த நீ, உண்மை என்று உனக்கு நிச்சயம் தோன்றாத பொய்ம்மையைப், பேசத் தகுதியில்லாத நீ பேசுவது வாய்மையாகுமோ? உனக்கு உடல் மட்டும் கரியது என்பவர் நின்னை அறியார்! நீ மனத்திலும் கருமை உடையை!

9359 “நானும் ஒரு சத்தியே! என்ற இறுமாப்பால் இவ்வாறு கண்ணால் கண்டதைச் சொல்லாது விரும்பியதைச் சொன்னாய். இவ்வாறு சொன்ன அதனாலே, எப்போதும் மாயையை ஒம்பி வருபவனே! வஞ்சத்தில் மனம் கொண்டவனே! நீ பாம்பாக ஆவாய்!” எனச் சாபம் தந்தார். அவ்வாறு சாபம் இடும்போதே அவ்விடத்தில் திருமாலிடம் பாம்பாகும் உருவம் வந்து அடைந்தது.

9360. பாம்பின் வடிவம் அங்ஙனம் திருமாலை அடைகின்ற சமயத்தில், சக்கரப் படையை யுடைய அத்திருமாலும் அது கண்டு கவலை கொண்டு, சிவந்த வானத்தைப் போன்ற சடையையுடைய சிவபெருமானிடத்துச் சென்று, அவர் திருவடிகளை வணங்கி, “எனக்கு இப்படிப்பட்ட பாம்பு வடிவம் எப்போது நீங்கும்?” என்று வினவினார்.

9361. காற்றாகவும் வானமாகவும் நீராகவும் தீயுடன் பூமியாகவும், அவற்றுக்கு மேலாய் உள்ள தத்துவங்களாகவும், எவற்றுக்கும் மூல காரணமாகவும், நான்கு வேதப் பொருளாகவும் விளங்கும் சிவபெருமான் திருமாலை நோக்கி இதனைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

9362 என்பால் வருமன்பின் இசைத்தனை ஈது பெற்றாய்
நின்பால் வருமின்னலை நீக்குவன் நீங்கு கின்றாய்
தென்பா லுலகம்தனில் அன்னதொர் தேய மீதில்
முன்பால வனம்மென ஒன்றுள மொய்ம்பின்
மிக்காய்.

9363 ஆங்கே இனிநீ கடிதேகினை அன்ன கானில்
பாங்கே ஒருதொன்மரம் நின்றது பார்த்த
துண்டே
ஊங்கே பராரையின் மேயபொந் தொன்றி னூடு
தீங்கே குறப்போய்ப் பெருமாதவஞ் செய்து
சேர்தி.

9364 அஞ்சேல் அவண்ணீ உறைகின்றதொர் காலை
யானே
எஞ்சே யவனாங் கயமாமுகன் எய்து வானச்
செஞ்சே வகனுக் கெதிர்ந்தொண்டனை சென்று
காண்டி
மஞ்சே யனையாய் உனக்கிவ்வுரு மாறும் அன்றே.

வேறு

9365 என்னுமள வில்தொழுதி றைஞ்சி இனிது ஏத்தி
அன்னதொர் வனத்திடை அமர்ந்ததொன்
மரத்தில்
துன்னுவன் எனக்கடிது சொல்லுதலும் யார்க்கும்
முன்னவ னுமேகென முராரியை விடுத்தான்.

9362. “வன்மையுடையவனே! என்னிடம் உள்ள அன்பாலே பொய் கூறிப் பாம்பு உருவத்தைப் பெற்றாய். உனக்கு உண்டான துன்பத்தை நீக்குவோம். இப்போதே துன்பம் நீங்குபவன் ஆகின்றாய். பூமியின் தெற்கில் உள்ள நாட்டில் ‘ஆல வனம்’ என்று ஒரு வனம் முன்பே உண்டு.

9363. “அந்த இடத்துக்கு நீ விரைவாகச் செல். அந்தக் காட்டின் பகுதியில் ஓர் ஆலமரம் உள்ளது. அதனை நீ பார்த்ததுண்டே! அந்த ஆலமரத்தின் பருத்த அடிப் பகுதியில் உயர்ச்சியுடைய இடத்திலே பொருந்திய பொந்து உண்டு. அதில் நீ சென்று இக்குற்றம் நீங்கும்படி தவத்தைச் செய்து கொண்டிருப்பாயாக!”

9364. “மேகத்தைப் போன்ற திருமாலே! அஞ்சாதே! நீ அந்தப்பொந்தில் தவம்செய்து கொண்டிருக்கும் காலத்தில் யானே தானாகும் எம்மினின்று வேறுபடாத எம் மகனான பெருமை பொருந்திய ஆனைமுகன் அந்த இடத்துக்கு வருவான். அந்தச் செம்மையுடைய வீரமகனுக்கு எதிர் சென்று வணங்குதல் முதலிய உபசாரம் செய்து அவனைத் தரிசிப்பாயாக! அக்கணமே இந்தப் பாம்பு உருவம் உனக்கு நீங்கும்.”

9365. என்று சிவபெருமான் கூறிய போதில், திருமால் அவரைத் தொழுது வணங்கி இனிதாகத் துதித்து, “அந்த ஆலவனம் என்ற காட்டில் உள்ள பழைமையான ஆலமரத்தின் பொந்தில் சென்று தவம் செய்வேன்” என்று விரைவாகச் சொன்னார். சொல்லுதலும், எல்லார்க்கும் முதல்வனான சிவபெருமானும் ‘செல்’ என்று விடை கொடுத்து அனுப்பினார்.

- 9366 விட்டிடுத லும்கய்கை நீங்கினன் விரைந்தே
கட்டழகின் மேதகைய காமனது தாதை
சிட்டர்கள் பயின்றுறை தெனாதுபுலம் நண்ணி
மட்டொழுகு தொன்மர வனத்திடை உற்றான்.
- 9367 நன்மதி யுடைப்புலவர் நால்வர்களும் உய்யச்
சின்மயம் உணர்த்தியருள் தேவன்அமர் தாருத்
தன்மையது பெற்றுநனி தண்நிழல் பரப்பும்
தொன்மர வியற்கைஅத னிற்சிறிது சொல்வாம்.
- 9368 பசுந்தழை மிடைந்தஉல வைத்திரள் பரப்பி
விசும்பளவு நீடியுயர் வீழினிரை தூங்கத்
தசும்பனைய தீங்கனிகள் தாங்கியது தாளால்
வசுந்தரை அளந்தநெடு மாயவனை மானும்.
- 9369 அண்டநடு வாயவுல கேழினையும் அந்நாள்
உண்டருளி ஒல்வைதனில் ஓர்சிறுவ னாகிப்
பண்டுகரி யோன்துயில்கொள் பாசடைகள்
தன்பால்
கொண்டவட மன்னதொரு கொள்கைய
துடைத்தால்.

9366. சிறந்த அழகால் மேன்மையுற்ற காமனின் தந்தையான திருமால், சிவபெருமான் விடைதந்து அனுப்பவும், கயிலாய மலையை விரைவாக நீங்கினார். நன்னெறியாளர் பொருந்தி வசிக்கும் மண்ணுலகத்தில் உள்ள தென்னாட்டை அடைந்து தேன் ஒழுகும் ஆலமரத்தை அடைந்தார்.

9367. நல்ல அறிவையுடைய சனகர் முதலிய நான்கு முனிவரும் உய்யும் பொருட்டாக, ஞானமான மோனக் குறியை உணர்த்திய சிவபெருமான், தட்சிணாமூர்த்தி அமர்ந்த கல்லால மரத்தின் தன்மையைப் பெற்றுக் குளிர்ந்த நிழலைப் பரப்பும் அந்த ஆலமரத்தின் இயல்பில் சிறிது சொல்வேன்.

9368. பசுமையான இலைகள் செறிந்த கொம்புகளின் கூட்டத்தைப் பரப்பி, வானமளவும் உயர்ந்து, நீண்ட விழுதின் வரிசை தொங்கக், குடத்தைப் போன்ற வடிவுடைய, கண்ணுக்கு இனிதான கனிகளைக் கொண்ட அந்த ஆலமரம், அடியால் பூமியை அளந்த திருமால் போன்றதாகும்.

9369. அண்டத்தின் நடுவில் உள்ளதான பூவுலகம் முதலான ஏழ் உலகங்களையும், ஊழிக்காலத்தில் உண்டு, விரைவில் சிறு குழந்தையாய், முன்பு திருமால் அறிதுயில் கொள்ளும் பசுமையான இலைகளைத் தன்னிடம் கொண்ட 'அந்த' ஆலமரத்தின் தன்மையையும் அந்த ஆலமரம் ஒத்திருந்தது.

86 □ கந்தபுராணம்

- 9370 மழைத்தபசு மேனியது மாதிர வரைப்பில்
விழுத்தகைய வீழினிரை வீசவட தாருத்
தழைக்குல மருப்புமிசை தாங்கிஇடை தூங்கும்
புழைக்கைகொடு மால்களிறு நாடுகரி போலும்.
- 9371 பாசடை தொடுத்தபட லைப்பழு மரத்தின்
வீசிநிமிர் கின்றபல வீழின்விரி கற்றை
பூசவிடு கூளியொடு பூதநிரை பற்றி
ஊசல்பல ஆடியென ஊக்கியன அன்றே.
- 9372 ஆல்வரையின் வீழ்நிரைகள் ஆசுகம் உடற்றப்
பால்வரையின் எற்றிவரு மாறிரவி பாகன்
கால்வரையின் ஏகவெழு கந்துகமது என்னும்
மால்வரையின் வீசுபல மத்திகைய தொத்த.
- 9373 ஆசறுதெ னாதுதிசை ஆளுமிறை எண்ணில்
பாசமொடு நின்றதொரு பான்மையஃ தன்றேல்
வாசவனும் ஆகமிசை மாலிகையு மாமால்
வீசுபழு மாமர விலங்கலும்அவ் வீழும்.

9370. செழித்துக் குளிர்ச்சியான பசுமையான மேற்பகுதியைக் கொண்டதாய்த் திசையின் எல்லையில் சிறந்த விழுதின் நிரைகளைப் பரப்பும் அந்த ஆலமரம், தழைக் கூட்டத்தைக் கொம்பின் மீது தாங்கி, கொம்பில்தொங்குகின்ற துதிக்கையால் பெண் யானையைத் தேடும் மதம் பொருந்திய ஆண் யானையைப் போன்றும் விளங்கும்.

(மருப்பு-மரக் கொம்பு; யானைத் தந்தம். மருப்பிடை தொங்கும் துதிக்கை போல விளங்குவது விழுது.)

9371. பசுமையான இலைகள் நிறைந்த அந்த ஆலமரமான மலையில் உள்ள விழுதின் கூட்டம், காற்று வீசப் பக்கத்தில் உள்ள மலையில் போய்த் திரும்பி வரும் இயல்பு, சூரியனது தேர்ப்பாகனான அருணன், குறிப்பிட்ட காலம் தவறாது செல்லும் பொருட்டாக, தேரில் பூட்டப்பட்ட ஏழுகுதிரைகள் என்னும் பெரிய மலைகள் மீது வீசுகின்ற பல மத்திகைகள் பட்டு மீள்வது போல விளங்கின.

(மத்திகை- குதிரைச்சம்மட்டி)

9372. ஆலமரமான மலையின் விழுதின் வரிசைகள் காற்றால் மோதப் பட்டுப் பக்கத்தில் உள்ள மலைகளின் உச்சியிலே சென்றுபடுகின்ற இயல்பு, கதிரவனின் தேர்ப்பாகனான அருணன் என்பவன் வழியின் வண்ணம் செல்வதற்கு ஏழு குதிரைகள் என்ற மலைகள் மீது மோதும் பல சவுக்கடிகளைப் போன்று விளங்கின.

9373. பெரிய ஆல மரமான மலையும் அதன் அசையும் விழுதுகளும், குற்றம் இல்லாத தென்திசையை ஆளும் தலைவனான எமன் தன்னுடைய பாசக்கயிறுகளுடன் நின்ற தன்மையை ஒக்கும். அங்ஙனமில்லாது போனால், இந்திரனையும் அவனது மார்பில் அசைந்து விளங்கும் மாலைகளையும் நிகர்க்கும்.

88 □ கந்தபுராணம்

- 9374 மாநிலமெ லாந்தனை வழுத்தவரு மன்னற்கு
 ஊனமுறு காலைதனில் ஒண்குருதி வாரி
 வானமுகில் கான்றனைய மாண்டதொன் மரத்தின்
 மேனிதரு செய்யபல வீழின்விரி மாலை.
- 9375 இம்பருறை ஆலமிசை எம்முருவு கொள்ளா
 வம்புலவு தண்துவள மாயன்வரும் என்னா
 வெம்பணிகள் தம்பதியின் மேவுவன போலாம்
 தம்பமென வேதரை புகுந்ததனி வீழ்கள்.
- 9376 கடித்தன எயிற்றின் அழல் காலவர வின்மேல்
 நடிக்குமொரு கட்செவி நமைக்குறுகும் என்னாத்
 துடித்தன எனத்தலை துளக்கின உரோமம்
 பொடித்தன நிகர்த்துள புனிற்றினுறு புன்காய்.
- 9377 கிளர்ப்புறு கவட்டிலை கிடைத்த கிளையாவும்
 அளப்பில்புகை சுற்றிட அனல்கெழுவு கற்றை
 துளக்குறு தரக்குழுவு தோன்றியது போன்ற
 விளக்கழல் நிகர்த்துள விரிந்தழுகை யெல்லாம்.

9374. பெருமை பொருந்திய அந்த ஆலமரத்தினின்றும் விழுதின்ற சிவந்த பல விழுதுகளான பரந்த வரிசைகள் பெரியவுலகம் முழுவதும் தன்னை வணங்கும்படி இருக்கின்ற சக்கரவர்த்திக்கு, கேடு வரும் காலத்தில், வானத்தில் உலவும் மேகங்கள் ஒளியுடைய இரத்த மழையைப் பொழிந்தது போல விளங்கும்.

9375. இந்த வுலகத்தில் உள்ள ஆலமரத்தில், எம்பாம்பு உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு புதிய மணம் வீசும் துளசியை அணிந்த திருமால் ஒரு காலத்தில் வருவார் என்று நினைத்து, அவர்க்கு இடம் தரும் முறையில் கொடிய பாம்புகள் தம் இருப்பிடமான பாதலத்துக்குச் செல்வது போல், நாட்டப்பட்ட தூண்கள் போல நிலத்தில் புகுந்த விழுதுகள் விளங்கும்.

9376. கடித்த பற்களினின்றும் நஞ்சான தீ வெளிப்பட காளிங்கன் என்னும் பாம்பின் மீது நடிக்கும் கிருஷ்ண பாம்பு ஒன்று, விழுதுகளான நம்மையும் 'காளிங்கப் பாம்புகள்' என எண்ணி அடையும் என அஞ்சித் துடிதுடிப்பது போல விழுதுகளான பாம்புகள் தலை நடுங்கின. பசுமையான இளங் காய்கள் உரோமம் புளகம் கொண்டது போல் விளங்கின.

9377. மேலே கிளர்ச்சி பெற்று வரும் கிளைகளில் பசுமையும் செம்மையுமான இலைகள் பொருந்திய சிறு கிளைகள் எல்லாம், அளவில்லாத புகையானது சூழ, அந்தப் புகையுடன் பொருந்திய தீக்கற்றையானது அசைந்து ஒளிர, அந்த இரண்டும் தம்மிடம் கூடித் தோன்றியது போல விளங்கின. அந்தக் கிளைகளில் விரிந்த அரும்புகள் எல்லாம் விளக்கின் சுடர் போலத் தோன்றின.

90 □ கந்தபுராணம்

- 9378 செருப்பு கு சினத்தெதிர் செறுத்தமத வெற்பின்
மருப்பினை ஓசிப்பவன் வரத்தினியல் காணா
விருப்பமலி வுற்றதன் விழித்தொகைகள் எங்கும்
பரப்பிய நிகர்த்துள பயங்கெழுவு பைங்காய்.
- 9379 வெள்ளிபடு கின்றமதி விண்படர் விமானம்
கள்ளிபடு பால்கெழு கவட்டினிடை தேய்ப்பத்
துள்ளிபடு கின்றளவி லோர்திவலை தொத்தப்
புள்ளிபடு மாறுமுயல் என்பர் புவிமேலோர்.
- 9380 காவதமொ ரேழுள பராரை கணிப்பின்றால்
தாவறும் உயர்ச்சியத னுக்குமதி சான்றே
பூவுலகம் எங்குநிழல் பொக்கிநெடி தோம்பும்
கோவதென நின்றதுயர் கோளியெனும் குன்றம்.
- 9381 அவ்வகைய தாருவினை நோக்கினன் அணைந்தான்
பவ்வநிற வண்ணல் துயில் பாசடை கள்தம்மோடு
எவ்வகை சுமத்திரென வேவினவ என்றே
வெவ்வரவி னுக்கிறைவன் மேவியது மான.

தட்ச காண்டம்

9378. போராடுவதற்குரிய சினத்துடன் எதிரே வந்தனாகிய மதமலை யான 'சுவலயாபீடம்' என்ற யானையின் கொம்பை முரிப்பவரான திருமாலின் வருகையைப் பார்த்து, வரவேற்பதில் விருப்பம் மிக்க அந்த ஆலமரமானது, தனது எங்கும் பரப்பிய விழுதுகளின் கூட்டங்கள், பழுக்கும் பருவத்தில் உள்ள பசுமையான செங்காய்கள் ஒத்தன.

9379. வெண்மையுடைய சந்திரன் வானத்தில் செல்லும் விமானமானது, கள்ளிச் செடியில் உண்டாகும் பால் போன்ற பால் பொருந்தும் அந்த ஆலமரத்தின் கொம்பில் தேய, ஆலம் பால் துளிக்கும் போதில், அதில் ஒரு துளி சந்திரனின் உடலில் பற்றிக் கொள்ள, அதனால் சந்திரனிடம் புள்ளி உண்டாயிருக்கும் தன்மையைப், புனியில் உள்ள புலவர் முயல்களங்கம் என்று வருணிப்பர்.

9380. பருத்த அடிப்பகுதியின் சுற்றளவு ஏழ்காவதமாகும். குற்றம் அற்ற அதன் உயிர்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. அவ்வாறு உள்ளதற்கு அதன் கொம்புகளால் தேய்ப்புண்டுகளங்கம் அடைந்த சந்திரனே தக்க சான்றாகும். மண் உலகம் எங்கும் நிழல் பரப்பி நெடிது காக்கும் மன்னன்போல அந்த ஆலமரம் என்ற மலை நிலைத்து நின்றது. (கோளி—பூவாது காய்க்கும் ஆலமரம்)

9381. பாம்புகளுக்கு மன்னனான ஆதிசேடன், அத்தகைய ஆலமரத்தைப் பார்த்துக் கடலின் நிறமுடைய திருமால் துயில்கின்ற பசுமையான இலைகளுடன், மரமே நீர் மற்றொரு சுமையையும் எப்படிச் சுமப்பீர் என்று வினவிய தற்கென்றே அடைந்ததைப் போல் பாம்பு வடிவம் பெற்ற திருமால் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

92 □ கந்தபுராணம்

9382 அந்தமில் பெருங்கடல் வளாகம்அனைத் துந்தன்
உந்தியில் அடைந்ததென ஒங்கல்கெழும் ஒள்வாள்
வந்துறை யினில்புகுவ தென்ன வடதாருப்
பொந்தினிடை யேயனுதி னான்உலகு பூத்தோன்.

9383 சத்தியுரை யால்அரி தனிப்பணிய தான
இத்திறமி சைத்தனம் இனிச்சுரரை வாட்டும்
அத்திமுக ஷெய்யவனை ஆதிஅருள் செய்யும்
வித்தக முதற்புதல்வன் வென்றமை உரைப்பாம்.

வேறு

9384 முந்து வேழ முகத்தவன் ஏவலால்
நொந்து சிந்தை நுணங்கிய தேவரும்
இந்தி ராதிபர் யாவரும் ஐங்கரன்
வந்த தோர்ந்து மகிழ்ச்சியின் மேயினார்.

9385 ஏத மில்மகிழ்வு எய்திய இத்திரன்
ஆதி யோர்கயி லாயத் தனுகியே
போத கத்துப் புகர்முகப் புங்கவன்
பாத முற்றுப் பணிந்து பரவினார்.

9386 பரவல் செய்திடு பான்மையை நோக்கியே
கருணை செய்து கயமுகத்து எம்பிரான்
உரையும் நுங்கட் குறுகுறை என்றலும்
வரன்மு றைப்பட வாசவன் கூறுவான்.

9387 தொல்லை நான்மதி குடிய சோதிபால்
எல்லை நீங்கும் வரந்தனை எய்தினான்
கல்லென் வெஞ்சொல் கயாசுரன் என்பவன்
அல்லவ் செய்தனன் ஆற்றவும் எங்களை.

9382. எல்லையில்லாத பெருங்கடலால் சூழப்பட்ட நிலப்பரப்பு முழுவதும் தம் வயிற்றில் அடைந்தாற்போலவும், போரிடும் போது எழுகின்ற வாள் வந்து உறைக்குள் புகுவதைப் போலவும், நான்முகனைக் கொப்பூழில் பூத்த திருமால் அந்த ஆலமரப் பொந்துக்குள் சென்றார்.

9383. சத்தியின் சாபத்தால் திருமால் பெற்ற பாம்பு வடிவான இவ்வரலாற்றைச் சொன்னோம். இனித் தேவரை வருத்தும் கயமுகனான கொடியவனை ஆதி பரம்பொருளான சிவபெருமான் டெற்றெடுத்த வித்தகரான முதல் பிள்ளையான விநாயகர் வெற்றி பெற்ற கதையைச் சொல்வோம்.

9384. முன்பு கயமுகனின் கட்டளையால், நொந்து மனம் வருந்திய தேவர்களும், இந்திரன் முதலான திக்குப் பாலகர் யாவரும் ஐந்து கைகளையுடைய விநாயகப் பெருமான் அவதாரம் செய்ததை அறிந்து மகிழ்வுடன் இருந்தனர்.

9385. குற்றம் இல்லாத மகிழ்ச்சியை அடைந்த இந்திரன் முதலியவர் கயிலாய மலைக்குச் சென்று, புள்ளி பொருந்திய யானை முகக் கடவுளின் திருவடிகளைச் சேர்ந்து வணங்கி ஏத்தினர்.

9386. தம்மைத் துதிக்கும் தேவர்களின் இயல்பைப் பார்த்து, அருள் செய்து, யானை முகக் கடவுளான விநாயகர், "உங்கட்கு உண்டான குறை யாது? அதைக் கூறுங்கள்" என்று வினவினார். அப்போது, இந்திரன் முறைப்படி தமக்கு உண்டான துன்பத்தை எடுத்து அப்பெருமானுக்குச் சொல்லலானான்.

9387. "முன் காலத்தே பிறைச் சந்திரனை அணிந்த அருட் சோதியான சிவபெருமானிடத்தில் அளவில்லாத வரங்களை, கல் போன்ற கொடிய சொல்லைப் பேசும் கயமுகாசுரன் பெற்றான். அதனால் எங்களை மிகவும் துன்பப் படுத்தினான்.

9.4 □ கந்தபுராணம்

- 9388 பின்னுங் நங்களைப் பீடற வைகலும்
தன்னை வந்தனை செய்யவுஞ் சாற்றினான்
அன்ன செய்தனம் அன்றியும் எங்கள்பால்
மன்ன வேபுதி தொன்று வகுத்தனன்.
- 9389 கிட்டித் தன்முன் கிடைத்துழி நெற்றியில்
குட்டிக் கொண்டு குழையினை யிற்கரம்
தொட்டுத் தாழ்ந்தெழச் சொற்றனன் ஆங்கதும்
பட்டுப் பட்டுப் பழியிடை முழுகினேம்.
- 9390 கறுத்த மற்றவன் கட்டுரைக் கின்றசொல்
மறுத்த லஞ்சி வரும்பழி தன்னையும்
பொறுத்து நாணமும் போகஇன் றந்தமும்
சிறப்பி லாவச் சிறுதொழில் செய்தனம்.
- 9391 ஆங்க வன்தன தாவியொடு எங்குறை
நீங்கு வித்திட நீவரு வாயெனா
ஓங்கல் நங்கும் உமையவள் தன்னொரு
பாங்கர் வைகும் பராபரன் கூறினான்.
- 9392 ஆத லால்நின் னடைந்தனம் எம்முடை
ஏத மாற்றுதி என்று வழிபடிஇ
மோத காதிகள் முன்னுற வார்த்திடப்
பூத நாதன் அருளில் புகலுவான்.
- 9393 அஞ்சல் அஞ்சல் அவுணர்க்கு அரசனகம்
விஞ்ச வேழ முகமுடை வீரனைத்
துஞ்ச வித்துந் துயர்தவிர்ப் போமெனாக்
குஞ்ச ரத்திரு மாமுகன் கூறவே.

9388. “மேலும் எம் பெருமை நீங்குமாறு எங்களை நாள்தோறும் தன்னை வணங்குமாறும் ஆணையிட்டான். அவன் ஆணையிட்டவாறே செய்தோம். அஃதன்றியும் புதிய ஒரு பணியையும் எம்மிடத்தில் நிலைக்குமாறு செய்தான்.

9389. அவனை நெருங்கிச் செல்லும் போது நெற்றியின் கண் குட்டிக் கொண்டு இரண்டு காதுகளையும் கைகளால் மாறிப் பிடித்து வணங்கி எழும்படி ஆணையிட்டான். அதையும் நாங்கள் செய்து செய்து பழியில் முழுகினோம்.

9390. சினந்து அவன் சொல்லும் சொற்களை மறுப்பதற்கு அஞ்சி அதனால் வரும் பழியையும் சுமந்து, வெட்கமும் கெட, இதுவரை சிறப்பில்லாத அவன் இட்ட பணிகளைச் செய்து வந்தோம்.

9391. அந்தக் கயமுகனது ஆவியையும் எம் குறைகளையும் நீங்கச் செய்யும் பொருட்டாகத் தாங்கள் வந்தருளீர் என்று, ஒரு காலத்தில் இமயமலை பெற்ற உமாதேவியாரை ஒரு பக்கத்தில் கொண்ட சிவபெருமான் முன்பே கூறியருளினார்.

9392. ‘ஆகையால் தங்களை அடைந்தோம். எம் துன்பத்தை நீக்குவீராக!’ என்று வழிபட்டு மோதகம் முதலான பொருள்களை திருமுன்பு வைத்து, வணங்க, கணபதியான விநாயகப்பெருமான் அருளால் சொல்லத் தொடங்கினார்.

9393. “அஞ்சவேண்டாம்! அஞ்ச வேண்டாம்! அசுரார்க்கு அரசனான வலிமிக்க கயமுகனை இறக்கச் செய்து உம் துன்பத்தைப் போக்குவோம்!” என அருட்செல்வம் பொருந்திய விநாயகர் உரைக்க,

- 9394 இறைவ னோடும் இமையவர் எம்முடைச்
சிறுமை நீங்கின செல்லலும் நீங்கின
மறுமை இன்பமும் வந்தன லால்இனிப்
பெறுவ தொன்றுள தோவெனப் பேசினார்.

வேறு

- 9395 துன்பினை உழந்திடு சுரர்கள் இவ்வகை
இன்புறு காலையில் ஈசன் தந்திடும்
அன்புடை முன்னவன் ஆனை மாமுக
முன்பனை அடுவது முன்னி னானரோ.
- 9396 பொருக்கெனத் தவிசினின் நெழுந்து பூதர்கள்
நெருக்குறு வாய்தலின் எய்தி நீள்கதிர்
அருக்கனின் இலகிய அசலன் என்பவன்
தருக்கிய புயத்தின்மேற் சரண்வைத் தேறினான்.
- 9397 ஏறியங் கசலன்மே விருந்து செல்லுழிக்
காறொடர் முகிலினம் கவைஇய காட்சிபோல்
மாறில்வெம் பூதர்கள் வந்து சுற்றியே
கூறினர் அவன்புகழ் குலாய கொள்கையார்.
- 9398 சாமரை வீசினர் தணப்பில் பன்மணிக்
காமரு தண்நிழல் கவிகை ஏந்தினர்
பூமரு மதுமலர் பொழிதல் மேயினர்
ஏமரு பூதரில் எண்ணி லோர்களே.
- 9399 துடியொடு சல்லரி தோயில் தண்ணுமை
கடிபடு கரடிகை கணையம் சல்லிகை
இடிஉறழ் பேரிகை இரலை. காகளங்
குடமுழ வ்யம்பினர் கோடி சாரதர்.

9394. இந்திரனுடன் தேவர்கள், “எம் சிறுமைகளும் நீங்கின; துன்பங்களும் நீங்கின; மறுமையில் பெறும் இன்பங்களும் இப்போதே கிடைத்தன; இனி நாம் பெறுவதொரு பேறும் உண்டோ?” எனப் புகழ்ந்து உரைத்தனர்.

9395. துன்பத்தை அனுபவிக்கும் தேவர்கள் இப்படி இன்பத்தை அனுபவிக்கிறபோது, சிவபெருமான் பெற்ற ஆன்மாக்கள் மீது அன்புடைய மூத்த பிள்ளையர்ன விநாயகர் கயமுகாசுரனை அழிப்பதை மனத்துள் கொண்டார்.

9396. அப்பெருமான், இருக்கையினின்றும் விரைவாக எழுந்து மலர்கள் நெருங்கி நிற்கின்ற வாயிலை அடைந்து, நீண்ட கதிர்களையுடைய கதிரவன் போல் ஒளிரும் ‘அசலன்’ என்ற பூதரின் தோளின் மீது திருவடியை வைத்து ஏறியமர்ந்தார்.

9397. விநாயகர் அவ்வாறு ‘அசலன்’ தோள்மீது ஏறிச் செல்லும் போது, காற்றால் தொடரப்படும் மேகக் கூட்டச் செறிவு போல், ஒப்பில்லாத வெண்மையான பூதர்கள் வந்து சுற்றி, மகிழ்ச்சி மிக்கவராய், அப்பெருமானின் புகழைப் புகழ்ந்து கூறினர்.

9398. களிப்புடைய அப்பூதர்களில் அளவற்றவர் சாமரை வீசினர்; நீங்காத பல மணிகள் பொருந்திய குளிர்ந்த நிழலைச் செய்யும் குடைகளைப் பிடித்தனர்; அழகும் மணமும் தேனும் பொருந்திய பூக்களைப் பொழிந்தனர்.

9399. பல கோடிக்கணக்கான பூதர்கள், உடுக்கை, சல்லரி, குற்றம் இல்லாத தண்ணுமை, குறுந்தடியால் அடிக்கப்படும் கரடிப்பறை, அழகிய கண்ணையுடைய முழவு, இடிபோல் முழங்கும் பேரிகை, எக்காளம், குடமுழவு என்னும் வாத்தியங்களை வாசித்தனர்.

(கணை-கண்; ஐ சாரியை)

98 □ கந்தபுராணம்

- 9400 சிந்தையில் உன்னினர் தீமை தீர்ப்பவன்
வந்திடு காலையின் மகத்தின் வேந்தனும்
அந்தர அமரரும் அடைந்து போற்றியே
புந்திகொள் உவகையால் போதல் மேயினார்.
- 9401 தாருவின் நறுமலர் தத்தம் கைகொடு
பேரருள் நுதல்விழிப் பிள்ளை மீமிசை
சேருற வீசியே புடையிற் சென்றனர்
காரினை யடைதரு கடவுள் வில்லென.
- 9402 வீரைந்தெழு சாரத வெள்ளம் எண்ணில்
நிரந்தன சூழ்தர நிமலன் மாமகன்
பெருந்தரை ஏகியே பிறங்கு தோல்முகன்
புரந்திடு மதங்கமா புரமுன் போயினான்.
- 9403 ஆயது கயமுகத்து அவுணர் கோடியே
வேயினர் புகறலும் வெகுட்சி கொண்டெழீஇ
ஏயதன் படையெலாம் எடுத்து மற்றவன்
சேயுயர் தனதுபொற் றேரில் ஏறினான்.
- 9404 பல்லியம் இயம்பின பரிகள் சுற்றின
சில்விகொள் ஆழியந் தேர்கள் சூழ்ந்தன
எல்லையில் இபநிரை யாவும் மொய்த்தன
வல்லியல் அவுணர்கள் வரம்பின்று ஈண்டினார்.
- 9405 ஆயிர வெள்ளமாம் அனிகம் சுற்றிடக்
காய்கனல் விழியுடைக் கயமு காசுரன்
ஏயெனும் அளவையில் ஏகிக் கண்ணுதல்
நாயகன் மதவைதன் படையுன் நண்ணினான்.

9400. உள்ளத்தில் துதிப்பவரது துன்பத்தைத் தீர்த்துத் தருளும் விநாயகப் பெருமான் எழுந்தருளிய போது. வேள்வித் தலையவனான இந்திரனும் தேவர்களும் அவரை அடைந்து, துதித்து, உள்ளத்தில் மகிழ்வு கொண்டு அப் பெருமானின் பின்னால் செல்வரானார்.

9401. மணம் கமழும் கற்பகம் முதலான ஐந்து மரங்களின் மலர்களைத் தம் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டு, மிக்க அருள் செய்கின்ற நெற்றிக் கண்ணையுடைய விநாயகப் பெருமான் மேனியீது, மேகத்தைச் சூழ்ந்து தோன்றும் இந்திர வில் போல் பொருந்துமாறு சொரிந்து பக்கங்களில் சென்றனர்.

(இந்திரவில் போல ஐந்து மர மலர்கள் ஐந்து நிறத் துடன் விளங்கின.)

9402. விரைவாக எழுகின்ற பூத வெள்ளம் அளவின்றி நிறைந்து சூழ, சிவபெருமானின் மூத்த மகனான விநாயகர் பெரிய மண் உலகத்தில் சென்று, விளங்கும் கயமுகாசுரன் அரசு செய்யும் மதங்கமா புரத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

9403. அங்ஙனம் அவர் எழுந்தருளியதைக் கயமுகாசுரனுக்கு ஒற்றர் போய்க் கூறினர். கூறவும், அவன் சினந்து எழுந்து தனக்குப் பொருந்திய படைகள் எல்லாம் கொண்டு தனது மிக உயர்ந்த தேரில் ஏறினான்.

9404. பல வாத்தியங்கள் ஒலித்தன. குதிரைகள் சூழ்ந்தன. வட்டமான சக்கரங்களையுடைய அழகான தேர்கள் சூழ்ந்தன. அளவற்ற யானைக் கூட்டம் மொய்த்தன. வலிய இயல்பையுடைய அசுரர் அளவில்லாமல் நெருங்கினர்.

9405. ஆயிரம் என்ற எண் கொண்ட வெள்ளம் சூழ்ந்து வரக், காயும் அனல் சொரியும் கண்களையுடைய கயமுகன் 'ஏ' என்று கூறத் தக்க கால அளவில் போய், நெற்றிக் கண்ணனான சிவபெருமானின் மகனான விநாயகப் பெருமானின் எதிரில் சென்றான்.

- 9406 நண்ணிய காலையின் நவையில் பூதரும்
அண்ணலங் கழலடி அவுண ரும்கெழீஇப்
பண்ணினர் பெருஞ்சமர் படையின் வன்மையால்
விண்ணவர் யாவரும் வியந்து நோக்கவே.
- 9407 புதிதெழு வெயிலுடன் பொங்கு பேரிருள்
எதிர்பொரு மாறுபோல் இனம்கொள் தானவர்
அதிகழற் பூதரோ டமர்செய் தாற்றலர்
கதுமென அழிந்தனர் கலங்கி ஓடினர்.
- 9408 ஓடினர் அளப்பிலர் உயிரைச் சிந்தியே
வீடினர் அளப்பிலர் மெய்கு றைந்துபின்
ஆடினர் அளப்பிலர் அகலு தற்கிடம்
தேடினர் அளப்பிலர் தியக்கம் எயதினார்.
- 9409 ஒழிந்தன கரிபரி உலப்பில் தேர்நிரை
அழிந்தன இத்திறம் அவுணர் தம்படை
குழிந்திடு கண்ணுடைக் குறள்வெம் பூதர்கள்
மொழிந்திட அரியதோர் விசய முற்றினார்.
- 9410 உயர்தரு தானவர் உடைந்த தன்மையும்
புயவலி கொண்டுள பூதர் யாதரும்
சயமுடன் மேல்வரு தகவு நோக்கியே
கயமுக அவுணர்கோன் கனலிற் சீறினான்.
- 9411 உளத்தினில் வெகுண்டுசென் றொருதன் கைச்சிலை
வளைத்தனன் அத்துணை வளைத்துப் பேரமர்
விளைத்தனர் பூதர்கள் அனையர் மெய்யெலாம்
துளைத்தனன் கணைமழை சொரிந்து துண்ணென.

9406. கயமுகாசுரன் நெருங்கியபோது, ருற்றம் இல்லாத பூதர்களும் அழகிய கழல்களை அணிந்த கால்களையுடைய அசுரரும் கலந்து இரு பக்கத்துக் சேனைகளினது வலிமை காரணமாகத் தேவர் யாவரும் வியப்புடன் நோக்கப் பெரும் போர் செய்தனர்.

9407. புதிதாய்த் தோன்றிய உதய சூரியனுடன் பெரிய இருள் எதிராகப் போரிடும் தன்மை போல், கூட்டமாகக் கூடிய அசுரர்கள், அதிர்கின்ற கழலையுடைய பூதர்களுடன் எதிராகப் போரிட்டு, எதிர் நிற்க மாட்டாமல் விரைவாக அணி குலைந்து கலங்கிப் புறம் கொடுத்தனர்.

9408. அசுரப்படைகளில் அளவில்லாதவர் புறங்காட்டி ஓடினர். அளவற்றவர் உயிர் இழந்தனர். அளவற்றவர் உடல்தலை குறைந்து கவந்தமாகி ஆடினர். அளவற்றவர் தப்பி ஓடுதற்கு இடம் தேடினர். இப்படிக் கலக்கம் கொண்டனர்.

9409. எண் இல்லாத யானை, குதிரை, தேர்க்கூட்டம் அழிந்தன. இவ்வாறு அசுரர் படை யாவும் அழிந்தன. குழிந்து ஆழ்ந்த கண்ணுடைய குறுகிய பகைவர்க்கு வெம்மை செய்கின்ற பூதர்கள் சொல்வதற்கு அரிய வெற்றியில் முதிர்ந்தனர்.

9410. உருவத்தால் உயர்ந்த அசுரர்கள் தோல்வி அடைந்ததையும், படைக்கலம் இல்லாது தோள்வலிமை மட்டும் பெற்றுள்ள குறுகிய பூதர்கள் எல்லாம் வெற்றியுடன் முன்னேறி வருவதையும் கண்டு அசுரரின் மன்னனான கயமுகாசுரன் தீயைப் போலச் சினம் கொண்டான்.

9411. மனத்தில் சினந்து சென்று ஒப்பில்லாத தன் கையில் உள்ள வில்லை வளைத்தான். அப்போது பூதர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து பெரும் போர் செய்தனர். அவர்களின் உடல் முழுவதும் அம்பு மழை பெய்து விரைந்து துளை செய்தான்.

- 9412 அரந்தெறு பகழிகள் ஆகம் போழ்தலும்
வருந்தினர் திறலொடு வன்மை நீங்கினர்
இரிந்தனர் பூதர்கள் யாரும் ஓடினார்
புரந்தரன் இமைவயர் பொருமல் எய்தவே.
- 9413 கணநிரை சாய்தலுங் கண்டு மற்றது
மணிகிளர் கிம்புரி மருப்பு மாமுகன்
இணையறும் அசலன்மேல் ஏகி வல்லையில்
அணுகினன் இபமுகத் தவுணர் கோனையே.
- 9414 காருடை இபமுகக் கடவுள் மேலையோன்
ஏருற வருதலும் நின்ற தூதரைச்
சீருறு கயமுகத் தீயன் நோக்கியே
யாரிவண் பொருவதற்கு அணுகுற் றானென..
- 9415 பரவிய ஒற்றர்கள் பணைம ருப்புடைக்
காரிமுக முடையன்முக் கண்ணன் ஐங்கரன்
உருகெழு பூதன்மேல் உறுகின் றான்சிவன்
பெருமக னாகும்இப் பிள்ளைதான் என்றார்.
- 9416 அன்னது கேட்டலும் அவுணன் சிறியே
பன்னகும் கலைதெரி பாகை நோக்கிதம்
பொன்னி ரதத்தினைப் புழைக்கை மாமுகன்
முன்னுறக் கடவுதி மொய்ம்ப என்னவே.
- 9417 கேட்டிடு வலவையோன் கிஞ்சு கக்குரத்
தாட்டிற்றற் பரியினம் தன்னின் மத்திகை
காட்டினன் தவறிலாக் கனகத் தேரினை
ஒட்டினன் ஐங்கரத் தொருவன் முன்னுற.

9412. அரத்தால் கூர்மையாக்கப்பட்ட பாணங்கள் உடலைப் பிளத்தலும், பூதர்கள் எல்லாம் வருந்தி வீரமும் வன்மையும் நீங்கிப் புறங்கொடுத்து இந்திரனும் தேவரும் வருந்தும் வண்ணம் ஓடினர்.

9413. பூத கணங்கள் புறங்கொடுத்து ஓடவும் அதைப் பார்த்து மணி விளங்கும் கிம்புரிப்பூண் அணிந்த கொம்பு யுடைய ஆனை முகக் கடவுள், இணையில்லாத அசனின் என்னும் பூதன் மேல் போய் அசுரர்க்கு அரசனானக் கயமுகனை அணுகினார்.

9414. கரிய நிறம் கொண்ட யானை முகமுடைய விநாயகர் தனக்கு நேரே வரவும், அங்கு நின்ற தூதர்களை வரத்தின் மிக்க கயமுகன் பார்த்து, 'இங்குப் போர் செய்ய வந்தவன் யாவன்?' என்று வினவ,

9415. அத்தூதர் கயமுகனை வணங்கி "பருத்த கொம்புடைய ஆனை முகத்தனாய் ஐந்து கையினை உடைய வனாய்த் தோற்றம் மிக்க பூதன் மீது வந்த இப்பிள்ளை பெருமையுடைய சிவபெருமானின் மைந்தன் ஆவார்!" என்று உரைத்தனர்.

9416. அவர்கள் உரைத்ததைக் கேட்டதும் கயமுகன் சினந்து சொல்வதற்குரிய குதிரை பற்றிய நூல்! அறிந்த பாகனை நோக்கி, "வலவனே! நம் அழகிய தேரைத் துதிக் கையையுடைய யானை முகனுக்கு—விநாயகருக்கு எதிரே செலுத்து!" என்று ஆணையிட,

9417. அதனைக் கேட்ட அரிய ஆற்றல் உடைய அப்பாகன் முருக்கம் பூ போன்ற சிவந்த குளம்பையுடைய வலிமையுடைய குதிரை மீது சவுக்கைக் காட்டி எச்சரித்துக் குற்றமற்ற பொன் தேரை ஐந்து கைகளையுடைய விநாயகப் பெருமானுக்கு முன்னம் செலுத்தினான்.

104 □ கந்தபுராணம்

- 9418 ஆயிடைக் கரிமுகத்து அவுணன் ஐங்கரத்
தூயனை யழல்விழி சுழல நோக்கியே
காயெரி எயிறுகக் கறைகொள் பற்களால்
சேயிதழ் அதுக்கியே இனைய செப்புவான்.
- 9419 நுந்தையென் மாதவம் நோக்கி முன்னரே
தந்திடு பெருவரம் தன்னைத் தேர்கிலை
உய்ந்தனை போதிநின் னுயிர்கொண் டென்னெதிர்
வந்தனை இறையது மதியி லாய்கொலோ.
- 9420 அன்றிநீ அமர்செய அமைதி யென்னினும்
வன்றிறல் உனக்கிலை மைந்த என்னெதிர்
பொன்றினர் அல்லது போர்செய் தென்னைமுன்
வென்றவர் இவரென விளம்ப வல்லையோ.
- 9421 தேன்பெறு தருநிழல் திருவின் வைகிய
வான்பெறு தேவரால் மக்க ளாவவர்
ஊன்பெறு படைகளால் ஒழிந்தி டேன்இது
நான்பெறு வரத்தியல் நவிலக் கேட்டியேல்.
- 9422 பின்னரும் பலவுள பெற்ற தொல்வரம்
என்னைவெல் பவர்எவர் இந்தி ராதிபர்
தன்இடர் தணிப்பவர் போலச் சார்ந்தனை
உன்னைவென் றன்னவர் உயிரும் உண்பனால்.
- 9423 பொருதெனை வென்றனை போக வல்லையேல்
வருதிஎன் றுரைத்தலும் வானு லாவிய
புரமெரி படுத்தவன் புதல்வன் அவ்விடை
அருளுட னொருமொழி அறைவ தாயினான்.

9418. அச்சமயத்தில் யானை முகமுடைய கயமுகா
சுரன் ஐந்து கைகளையுடைய தூய விநாயகப் பெருமானைக்
கண்களில் தீ யுண்டாகப் பார்த்து, ஜெ¹லிக்கின்ற தீயைப்
பற்கள் சொரியும்படி, இரத்தக் கறை பொருந்திய பற்களால்
சிவந்த உதடுகளைக் கடித்து இவற்றைச் சொல்வான்.

9419. “உன் தந்தை நான் செய்த என் தவத்தைப்
பார்த்து முன்னமே எனக்குத் தந்த பெரிய வரத்தினை நீ
அறியமாட்டாய். உன் உயிரை என்னிடம் பெற்றுக் கொண்டு
உயிர் பிழைத்துப் போ! நீ சற்றும் அறிவற்றவன் போலும்!
அதனால் தான் என் எதிரே அஞ்சாது வந்தாய்!

9420. “உயிர் பிழைத்துப்போவதன்றி நீ என்னுடன்
போர் செய்ய எண்ணினாயானால் பிள்ளையே, உனக்கு
வலிமை இல்லை. என்னுடன் போர் செய்து என் எதிரே
இறந்தாரை யல்லாது இதற்கு முன் என்னை வென்றவர்
உண்டாயின் அவரை இவர் எனச் சுட்டிக் கூற உன்னால்
முடியுமோ?

9421. “சிவகுமாரனே! தேன் பொருந்திய கற்பக மர
நிழலில் செல்வத்துடன் வாழ்ந்த வானத்தில் உள்ள தேவர்
களாலும் இவ்வுலக மக்களாலும் அவர்களின் ஊன்
பொருந்திய படைகளாலும் நான் இறக்க மாட்டேன். இது
நான் பெற்ற வரத்தின் இயல்பாகும். மேலும் நான் சொல்லக்
கேட்பாயாக!

9422. “நான் பெற்ற பழைய வரங்கள் இன்னும் பல
உள்ளன. என்னை வெல்பவர் எவர்? இந்திரன் முதலியவரின்
துயரத்தை ஒழிப்பவரைப் போல் வந்தாய். உன்னை வென்று
அத்தேவரின் உயிரையும் உண்பேன்.

9423. “என்னை வென்று போகும் வல்லமை உனக்கு
இருக்குமானால் போர் செய்ய வா!” என்று இப்படி கயமுகன்
உரைத்தான். வானில் உலவித் திரிந்த புரங்களை எரித்தசிவ
பெருமானின் மகனான விநாயகர் அப்போது அருளுடன் ஒரு
சொல் சொன்னார்.

வேறு

9424 நிரந்தபல் படையும் நாளும் நிலைபெற நினக்குத்
தொன்னாள்
வரந்தரு கின்ற எந்தை வல்லைநின் உயிரை
வவ்விப்
புரந்தரன் முதலி னோர்க்குப் பொன்னினா டுதவி
அன்னார்
அரந்தையும் அகற்றிச் செல்கென் றருளினை
எனக்கும் அன்றே.

9425 உன்னுயிர் காத்தி என்னின் உறுதியொன்று
உரைப்பன் கேண்மோ
பொன்னக ரதனை இந்தப் புரந்தரன் புரக்க
நல்கி
இந்நிலத் தரசு செய்தே இருத்தியஃ திசையா
தென்னின்
நின்னுயிர் முடிப்பான் நேர்ந்து நின்றனன்
இனைவென் னென்றான்.

9426 என்னலும் அவுணன் பொங்கி எரியுக விழித்துச்
சென்றோர்
பொன்னெடுஞ் சிலையை வாங்கிப் பொருக்கெனப்
புரிநான் ஏற்றி
மின்னுடை வடிம்பின் வாளி வீசலும் விமலன்
நல்கும்
முன்னவன் எழுஒன் றேந்தி முரணொடு சிந்தி
நின்றான்.

9424. “வலிமை நிறைந்த படைகளையும் வாழ்நாளையும் நிலைபெறும் பொருட்டாக உனக்கு முன் காலத்தில் வரம் அளிக்கும் எம் தந்தையே உன் உயிரை விரைவாகக் கவர்ந்து இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு அவர்களின் பொன் நாட்டைத் தந்து அவர்களின் துன்பத்தையும் போக்கி வா’ என்று எமக்கு அருள் செய்தார்.

9425. “உன் உயிரை நீ பாதுகாத்துக்கொள்வாயாயின் நாம் ஒரு உறுதியைச் சொல்வோம் கேள். பொன் உலகத்தை இந்த இந்திரன் ஆளும்படி தந்து இந்த மண் உலகத்திலே நீ ஆண்டு கொண்டிரு. அஃது உனக்கு முடியாது என்றால் உன் உயிரை முடிக்க எண்ணி நின்றோம். உன் எண்ணம் யாது?” என வினவினார்.

9426. என்று இப்படிவிநாயகர் உரைக்கவும், கயமுகன் சினந்து தீ கக்குமாறு அப்பெருமானைப் பார்த்து அந்தஇடத்தினின்றும் சென்று ஒரு பொன் மயமான நீண்ட வில்லை வளைத்து முறுக்கேறிய நாண் கயிற்றை விரைவாக ஏற்றி மின்னல் போல் ஒளி வீசும் கூரிய அம்பைச் செலுத்தினான். விநாயகப் பெருமான் ‘எழு’ என்ற ஓர் ஆயுதத்தைத் தாங்கி வன்மையுடன் அவன் செலுத்திய அம்பை அழித்து நின்றார்.

108 □ கந்தபுராணம்

- 9427 பொற்றனு முரிந்து வீழப் புழைக்கையில் பிடித்த
தண்டால்
எற்றினன் அனைய காலை இபமுகத் தகரன்
என்போன்
மற்றொரு சிலையைக் கையால் வாங்கினன் வாங்கு
முன் னர்ச்
செற்றனன் அதனை மைந்தன் திசைமுகன்
முதலோர் ஆர்ப்ப.
- 9428 திண்டிறல் பெற்ற வீரச் சிலைமுரிந் திட்ட
பின் னர்த்
தண்டமொன் றேந்தி ஈசன் தனயனோ டெதிர்த
லோடும்
விண்டது சோரும் வண்ணம் வெய்தெனப்
புடைத்து மாயாக்
கண்டகன் உரத்தில் தாக்கக் கையற வெய்தி
நின்றான்.
- 9429 நடுங்கினன் சிந்தை ஒன்று நவில்கிலன் நாணத்
தாலே
ஒடுங்கினன் கயவெஞ் சூரன் உலந்தனன் போல
நின்றான்
அடும்பரி களிறு திண்டேர் அணிகெழு தானை
பாரில்
படும்படி நினைந்து முன்னோன் பாசம்ஒன்
றுய்த்தான் அன்றே.
- 9430 விட்டவெம் பாசம் அங்கண் வெய்யதோர் சேனை
முற்றும்
கட்டிய தாக மைந்தன் கணிச்சியும் அதற்பின் ஏவ
அட்டதால் அதனை நோக்கி ஆடினர் அமரர்
தானை
பட்டன உணர்ந்து தீயோன் பதைபதைத்
துயிர்த்து நொந்தான்.

9427. அவனது வில்லும் ஒடிந்து விழும் வண்ணம் துதிக்கையிலே தாங்கிய தண்டினால் அடித்தார். அப்போது கயமுகன் மற்றொரு வில்லை எடுத்தான். அவன் எடுப்பதற்கு முன்பே அதனையும் நான்முகன் முதலானவர் ஆரவாரம் செய்ய அழித்தருளினார்.

9428. திண்ணிய ஆற்றல் பொருந்திய வீரம் மிக்கவில் முரிந்த பின்பு கயமுகன் ஒரு தண்டினை எடுத்துச் சிவகுமாரனான விநாயகருடன் எதிர்த்து நின்றான். விநாயகர் அந்தத் தண்டும் கையினின்று சோர்ந்து விழும்படி விரைந்து அடித்து அழியாத கீழோனான அவனது மார்பிலும் அடிக்க அவ்வளவில் அவன் செயலற்று நின்றான்.

9429. கொடிய கயமுகாசுரன் மனம் நடுங்கி ஒன்றும் பேசாதவனாக வெட்கத்தால் ஒடுங்கி இறந்தவனைப்போல் நின்றான். அழிகின்ற குதிரை யானை திண்ணியதேர் அணிவகுத்து நின்ற காலாட்படை என்பவையெல்லாம் பூமியில் வீழ்ந்து இறக்கும்படி எண்ணி முன்னோனான விநாயகர் தனது பாசத்தை விடுத்தார்.

9430. அவர் எய்த கொடிய பாசமானது அங்குக் கொடிய ஒப்பில்லாத கயமுகனின் படை முழுவதையும் கட்டியது. அதன் பின், மழுப்படையையும் செலுத்த, அது அச் சேனைகளை அழித்தது. அதனை நோக்கித் தேவர் கூத்தாடினர். கொடியவனான கயமுகன் தன் படைகள் அழிந்ததை அறிந்து துடிதுடித்துப்பெருமூச்சு விட்டான்.

- 9431 முந்துதன் கரத்தி லுள்ள முரண்கெழு படைகள்
யாவும்
சிந்தினன் அவைகள் எல்லாஞ் சேர்ந்தன திங்கள்
குடும்
எந்தையை வலஞ்செய் தேத்தி ஏவலின் இயன்ற
மாதோ
வெந்திறல் அவுணன் மேன்மேல் வெகுளித்தீக்
கனல நின்றான்.
- 9432 நின்றவன் தன்னை நோக்கி நெடியபல் படைகள்
ஏவில்
சென்றிவன் தன்னைக் கொல்லா சிவனருள்
வரத்தின் சீரால்
இன்றினிச் செய்வ தென்னென் றிறைவரை உன்னி
எந்தை
தன்றிருக் கோட்டில் ஒன்று தடக்கையின் முரித்துக்
கொண்டான்.
- 9433 தடக்கையி லேந்து கோட்டைத் தந்தியாம்
அவுணன் மீது
விடுத்தலும் அனையன் மார்பை வெய்தெனக்
கீண்டு போகி
உடல்படி மிசையே வீழ்த்தி ஒல்லையில்ஓடித்
தெண்ணீர்க்
கடல்படிந்து அமலன் மைந்தன் கரத்தில்வந்
திருந்த தன்றே.
- 9434 புயலினத் தொகுதி ஒன்றிப் புவிமிசை வழுக்கிற்
றென்னக்
கயமுகத் தவுணன் முந்நீர்க் கடலுடைந் தென்ன
ஆர்த்திட்டு
இயலுடைத் தேர்மேல் வீழா எய்த்தனன் அவன்
தன் மார்பில்
வியனதித் தாரை என்ன விரிந்தன குருதி
வெள்ளம்.

9431. கயமுகன் தன் கையில் உள்ள முந்திச் செல்லும் உண்மையுடைய தெய்வப்படைகள் எல்லாவற்றையும் செலுத்தினான். அப் படைகள் எல்லாம் பிறைச் சந்திரனை அணிந்த எம் தந்தையான விநாயகப் பெருமானை அடைக்கலமாகி, வலம் வந்து துதித்து, அவரது ஏவலின் வழியே ஒழுகின. கொடிய ஆற்றல் உடைய கயமுகன் மேலும் மேலும் சினம் மூள நின்றான்.

9432. தன் எதிரில் தின்ற கயமுகனைப் பார்த்துப் பெரிய பல ஆயுதங்களை இவன் மேல் செலுத்தினால், சிவ பெருமான் தந்த வரத்தின் சிறப்பால், அவை இவனைக் கொல்லா. ஆதலால் 'இனி இவனைக் கொல்ல யாது செய்வது?' என்று இமைப் பொழுது விநாயகர் நினைத்தார். நினைத்துத் தம் பெரிய கொம்புகளில் ஒன்றை கையால் ஒடித்து அதனைக் கொண்டார்.

9433. விநாயகர் பெரிய திருக்கையில் எடுத்த கொம்பைக் கயமுகாசுரன் மீது விடுத்தார். அது அந்தக் கயமுகனின் மார்பைப் பிளந்து, அவனது உடலைப் பூமியில் வீழ்த்தி விரைந்து அப்பாற் சென்று, தெளிந்த சுத்தோதா கடலிலே முழுகிக் குற்றமில்லாத அப்பெருமானின் கையில் வந்து தங்கியிருந்தது.

9434. மேகக் கூட்டமானது ஒன்றாகக் கூடிப் பூமியின் மீது வழுக்கி விழுந்தது போலவும் மூன்று வகை நீரையுடைய கடல் உடைந்தது போலவும், கயமுகாசுரன் ஆரவாரம் செய்து தேர்த்தட்டின் மீது விழுந்து தளர்ந்தான். அவனது மார்பினின்று பெருகிய இரத்த வெள்ளம் பெரிய ஆற்று வெள்ளம் போலப் பெருகி ஓடியது.

- 9435 ஏடலிழ் அலங்கல் திண்தோள் இபமுகத் தவுணன்
மார்பின்
நீடிய குருதிச் செந்நீர் நீத்தமாய் ஒழுகும்
வேலைப்
பாடுற வருங்கான் ஒன்றில் பரத்தலின் அதுவே
செய்ய
காடெனப் பெயர்பெற் றின்னுங் காண்டக இருந்த
தம்மா.
- 9436 ஆயந்தநல் லுணர்வின் மேலோர் அறிவினும்
அணுகா அண்ணல்
ஈந்ததொல் வரத்தால் மாயா இபமுகத் தவுணன்
வீழ்ந்து
வீந்தனன் போன்று தொல்லை மெய்யொர் இ
விண்ணும் மண்ணும்
தீந்திட எரிகண் சிந்தச் சீற்றதோ ராகு வானான்.
- 9437 தேக்கிய நதிசேர் கின்ற சென்னியன் செம்மல்
நன்னைத்
தாக்கிய வருத லோடும் சாரதன் தோளின் நீங்கி
நீக்கருந் துப்பின் தாக்கி நீநமைச் சுமத்தி என்று
மேக்குயர் பிடரில் தாவி வீற்றிருந் தூர்தல்
உற்றான்.
- 9438 மற்றது கண்ட தேவர் வாசனன் முதலோர்
யாரும்
இற்றனன் கயவெஞ் சூரன் எம்மிடர் போயிற்
றன்றே
அற்றதெம் பகையும் என்னா ஆடினர் பாடா
நின்றார்
சுற்றிய கலிங்கம் வீசித் துண்ணென விசம்பு
தூர்த்தார்.

9435. இதழ்கள் அலர்கின்ற மலர் மாலையை அணிந்த திண்மையான தோள்களையுடைய கயமுகாசுரனது மார் பினின்று பெருக்கெடுத்த சிவந்த இரத்த வெள்ளம் பக்கத்தில் பொருந்திய காடொன்றில் பரவியது. அதனால் அந்தக் காடு 'திருச்செங்காடு' என்னும் காரணப் பெயரைப் பெற்று, இன்றும் நாமெல்லாம் தரிசிக்குமாறு விளங்கி வருகின்றது.

9436. ஆராய்ந்த நல்ல அறிவால் மேம்பட்டவரின் அறிவுக்கும் அப்பாற்பட்ட சிவபெருமான் கொடுத்த பழைய வரத்தால், இறவாத கயமுகாசுரன் விழுந்து இறந்தவன் போல் பழைய யானைமுக உடலை விடுத்து, விண்உலகும் மண்ணுலகும் தீய்ந்து போகுமாறு தீயைக் கண்கள் சிந்தச் சீற்றம் கொண்ட ஒரு பெருச்சாளி வடிவத்தைக் கொண்டான்.

9437. நீர் தேங்கிய கங்கையாறு பொருந்திய தலையை யுடைய சிவபெருமானின் மகனான விநாயகப் பெருமானைத் தாக்கு வதற்காக அந்தக் கயமுகனான பெருச்சாளி வரவும், அவர் அசலர் என்னும் பூதரின் தோளினின்றும் இறங்கி, நீக் குதற்கரிய வலியைக் குறைத்து 'நீ நம்மைச் சுமப்பாயாக!' என்று உயர்ந்த அதன் பிடரி மீது இவர்ந்து வீற்றிருந்து அதை ஊர்தியாக ஊரலானார்.

9438. அப்பெருமானின் செயலைக் கண்ட இந்திரன் முதலான தேவர் யாரும் 'கொடிய கயமுகாசுரன் இறந்தான்; எம் இடர் நீங்கியது; எம் பகையும் போனது', என்று கூறி ஆடினர்; பாடினர். இடுப்பில் உடுத்த ஆடையை அவிழ்த்து வானத்தில் வீசி விரைவில் வானத்தை நிறைத்து மறைத்தனர்.

- 9439 காமரு புயலின் தோற்றம் காண்டலும் களிப்பின்
முழுகி
ஏமரு கலாப மஞ்ஞை இனமெனக் குலவு கின்றார்
தேமரும் இதழி அண்ணல் சிறுவனைத் தெரியா
வண்ணம்
பூமலர் பொழிந்து நின்ற புகழினைப் போற்றல்
உற்றார்.
- 9440 காப்பவன் அருளும் மேலோன் கண்ணகல் ஞாலம்
யாவும்
தீப்பவன் ஏனைச் செய்கை செய்திடும் அவனும்
நீயே
எப்படுஞ் செய்கை யென்ன எமதுளம் வெதும்பும்
இன்னல்
நீப்பது கருதி யன்றோ நீயருள் வடிவங்
கொண்டாய்.
- 9441 உன்னிடைப் பிறந்த வேதம் உன்பெரு நிலைமை
தன்னை
இன்னதென்று உணர்ந்த தில்லை யாமுனை அறிவ
தெங்ஙன்
அன்னையும் பயந்தோன் தானும் ஆயினை
அதனால் மைந்தர்
பன்னிய புகழ்ச்சி யாவும் பரிவுடன் கேட்டி
போலாம்.
- 9442 என்றிவர் எகினம் ஊரும் இறையொடும் இறைஞ்சி
ஏத்தி
நன்றிகொள் சிந்தையோடு நகையொளி முகத்த
ராசி
மன்றவர் குமரன் தன்பால் வந்தனர் குழ்த
லோடும்
ஔன்றிய கருணை நோக்கால் உலப்பிலா அருள்பு
ரிந்தான்.

9439. விருப்பத்தை அளிக்கும் மேகத்தின் தோற்றத்தைக் கண்டவுடன் ஆனந்தத்தில் மூழ்கி, மகிழும் தோகையையுடைய மயிற்சூட்டம் போல மகிழ்ந்து கொண்டாடும் தேவர், தேன் பொருந்திய கொன்றைமலர் மாலையைச் சூடிய சிவபெருமானின் மகனான விநாயகரின் திருமேனி முழுவதும் தெரியாதவாறு பூத்த மலர்களைச் செறிந்து நின்று அவரது புகழைத் துதிப்பாரானார்.

9440. “காக்கும் தொழிலைச் செய்யும் திருமாலும், படைக்கும் தொழிலைச் செய்யும் நான்முகனும், இடம் அகன்ற உலகம் அனைத்தையும் அழிப்பவரான உருத்திரரும், மற்றச் செயல்களை மறைத்தல் அருளல் ஆகியவற்றைச் செய்யும் மகேசுவரரும் சதாசிவருமான ஐந்தொழில் கருத்தாக் களும் நீவிரே! அம்பால் துளைபடும் தன்மைபோல் எம் உள்ளம் வெதும்புகின்ற துன்பத்தை நீக்குகின்றதை உள்ளத்தில் கொண்டன்றோ தாங்கள் இந்த வடிவத்தைக் கொண்டீர்!”

9441. “தங்களிடம் தோன்றிய வேதமானது தங்களது உயர்பெரு நிலையை இன்னது என அறிந்ததில்லை! அங்ஙனமேல் சிறியவரான நாங்கள் தங்களை அறிவது எப்படி? தாங்களே தந்தையும் தாயும் ஆனீர். அதனால் மைந்தரான யாங்கள் கூறிய புகழ்ச்சி யாவற்றையும் அன்புடன்கேட்டருள் வீர்போலும்!”

9442. என இவ்வாறு அன்னத்தில் ஏறியருளும் நான்முகனுடன் வணங்கித் துதித்து நன்றி பொருந்திய உள்ளத்துடன் உவகைச் சிரிப்பால் ஆன ஒளியுடைய முகத்தை உடையவராகி பொன்னம்பலத்தவரான சிவபெருமானின் மைந்தரான விநாயகப் பெருமானிடம் வந்து சூழ்தலும் அவர்கள் பால் ஒன்றிய அருள் நோக்கத்துடன் அளவற்ற திருவருளைச் செய்தார்.

116 □ கந்தபுராணம்

- 9443 உய்ந்தனம் இனிநாம் என்னா ஓதிமம் உயர்த்
வெள்ளைத்
தந்தியன் யாரும் பேற்றிச் சார்தலும் சமரின்
முன்னம்
வெந்தொழில் அவுணன் காயம் விந்திடு பூதர்
தம்மை
எந்தையங் கினிது நோக்கி எழுதிரென் றருளிச்
செய்தான்.
- 9444 அவ்வகை அருள லோடும் அரவென எழுந்து
போற்றி
மைவரை மிடற்றுப் புத்தேள் மைந்தனை
வணங்கி ஏத்தி
எவ்வமில் பூதர் யாரும் ஈண்டினர் இனைய
எல்லாஞ்
செவ்விதில் உணர்ந்து கொண்டான தேசிலா
நிருதர்க் கீசன்.
- 9445 மந்திரி யோடும் சூழ்ந்து வருந்தினன் புலம்பி
மாழ்கி
உய்ந்தனன் போவல் யானென் றுன்னிஓர் பறவை
யாகி
அந்தரத் திறந்த புள்ளோ டனுகியப் பதியை
நீங்கிச்
சிந்தையிற் செல்லல் கூரச் செம்பொன்மால்
வரையிற் சென்றான்.
- 9446 தாமுறு சார லாடு தபனனும் உணராத் தாருச்
சூழலொன் றுண்டால் அங்கட் சுருங்கையோ
டிருந்த சேமப்
பூழையுள் புலம்பி உற்றான் பொன்னகர் இறைக்கும்
அங்கண்
ஊழிவெங் காலிற் சூழும் உலப்பில்பூ தர்க்கும்
அஞ்சி.

9443. 'இனிமேல் நாம் பிழைத்தோம்!' என்று அன்னப் பறவைக் கொடியை உயர்த்திய நான்முகனும் வெள்ளையானையை யுடைய இந்திரனும், மற்றவரும் துதித்துத் தம்பக்கம் வரவும், போரில் முன்பு கொடுந் தொழில் உடைய கயமுகாசுரன் கொல்ல இறந்த பூதர்களை, எம்பெருமான் அங்குக் கருணையுடன் பார்த்து "எழுவீராக" என்று அருள் செய்தார்.

9444. அவ்வாறு அருள் செய்தவுடன் 'ஹா' 'ஹா' என்று சொல்லிக் கொண்டு எழுந்து துதித்துக் கரிய நிறம் கொண்ட கண்டத்தவரான சிவபெருமானின் மைந்தரான விநாயகப் பெருமானை வணங்கிப் புகழ்ந்து துன்பம் இல்லாத பூதர்கள் எல்லாம் நெருங்கிப் போய் வணங்கினர். இவையனைத்தையும் தேச இழந்த அசுரேந்திரன் நன்கு அறிந்தான்.

9445. அந்த அசுரேந்திரன் முதல் அமைச்சரான சுக்கிராசாரியுடனே சிந்தித்து வருந்திப் புலம்பி மயங்கி 'இனி நான் உய்ந்து பிழைப்பேன்' என்று எண்ணி ஒரு பறவை வடிவம் எடுத்து வானில் பறந்த பறவைகளுடன் கலந்து அந்த மதங்கமாபுரத்தைவிட்டு நீங்கி மனத்தில் துன்பம் மிக, பெரிய செம்பொன் மலையான. மேருமலையை அடைந்தான்.

9446. பொன் உலகத் தலைவனான இந்திரனுக்கும் அங்குள்ள கொடிய ஊழிக் காற்றைப் போன்ற அளவற்ற பூதர்களுக்கும் பயந்து தாழ்வான மலைச்சாரலில் ககிரவனின் ஒளிக் கதிரும் நுழைந்தறியாத மரங்கள் நிறைந்த ஒரு சோலை உண்டு. அங்கு நுழை வாயிலுடன் கூடிய பாது காப்பான குகையிலே அவன் தனித்திருந்தான்.

118 □ கந்தபுராணம்

- 9447 வானவர் பகைஞன் அந்த மதங்கமா புரியை நீங்கிப்
போனதோர் காலை மற்றைப் புகருமோ புள்ள
தாகித்
தானுறை உலகு நண்ணித் தவமறைந்து அல்ல
தாற்றி
ஊனுட லோம்பு வார்போல் ஒருப்படா யோகில்
உற்றான்.
- 9448 பூதரும் அன்ன வேலைப் புரிசைசூழ் நகரம் போகி
நீதியில் அவுண ராகி நிறம்கிளர் படைகொண்
டோரைக்
காதிவெஞ் சினப்போர் முற்றிக் களத்திடை வருத
லோடும்
ஆதிதந் தருளும் மைந்தன் அவ்விடை அகன்று
மீண்டான்.
- 9449 மீண்டுசெங் காட்டி லோர்சார் மேவிமெய்ஞ்
ஞானத் தும்பர்
தாண்டவம் புரியுந் தாதை தன்னுருத் தாபித்
தேத்திப்
பூண்டபே ரன்பிற் பூசை புரிந்தனன் புவியு
ளோர்க்குக்
காண்டகும் அனைய தானம் கணபதிச் சரம
தென்பார்.
- 9450 புரமெரி படுத்தோன் தன்னைப் பூசனை புரிந்த
பின்னர்
எரிவிழி சிதறும் ஆகு எருத்தமேல் இனிதின் ஏறிச்
சுரபதி அயன்விண் ணோர்கள் தொழுதுடன்
சூழ்ந்து போற்ற
அரவென மாலோன் வைகும் ஆலமா வனத்திற்
புக்கான்.

9447. வானவரின் பகைவனான அசுரேந்திரன் அந்த மதங்கபுரத்தை விட்டு விலகிச் சென்ற அதே சமயத்தில் சுக்கிராசாரியாரும் ஒரு பறவை வடிவம் கொண்டு தாமிருக்கும் உலகத்தை அடைந்து தவக் கோலத்துள் மறைந்து அல்லதைச் செய்து கொண்டு, மனம் ஒருப்படாத யோகத்தில் அமர்ந்தார்.

9448. பூதர்களும் அப்போது மதில் சூழ்ந்த மதங்கமாபுரத்தை அடைந்து நீதி அற்ற அசுரர்களாய் இரத்த நிறம் விளங்கும் படைகளைத் தாங்கிய படையினரைக் கொன்று கொடிய சினத்துடன் கூடிய போரை முடித்துப் போர்க்களத்தில் வரவும், சிவபெருமானின் மகனான விநாயகரும் அந்தப் போர்க்களத்தினின்று மீண்டு சென்றார்.

9449. போர்க்களத்தினின்று மீண்டு விநாயகர் திருச் செங்காட்டில் ஒப்பில்லாத ஓர் இடத்தை அடைந்து உண்மை ஞானத்தின் உச்சியில் தாண்டவம் செய்யும் தந்தையின் சிவலிங்க வடிவம் ஒன்றை நிறுவித் துதித்து ஒன்றுபட்ட அன்புடன் சிவபூசை செய்தருளினார். பூமியில் உள்ளவர் எளிதில் காணத் தகும் அந்தப் பதியைக் 'கணபதிச்சரம்' என்று மேலோர் வழங்குவர்.

9450. திரிபுரத்தை எரித்த சிவபரம்பொருளைப் பூசித்தபின்பு, தீயை விழியால் சிந்துகின்ற பெருச்சாளி வாகனத்தின்மீது இனிதாக இவர்ந்து, இந்திரனும் நான்முகனும் தேவர்களும் வணங்கித் துதிக்க, அவர்களுடன் திருமால் பாம்புருவமாகத் தவம் செய்து கொண்டிருக்கின்ற பெரிய ஆலவனத்தில் எழுந்தருளினார்.

15. அனந்தன் சாபம் நீங்கு படலம்

9451 புக்கதொரு பொழுதிலங்கண் முந்தோ ராலம்
 பொந்தினிடை இருந்தமலன் பொற்றாள் உன்னி
 மிக்கதவம் புரிமாலைங் கரத்து முன்னோன்
 மேவியது மனம்கொண்டு விரைவின் ஆங்கே
 அக்கணமே எதிர்சென்று வழுத்திக் காண
 அம்மையளித் தருள்சாபம் அகல லோடுஞ்
 சக்கரமே முதலியஐம் படைக ளேந்தித்
 தனாதுதொல்லைப் பேருருவந் தன்னைப்
 பெற்றான்.

9452 மாலோன்தொல் லுருவுதன்பால் மேவக் கணமு
 மகிழ்சிறந்து சிவனருளை மனங்கொண் டேத்தி
 மேலோன்தன் முன்னரெய்தி வணக்கம் செய்து
 மீண்டுமவன் தனைத்துதித்து விமல நீயென்
 பாலோங்கு பூசனைகொண் டருளல் வேண்டும்
 பணித்தருள்க ஆதிபரா பரத்தின பாலாய்
 மூலோங்கா ரப்பொருளாய் இருந்தாள் முன்னம்
 மொழிந்தருள்சா பந்தொலைத்த முதல்வ
 என்றான்.

15. அனந்தன் சாபம் நீங்கு படலம்

9451. விநாயகப் பெருமான் ஆலவனத்துக்கு எழுந்தருளினார். அப்போது, அந்தக் காட்டுக்குள் ஓர் ஆலமரத்தின் பொந்தில் இருந்து, குற்றமற்ற பரம்பொருளின் அழகிய திருவடிகளைத் துதித்து மேலான தவத்தைச் செய்யும் திருமால், ஐந்து கைகளையுடைய விநாயகர் அங்கு எழுந்தருளியதை உணர்ந்து அவ்விடத்தினின்று அக்கணமே விரைவாக எதிர்சென்று, துதித்துப் பிள்ளையாரைத் தரிசித்த அளவிலே, உமையம்மையார் இட்ட சாபம் நீங்கியது. சங்கு சக்கரம் தண்டு வில் வாள் என்ற ஐந்து ஆயுதங்களைத் தரிசித்துத் தம் பழைமையான பெருமை பொருந்திய திருவுருவத்தைப் பெற்றார்.

9452. திருமால் தம்மிடம் பழைய வடிவம் வந்து சேர்ந்ததைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். சிவபெருமான் முன்னமே தமக்குச் செய்த அருளை மனத்தில் கொண்டு சிந்தித்து, மூத்த பிள்ளையாரின் முன் அடைந்து வணங்கி, மீண்டும் அப்பிள்ளையாரைத் துதித்து, “குற்றம் அற்றவரே! தாங்கள் என் உள்ளத்தில் ஓங்கி எழுகின்ற பூசையைப் புறத்தேயும் ஏற்றருள வேண்டும். ஆதியான பராபரப்பொருளின் பாதியாய் எல்லாவற்றுக்கும் மூலமான பிரணவத்தின் பொருளாய் இருந்த உமாதேவியார், முன்பு எனக்கு இட்ட சாபத்தைத் தரிசனத்தாலே தீர்த்த முதல்வரே! எனக்கு அருள் செய்க!” என்று வேண்டினார்.

122 □ கந்தபுராணம்

9453 ஐங்கரன்றான் மாலுரைத்த மாற்றம் கேளா
அன்னதுசெய் கெனஅருளி அங்கண் மேவக்
கொங்குலவு மஞ்சனநீர் சாந்த மாலை
கொழும்புகையே முதலியன கொண்டு போந்து
சங்கரனார் மதலைதனை அருச்சித் தன்பால்
தாவறுபண் ணியம்பலவுஞ் சால்பில் தந்து
பொங்கியபால் அவியினொடு முன்ன மார்த்திப்
போற்றியே இஃதொன்று புகலல் உற்றான்.

9454 வின்னாமம் புகல்கின்ற திங்கள் தன்னில்
மிக்கமதி தனிலாறாம் பக்க மாடும்
இந்நாளில் யானுன்னை அருச்சித் திட்ட
இயற்கைபோல் யாருமினி ஈறி லாஉன்
பொன்னாரும் மலரடியே புகலென் றுன்னிப்
பூசைபுரிந் திடவுமவர் புன்கண் எல்லாம்
அந்நாளே அகற்றிநீ யுலவாச் செல்வம்
அளித்திடவும் வேண்டுகிஃ தருள்க வென்றான்.

9455 மாயனுரை கேட்டலுநீ மொழிந்தற் றாக
மகிழ்ந்தனநின் பூசையென மதித்துக் கூறி
ஆயவனும் அயன்முதலா வுள்ளோர் யாரும்
அன்பினொடு வாழ்த்திசைப்ப ஆகு என்னும்
தூயதொருர் தியிலெய்திக் கணங்க ளானோர்
சூழ்ந்துவரக் கயிலையெனுந் துகடர் வெற்பின்
நேயமுடன் போந்தரனை வணக்கஞ் செய்து
நீடருள்பெற் றேதொல்லை நிலையத் துற்றான்.

9453. ஐந்து கைகளையுடைய விநாயகப் பெருமான் திருமால் கூறியதைக் கேட்டு, “நீ விரும்பியதை விரும்பிய வண்ணமே செய்க” என்று அருள் செய்து அங்கு வீற்றிருந்தார். மணம் பொருந்திய திருமஞ்சன நீர், சந்தனம், மலர் மாலை, கொழுமையான தூபம் முதலியவற்றைக் கொணர்ந்து சிவனின் மகனான விநாயகரை வழிபாடு செய்தார். குற்றம் இல்லாத மோதகம் முதலான பலவகைப் பணி காரங்களையும் உயர்ந்த பாலன்னமான பாயசத்துடன் ஆக மங்களில் சொல்லப்பட்ட முறைப்படி சந்நதியில் நிவேதனம் செய்து துதித்து இது வேண்டலானார்.

9454. “தநு என்று பெயர் சொல்லப்படும் மார்கழி மாதத்தில் மதிவளரும் பட்சமான பூர்வபட்சத்தில் இந்த ஆறாம் நாளான சஷ்டித் திதியில், நான் தங்களை வழிபட்டதைப்போல இனி யாவரும் ஈறு காண இயலாத உம் அழகு நிறைந்த மலர் அடிகளையே அடைக்கலம் என எண்ணிப் பூசை செய்திடவும், அவ்வாறு வழிபட்டவரின் துன்பங்கள் முழுவதையும் அன்றே நீக்கி அழியாத செல்வமான பேரின்பத்தைத் தாங்கள் அவர்களுக்குத் தருதல் வேண்டும். இத்தகைய வரத்தை எனக்கு அருளுதல் வேண்டும்!” என்று வேண்டினார்.

9455. திருமாலின் வேண்டுதலைக் கேட்டவுடனே, “திருமாலே நீ கேட்ட வண்ணமே ஆகுக. உன் பூசைக்கு மகிழ்ந்தோம்!” என்று சொல்லியருளியனார் விநாயகர். பின், திருமாலும் நான்முகன் முதலானவரும் அன்புடன் வாழ்த்துக்கூற, ‘ஆகு’ (பெருச்சாளி) என்னும் தூய்மையான ஊர்தியிலே ஏறிப் பூதகணங்கள் பக்கத்தே சூழ்ந்து வர, சுயிலாயம் என்னும் மலையில் அன்புடன் போய்க் சிவபெருமானை வணங்கி, மிக்க அவரது அருளைப்பெற்றுப் பழைமையான தமது இருப்பிடத்தில் வீற்றிருந்தார்.

வேறு

- 9456 அற்றை நாளில் அரியயன் ஆதியோர்
நெற்றி யங்கண் நிம்லன் பதங்களின்
முற்று மன்பொடு மும்முறை தாழ்ந்தருள்
பெற்று நீங்கினர் பேடுறல் நீங்கினார்.
- 9457 கரிமு கம்பெறு கண்ணுதல் பிள்ளைதாள்
பரவி முன்னம் பணிந்தனர் நிற்புழி
அருள்பு ரிந்திட அன்னதொர் வேலையில்
பரிவி னாலொர் பரிசினைக் கூறுவார்.
- 9458 எந்தை கேண்மதி எம்மை அலைத்திடும்
தந்தி மாமுகத் தானவற் செற்றியால்
உய்ந்து நாங்கள் உனதடி யோமிவண்
வந்து நல்குகைம் மாறுமற் றில்லையே.
- 9459 நென்னல் காரும் நிகரில் கயாசுரன்
முன்ன ராற்று முறைப்பணி எந்தைமுன்
இன்ன நாட்டொட்டு இயற்றுதும் யாமென
அன்ன செய்திரென நான் அருள் நீர்மையான்.
- 9460 இத்தி றம்படும் எல்லையின் தின்றிடும்
அத்த லைச்சுரர் யாவரும் அன்புநீஇக்
கைத்த வத்தைக் கபித்தம தாக்கியே
தத்தம் மத்தகம் தாக்கினர் மும்முறை.
- 9461 இணைகொள் கையை எதிரெதிர் மாற்றியே
துணைகொள் வார்குழை தொட்டனர் மும்முறை
கணைகொள் காலுங் கவானுஞ் செறிந்திடத்
தணிவி லன்பொடு தாழ்ந்தெழுந் தேத்தினார்.

9456. அன்று ஒருநாள் திருமால் நான்முகன் முதலான தேவர், நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானின் திருவடிகளில் முற்றும் அன்புடன் மூன்று முறை வணங்கித் துன்பம் நீங்கியவராக அப்பெருமானின் அருள் பெற்றுக் கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கினார். அவ்வாறு நீங்கியவர்,

9457. யானை முகத்தையுடைய நெற்றிக்கண்ணரான விநாயகரின் திருவடிகளை வணங்கித் திருமால் முதலியவர் எதிரே நின்றனர்; அச்சமயத்தில் அப்பெருமான் அவர்களுக்கு அருள் செய்ய அப்போது அப்பிள்ளையார் மீது கொண்ட அன்பால் ஒரு பண்பை விண்ணப்பம் செய்யலாயினர்.

9458. “எம் ஐயனே! கேட்பீர்! எங்களை வருத்திய கயமுகாசுரனைக் கொன்றருளினீர். அதனால் யாங்கள் உய்ந்து தங்கட்கு அடியவர் ஆனோம். அதற்கு இங்கு வந்து நாங்கள் செய்யும் கைம்மாறு ஒன்றில்லை!

9459. “நேற்று வரையும் ஒப்பில்லாத ‘கயமுகாசுரன்’ எதிரில் செய்து வந்த வழக்கமான ஒரு பணியை, ஐய உமக்கு எதிரில் இன்று தொட்டு யாம் செய்து வருவோம்” என வேண்டினர். இயல்பான விநாயகப் பெருமான் “அவ்வாறே செய்யுங்கள்,” என அருள் செய்தார்.

9460. தாம் வேண்டிய இப்பணியின் திறம் கை கூடிய சமயத்தில், அவ்விடத்தில் நின்ற தேவர் யாவரும் அன்பு மிகுந்த தம் கைகளை முஷ்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு தம் தம் நெற்றியில் மூன்று முறை குட்டி. (கபித்தம்—முஷ்டி; முட்டி)

9461. “இரு கைகளையும் எதிர் எதிராக மாற்றி நீண்ட இரு காதுகளையும் அந்தக் கைகளால் பிடித்துக் கொண்டு, கணைக்காலும் தொடையும் தொடும் படி மூன்று முறை தாழ்ந்து, எழுந்து குறையாத அன்புடன் வணங்கித் துதித்தனர்..

126 □ கந்தபுராணம்

- 9462 இணங்கும் அன்புடன் யாருமி தாற்றியே
வணங்கி நிற்ப மகிழ்சிறந் தான்வரை
அணங்கின் மாமகன் அவ்வியல் நோக்கியே
கணங்க ளார்த்தன கார்க்கட லாமென.
- 9463 நின்ற தேவர் நிமலனை நோக்கியே
உன்தன் முன்னம் உலகுளர் யாவரும்
இன்று தொட்டெமைப் போலிப் பணிமுறை
நன்று செய்திட நல்லருள் செய்கென.
- 9464 கடனி றத்துக் கயமுகன் அத்திற
நடைபெ றும்படி நல்கிய மரர்கோன்
நெடிய மாலயன் நின்றுள ருக்கெல்லாம்
விடைபு ரிந்து விடுத்தனன் என்பவே.
- 9465 அம்பு யக்கண் அரிஅயன் வாசவன்
உம்பர் அவ்வரை ஒல்லையின் நீங்குறாத்
தம்ப தந்தொறுஞ் சார்ந்தனர் வைகினார்
தும்பி யின்முகத் தோன்றல் அருளினால்.
- 9466 முந்தை வேத முதலெழுத் தாகிய
எந்தை தோற்றம் இயம்பினம் இங்கினி
அந்த மிக்குணத்து ஆண்டகைக் கோர்குணம்
வந்ததென் னென்றி மற்றது கேட்டிநீ.

9462. “பொருந்திய அன்புடன் இச் செயலையாவரும் செய்து வணங்கிநிற்க, மலைமகளான உமையம்மையாரின் மூத்த பிள்ளை மகிழ்ந்தார். அந்தக் கருணையின் இயல்பைப் பார்த்துக் கரிய கடல் போன்ற பூதகணங்கள் ஆரவாரம் செய்தன.

9463. “முன்னே நின்ற தேவர்கள் விநாயகப் பெருமானை நோக்கி, “தங்கள் திருமுன்பு, உலகத்தில் உள்ளவராவரும், இன்று தொடங்கி, எம்மைப் போல் இந்தப் பணிமுறையைச் செய்து வழிபட நல்ல அருளை அவர்களுக்குச் செய்வீராக!” என வேண்ட,

9464. “கடல் போன்ற நிறம் கொண்ட விநாயகப் பெருமான் அங்ஙனமே நடை பெறும் வண்ணம் அருளினார். இந்திரன் திருமால் நான்முகன் முதலாக அங்கு நின்ற எல்லாருக்கும் விடை கொடுத்து அனுப்பியருளினார்.

9465. “யானை முகத்து விநாயகரின் திருவருளால் தாமரைக் கண்ணனான திருமால், நான்முகன், இந்திரன், தேவர்கள் அந்தக் கயிலாய மலையை விரைவில் நீங்கித் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்குச் சென்று கவலையின்றி இருந்து வந்தனர்.

9466. “பழைமையுடைய வேதத்தின் முதல் எழுத்தான பிரணவ வடிவமான எம் தந்தையான விநாயகப் பெருமானின் அவதாரத்தை உரைத்தோம். இனி அந்தம் இல்லாத இயல்பான குணங்களையுடைய சிவபெருமானுக்கு மூன்று குணங்களுள் ஒன்றான தாமத குணம் வந்தவாறு என்ன என்று வினவினாய். தக்கனே! அதையும் சொல்வோம்! கேட்பாயா!”

வேறு

- 9467 நற்குண முடைய நல்லோரும் 'நாடொணாச்
சிற்குணன் ஆகுமச் சிவன்ப ராபரன்
சொற்குண மூவகைத் தொடர்பும் இல்லதோர்
நிர்க்குணன் அவன்செயல் நிகழ்த்த பால்தோற்.
- 9468 பரவிய வுயிர்க்கெலாம் பாசம் நீக்குவான்
அருளினன் ஆகியே அமலன் மாலயற்கு
இருதொழின் முறையினை ஈந்து மற்றவைக்
குரியன குணங்களும் உள்ள வாககினான்.
- 9469 முடித்திடல் இயற்றும்எம் முதல்வன் அத்தொழில்
தடுப்பரும் வெஞ்சினம் தன்னில் முற்றுமால்
அடுத்தவப் பான்மையால் அதன்கண் தாமதம்
படுத்தினன் அத்திறம் பலருந் தேர்வரால்.
- 9470 மாமறை அளம்பில வரம்பில் ஆகமம்
தோமற உதவியோர் தொன்ம ரத்திடைக்
காமரு முனிவரர் கணங்கட் கன்னவை
தாமத குணத்தனேல் சாற்ற வல்லனோ.

9467. “நல்ல குணம் உள்ள சன்மார்க்கர்களாலும் அறிந்து கொள்ள இயலாத ஞான குணத்தைப் புடைய சிவ பெருமானே பரம் பொருளான முழுமுதற் கடவுளாகும். சுட்டிச் சொல்லப்படுகின்ற சாத்துவிகம், இராசதம். தாமதம் என்னும் மூன்று குணங்களும் இல்லாத நிர்க்குணர் அவர். அத்தகைய பரம்பொருளின் செயல் இத்தகைய இயல் புடையது என்று முக்குண வயத்தவரான எம்மைப் போன்ற வரால் சொல்ல முடியுமோ?

9468. “முக்குணத் தொடர்புள்ள மும்மலங்களும் இயல்பாய் இல்லாதவரான சிவபெருமான், எங்கும் பரவியுள்ள உயிர்கள் அனைத்துக்கும் பாசங்களான மலத்தை நீக்கும் பொருட்டு அருள் ிநாக்கு உடையவராய், நான் முகனுக்கும் திருமாலுக்கும் படைத்தல் காத்தல் என்ற இரு தொழில்களையும் முறையே தந்து, அத்தொழில்களுக்குரிய சாத்துவிக இராசத குணங்களையும் முறையே அத்தொழில்களுக்கு உள்ளனவாக அருள் செய்தார்.

9469. “எம்பெருமான் இறுதியில் உள்ள அழிக்கும் தொழிலைத் தாமே செய்தருள்வார். அத்தொழில் தடுப்ப தற்கரிய கடுங்கோபத்தால் முடிவதாகும். கோபத்துடன் பொருந்திய அத்தன்மையால், அத்தொழிலிடத்தில் தாமத குணத்தை வைத்தருள் செய்தார். அதைப் பலரும் அறிவர்.

9470. “அளவில்லா சிறந்த வேதங்களையும் எல்லை யில்லாத ஆகமங்களையும் ஆன்மாக்கள் பந்தமான குற்றம் நீங்குமாறு அருள் செய்து, ஒப்பில்லாத கல்லால மர நிழலில் தம் மீது அன்புடைய சனகர் முதலிய நான்கு முனிவர்க்கு அந்த வேதாகமங்களை, தாமத குணத்தை இயற்குணமாக உடையவரானால் உபதேசிக்க வல்லவர் ஆவாரோ!

- 9471 வாலிய நிமலமாம் -வடிவம் கண்ணுதல்
மேலவன் எய்துமோ வேதம் விஞ்சையின்
மூலமென் றவணைய மொழியு மோவிது
லையில் லார்க்கெவன் தேற்றும் வண்ணமே.
- 9472 இமையவர் யாவரும் இறைஞ்சங் கண்ணுதல்
விமல்ன் அன் றிறுதியை விளைக்கும் பண்பினால்
தமகுணன் என்றியத் தன்மை செய்கையால்
அமைகுண மியற்குணம் அறியற் பாலதோ.
- 9473 ஈத்தலும் அளித்தலும் இயற்று வோர்க்குள
சாத்திக ராசதந் தத்தம் செய்கையின்
மாத்திரை யல்லது மற்ற வர்க்கவை
பார்த்திடின் இயற்கையாப் பகர லாகுமோ.
- 9474 அக்குண மானவை அளிக்குஞ் செய்கையால்
தொக்குறும் இயற்கையத் தொல்லை யோர்கன்பால்
இக்குண மல்லதோர் இரண்டுஞ் சேருமால்
மூக்குண நெறிசெலும் முனிவர் தேவர்போல.

9471. “நெற்றிக் கண்ணையுடைய இனறவன் தாமத குணத்தவராயின், தூய்மையும் வெண்மையுமான நிர்மலமான வடிவத்தைப் பொருந்துவாரா? மறை, வித்தையின் மூலம் சிவமே எனப் பேசுமோ? இந்த உண்மையை ஞானம் இல்லாதவர்க்குத் தெரிவிப்பது எப்படி?

9472. “தேவர் எல்லாரும் வணங்கும் நெற்றிக் கண்ணையுடைய குற்றமற்ற சிவபெருமான் சங்கார காலத்தில் அச்சங்காரத்தைச் செய்யும் இயல்பால் தாமத குணத்தவர் என்று இகழ்ந்து சொன்னாய். அத்தாமத குணம் அச்சங்காரத் தொழில் மாத்திரையால் அந்தத் தொழில் அமைந்த குணமாகும். பரம்பொருளின் இயல்பான குணம் காமம் வெகுளி மயக்கம் என்ற முக்குணவயத்தவரால் அறியும் தன்மையுடையதாமோ?

9473. “படைத்தல் காத்தல் என்பனவற்றைச் செய்பவரான நான்முகனுக்கும் திருமாலுக்கும் முறையே உள்ள சாத்துவிகம் இராசதம் என்ற குணங்கள், அவரவர் செய்யும் தொழில் அளவில் அவ்வத் தொழிலில் அமைவதன்றி, ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து, அந்த இருவருக்கும் அந்த இரு குணங்களும் இயல்பான குணங்கள் எனச் சொல்ல முடியுமோ?

9474. “பழைமையுடையவரான நான்முகன் திருமால் என்பவரிடத்தில் படைத்தல் காத்தல் செய்யும் செயலில், அந்தச் சாத்துவிக இராசத குணங்கள் அந்தந்தச் சமயத்தில் செயற்கையாய்ப் பொருந்தும். ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய இக்குணமே அல்லாது மற்ற இரண்டு குணமும் சேர்ந்து மூன்று குணமும் அத்தொழில் செய்யாத மற்றச் சமயத்தில் இயற்கைக் குணமாகும். நான்முகனுக்குச் சாத்துவிகமும் இராசதமும் செயற்கையாயும் மற்றக் குணங்கள் இயற்கையாயும் உள்ளமையால், முக்குணங்கள் முக்குணநெறியில் முக்குணவயப்பட்டுச் செல்லும் முனிவரிடத்தும் தேவரிடத்துப் போல் நான்முகன் திருமால் இடத்தில் பொருந்தும்.

132 □ கந்தபுராணம்

9475 நேமியாற் குருவெலாம் நீல மாயதும்
தோமறு கடலிடைத் துயில்கொள் பான்மையும்
மேமுறும் அகந்தையும் பிறவு மெய்துமேல்
தாமத ராசதந் தானு முற்றவே.

9476 அறிவொருங் குற்றுழி அனையன் கண்ணுதல்
இறைவனை வழிபடஇ ஏத்தி இன்னருள்
நெறிவரு தன்மையும் நீடு போதமும்
பெறுதலிற் சாத்திக முறையும் பெற்றுளான்.

9477 மேனிபொற் கென்றலின் விமல வான்பொருள்
நானெனும் மருட்கையின் நவையில் ஈசவைத்
தானுணர் தெளிவினில் தவத்திற் பூசையில்
ஆனது குணனெலாம் அயன்த னக்குமே.

9478 ஆதலின் விருப்புடன் அல்ல தெய்தினோர்
ஓதிய குணவிதத் துறுவர் கண்ணுதல்
நாதனுக் கனையது நனுகு றாமையால்
பேதைமை ஒருகுணம் அவன்கண் பேசுதல்.

9479 முன்றென உளபொருள் யாமும் முன்னமே
ஈன்றவன் கண்ணுதல் என்னும் நான்மறை
சான்றது வாசுமால் தவத்தர்க் கென்னினும்
ஆன்றதோர் அவன்செயல் அறியற் பாலதோ.

9475. “திருமாலுக்கு வடிவம் முழுவதும் நீல நிறமானதும், குற்றம் இல்லாத பாற்கடலில் அறிதியில் கொள்ளும் இயல்பும், இறுமாப்பு மிக்க அகங்காரமும், அசுரப் பெண்ணைச் சேர்தல் முதலான பிறவும் உளவாம். அங்ஙன மேல் தாமத இராசத குணங்கள் தொழில் முறையில் ஆகாது இயற்கையாகப் பொருந்தின.

9476. “இராசத தாமத குணம் உடையவராகச் சொல்லப்பட்ட திருமால், நெற்றிக்கண்ணரான சிவபெருமானை வழிபட்டு வணங்கி, இனிய அருள் வழி ஒழுகும் தன்மையையும் நிலைத்த ஞான போதத்தையும் பெறுவதால் சாத்தூவிக குணத்தையும் இயல்பாய்ப் பெற்றவரே ஆவர்.

9477. “மேனி பொன் மயமாக இருப்பதாலும், குற்றம் அற்ற உயர் தனிச் செம் பொருள் தானே என்று மயங்குதலாலும், குற்றம் இல்லாத பரம்பொருளை உணர் கின்ற தெளிவை உடைமையாலும், தவத்தாலும், சிவபூசை செய்தலாலும், முக்குணம் முழுவதும் நான்முகனுக்கும் இயல்பாகப் பொருந்துவதே!

9478. “ஆதலால் விருப்பு வெறுப்பு உடையவர், மேற் கூறப்பட்ட முக்குணத்தின் வயப்படுவர். நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானுக்கு அந்த விருப்பு வெறுப்புத் தன்மை இல்லாமையால், முக்குணங்களுள் ஒன்றான தாமதத்தை அந்த இறைவனிடத்து இயற்கை என்று பேசுதல் அறியாமை யாகும்.

9479. “மூன்று குணத்தால் மூன்றாக உள்ள பொருள்கள் யாவற்றையும், முதலில் படைப்பதற்குரியவர் சிவபெருமானே என்று மறைகள் சொல்லும். அவ்வாறு ஆவதற்கு அது பெருஞ்சான்றாகும். தவத்தை உடைய முனிவர்க்காயினும் அவன் செயல் அறியும் தன்மையுடையதோ?

134 □ கந்தபுராணம்

9480 செங்கண்மால் முதலிய தேவர் ஏனையோர்
அங்கவர் அல்லவை அகத்துள் வைகியே
எங்குமா யாவையும் இயற்று கின்றதோர்
சங்கரன் ஒருகுணச் சார்பின் மேவுமோ.

9481 ஈறுசெய் முறையினை எண்ணித் தாமதம்
கூறினர் அல்லது குறிக்கொள் மேலையோர்
வேறொரு செய்கையின் விளம்பி னாரலர்
ஆறணி செஞ்சடை அமல னுக்கரோ.

வேறு

9482 என்றிவை பலவும் தூயோன் இசைத்தலும்
இணைய எல்லாம்
வன்றிறல் வெறுக்கை எய்தி மயங்கலால் தக்கன்
என்னும்
புன்றொழில் புரியுந் தீயோன் பொறுத்திலன் புந்தி
மீது
நன்றென அறிதல் தேற்றான் ஒருசில நவிலல்
உற்றான்.

9483 முனிவகேள் பலவும் ஈண்டு மொழிவதிற் பயனென்
வெள்ளிப்
பனிவரை உறையும் நும்கோன் பகவனே எனினு
மாக
அனையவன் தனக்கு வேள்வி அவிதனை உதவேன்
நீயும்
இனியிவை மொழியல் போதி என்செயல் முடிப்பன்
என்றான்.

9480. “திருமால் முதலான தேவர்கள் மற்றவர், அவர்கள் அல்லாத அஃறிணைப் பொருள்கள் ஆகிய சராசரங்களில் பிரிவற்றவனாக உள்ளே இருந்து எங்கும் வியாபகமாகி யாவற்றையும் இயக்கும் சங்கரன் தாமதம் என்ற குணச் சார்பில் வைத்து எண்ணப்படுவாரோ?

9481. “நங்கையாற்றை அணிந்து கொண்டுள்ள மற்ற மற்ற சிவபெருமானுக்குச் சங்காரம் என்ற செயலைச் செய்யும் முறையைச் சிந்தித்து, அப்பெருமானின் இலக்கணங்களை அவருடைய அருளைக் கொண்டு அறியும் ஞானிகள், அச்சங்காரத் தொழிலை வைத்துத் தாமத குணத்தைக் கூறினாரே அல்லாது அப்பெருமானின் மற்றொரு செயலில் வைத்துச் சொல்ல வில்லை.”

9482. என்று இவ்வாறு பலவற்றையும் புனிதரான ததீசி முனிவர் எடுத்துக் கூறவும், இவற்றையெல்லாம், தக்கன் என்ற இழி தொழில் செய்யும் கொடியவன் வலிய திறலையும் செல்வத்தையும் அடைந்து மயக்கம் அடைவதால், அறிவால் நன்மை தீது அறியாமல், அம்முனிவர் கூறியவற்றைச் சகியாமல், ஒரு சில பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

9483. தக்கன், “ததீசி முனிவரே! கேட்பீராக! இங்கு நீங்கள் பலவற்றையும் சொல்வதால் பயன்இல்லை. குளிர்ந்த வெள்ளி மயமான கயிலாய மலையில் வீற்றிருப்பவன் உம் சிவன் இறைவனே ஆனாலும் ஆகுக. அந்தச் சிவனுக்கு நான் வேள்வியின் அவியை அளிக்கமாட்டேன். நீங்களும் இனி இவை போன்றவற்றைப் பேச வேண்டாம். பேசியது போதும் போம். நான் எடுத்த செயலை முடிப்பேன்!” என்று சொன்னான்.

136 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 9484 வளங்குலவு தக்கனிது புகன்றிடலும்
தத்சிமுனி மனத்திற் சீற்றம்
விளைந்ததுமற் றவ்வளவில் வெருவியது
வடவையழல் விண்ணோர் நெஞ்சம்
தளர்ந்ததுபொன் மால்வரையுஞ் சலித்தந்தக்
குலகிரியுந் தரிப்பின் றாகி
உளைந்தனவே லைகள்ஏழும் ஒடுங்கியன
நடுங்கியதிவ் வுலகம் எல்லாம்.
- 9485 அக்கணமே முனிவரன்தன் பெருஞ்சீற்றம்
தனைநோக்கி அந்தோ என்னால்
எக்குவடும் எக்கிரியும் எக்கடலும்
எவ்வுலகும் யாவும் யாவும்
தக்கன்ஒரு வன்பொருட்டால் தளர்ந்திடுமோ
எனமுனிவு தணிந்து தற்கும்
ஒக்கலொடும் அவனெழுந்து சிறுவிதியின்
முகநோக்கி ஒன்று சொல்வான்.
- 9486 சங்கரனை விலக்கியின்று புரிகின்ற
மகஞ்சிதைக தக்க நின்னோ
டிங்குறையும் அமரரெலாம் அழிவுறவின்
னையென்னா இசைத்துப் பின்னர்
அங்கனுறு மறையோர்தம் முகநோக்கி
அந்தணரில் அழிதா வானீர்
உங்களுக்குத் தலைமைதனை இழந்திட்டிர்.
கேண்மின்னென உரைக்கல் உற்றான்.

9484. செல்வச் செருக்கைக் கொண்ட தக்கன் இத் தகையவற்றைச் சொல்லவும், ததீசி முனிவரின் உள்ளத்தில் சினம் மூண்டது. அப்போது அவரது சினத்தைக் கண்டு வடவைத் தீயும் அஞ்சியது. தேவரின் மனம் தளர்ந்தது. பெரிய மேரு மலையும் சலனம் அடைந்தது. அந்தக் குலமலைகளும் தாங்க முடியாமல் வருந்தின. ஏழு கடல்களும் நீர் அற்று ஒடுங்கின. இந்த வுலகம் முழுவதும் நடுங்கியது.

9485. சினம் தோன்றிய அந்தக் கணத்திலேயே ததீசி முனிவர், தம் சினத்தின் இயல்பை நோக்கி 'அந்தோ' என இரங்கி, எந்தக் குழந்தை எந்த மலையும் எந்தக் கடலும் எந்த வுலகமும் யாவையும் யாவரும் தக்கன் என்ற ஒருவன் பொருட்டால் தளரும். அவ்வாறு தளர்வது தக்கதோ! என்று கொண்ட சினம் தணிந்து, தம்மைச் சூழ்ந்த முனிவர் கூட்டமான சுற்றத்துடன் அங்கிருந்து எழுந்து, தக்கன் முகத்தைப் பார்த்து ஒன்று சொல்லலானார். (சிறுவிதி—தக்கன்)

9486. "கொடிய தக்கனே! உயிர்களுக்கு நன்மை செய்யும் சிவபெருமானை விலக்கி இன்று நீ செய்யும் வேள்வி அழிக! உன்னுடன் இங்கு இருக்கும் தேவர்கள் எல்லாம் அழிக!" என்று சாபம் இட்டு, அதன் பின்னர், அந்த வேள்வி சாலையில் இருந்த அந்தணரின் முகத்தைப் பார்த்து, "நீங்கள் அந்தணர்களுள் பேடியர் ஆனீர். உங்கள் குலத் தலைமைத் தன்மையை இழந்து விட்டீர். கேளுங்கள்!" என்று அவர்களுக்கும் சாபம் இடலானார்.

138 □ கந்தபுராணம்

- 9487 பேசரிய மறைகளெலாம் பராபரன்நீ
எனவணங்கிப் பெரிது போற்றும்
ஈசனையும் அன்பரையும் நீற்றொடுகண்
டிகையினையும் இகழ்ந்து நீவிர்
காசினியின் மறையவராய் எந்நாளும்
பிறந்திறந்து கதியு றாது
பாசமத னிடைப்பட்டு மறையுரையா
நெறியதனில் படுதிர் என்றான்.
- 9488 இனையநெறி யாட்சாபம் பலவுரைத்துத்
ததிசிமுனி இரண்டு பாலும்
முனிவர்தொகை தற்குழத் தானுறையும்
ஆச்சிரம முன்னிச் சென்றான்
அனையவன்தன் பின்னாகத் தக்கனென்போன்
பெருந்தகவும் ஆற்றும் நோன்பும்
புனைபுகழுஞ் செழுந்திருவும் ஆற்றலுமாம்
மனச்செருக்கும் போயிற் றன்றே.

16. தானப் படலம்

- 9489 போனதோர் பொழுதிலவன் துவசமிற்ற
மகத்தூணில் பொருக்கென் றெய்திக்
காநுலா வியகொடியுங் கழுகுமிடைந்
தனயாருங் கலங்கத் தானே
மானமார் வேதவல்லி மங்கலநா
னுங்கழன்ற மற்றித் தன்மை
ஆனதோர் துன்னிமித்தம் பலவுண்டால்
முடிவோன்கண் அவையு றாவோ.

9487. “பேசுவதற்கரிய வேதங்கள் எல்லாம் மேலான பரம்பொருள் நீயே’ என்று வணங்கிப் பெரிதும் துதிக்கும் சிவனையும், சிவனடியார்களையும், சிவ சின்னங்களான திருநீறு உருத்திராட்சங்களையும் இகழ்ந்து, நீங்கள், உலகத்தில் பெயர் அளவில் வேதியராய்ப் பிறந்து இறந்து எப்போதும் நற்கதியை அடையாமல் பந்த பாசத்தின் வயப் பட்டு மறையால் சொல்லப்படாத அதற்குப் புறமான பாசண்டமான வைதிக மார்க்கத்தில் புகுந்து அந்த மார்க்கத்தைக் கடைப் பிடிப்பீராக!” என்று சாபம் இட்டார்.

9488. இவ்வாறு ததீசி முனிவர் பல சாபங்களை இட்டுத் தமது இரு பக்கங்களிலும் முனிவர் கூட்டம் தம்மைச் சூழ்ந்து வணங்கி வரத், தாம் இருக்கும் ஆசிரமத்தை நோக்கிப் போனார். அம்முனிவர் அவ்வாறு செல்ல அவருக்குப் பின்னால் அவரைத் தொடர்ந்து, தக்கனது பெருந்தகைமையும், செய்த தவமும், இது வரை புகழ்ந்து பேசப்பட்ட புகழும், செழுமையான செல்வமும், ஆற்றலும் மனச் செருக்கும் ஆகிய எல்லாம் ஒருங்கே இருந்து இடம் தெரியாமல் போய் அழிந்தன.

16 தூனப் படலம்

9489. ததீசி முனிவர் அவ்விடத்திலிருந்து அகன்ற போதில், தக்கனின் வேள்விச்சாலையில் கட்டிய கொடிகள் அறுந்து விழுந்தன. காடு போல் பரந்த காக்கைகளும் கழுக்குளும் வேள்வித் தூண்மீது விரைந்து போய் நெருங்கின. அனைவரும் கண்டு கலங்க மானம் பொருந்திய தக்கனின் மனைவியான வேதவல்லியின் திருமங்கல நாண் தானே அறுந்து விழுந்தது. இத்தகைய கெட்ட சகுனங்கள் பல நிகழ்ந்தன. இறக்க உள்ளவனிடம் அவை இல்லாமல் இருக்குமோ?

140 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 9490 இந்த வாறுதுன் நிமித்தங்கள் பலநிகழ்ந் திடவும்
சிந்தை செய்தின் சிறுவதும் அஞ்சிலன் தீயோன்
தந்தை தன்னையும் நாரணன் தன்னையும் தகவால்
முந்து பூசனை புரிந்தனன் முகமன்கள் மொழியா.
- 9491 மற்றை வானவர் யாவர்க்கும் முனிவர்க்கும்
மரபால்
எற்று வேண்டிய அவைஎலாம் நல்கியே இதன்பின்
பெற்ற மங்கையர் தமக்கும்மா மருகர்க்கும்
பெரிதும்
அற்ற மில்லதோர் மங்கலத் தொல்சிறப்
பளித்தான்.
- 9492 நாலு மாமுகக் கடவுள்சேய் இத்திறம் நல்கி
மாலும் யாவரும் காத்திடத் தீத்தொழில்
மகம்செய்
வேலை நோக்கியே தொடங்கினன் அவ்விடை
வேள்விச்
சாலை தன்னிடை நிகழ்ந்தன சாற்றுவன்
தமியேன்.
- 9493 முன்னரே தக்கன் ஏவலும் வினைசெயல்
முறையால்
மன்னு தேனுவோ ராடகச் சாலையின் மாடே
பொன்னின் மால்வரை நடுவுசேர் வெள்ளியம்
பொருப்பை
அன்ன தாமென அன்னமாம் பிறங்கலை அளித்த.
- 9494 ஏதம் நீங்கிய தீயபால் அடிசிலும் எண்ணில்
பேத மாகிய முதிரையின் உண்டியும் பிறவாம்
ஓத னங்கனும் வீற்றுவீற் றாகவே உலகின்
மாதிரங்கனில் குலகிரி யாமென வகுத்த.

9490. இவ்வாறு தீய சகுனங்கள் பல நிகழ்ந்திடவும் தக்கன் அவற்றைத் தன் மனத்தில் பொருளாக எண்ண வில்லை. சிறிதும் அஞ்சவில்லை. தன் தந்தையான நான் முகனையும் திருமாலையும் உபசார சொற்கள் சொல்லித் தக்கவாறு முதலில் பூசை செய்தான்.

9491. மற்றத் தேவர் எல்லாருக்கும் முனிவர்க்கும் வேண்டியவை யாவையோ, அவற்றையெல்லாம் தந்து பின், தான் பெற்ற மங்கையர்க்கும் பெருமை பொருந்திய மருகர்க்கும் அழிவற்ற சிறந்த மங்கலமான பழைய சிறப்பு களையெல்லாம் மிகவும் செய்தான்.

9492. நான்முகக் கடவுளின் மைந்தனான தக்கன் இவ்வாறு தந்து, திருமாலும் மற்ற யாவரும் வேள்வியைக் காவல் செய்ய, தீ வேள்வி செய்யும் சமயத்தைப் பார்த்து திருந்து கேடான சமயத்தில் தொடங்கினான். அப்போது அந்த வேள்விச்சாலையில் நிகழ்ந்தவற்றை நான் இனிச் சொல்வேன்.

9493 முன்னமே தக்கன் ஏவுதலும், அவன் பணித்த செயலைச் செய்ய வேண்டும் என்னும் முறையால், அவ் விடத்தில் வந்து நின்ற காமதேனு, பொன்மயமான சாலையில், பெரிய பொன்மலையினது நடுவே சேர்ந்த வெள்ளிமலையைப் போன்றது என்று சொல்லும்படி அன்னம் என்ற மலையை உண்டாக்கியது.

9494. குற்றம் இல்லாத இனிய பாலன்னமும் எண் இல்லாத பேதங்களான முற்கான்னம் முதலான முதிரை வர்க்கமும், மற்ற அன்ன வகைகளும், வெவ்வேறாக, உலகின் எல்லைகளான திக்குகளில் உள்ள குலமலைகளே யாகும் எனச் சொல்லுமாறு வகுக்கப்பட்டிருந்தன. (முதிரை -கடலை. ஓதனம்-சோறு)

142 □ கந்தபுராணம்

- 9495 நெய்யி னோடளாய் விரைடுமு நுண்துகள் நீவிக்
குய்யின் ஆவியெவ் வுலகமும் நயப்புறக் குழுமி
வெய்ய தாகிய கருனைகள் திசைதொறும் மேவும்
மையல் யானைக ளாமென வழங்கிற்று மாதோ.
- 9496 அண்ணல் சேர்வெந்தை தோயவை நொலையலே
ஆதிப்
பண்ணி யங்களும் தாரமும் கனிவகை பலவும்
மண்ணின் மேலுறு கிரியெலாங் குலகிரி மருங்கு
நண்ணி னாலெனத் தொகுத்தன யாவரும் நயப்ப.
- 9497 விருந்தி னோர்கொள விழுதுடன் பால்தயிர்
வெள்ளந்
திருந்து கங்கையும் யமுனையு மாமெனச் செய்த
அருந்தும் உண்டிகள் யாவையும் வழங்குகோ
அதனில்
பொருந்து கின்றது தந்ததென் றாலது புகழோ.
- 9498 தாவில் பாளித மான்மதம் சாந்துதண் பனிநீர்
நாவி வெள்ளடை செழும்பழுக் காயொடு
நறைமென்
பூவு மேனைய பொருள்களும் நல்கின புகழ்சேர்
தேவர் கோமகன் பணிபுரி கின்றதோர் தேனு.
- 9499 ஆவ திவ்வகை யாவது நல்கியே அங்கண்
மேவு கின்றது மணியும்அச் சங்கமும் வியன்சேர்
கர்வும் அம்புய நிதியமும் தக்கனாங் கடியோன்
ஏவ லாலருட் சாலையில் அடைந்தன இமைப்பில்.

9495. நெய்யுடன் கலந்து மணம் பொருந்திய நுண் பொடி தூவப்பட்டு எல்லாவுலகத்தவரும் விரும்பி நுகருமாறு தாளிப்புப் புகை சூழ்ந்து, வெம்மையுடைய பொரிக் கறிக் குவியலை, திக்குகள் தோறும் நிற்கும் மதம் கொண்ட யானைகள் போலும் என்று சொல்லும்படி பலவாகக் குவிந்தது.

9496. இனிமையால் பெருமை பொருந்திய பிட்டு, தோயவை (தோசை), அப்ப வகை முதலான பலகாரங் களும், அரும்பண்டமும், பலவகைக் கனிகளும், பூமியில் உள்ள மலைகள் எல்லாம் குலமலைகளுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தாற் போல் எல்லாரும் விரும்பத் தொகுக்கப்பட்டன. (வெந்தை—பிட்டு. தோயவை—தோசை. நொலையல்— அப்பம், எள்ளுருண்டை)

9497. விருந்தினர் கொள்ளும்படி நெய்யுடன் பால் தயிர் வெள்ளங்கள் யமுனையாறும் திருந்திய கங்கையாறும் போன்றவை எனச் சொல்லும்படி அளிக்கப்பட்டன. உண்ணும் உணவு வகைகள் யாவற்றையும் உதவும் காம தேனு தன்பால் பொருந்தும் நெய்முதலியவற்றை உதவியது என்றால் அது அதற்குப் புகழ் ஆகுமோ?

9498. புகழ் பொருந்திய இந்திரனுக்குப் பணி செய்யும் ஒப்பில்லாத காமதேனுவால், குற்றம் இல்லாத பச்சைக் கற்பூரம், கத்தூரி, சந்தனம், குளிர்ந்த பனி நீர், புழுகு, வெற்றிலை, செழுமையான பாக்கு, மணம் பொருந்திய மெல்லிய மலர்கள் மற்றப் பொருள்கள் என்ற யாவும் தரப்பட்டன.

(பானிதம் — பச்சைக் கற்பூரம். மான்மதம் — கத்தூரி).

9499. காமதேனு, இவ்வாறு யாவற்றையும் அளித்து அன்ன சாலையில் இருந்தது. சிந்தாமணியும், சங்கநிதியும், உயர்வுடைய கற்பகச் சோலையும், பதுமநிதியும், தக்கனான கொடியவனது ஆணையால் தான சாலையில் இமைப் பொழுதில் வந்து சேர்ந்தன.

9500 கணித மில்லதோர் பரிதிகள் மேனியில் கஞலும்
 மணிக ளோர்புடை தொகுத்தன ஆடக
 வரைபோல்
 அணிகொள் காஞ்சன மோர்புடை தொகுத்தன
 அம்பொற்
 பணிக ளாடைக ளோர்புடை தொகுத்தன
 படைத்தே.

9501 மற்றும் வேண்டிய பொருளெலாம் உதவிஅம்
 மருங்கில்
 உற்ற வேலைஅத் தக்கன தேவலின் ஒழுகா
 நின்றல் போற்றிய முனிவரர் யாவரும் நிலத்தோர்க்
 கிற்தே லாமிவண் வழங்குதும் யாமென
 இசைத்தார்.

வேறு

9502 இன்ன வேலையில் இச்செயல் யாவையும்
 முன்ன மேயுணர் முப்புரி நூலினர்
 துன்னி யேமனம் தூண்டவந் தொல்லையில்
 அன்ன சாலை தனையணைந் தாரரோ.

9503 சாலை காண்டலுந் தக்கனை ஏத்தியே
 பாலர் தன்மையில் பாடினர் ஆடினர்
 கோல மார்பிற் குலாவிய வெண்டுநில்
 வேலை யாமென வீசிநின் றார்த்துளார்.

9504 மிண்டு கின்றஅவ் வேதியர் தங்களைக்
 கண்டு வம்மின் கதுமென நீரெனாக்
 கொண்டு சென்று குழுவொடி ருத்தியே
 உண்டி தன்னை உதவுதல் மேயினார்.

9500. அவை, ஒப்பில்லாத அளவில்லாத சூரியரின் ஒளி போல் ஒளிவிடும் மணிகளை ஒரு பக்கத்தில் தொகுத்தன. பொன் மலையான மேருமலை போல அழகிய பொன் வகைகளை ஒரு பக்கத்தில் தொகுத்தன. அழகிய பொன் அணிகளையும் ஆடைகளையும் ஒரு பக்கத்தில் தொகுத்தன.

9501. மேலும் வேண்டிய பொருள்கள் யாவற்றையும் உண்டாக்கிச் சிந்தாமணி முதலியவை அந்த வேள்விச் சாலையில் நின்றபோது, அந்தத் தக்கனின் ஏவலின்படி ஒழுகும் முனிவர் யாவரும், “பூமியில் உள்ளவர்க்கு இவற்றையெல்லாம் தருவோம்” என்று சொன்னார்கள்.

9502. இத்தகைய சமயத்தில் அன்ன சாலையிலும் தான சாலையிலும் நிகழ்ந்தவை எல்லாவற்றையும், முன்னமே விசாரித்து அறிந்து கொண்ட முப்புரி நூலினரான அந்தணர் நெருங்கி மனம் உந்த வந்து, விரைவாய் அன்ன சாலையை அடைந்தனர்.

9503. அவர்கள் அன்ன சாலையைக் கண்ட அளவில் கொடையாளனான தக்கனை வாழ்த்தித் துதித்துச் சிறுவர் போல ஆடிப்பாடி, அழகிய மார்பில் விளங்கிய மேலாடைகளைக் கடலின் அலையாம் எனக் கூறும்படி மேலே வீசி ஆரவாரம் செய்தனர்.

9504. அழைக்கப்படாமலேயே வருகின்ற அந்த அந்தணர்களை முனிவர்கள் பார்த்து “நீங்கள் விரைவாக வாருங்கள்” என்று சொல்லி அழைத்துச் சென்று கூட்டம் கூட்டமாக இருத்தி உணவு வகைகளை உதவலானார்கள்.

146 □ கந்தபுராணம்

9505 மறுவில் செம்பொன் மணிகெழு தட்டைகள்
இறுதி யில்லன யாவர்க்கும் இட்டுமேல்
நறிய உண்டிகள் நல்கியின் னோர்தமக்
குறவி னாரென ஊட்டுவித் தார்அவண்.

9506 அன்ன கூலை அரும்பசி தீர்தரத்
தன்ன வுண்டும் சுவையுடைத் தாததால்
உன்னி உன்னியிவ் வுண்டிசள் சாலவும்
இன்னம் வேண்டு மெனவுரைப் பார்சிலர்.

9507 குற்ற மொன்றுள கூறுவது என்னினி
நற்றவஞ் செய்து நான்முக னால்இவண்
உற்ற உண்டி யெலாமுண ஓர்பசி
பெற்றி லோமெனப் பேதுறு வார்சிலர்.

9508 வீறு முண்டி மிசைந்திட வேண்டும்வாய்
நூறு நூற தெனநுவல் வார்தமை
ஏற வேண்டு மிதிலமை யாதெனச்
சீறி யேஇகல் செய்திடு வார்சிலர்.

9509 புலவர் கோந்தகர் போற்றிய தேனுவந்
தலகில் இவ்வுண வாக்கிய தாலெனாச்
சிலர்பு கன்றனர் தேச்சிட உண்மினோ
உலவ லீரென ஒதுகின் றார்சிலர்.

9505. குற்றம் இல்லாத செம் பொன்னால் ஆன அழகுடைய அளவற்ற பொன் தட்டுகளை எல்லாருக்கும் எதிரில் இட்டு, அத்தட்டின் மீது நல்ல உணவுகளைப் படைத்து, அந்த அந்தணர்களுக்கு உறவு முறையினரைப் போல் அன்ன சாலையில் உபசாரம் செய்தனர்.

9506. அந்த சமயத்தில் அரிய பசி நீங்க அதிகமாகப் புசித்தும், அந்த வுணவு சுவை உடைத்து ஆதலால், அவற்றையே எண்ணி எண்ணி, 'இந்த உணவு வகைகள் இன்னும் வேண்டும்' என்று சிலர் உரைத்தனர்.

9507. "நாம் உணவு உண்ணும் வகையில் நம்மிடம் ஒரு பெருங்குறை உண்டு. இனி அதைப் பேசி என்ன பயன்? முன்பே நல்ல தவத்தைச் செய்து இங்கு வந்து குவிந்த உணவு வகைகள் முழுவதையும் உண்ணும் பொருட்டுத் திராப் பசியை நான் முகனிட த்துப் பெற்றோமில்லை. அதுவே நம்மிடம் உள்ள குறை" என்று சிலர் சொல்லி வருந்துவர்.

9508. 'சுவை மிக்க உணவுவகைகளை உண்ணுவதற்கு வாய்கள் நூறால் பெருக்கப்பட்ட நூறான பததாயிரம் வாய்கள் வேண்டும்' என்று கூறிய உணவுப் பிரிபர்களைச் சீறி, 'நீங்கள் கூறிய கணக்கில் ஒரு சிறிதும் போதா. வாய் எண்ணிக்கை இலட்சமாகக், கோடியாச், சங்கமாக, அரந்தமாகக் கூடுதல் வேண்டும் என்று இவ்வாறு வாய்கணக்கிடுவதில் சிலர் வாய்வாதம் செய்வர்.

9509. "இந்திரனின் சுவர்க்க நகரத்தை உணவால் காத்த காமதேனு இங்கு வந்து இந்த உணவு வகைகளை யெல்லாம் உண்டாக்கியது" என்று சிலர் சொன்னார். அதைக் கேட்ட வேறு சிலர் அவரது கூற்றை அனுமதிப்பவராய் "நம்மவர்களே! நன்றாக உண்ணுங்கள். உலோபம் செய்ய வேண்டாம்" என்று உபதேசம் செய்தனர்.

(புலவர் கோன்-இந்திரன்)

- 9510 அறிவி லாத அயன்மகன் யாகம்இன்று
இறுதி யாமென் றிசைத்தனர் அன்னது
பெறுதி யேனுமிப் பேருண வேநமக்
குறுதி வல்லையில் உண்மினென் பார்சிலர்.
- 9511 உண்டி லேம்இவண் உண்டதில் ஈதுபோல்
கண்டி லேம்ஒரு காட்சியும் இன்பமுங்
கொண்டி லேம்இன்று கொண்டதில் ஈசனால்
விண்டி லேம்எனின் மேலதென் பார்சிலர்.
- 9512 எல்லை யில்லுண வீயும்இத் தேனுவை
நல்ல நல்லதொர் நாண்கொடி யாத்திவண்
வல்லை பற்றிநம் மாநக ரில்கொடு
செல்லு தும்மெனச் செப்புகின் றார்சிலர்.
- 9513 மக்கள் யாவரும் வானவர் யாவரும்
ஒக்கல் யாவரும் உய்ந்திட வாழ்தலால்
தக்கன் நோற்ற தவத்தினும் உண்டுகொல்
மிக்கது என்று விளம்புகின் றார்சிலர்.
- 9514 மைந்தன் இட்டன மாந்திட நான்முகன்
தந்தி லன்வயின் சாலவும் ஆங்கவன்
சிந்தை மேலமுகக் காறுசெய் தானெனா
நொந்து நொந்து நுவலுகின் றார்சிலர்.

9510. “ததீசி முனிவரின் உபதேசத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் அறிவற்ற பிரமனின் மகனான இந்தத் தக்கனது யாகம் இன்றி இறுதியான அழிவை அடையும்” என்று சிலர் உரைத்தனர். “வேள்வி இறுதி பெறுவது ஒன்றாயினும், இங்குக் கூடியிருக்கும் எமக்கு உறுதியாவது இந்தப் பேருண்டிகளை உண்பதே ஆகும். ஆதலால் இறுதி வருவதற்கு முன்னம் விரைவில் உண்டு தொலையுங்கள்”

9511. “நம் ஆயுளில் இதுவரை உண்டவற்றில், இங்கு இப்போது உண்பதைப் போல முன் எப்போதும் உண்டதில்லை. அதுமட்டுமன்று, கண்டதும் இல்லை. இன்று உணவு உண்பதில் அனுபவித்த சுகத்தை இதுவரை யாம் அனுபவித்ததில்லை. இத்தகைய உணவுச் சிறப்பை அடைந்த நாம் கடவுளாலும் கைவிடப்படாதிருந்தால், அது நமக்குக்கிடைத்த மேலான பாக்கியமே யாகும்” என்று சிலர் கூறுவர்.

9512. “அளவில்லாத உணவு வகைகளை வேண்டிய வண்ணம் அளிக்கும் இக்காமதேனுவை இங்கு விரைந்து பிடித்து நல்ல கயிற்றால் கட்டி நம் பெரிய நகரத்துக்குள் கொண்டு சொல்வோம்” எனச் சில மூட மக்கள் கூறினர்.

9513. “தன் மக்கள் அனைவரும், தன் சுற்றத்தவர் அனைவரும், தேவர் அனைவரும், உய்யும் பொருட்டு வாழ் வாங்கு வாழ்வதால் தக்கன் எய்த தவத்தினும் மிக்க தவம் இந்த வுலகத்தில் உண்டோ?” என்று சிலர் நன்றி தோன்றும் சொற்களைக் கூறினர்.

9514. சிலர், “தன் மகனான தக்கன் இட்டனவாகிய உணவு வகைகளையெல்லாம் தெவிட்டத் தெவிட்ட உண்பதற்காக அவனுடைய தந்தையான நான்முகன் பல வயிற்றைப் படைக்கவில்லை. அவன் நமக்குப் பல கோடி வயிறுகளைப் படைக்காததன் காரணம் மனத்தில் அவன் பொறாமை கொண்டதே ஆகும்” என்று கூறினர்.

150 □ கந்தபுராணம்

9515 குழுவு சேர்தரு குய்யுடை உண்டிகள்
விழைவி னோடு மிசைந்தன மாற்றவும்
பழுதி லாவிப் பரிசனர் தம்மொடும்
எழுவது எப்படி என்றுரைப் பார்சிலர்.

9516 இந்த நல்லுண வீண்டு நுகர்ந்திட
நந்தம் மைந்தரை நம்மனை யாங்கொடு
வந்தி லம்இனி வந்திடு மோவெனாச்
சிந்தை செய்தனர் செப்கின் றார்சிலர்.

9517 அன்ன பற்பல ஆர்கலி யாமெனப்
பன்னி நுங்கும் பனவர்கள் கேட்டனர்
என்ன மற்றவை யாவையும் ஆர்தர
முன்ன ளித்து முனிவர் அருத்தினார்.

9518 அருத்தி மிச்சில் அகற்றி அருந்தவ
விருத்தி மேவிய வேதியர் தங்களை
இருத்தி மற்றொர் இருக்கையில் வாசநீர்
கரைத்த சந்தின் கலவை வழங்கினார்.

9519 நளிகு லாவிய நாவி நரந்தம்வெண்
பளிதம் வெள்ளடை பாகுடன் ஏனவை
அளிஉ லாவும் அணிமலர் யாவையும்
ஒளிநு பீடிகை உய்த்தனர் நல்கினார்.

9515. “குவிந்திருக்கின்ற தாளிப்புடன் கூடிய உணவுகளைப் பேராசையால் பெரிதும் உண்டு விட்டோம். குற்றம் இல்லாத இந்தப் பந்தியில் உள்ள பரிசனரோடு சுத்தி செய்து கொள்வதற்காக எழுவது எவ்வாறு?” எனச் சிலர் உரைத்தனர்.

9516. சிலர், “இந்த நல்ல உணவுகளை இங்கு உண்பதற்கு நம் மனைவி மக்களையும் அழைத்துக் கொண்டு வரவில்லை. இனிமேல் இவ்வாறு ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்திடுமோ” என்று மனைவி மக்களைச் சிந்தித்தலிலும் ஆழ்ந்தனர். சிலர் அதை வாய் திறந்தே உரைத்தனர்.

9517. அத்தகைய பல சொற்களைக் கடல் ஒலி போலப் பேசிய வண்ணம் உண்ணும் அந்தணர்கள் எவற்றை வினவினரோ அவற்றையெல்லாம் உண்ணும் பொருட்டு முனிவர் எதிரில் நின்று உபசரித்து உண்ணச் செய்தனர்.

9518. முனிவர், விருந்தோம்பல் தமக்குத் தவ விருத்தி உண்டாகும் பொருட்டு, அந்த அந்தணர்களை மேலே கூறியவாறு உண்ணச் செய்து, அவர்களின் எச்சிலைத் தாமே நீக்கி, அவர்களை மற்றோரிடத்தில் அமரச் செய்து, மணம் பொருந்திய நீரிலே கரைந்த சந்தனக் கலவையை அளித்தனர்.

9519. குளிர்ச்சியுடைய புழுகு, கத்தூரி, வெண்மையான பச்சைக் கற்பூரம், வெற்றிலை பாக்குடனே முகவாசம், வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர்கள் என்ற இவை யாவற்றையும் ஒளியுடைய பூந்தட்டில் வைத்து முனிவர் அந்தணருக்குத் தந்தனர்.

(நாவி—புழுகு; நரந்தம் — கத்தூரி)

152 □ கந்தபுராணம்

- 9520 அரைத்த சாந்தம் அணிந்துமெய் எங்கணும்
 லீரைத்த பூந்துணர் வேய்ந்துபைங் காயடை
 பரித்து நின்ற பனவர்புத் தேனறும்
 தருக்க ளாமெனச் சார்ந்தனர் என்பவே.
- 9521 ஆன பான்மையில் அந்தணர் யாவரும்
 மேன காதலின் வெய்தென ஏகியே
 வான மண்ணிடை வந்தென ஏர்கெழு
 தான சாலை தனையடைந் தார்களே.
- 9522 அடையும் வேலை அயனருள் காதலன்
 விடையி னால்அங்கண் மேவு முனிவரர்
 இடைய நாதவர்க் கீந்தனர் ஈந்திடும்
 கொடையி னால்எண்ணில் கொண்டலைப்
 போன்றூள்.
- 9523 பொன்னை நல்கினர் பூணொடு பூந்துகில்
 தன்னை நல்கினர் தண்டிட ரோனென
 மின்னை நல்கும் வியன்மணி நல்கினர்
 கன்னி யாவும் கறவையும் நல்கினார்.
- 9524 படியி லாடகப் பாதுகை நல்கினர்
 குடைகள் நல்கினர் குண்டிகை நல்கினர்
 மிடையும் வேதியர் வேண்டிய வேண்டியாங்
 கடைய நல்கினர் அங்கைகள் சேப்பவே.
- 9525 இந்த வண்ணம் இறையதும் தாழ்க்கிலர்
 முந்து நின்ற முனிவரர் ஆண்டுறும்
 அந்த ணாளர்க் கயினியொ டாம்பொருள்
 தந்து நின்று தயங்கினர் ஓர்புடை.

9520. “உடல் முழுவதும் அரைத்த சந்தனத்தைப் பூசி மணம் பொருந்திய மலர்க் கொத்துகளை அணிந்து, பசிய வெற்றிலைப் பாக்கைத் தாங்கி, அங்கு நின்ற அந்தணர்கள், தெய்வத் தன்மை பொருந்திய பஞ்ச மரங்களைப் போல விளங்கினர் என்பர் புனைந்துரையில் வல்லவர்.

9521 தகுந்த நற்பண்பு இல்லாத அந்த அந்தணர் அனைவரும் தம்மிடம் பொருந்திய விருப்பத்துடன் விரைவாக அன்ன சாலையை விட்டுப் போய், வானம் பூமியில் வந்திருந்தாற்போல, அழகுடைய தான சாலையை அடைந்தனர்.

9522. அந்தணர் அந்தத் தான சாலையை அடையும் போதில், நான்முகனின் மகனான தக்கனது ஆணையால், அங்குள்ள முனிவர்கள், ஓயாமல் அளிக்கும் கொடையால், கைம்மாறு கருதாத மேகம் போன்றவராய், அந்தணர்க்கு இடையீடு இல்லாமல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

9523. முனிவர் அந்தணர்க்குப் பொன்னைத் தந்தார்; அணிகளுடன் ஆடைகளையும் தந்தனர்; குளிர்ந்த சுடரையுடைய புதிய சூரியன் போல் ஒளிரும் மணிகளைத் தந்தனர்; கன்று ஈனாத பசுக்களையும் கறவைப் பசுக்களையும் தந்தனர்.

9524. நிகரில்லாத பொன் பாதுகைகளைத் தந்தனர். குடைகளை அளித்தனர். கமண்டலங்களைக் கொடுத்தனர். ஒருவரை ஒருவர் நெருக்கி முந்தும் அந்த அந்தணர் விரும்பிய வற்றை விரும்பிய வண்ணமே, உள்ளங்கை சிவக்க ஒருசேர வார்வாரி முனிவர் வழங்கினர்.

9525. இவ்வாறு இமைப்பொழுதும் தாமதம் செய்யாமல் தானம் செய்தலில் முற்பட்டு நின்ற முனிவர், அரகே வரும் அந்தணர்க்கு அன்னத்துடன் அவர்கள் விரும்பும் பொருள்களையும் கொடுத்தபடி நின்று ஒரு பங்கம் கொடையால் சிறந்து விளங்கினர்.

154 □ கந்தபுராணம்

- 9526 அற்ற மில்சிறப் பந்தணர் ஆயிடைப்
பெற்ற பெற்ற பெருவளன் யாவையும்
பற்றி மெல்லப் படர்ந்தனர் பற்பல
பொற்றை செய்தனர் போற்றினர் ஒர்புடை.
- 9527 வரத்தி னாகும் வரம்பில் வெறுக்கைதம்
புரத்தின் உய்த்திடும் புந்தியில் அன்னவை
உரத்தி னால்தமக் கொப்பரும் வேதியர்
சிரத்தின் மேற்கொடு சென்றனர் ஒர்புடை.
- 9528 அரிதன் ஊர்தியும் அன்னமும் கீழ்த்திசை
அரிதன் ஊர்தியும் ஆங்கவன் மாக்களும்
அரிதன் ஊர்தியும் ஆருயிர் கொண்டிடும்
அரிதன் ஊர்தியும் ஆர்ப்பன ஒர்புடை.
- 9529 தான மீது தயங்கிய தேவரும்
ஏனை யோர்களும் இவ்விடை ஈண்டலின்
மீன மார்தரு விண்ணென வெண்ணிலா
மான கோடி மலிகின்ற ஒர்புடை.
- 9530 நரம்பின் வீணை ஞாலுறும் வேயங்குழல்
பரம்பு தண்ணுமை பண்ணமை பாடல்நூல்
வரம்பின் ஏய்ந்திட வானவர் நாடவே
அரம்பை மார்களுநின்று ஆடினர் ஒர்புடை.

9526. தானம் பெறுவதில் சோர்வில்லாத சிறப்புடைய அந்த அந்தணர்கள் அவ்விடத்தில் மீண்டும் மீண்டும் பெற்ற மிக்க செல்வம் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு மெல்லச் சென்று, ஒரு பக்கத்தில் அவற்றைக் குவித்துச் செய்குன்று போலப் பல பல செய்து பாதுகாத்தனர்.

9527. உடல் வன்மையால் தமக்கு ஒப்பில்லாத அந்தணர் சிலர், வரத்தால் கிடைத்த வரம்பில்லாத செல்வங்களைத் தமது ஊருக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும் அறிவினாலே, அவற்றைத் தம் தலைமீது சுமந்து கொண்டு ஒரு பக்கத்தில் சென்றனர்.

9528. வேள்விச் சாலையின் ஒரு பக்கத்தில் திருமாவின் வாகனமான கருடனும், நான்முகனின் ஊர்தியான அன்னமும், கிழக்குத் திக்கிற்கு உரிய இந்திரனின் யானையான ஐராவதமும், அந்த இந்திரனின் குதிரையான உச்சைச்சிரவம் முதலியவையும், அக்கினியின் ஊர்தியான ஆட்டுக் கடாவும், அரிய உயிர்களைப் பறிக்கும் எமனின் எருமைக் கடாவும் ஆரவாரம் செய்தன.

(அரி-திருமால், இந்திரன், அக்கினி, எமன்)

9529. மற்றொரு பக்கத்தில், சுவர்க்கத்தில் விளங்கிய தேவர்களும் கந்தருவர் சித்தர் வித்தியாதரர் முதலான மற்றவரும் இங்கு நெருங்கி வருவதால், விண்மீன்கள் நிறைந்து விளங்கும் வானத்தைப் போல், வெண்மையான நிலவைச் சொரியும் விமானங்கள் மிகுந்து விளங்கின.

9530. மற்றொரு பக்கத்தில், நரம்பையுடைய வீணையும், ஒலிக்கும் வேய்ங்குழலும், இசையையுடைய மிருதங்கமும், பண்ணுடன் பொருந்திய பாடல்களும், இசைநூல் வரம்பை மீறாது நடக்க, தேவர் விரும்ப, தேவ மங்கையர் நடனம் செய்தனர்.

156 □ கந்தபுராணம்

- 9531 தேவர் மாதருஞ் சிற்சில தேவரும்
தாவி லாமகச் சாலையின் வைகிய
காவு தோறுங் கமல மலர்ந்திடும்
ஆவி தோறும் உற் றாடினர் ஓர்புடை.
- 9532 வேத வல்லி வியப்புடன் நல்சிய
காதல் மாதருங் காமரு விண்ணவர்
மாத ராருஞ் சசியும் மகத்திரு
ஓதி நாடியங்கு உற்றனர் ஓர்புடை.
- 9533 இனைய பற்பல எங்கணும் ஈண்டலிற்
கணைகொள் பேரொலி கல்லென ஆர்த்தன
அனையன் வேள்விக் ககன்கடல் யாவையும்
துனைய வந்தவண் சூழ்ந்தன போலவே.
- 9534 ஊன மேலுறும் உம்பரும் இம்பரும்
ஏன காதலின் மிக்கவண் ஈண்டு
வான யாறு வருநதி யும்புவித்
தான யாறும் தழீஇயின போன்றவே.

17. வேள்விப் படலம்

- 9535 இகந்த சீர்பெறும் இப்பெருஞ் சாலையில்
அகந்தை மிக்க அயன்பெருங் காதலன்
மகம்பு ரிந்தது மற்றது சிந்திடப்
புகந்த வாறும் பொருக்கெனக் கூறுகேன்.

9531. மற்றொரு பக்கத்தில், தேவ மங்கையரும் சிற்சில தேவரும், கெடாத அந்த வேள்விச்சாலையில் பொருந்திய சோலைகள்தோறும் தாமரைகள் மலர்ந்திருக்கின்ற நீர்நிலைகள்தோறும் சென்று ஆடினர்.

9532. மற்றும் ஒரு பக்கத்தில் வேதவல்லி பெருமையுடன் பெற்ற அன்புக்குரிய பெண்களும், விரும்பத்தக்க அழகுடைய தேவமங்கையரும், இந்திரன் மனைவியும் வேள்விச் செல்வத்தைப் பற்றிப் பேசியும் பார்த்தும் அங்குப் பொழுது போக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

9533. இத்தகைய பற்பல புதுமையான நிகழ்ச்சிகள் எங்கும் செறிந்து இருத்தலால் அந்த தக்கனது வேள்விக்கு அகன்ற கடல் அனைத்தும் விரைந்து வந்து அங்குச் சூழ்ந்து கொண்டவை போல, செறிவு கொண்ட பேரொலிகள் 'கல்' என்று ஒலித்தன.

9534. இனிமல் இடையூறு அடைய இருக்கும் விண்ணவரும் மண்ணவரும் ஒருவரோடு ஒருவர் பொருந்திய காதலால் மிக்கு அவ்விடத்தில் செறிந்திருத்தல் வானவழிவரும் தேவ நதியும், பூமியில் உள்ள நதியும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து ஒன்று பட்டிருப்பதை ஒக்கும்.

17. வேள்விப் படலம்

9535. வேத வரம்பை மீறிய சிறப்புடைய இந்த வேள்விச் சாலையில் அகங்காரம் மிக்க நான்முகன் மகன் வேள்வி செய்வதையும், அந்த வேள்வி அழியும்படி நேர்ந்ததையும் விரைவாகச் சொல்வேன்.

வேறு

- 9536 மருத்துழாய்முடி மால்அயன் பாங்குற மகத்தின்
கருத்த னாகிய தீயவன் முன்னமே கருதி
வரித்த மேலவர் தங்களை நோக்கியே மரபின்
இருத்து முத்தழல் என்றலும் நன்றென இசைந்
தார்.
- 9537 முற்றும் நாடிய இருத்தினோர் அரணியின் முறை
யால்
உற்ற அங்கியை வேதிகைப் பறப்பைமேல் உய்த்துச்
சொற்ற மந்திர மரபினால் பரிதிகள் சூழ்ந்து
மற்று முள்ளதோர் விதிஎலாம் இயற்றினர்
மன்னோ.
- 9538 ஆங்கு முத்தழல் விதிமுறை செய்தலும் அயன்சேய்
பாங்கர் உற்றிடும் இருத்தினர் யாரையும் பாரா
நீங்கள் உங்களுக் காகிய செய்கையை நினைந்து
தூங்கல் இன்றியே புரிமினோ கடிதெனச்
சொன்னான்.
- 9539 சொன்ன வாசகம் கேட்டலும் இருத்தினோர்
தொகையின்
முன்ன மாகிய அம்மகந் தனக்கவி முழுதும்
வன்னி ஆதியாம் சமிதையும் தருப்பையும் மற்றும்
இன்ன போல்வதுங் கொடுவதுங் கினர்களா
றிருவர்.

9536. மணம் கமழும் துளசி மாலையைச் சூடிய திருமால் நான்முகன் என்ற இருவரும் பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்க, வேள்விச் செய்பவனான கொடிய தக்கன், முன்னமே இன்னார் இன்னதற்குரியர் என்று எண்ணி வகுத்ததன்படி மேலான யாக புரோகிதர்களைப் பார்த்து, “வேத முறைப்படி மூவகைத் தீயினையும் உண்டாக்குங்கள்” என்றான். அம்முனிவர்களும் நன்று என அவ்வாறு செய்வதற்குச் சம்மதித்தனர், (முத்தி-காருக பத்தியம், ஆகவனியம், தக்கிணாக்கினி)

9537. வேள்வியின் விதிகள் யாவற்றையும் ஆராய்ந்து உணர்ந்த அந்தப் புரோகிதர்கள் தீக்கடை கோலால் விதிப்படி உண்டாக்கிய அக்கினியை, வேள்வியில் உள்ள பறவைக் கோலத்தில் அமைந்த அமைப்பில் வைத்து, கற்ப சூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட மந்திர மரபுடன், வேள்வித் தீயாக மேடைகளில் சூழ, மற்ற ஒப்பற்ற வேள்வி விதிகள் எல்லாவற்றையும் செய்தார்கள். (பறப்பை-பறவை வடிவத்தில் அமைந்த வேதிகை மேடை மீது அமைப்பது)

9538. அங்கு மூவகைத் தீயையும் விதிப்படி உண்டாக்குதலும், தக்கன் தன் பக்கத்தே இருந்த புரோகிதர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் உங்களுக்கு உரிய செயலைச் சிந்தித்து மந்திரச் செயல்களில் குறைவின்றி ஊக்கத்துடன் விரைவாகச் செயலைச் செய்யுங்கள்”, என்று சொன்னான்.

9539. அங்ஙனம் தக்கன் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டதும் புரோகிதர்களுள் பன்னிருவர், அந்த வேள்விக்கென முன்பே தயாராய் இருந்த அவி முழுவதையும், வன்னி முதலான ஓம விறகுகளையும், தருப்பைகளையும், வேறு இவை போன்றவற்றையும் கொண்டு வந்து ஏற்றவாறு அங்கே தந்தனர்.

160 □ கந்தபுராணம்

9540 அந்த வேள்விசெய் வித்தனர் ஒருவரால் அவிசுள்
எந்தை அல்லவர் கொள்ளவே அவரவர்க் கிசைத்த
மந்தி ரந்தனைப் புகன்றனர் ஒருவர்அவ் வானோர்
தந்த மைக்குறித் தழைத்தனர் ஒருவர்பேர் சாற்றி.

9541 மற்ற வர்க்கெலாம் அமைந்திடும் அவிசுளை
மலர்க்கை
பற்றி அங்கிவாய் அளித்தனர் ஒருவர்அப் பரிசின்
அற்றம் நோக்கியே இருந்தனர் ஒருவர்அங் கதற்கு
முற்றும் நல்லருள் புரிந்தனர் ஒருவரம் முதல்போல்.

9542 இருத்தி னோர்களும் பிறரும்ஈ தியற்றுழி யாக
கருத்த னாகிய தக்கன்அத் தேவரைக் கருதிப்
பரித்து நுங்குதிர் என்றவி புரிதொறும் பகர்ந்தே
அருத்தி உற்றனன் கடவுளர் தமக்கெலாம் அமுதின.

9543 திருந்து கின்றநற் சுவையினால் தூய்மையால்
திகழும்
மருந்து போன்றன என்னினும் உயிர்தொறும்
மனத்தும்
இருந்த எம்பிரான் அன்றியே மிசைதலின்
இமையோர்க்கு
அருந்தும் நீரலா நஞ்சென லாகிய அவிசுள்.

9540. யாகத்தைச் செய்பவர்களுள் ஒருவர் அதற்கு அதிகாரியாக இருந்து நடத்தினார். மற்றொருவர் அவிகளை எம் தந்தையான சிவபெருமானைத் தவிர மற்றவர் கொள்ளும்படி, அவ்வத் தேவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட மந்திரங்களை உச்சரித்தனர். வேறொருவர் அவ்வத் தேவர்களைப் பெயர் சொல்லிக் குறிப்பிட்டு 'வாருங்கள்' என்றார்.

9541. ஒருவர், அவ்வத்தேவர்களுக்கு என்று அமைந்த அவிகளை மலர் போன்ற தம் கையில் எடுத்து வேள்வித் தீயில் ஆகுதி செய்தார். ஒருவர் அவ்வத் தேவருக்கு அவரவர் அவியை வழங்கும் முறைமையின் வழங்கும் சமயத்தை எதிர்பார்த்தபடி வழங்குவோர்க்குச் சமயத்தைத் தெரிவிக்கும் முகமாக இருந்தார். ஒருவர் அந்த அவியை ஏற்கும் தெய்வம் திருப்தியைத் தெரிவிப்பது போல் அங்கு அவியை வழங்கியதற்கு முழுதும் திருப்தி தெரிவிப்பதான நல்ல அருள் செய்து கொண்டிருந்தார்.

9542. புரோகிதரும் மற்றவரும் இவ்வாறு செய்யும் போது வேள்வி நடத்துபவனான தக்கன், அவ்வத் தேவரை நினைத்து, அவியை அளிக்குந்தோறும், "தேவர்களே, நீங்கள் அவியை ஏற்று அமிர்தத்தைப் போல விரும்பி உண்ணுங்கள்" என்று உபசார மொழி கூறி உண்பித்தபடி இருந்தான்.

9543. தக்கனின் வேள்வியில் வழங்கப்பட்ட அவிகள், திருத்தமான நல்ல சுவையினாலும் தூய்மையாலும் மேன்மை விளங்கும் அமிர்தம் போன்றவையாயினும், உயிர்களிலும் உள்ளத்தும் வியாபித்து உறைகின்ற எம் பெருமானையன்றி, அவர் உண்ணாது தாம் உண்பதால் அவிகளை ஏற்ற தேவர்க்கு உண்ணத் தகாத நஞ்சைப் போல விளங்கின.

18. உமைவரு படலம்

- 9544 பேசுமீவ் வேள்வி பிதாமகன் மைந்தன்
நாசம் விளைந்திட நாடி இயற்ற
மாசறு நாரத மாமுனி உற்றே
காசினி மேலிது கண்டனன் அன்றே
- 9545 கண்டனன் ஆலமர் கண்டனை நீக்கிப்
புண்டரி கம்திகழ் புங்கவன் மைந்தன்
அண்ட ருடன்மகம் ஆற்றினன் அன்னான்
திண்டிறல் கொல்லிது செய்திடல் என்னா.
- 9546 எண்ணிய நாரதன் எவ்வு லகும்செய்
புண்ணிய மன்னதொர் பூங்க யிலாயம்
நண்ணிமுன் நின்றிடு நந்திகள் உய்ப்பக்
கண்ணுதல் சேவடி கைதொழு துற்றான்.
- 9547 கைதொழு தேத்திய காலையன் னானை
மைதிகழ் கந்தர வள்ளல்கண் னுற்றே
எய்திய தென்னிவண் இவ்வுல கத்தில்
செய்திய தென்னது செப்புதி என்றான்.
- 9548 எங்கணா மாகி இருந்தருள் கின்ற
சங்கரன் இம்மொழி சாற்றுத லோடும்
அங்கறு வேலையில் அம்முனி முக்கண்
புங்கவ கேட்டி யெனப்புகல் கின்றான்.

18. உமை வரு படலம்

9544. இத்தகைய வேள்வியை நான்முகனின் மகனான தக்கன் அழிவு அடையுமாறு தேடிச் செய்யக் குற்றமற்ற காட்சியுடைய நாரத முனிவர், இந்த வேள்வி, பூமியில் நிகழ்வதை உற்று நோக்கினார்.

9545. அங்ஙனம் நோக்கி, "நீலகண்டனான சிவபெருமானை விலக்கித் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனின் மகனான தக்கன், தேவர்களுடன் வேள்வியைச் செய்து கொண்டிருந்தான். இத்தகைய வேள்வியை அவன் செய்வது, அவனுக்கிருந்த செல்வச் செருக்கால் போலும்!" என்று நினைத்தார்.

9546. இப்படி நினைத்த நாரத முனிவர், எல்லா உலகமும் செய்த புண்ணியத்தின் வடிவம் போன்று விளங்கும் கயிலாய மலையை அடைந்து, முன் வாயிலில் நிற்கும் நந்தி தேவர் உள்ளே விடுப்ப, நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானின் சிவந்த அடிகளைக் கைகூப்பி வணங்கியபடி நெருங்கிச் சென்றார்.

9547. கைகூவித்து நாரதர் வணங்கி நின்றபோது அந்த நாரத முனிவரைக் கருமையான கண்டத்தையுடைய வள்ளலான சிவபெருமான் பார்த்தருளி, "நாரதரே! இங்கு வந்த காரணம் யாது? இந்த வுலகத்தில் சிறப்பான செய்தி ஏதேனும் உண்டா? சொல்!" என்று அருள் செய்தார்.

9548. எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் உயிர்களுக்கு இன்பம் அருள்கின்ற சிவபெருமான் இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லவும், அந்த நாரத முனிவர், "மூன்று கண்களையுடைய மேலானவனே! கேள்!" எனக் கூறலானார்.

164 □ கந்தபுராணம்

- 9549 அதிர்தரு கங்கை அதன்புடை மாயோன்
விதிமுத லோரொடு மேதகு தக்கன்
மதியிலி யாயொர் மகம்புரி கின்றான்
புதுமையி தென்று புகன்றனன் அம்மா.
- 9550 ஈங்கிது கூறலும்எம்பெரு மான்தன்
பாங்கரின் மேவு பராபரை கேளா
ஆங்கவன் மாமகம் அன்பொடு காண்பான்
ஒங்கு மகிழ்ச்சி உளத்திடை கொண்டாள்.
- 9551 அங்கணன் நல்லரு ளால்அனை யான்தன்
பங்குறை கின்றனள் பாங்கரின் நீங்கி
எங்கள் பிரானை எழுந்து வணங்கிச்
செங்கை குவித்திது செப்புத லுற்றாள்.
- 9552 தந்தை எனப்படு தக்கன் இயற்றும்
அந்த மகம்தனை அன்பொடு நோக்கி
வந்திடு கின்றனன் வல்லையில் இன்னே
எந்தை பிரான்விடை ஈகுதி என்றாள்.
- 9553 என்றலும் நாயகன் ஏந்திழை தக்கன்
உன்தனை எண்ணலன் உம்பர்க ளோடும்
வந்திறல் எய்தி மயங்குறு கின்றான்
இன்றவன் வேள்வியில் ஏகலை என்றான்.

9549. “ஒலிக்கின்ற கங்கையாற்றின் கரையில் செல்வச் செருக்காலே மேன்மை அடைந்துள்ள தக்கன், அறிவை இழந்தவனாய் ஒரு வேள்வியைக் திருமால் முதலான தேவருடன் செய்கின்றான். இது ஒரு புதுமை,” என்று நாரத முனிவர் கூறினார்.

9550. இவ்வாறு நாரத முனிவர் சொல்லவும், எம் பெருமானின் இடப்பகுதியில் வீற்றிருக்கும் உமையம்மையார் அதனைக் கேட்டு, அந்தத் தக்கன் செய்யும் வேள்வியை அன்புடன் காணும் பொருட்டாக, ஒங்கி வளரும் மகிழ்ச்சியை மனத்தில் கொண்டார்.

(பராபரை—பராசக்தி)

9551. இறைவனின் இடப் பாகத்தில் வீற்றிருக்கும் உமையாள், அந்த இடப்பாகத்தினின்றும் எழுந்து நீங்கி, எம்பெருமானைச் சிவந்த கை கூப்பி வணங்கி, அருட்கண்ணரான சிவபெருமானின் திருவருளால் தம் விருப்பத்தை அவர்க்குச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

9552. “தந்தை எனச் சொல்லப்படும் தக்கன் செய்யும் வேள்வியை அவனிடம் கொண்ட அன்பால் கண்டு விரைவில் வந்திடுவேன்! எம் பெருமானே, விடையளித்தல் வேண்டும்!” என்று வேண்டினார்.

9553. என்று உமையம்மையார் உரைக்கவும், தலைவனான சிவபெருமான், “நங்கையே! தக்கன் நின்னை மதியான். தண்மையான செல்வச் செருக்குற்றுத் தேவர்களுடன் மயங்குகின்றான். ஆதலால் இப்போது அவன் செய்யும் யாகத்துக்குச் செல்லாதே! என்று அருள் செய்தார்.

166 □ கந்தபுராணம்

- 9554 இறைஇது பேசலும் ஏந்திழை வேதாச்
சிறுவ னெனப்படு தீயதொர் தக்கன்
அறிவிலன் ஆகும் அவன்பிழை தன்னைப்
பொறுமதி என்றடி பூண்டனள் மாதோ.
- 9555 பூண்டனள் வேள்வி பொருக்கென நண்ணி
மீண்டிவண் மேவுவல் வீடருள் செய்யும்
தாண்டவ நீவிடை தந்தருள் என்றாள்
மாண்டகு பேரருள் வாரிதி போல்வாள்.
- 9556 மாதிவை கூறலும் வன்மைகொள் தக்கன்
மேதகு வேள்வி வியப்பினை நோக்கும்
காதலை யேலது கண்டனை வல்லே
போதுதி என்று புகன்றனன் மேலோன்.

வேறு

- 9557 அரன்விடை புரிதலும் அம்மை ஆங்கவன்
திருவடி மலர்மிசைச் சென்னி தாழ்ந்தெழார்
விரைவுடன் நீங்கியோர் விமானத் தேறினாள்
மரகத வல்லிபொன் வரையுற் றாலென.
- 9558 ஐயைதன் பேரருள் அனைத்தும் ஆங்கவன்
செய்யபொன் முடிமிசை நிழற்றிச் சென்றெனத்
துய்யதொர் கவுரிபால் சுமாலி மாலினித்
தையலார் மதிக்குடை தாங்கி நண்ணினார்.
- 9559 துவரிதழ் மங்கலை சுமனை ஆதியோர்
கவரிகள் இரட்டினர் கவுரி பாங்கரில்
இவர்தரும் ஒதிமம் எண்ணி லாதூர்
அவிர்சுடர் மஞ்ஞைபால் அடைவ தரமென.

9554. சிவபெருமான் இங்ஙனம் சொல்லவும், உமையம்மையார், “கான்முகனின் மகன் என்று சொல்லப்படும் தீமை செய்வதில் ஒப்பில்லாத தக்கன் அறிவற்றவன். அவன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்!” என்று அப்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கினார்.

9555. மாட்சிமையுடைய பேரருட்கடல் போன்ற உமையம்மையார் மீண்டும் அப்பெருமானை வணங்கி, “விரைவில் வேள்விச்சாலையை அடைந்து திரும்பி இங்கு வந்து விடுவேன்! வீடு பேற்றைத் தரும் தாண்டவத்தைச் செய்யும் எம் பெருமானே, தாங்கள் விடை தந்தருள வேண்டும்!” எனக் கூறினாள்.

(வாரிதி-கடல்)

9556. உமையம்மையார் இவற்றைச் சொல்லவும், மேலோரான சிவபெருமான், “வன்மை பெற்றுள்ள தக்கனது வியப்புடைய வேள்வியைப் பார்க்கும் விருப்பம் உனக்கிருந்தால் அதைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பி விரைந்து வருவாயாக!” என்று விடை கொடுத்தருள் செய்தார்.

9557. சிவபெருமான் விடை அளித்திடவும், அப்பெருமானின் திருவடி மலர்மீது தலை பொருந்த வணங்கித் தொழுது எழுந்து, விரைவாக அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி, மரகத மணிக்கொடி ஒன்று பொன் மலை மீது சென்றாற் போல் ஒரு விமானத்தில் ஏறினார்.

9558. உலகத் தாயான தேவியின் பேரருள் முழுவதும் அப்போது அந்தத் தேவியின் செம்பொன் முடிமீது நிழல் செய்து சென்றாற்போல, ஒப்பில்லாத அத் தேவியின் பக்கத்தில், ‘சுமாலி’ ‘மாலினி’ என்னும் பெண்கள் சந்திர வட்டக்குடைகளை ஏந்தி நிழல் செய்து கொண்டு சென்றனர்.

9559. மேலே பறந்து செல்லும் அன்னப் பறவைகள் ஒளிர்கின்ற ஒளியுடைய ஒரு மயிலின் பக்கத்தை அடைவதைப்போல், பவளம் போன்ற இதுழையுடைய ‘மங்கலை’ ‘சுமனை’ முதலான பெண்கள் சாமரங்களை வீசினர்,

168 □ கந்தபுராணம்

- 9560 கால்கசயும் வட்டமுங் கவின்கொள் பீலியும்
மால்செயும் நறுவிரை மல்க வீசியே
நீல்செயும் வடிவுடை நிமலை பால்சிலர்
வேல்செயும் விழியினர் மெல்ல ஏகினார்.
- 9561 கோடிகம் அடைப்பைவாள் குலவு கண்ணடி
ஏடுறு பூந்தொடை ஏந்தி அம்மைதன்
மாடுற அணுகியே மானத் தேகினார்
தோடுறு வரிவிழித் தோகை மார்பலர்.
- 9562 நாதன தருள்பெறு நந்தி தேவியாம்
சூதுறழ் பணைமுலைச் சுகேசை என்பவள்
மாதுமை திருவடி மலர்கள் தீண்டிய
பாதுகை கொண்டுபின் படர்தல் மேயினாள்.
- 9563 கமலினி அனிந்திதை என்னுங் கன்னியர்
அமலைதன் சுரிசுழல் கான பூந்தொடை
விமலமொ டேந்தியே விரைந்து செல்கின்றார்
திமில்டு கின்றதொன் சேடி மாருடன்.
- 9564 அடுத்திடு முலகெலாம் அளித்த அம்மைசீர்
படித்தனர் ஏகினர் சிலவர் பாட்டிசை
எடுத்தனர் ஏகினர் சிலவர் ஏர்தக
நடித்தனர் ஏகினர் சிலவர் நாரிமார்.
- 9565 பாங்கியர் சிலதியர் பலரும் எண்ணிலா
வீங்கிய பேரொளி விமானத்து ஏறியே
ஆங்கவள் புடையதாய் அணுகிச் சென்றனர்
ஓங்கிய நிலவுகும் உடுக்கள் போன்றுளார்.

9560. காற்றைத் தருகின்ற ஆலவட்டத்தையும், அழகுடைய மயிற் பீலி விசிறியையும், மோகத்தை உண்டாக்கும் நறு மணம் நிறைந்து வீச அசைத்துக் கொண்டு, நீல நிறம் பொருந்திய திருமேனியையுடைய உமையம்மையாரின் இரு பக்கங்களிலும் வேலைப் போன்ற கண்களையுடைய மங்கையர் சிலர் மெல்லச் சென்றனர்.

9561. பூந்தட்டு, வெற்றிலைப் பை, ஒளி விளங்கும் கண்ணாடி, இதழ் பொருந்திய பூமாலை என்ற இவ்வரிசைப் பொருள்களை ஏந்திக் கொண்டு, காதணி வரை நீண்ட விழிகளையுடைய மங்கையர் உமையம்மையாருக்குப் பொருந்த நெருங்கி விமானத்தில் சென்றனர்.

9562. சிவபெருமானின் அருளைப் பெற்ற நந்தி தேவரின் மனைவியான சூதாடு கருவிபோன்ற, பருத்த கொங்கைகளைக் கொண்ட 'சுகேசை' என்ற பெண், நித்திய கன்னியான உமையம்மையாரின் திருவடி மலர் தீண்டும் பாதுகைகளை எடுத்துக் கொண்டு அந்தத் தேவியாருக்குப் பின் சென்றார்.

9563. 'கமலினி' 'அனிந்திதை' என்ற பெண்கள் தேவியின் செறிந்த கூந்தலுக்கு அணியத்தக்க பூமாலைகளைத் தூய்மையுடன் எடுத்துக் கொண்டு, ஆனந்தத்தால் பேரொலி செய்கின்ற பழைய தோழியருடன் விரைந்து சென்றனர்.

9564. மங்கையருள் சிலர் அடுத்துள்ள உலகம் அனைத்தையும் பெற்ற மாதாவான தேவியின் புகழைப் புகழ்ந்து கொண்டு சென்றனர். சிலர் அந்தப் புகழ் பொருந்திய பாடல்களைப் பாடிச் சென்றனர். மற்றும் சிலர் அப்புகழ்ப் பாடலுக்கு ஏற்ப நடித்த வண்ணம் சென்றனர்.

9565. தோழியரும் பணிமகளிருமான பலரும் மிக்க பேரொளியுடைய எண் இல்லாத விமானங்களில் ஏறி ஊர்ந்து, விளங்கும் சந்திரனைச் சூழும் விண்மீன்களைப் போல், உமையம்மையாரின் பக்கத்தில் சென்றனர்.

170 □ கந்தபுராணம்

- 9566 தண்ணுறு நானமுஞ் சாந்துஞ் சந்தமுஞ்
சண்ணமுங் களபமுஞ் கடரும் பூனைகளும்
எண்ணருந் துகில்களும் இட்ட மஞ்சிகை
ஒண்ணுத லார்பரித் துமைபின் போயினார்.
- 9567 குயில்களும் கிள்ளையும் குறிக்கொள் பூவையுங்
மயில்களும் அஞ்சமும் மற்றும் உள்ளவும்
பயிலுற ஏந்தியே பரைமுன் சென்றனர்
அயில்விழி அணங்கினர் அளப்பி லார்களே.
- 9568 வீடையுறு துவசமும் வியப்பின் மேதகு
குடைகளும் ஏந்தியும் கோடி கோடியாம்
இடியுறழ் பல்லியம் இசைத்தும் அம்மைதன்
புடைதனில் வந்தனர் பூதர் எண்ணிலார்.
- 9569 அன்னவள் அடிதொழு தருள்பெற்று ஒல்லையில்
பன்னிரு கோடிபா ரிடங்கள் பாற்பட
முன்னுற ஏகினன் மூரி ஏற்றின்மேல்
தொன்னெறி அமைச்சியற் சோம நந்தியே
- 9570 இவரிவந் இத்திறம் ஈண்ட எல்லைதீர்
புவனமும் உயிர்களும் புரிந்து நல்கிய
கவுரியம் மானமேல் கடிது சென்றரோ
தவலுறு வோன்மகச் சாலை நண்ணினாள்.
- 9571 ஏலுறு மானதின் றிழிந்து வேள்வியஞ்
சாலையுள் ஏகியே தக்கன் முன்உறும்
வேலையில் உமைதனை வெகுண்டு நோக்கியே
சீலமி லாதவன் இனைய செப்பினான்.

9566. குளிர்ச்சி மிக்க மணப் பொருள்களும், வாசனைத் தூளும், சந்தனமும், சுண்ண வகைகளும், களபக்கத்தூரியும், ஒளிவிழும் அணிகளும், விலைமதிக்க இயலாத ஆடைகளும் வைத்த பெட்டிகளை ஒளியுடைய நெற்றியினரான பெண்கள் பலர் சுமந்து கொண்டு உமையம்மையாருக்குப் பின் போனார்கள்.

9567. வேல் போன்ற விழிகளையுடைய மங்கையர் அளவில்லாதவர், குயில்களையும் கிளிகளையும் சொல்பயிற்றுவோரின் குறியைக் கொள்ள வல்ல நாகனைவாய்ப் பறவைகளையும் மயில்களையும் அன்னப் பறவைகளையும் தம்முடன் பொருத்தமாக ஏந்திப் பராசக்தியின் முன் சென்றனர்.

9568. அளவில்லாத பூதர்கள் காளை வடிவு எழுதப் பட்ட கொடிகளையும் வியக்கத்தக்க மேன்மையுடைய குடைகளையும் ஏந்திக் கொண்டும், பல கோடிக்கணக்கான இடிபோன்ற பல வாத்தியங்களை ஒலித்துக் கொண்டும், உமையம்மையாருக்குப் பக்கத்திலே சென்றனர்.

9569. பழைமையான ஒழுக்க நெறியும் அமைச்சியலும் அமைந்த 'சோம நந்தி' என்னும் கணங்களின் தலைவர், தேவியின் திருவடிகளை வணங்கி அருளைப் பெற்றுக் கொண்டு, பன்னிரண்டு கோடி பூதர்கள், விரைவில் தம்பக்கத்தே சூழ்ந்து வர பூரிப்பையுடைய காளை மீது தேவியின் முன் சென்றனர்.

9570. இவர் அனைவரும் இவ்வாறு வணங்கிவர, அளவில்லாத உலகங்களையும் உயிர்களையும் அருளுடன் பெற்ற உமையம்மையார், அந்த விமானத்தில் விரைந்து சென்று, தவறு செய்வதில் மிக்க தக்கனது வேள்விச் சாலையை அடைந்தார்.

9571. எழுச்சியுடைய விமானத்தினின்று இழிந்து, வேள்விச்சாலைக்குள் சென்று, தக்கன் எதிரே போகும் பொழுது, ஒழுக்கமற்ற தக்கன் உமாதேவியாரைப்பார்த்துச் சினந்து இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

172 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 9572 தந்தை தன்னொடும் தாயி லாதவன்
சிந்தை அன்புறுந் தேவி யானநீ
இந்த வேள்வியான் இயற்றும் வேலையில்
வந்த தென்கொலோ மகளிர் போலவே.
- 9573 மல்லல் சேரும்இம் மாம கந்தனக்
கொல்லை வாவென உரைத்து விட்டதும்
இல்லை ஈண்டுநீ ஏக லாகுமோ
செல்லும் ஈண்டுநின் சிலம்பில் என்னவே.
- 9574 மங்கை கூறுவாள் மருகர் யார்க்குமென்
தங்கை மார்க்கும்நீ தக்க தக்கசீர்
உங்கு நல்கியே உறவு செய்துளாய்
எங்கள் தம்மைஓர் இறையும் எண்ணலாய்.
- 9575 அன்றி யும்இவண் ஆற்றும் வேள்வியில்
சென்ற என்னையும் செயிர்த்து நோக்குவாய்.
நன்ற தோல்தோர் நவைய தாகுமால்
உன்தன் எண்ணம்யா துரைத்தி னன்னவே.
- 9576 ஏய முக்குணத் தியலும் செய்கையுள்
கீய தொல்குணச் செய்கை ஆற்றியே
பேயொ டாடல்செய் பித்தன் தேவியாய்
நீயும் அங்கவன் நிலைமை எய்தினாய்.
- 9577 அன்ன வந்தனோடு அகந்தை மேவலால்
உன்னை என்னினன் உனது பின்னுளோர்
மன்னு கின்றவென் மருகர் யாவரும்
என்னி னும்மெனக் கினியர் சாலவும்.

9572. “தந்தை தாய் இல்லாமல் தான் எண்ணிய படி நடக்கும் பித்தன் ஒருவனின் உள்ளத்து அன்புக்கு இயைந்த மனைவியான நீ, நான் இந்த வேள்வியைச் செய்யும் சமயத்தில், நான் பெற்ற மகளிரைப் போல இங்கு வந்தது ஏன்?

(நீ பித்தனுடைய மனைவி. என் மகள் அல்லள். ஆதலால் இங்கு வராதே என்பதாம்.)

9573. “வளமையுடைய இந்தப் பெரு வேள்விக்கு விரைந்து வா என்று நான் சொல்லியனுப்பியதும் இல்லை! அங்ஙனமிருக்க, இந்த இடத்துக்கு நீ வரலாமோ, உன் மலைக்குத் திரும்பிப்போ!” என்று தக்கன் சொல்ல,

9574. தக்கனது சொல்லைக் கேட்ட உமையம்மை யார் சொல்லார்: “என் தங்கையருக்கும் தக்க தக்க சிறப்பு களை நீ வேள்வியில் செய்து உறவுமுறை பரராட்டினாய். மருமகனும் மகளுமான எங்களை ஒரு சிறிதும் நீ நினைக்க வில்லை!

9575. “அதுவல்லாமலும், இங்குச் செய்கின்ற வேள்வியில் வலிய வந்த என்னையும் சினத்துடன் பார்த்தாய். உனக்கு இது நல்லதோ? இஃது ஓர் குற்றமே ஆகும். உன் எண்ணம் யாது? சொல்!” என்று சொல்ல,

9576. “பொருந்திய முக்குணங்களால் நடைபெறும் மூன்று தொழில்களுள். கொடிய பழைய தாமதக் குணச் செயலான சங்காரத் தொழிலைச் செய்து பேய்களுடன் கூத்தாடும் பித்தனுக்கு மனைவியானாய். நீயும் அவனைப் போன்ற பித்துக் கொண்டவள் ஆனாய்.

9577. “அந்தப் பித்தனுடன் கூடி நீயும் அகந்தையைக் கொண்டுள்ளதால், நான் உன்னை இகழ்ந்தேன். உன் தங்கையர் அவர்களுடன் பிரிவில்லாது இருக்கின்ற மருகர் யாவரும், எனக்கு என்னைவிட இனியவர் ஆவர்.

174 □ கந்தபுராணம்

- 9578 ஆத லாலியா னவர்கள் பாங்கரே
காத லாகியே கருது தொல்வளன்
யாது நல்கினன் இந்த வேள்வியில்
ஒது நலஅவி உளது நல்கினேன்.
- 9579 புவனி உண்டமால் புதல்வ னாதியாம்
எவரும் வந்தெனை ஏத்து கின்றனர்
சிவனும் நியுமோர் சிறிதும் எண்ணலீர்
உவகை யின்றெனக் குங்கள் பாங்கரில்.
- 9580 ஏற்றின் மேவுநின் இறைவன் உக்கியான்
ஆற்றும் வேள்வியுள் அவியும் ஈகலன்
சாற்று கின்றவே தத்தின் வாய்மையும்
மாற்று கின்றனன் மற்றென் வன்மையால்.
- 9581 அனைய தன்றிசண் டடுத்த நிற்கும்யான்
தினையின் காறுமோர் சிறப்பும் செய்கலன்
எனவி யம்பலும் எம்பி ராட்டிபால்
துனைய வந்ததால் தோமில் சேற்றமே.
- 9582 சேற்ற மாயதீச் செறிஉ யிர்ப்பொடே
காற்றி னோடழல் கலந்த தாமெனத்
தோற்றி அண்டமுந் தொலைவில் ஆவியும்
மாற்று வாணெழீஇ மல்கி ஓங்கவே.
- 9583 பாரும் உட்கின பரவு பெளவமும்
நீரும் உட்கின நெருப்பும் உட்கின
காரும் உட்கின கரிகள் உட்கின
ஆரும் உட்கினர் அமர ராயுளார்.

9578. “ஆதலால் நான் என் மருமக்களிடத்து விருப்புற்று, கருதத் தக்க பழைய செல்வ வரிசை எல்லாவற்றையும் அவர்களுக்கு அளித்தேன். இந்த வேள்வியில் புகழ்ந்து பேசப்படும் தூய அவிப்பாகத்தையும் அவர்களுக்கே அளித்தேன்.

9579. “பூமியை உண்ட திருமால் அவருடைய மகனான நான்முகன் முதலான யாவரும் வந்து என்னைத் துதிக்கின்றனர். சிவனும் நீயும் என்னை மதிக்கவில்லை. ஆதலால் உங்களிடம் எனக்கு விருப்பு உண்டாகவில்லை.

9580. “காளை ஊர்தியில் ஏறும் உன் கணவனுக்கு நான் செய்யும் இந்த வேள்வியிலே அவியைத் தரமாட்டேன். சிவ பரத்துவம் பேசும் வேத வாக்குகளையும் என் வன்மையால் இன்று தொடங்கி மாற்றி அமைக்கிறேன்.

9581. “அஃதல்லாமல், இங்கு வந்து சேர்ந்த உனக்கும் திணையளவு சிறப்பையும் செய்ய மாட்டேன்!” எனத் தக்கன் சொன்னான். அதைக் கேட்டதும் எம் பெருமாட்டியான உமையம்மையாருக்குச் சினம் விரைந்து தோன்றியது.

9582. சினமான தீ, தன்னுடன் சேர்ந்த பெருமூச்சுடன் ஊழிக் காற்றுடன் ஊழித்தீ கலந்ததாம் என்று சொல்லுமாறு ஒன்றுபட்டுத் தோன்றி, அண்டத்தையும் அழிவற்ற உயிர்களையும் அழிக்குமாறு எழுந்து பெருகி வளர்ந்திட,

9583. பூமியில் உள்ளவர் அஞ்சினர். பரவும் கடலும் மூவகைக் கடல் நீரும் அஞ்சின. தீயும் அஞ்சியது. மேகங்களும் அஞ்சின. திக்கு யானைகளும் அஞ்சின. தேவர்களும் அஞ்சினர்.

- 9584 பங்க யாசனப் பகவன் தானுமச்
செங்கண் மாயனும் சிந்தை துண்ணென
அங்கண் உட்கினார் என்னின் ஆங்கவள்
பொங்கு சீற்றம்யார் புகல வல்லரே.
- 9585 வேலை அன்னதில் விமலை என்பவள்
பாலின் நின்றதோர் பாங்கி தாழ்ந்துமுன்
ஞாலம் யாவையும் நல்கும் உன்தனக்கு
ஏலு கின்றதோ இனைய சீற்றமே.
- 9586 மைந்தர் யாரையும் வளங்கள் தம்மொடும்
தந்து நல்கிய தாய்சி னம்கொளா
அந்த மாற்றுவான் அமைந்து ளாயெனின்
உய்ந்தி டுந்திறம் உண்டு போலுமால்.
- 9587 அறத்தை ஈங்கிவன் அகன்று ளானெனச்
செறுத்தி அன்னதோர் சீற்றம் யாரையும்
இறைக்கு முன்னரே ஈறு செய்யுமால்.
பொறுத்தி ஈதெனப் போற்றல் மேயினாள்.
- 9588 போற்றி நின்றலும் புனிதை தன்பெருஞ்
சீற்ற மாய்எழும் தீயை உள்ளுற
மாற்றி வேள்விசெய் வாளை நோக்கியே
சாற்று கின்றனள் இனைய தன்மையே.
- 9589 என்னை நீஇவண் இகழ்ந்த தன்மையை
உன்ன லேன்எனை யுடைய நாயகன்
தன்னை எள்ளினாய் தரிக்கி லேன்அதென்
கன்னம் ஊடுசெல் கடுவு போலுமால்.

9584. தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும் சிவந்த கண்ணையுடைய திருமாலும் உள்ளம் திடுக்கிட அச்சமயத்தே அஞ்சினர். அப்படியானால் அந்த உமை அன்னையின் பொங்கி எழுகின்ற சினத்தின் இயல்பை யார் தாம் எடுத்துக் கூற வல்லவர்?

9585. அப்போது தேவியாரின் பக்கத்தில் நின்ற ஒரு தோழியான விமலை என்ற பெயர் பூண்டவர், எதிரில் வணங்கி, “உலகம் யாவையும் அருளும் உனக்கு, இத்தகைய சினம் பொருத்தமானது தானா?

9586. “பிள்ளைகள் அனைவரையும் தனுகரண புவன போகங்களான வளங்களுடன் பெற்று வளர்த்த தாயாகிய நீவிர், அழித்தலைச் செய்யுமாறு அமைந்தீராயின், உம் பிள்ளைகள் உய்யும் திறம் உண்டாகுமோ?

9587. “இத் தக்கன் இப்போது அறநெறியினின்று தவறினான் என்று சினம் கொண்டார். அத்தகைய சினம் இமைப் பொழுதில் எல்லாரையும் அழிக்கும். ஆதலால் இச் சினத்தைத் தணித்தருளுக! பொறுத்துக் கொள்வாயாக!” என்று போற்றுவார் ஆனார்.

9588. இவ்வாறு விமலை என்பாள் துதித்து நிற்க, தூயவரான உமையம்மையார் தன் பெருங் கோபமாக எழுகின்ற தீயை உள்ளே அடக்கி, வேள்வி செய்பவனான தக்கனை நோக்கி, பின்வரும் இத்தகைய சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

9589. “நீ என்னை இங்கே இகழ்ந்து பேசியதைப் பொருட்படுத்த மாட்டேன். என்னை உடைய என் நாயகரை இகழ்ந்தாய்! அஃது என் காது வழியே செல்லும் நஞ்சைப் போன்றதாகும். எனவே, அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டேன்.”

- 9590 நிர்க்கு ணத்தனே நிமலன் அன்னவன்
சிற்கு ணத்தனாய்த் திகழு வானொரு
சொற்கு ணத்தனோ தொலைக்கு நாள்அடு
முற்கு ணத்தினை முன்னு மாறலால்.
- 9591 துன்று தொல்உயிர் தொலைவு செய்திடும்
அன்று தாமதத் தடுவ தன்றியே
நன்று நன்றது ஞான நாயகற்கு
என்று முள்ளதோர் இயற்கை யாகுமோ.
- 9592 தீய தன்றடுஞ் செயலும் நல்அருள்
ஆயில் ஆவிகள் அழிந்துந் தோன்றியும்
ஓய்வி லாதுழன் றுலைவு றாமலே
மாய்வு செய்திறை வருத்த மாற்றலால்.
- 9593 ஆன வச்செயல் அழிவி லாததோர்
ஞான நாயகற் கன்றி நாமெனும்
ஏனை யோர்களால் இயற்ற லாகுமோ
மேன காவலும் விதியும் என்னவே.
- 9594 முன்னரே எலாம் முடித்த நாதனே
பின்னும் அத்திறம் அளிக்கும் பெற்றியான்
அன்ன வன்கணை அனைத்து மாகுமால்
இன்ன பான்மைதான் இறைவன் வாய்மையே.

9590. நின்மலரான சிவபெருமான் முக்குணமும் இல்லாதவர். அவர் ஞான குணத்துடன் உள்ளவர். சங்கார காலத்தில் அழிதற் தொழிலில் வைத்து எண்ணப்படும் தாமத குணத்தை. அடுதல் தொழிலில்வைத்து அதுதாமதம், என்று நாம் நினைத்துக் கொள்வதல்லாது, அத் தாமத குணத்தை அவர் மீது வைத்து 'அவர் தாமத குணத்தவர், என்று சொல்வதற்குரிய தன்மையுடையவரோ அவர்?

9591. "செறிந்த பழைமையான உயிர்களை அழிக்கும் காலத்தில், தாமத குணத்தை மேற்கொண்டு அழித்தல் தொழிலைச் செய்வதே அல்லாது, ஞான நாயகரான சிவ பெருமானுக்குத் தாமத குணம் என்பது எக்காலத்தும் உள்ள ஓர் இயற்கைக் குணம் ஆகுமோ? சிவபெருமானுக்குத் தாமத குணத்தை இயற்கைக் குணம் என்று நீ சொல்வது நன்றாக உள்ளது!

9592. "உயிர்கள் இறந்தும் பிறந்தும் ஓய்வில்லாமல் காற்றாடி போல் உழன்று இரும் அங்கும் வருந்தாமல் அழித்தலைச் செய்து இறைவன் இளைப்பாற்றுதலைச் செய்கின்றான். ஆதலால் நாம் கற்பனையாய் எண்ணுவதுபோல அது தீயதன்று. அழிவுத் தொழிலை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அத் தொழில் அருட் செயலே ஆகும்.

9593. அந்தச் சங்காரத் தொழில் என்றும் அழிவின மையுடைய ஒப்பில்லாத ஞானவானான சிவபெருமானால்ன்றி, நான் என்ற இயல்பு நீங்காத 'நாம் பிரமம்' என்று மயங்கும் மற்றவர்களான நான்முகன், திருமால்களால் மேலே சொல்லப்பட்ட காத்தல் படைத்தல் தொழில்களைப் போல் செய்தல் முடியுமோ?

9594. "அழிவுக் காலத்தில் எல்லாவற்றையும் அழித்த எம் பெருமானே, பின்பும், சங்கரித்தவாறே படைத்துக் காக்கும் இயல்புடையவர். அந்த இயல்பால் அப்பெருமானிடத்தில்தான் முத்தொழில்களும் உள்ளன. இந்த இயல்பு தான் பதியான சிவபெருமானது உண்மை நிலையாகும்.

180 □ கந்தபுராணம்

9595 தோமி லாகமம் சுருதி செப்பியே
ஏம விஞ்சைகட் கிறைவ னாகியே
நாம றும்பொருள் நல்கும் எந்தையைத்
தாம தன்னெனச் சாற்ற லாகுமோ.

9596 ஆத லால்அவன் அனைவ ருக்குமோர்
நாத னாமரோ அவற்க நல்அவி
ஈதல் செய்திடா திகழ்தி அஞ்சியே
வேதம் யாவையும் வியந்து போற்றவே.

9597 சிவனெ னுந்துணைச் சீரெ முத்தினை
நுவலு வோர்கதி நொய்தி லெய்துவார்
அவனை எள்ளினாய் ஆரி தாற்றுவார்
எவனை உய்குதி இழுதை நீரைநீ

வேறு

9598 முண்டக மிசையினோன் முகுந்தன் நாடியே
பண்டுணர்வு அய்யதோர் பரனை யாதியாக்
கொண்டிலர் எள்ளிய கொடுமை யோர்க்கெலாந்
தண்டம்வந் திடுமென மறைகள் சாற்றுமால்.

9599 ஈதுகேள் சிறுவிரி இங்ங னோர்மகம்
வேதநா யகன்தனை விலக்கிச் செய்தனை
ஆத்லால் உனக்கும்வந் தடைக தண்டமென்று
ஓதினாள் உலகெலாம் உதவுந் தொன்மையாள்.

9600 இன்னன கொடுமொழி இயம்பி வேள்விசெய்
அந்நிலம் ஒருவிஇவ் வகிலம் ஈன்றுளாள்
முன்னுள பரிசன முறையின் மொய்த்திடப்
பொன்எழில் மானமேல் புகுந்து போந்தனள்.

9595. “குற்றம் இல்லாத அருள் நூலான ஆகமங்களையும் வேதங்களையும் அருள் செய்து, இன்பத்தைச் செய்யும் வித்தைகள் அனைத்துக்கும் தலைவனாகி, உயிர்கள் ‘நான், நான்’ என்கின்ற அகங்காரமான நாம் என்பதை அறுக்கும் பொருளாகிய சிவபெருமானைத் ‘தாமத குணத்தவர்’ என்று கூறலாமோ?

9596. “ஆதலால் அந்தச் சிவபெருமானே யாவருக்கும் ஏக நாயகரான பசுபதி. வேதம் எல்லாம் சிவனே பரம் பொருள் என்று வியந்து துதிக்கவும், நீ அவியை அப் பெருமானுக்கு தாராமல் இகழ்கின்றாய்.

9597. “சிறப்புப் பொருந்திய ‘சிவ’ என்னும் இரண்டு எழுத்துக்களைச் சொல்பவர் காலகதியை விரைவில் அடைவர். அப்பெருமானை இகழ்ந்தாய்! எவர் இதைச் செய்வார்? அறிவிலியின் தன்மையை அடைந்த நீ எவ்வாறு உய்வாய்?

9598. “முன்பு தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான் முகனும் திருமாலும் தேடிக் காண முடியாத ஒப்பற்ற பரம் பொருளை, முதன் முதலாகக் கொள்ளாமல் இகழ்ந்த சிவத் துரோகியர்க்கெல்லாம் தவறாது தண்டனை கிடைக்கும்’ என்று வேதங்கள் அறுதியிட்டுச் சொல்லும்.

9599. “தக்கனே! இதைக் கேட்டாய்! இங்கே ஒரு வேள்வியைச் சிவனை விலக்கி நீ செய்தாய். ஆதலால் உனக்கும் ஏற்ற தண்டனை கிடைப்பதாகுக!” என்று உலகம் அனைத்தையும் ஈன்றவளான பழையோர் ஆகிய உலக அன்னையார் சபித்தார்.

9600. இத்தகைய சாபச் சொற்களை உணர்ந்து, இந்தவுலகத்தை ஈன்ற அன்னையான உமாதேவி வேள்வி நிகழ்ந்த அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கி, எதிரில் உள்ள பரிசனங்கள் முன்வந்த முறையாரோ சூழ்ந்துவரப் பொன்னால் ஆகிய விமானத்தில் ஏறிச் சென்றார்.

'182 □ சுந்தபுராணம்

- 9601 அகன்றலை உலகருள் அயன்தன் காதலன்,
புகன்றன உன்னியுள் புழுங்கி ஐந்துமா
முகன்திரு மலையிடை முடுகிச் சென்றனள்
குசுந்தனை மேலருள் கொடிநு சுப்பினாள்.
- 9602 ஒருவினள் ஊர்தியை உமைதன் நாயகன்
திருவடி வணங்கினள் சிறிய தொல்விதி
பெரிதுனை இசுழ்ந்தனன் பெரும அன்னவன்
அரிதுசெய் வேள்வியை அழித்தி என்னவே.
- 9603 எவ்வயில் பேரருட்கு இறைவ னாகியோன்
நவ்வியங் கரமுடை நாதன் ஆதலின்
அவ்வுரை கொண்டில னாக அம்பிகை
கவ்வையொ டினையன கழறல் மேயினாள்.
- 9604 மேயின காதலும் வெறுப்பு நிற்கிலை
ஆயினும் அன்பினேற் காக அன்னவன்
தியதோர் மகத்தினைச் சிதைத்தல் வேண்டும்என்
நாயக னேயென நவின்று போற்றினாள்.

19. வீரபத்திரப் படலம்

- 9605 அந்த எல்லைஎமை யாளுடைய அண்ணல் அகிலம்
தந்த மங்கைதன தன்பினை வியந்து தளருஞ்
சிந்தை கொண்டசெயல் முற்றயிடு மாறு சிறிதே
புந்தி யுள்ளுற நினைந்தனன் நினைந்த பொழுதே.

9601. முருகப்பெருமானை இனிப் பெற இருக்கும் உமையம்மையார், அகன்ற இடத்தையுடைய உலகத்தைப் படைக்கும் நான்முகனின் மகனான தக்கன், கூறியவற்றை எண்ணி உள்ளம் புழுங்கி, பெருமையுடைய ஐந்து திருமுகங்களையுடைய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கயிலாய மலைக்கு விரைந்து போனார்.

9602. உமையம்மையார் விமானத்தினின்று இறங்கித் தன் கணவனான சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி, “பெரும! பழைய சிறுவிதியான தக்கன் தங்களைப் பெரிதும் நிந்தித்தான். அவன் அரிதில் முயன்று செய்யும் வேள்வியை அழிப்பாயாக!” என்று மொழிந்தார்.

9603. மானை ஒரு கையிலே கொண்ட சிவபெருமான் குறைவற்ற நிறைந்த பேரருளுக்கு உறைவிடமானவர். ஆதலால் உமாதேவியார் உரைத்த சொற்களைக் கேளாதவர் போல் இருந்தார். அதனால் தேவியார் துயரத்துடன் இதைக் கூறலானார்.

9604. “என் தலைவரே! தங்களிடம் விருப்பு வெறுப்பு அணுகா. ஆனாலும், தங்களிடம் அன்புடைய என் பொருட்டாக அந்தத் தக்கனின் கொடிய வேள்வியை அழிக்க வேண்டும்,” எனக் கூறித் துதித்தார்.

19. வீரபத்திரப் படலம்

9605. அந்தச் சமயத்தில் எம்மை ஆளாக உடைய எம்பெருமான், உலகத்தை ஈன்ற, உமையம்மையாரின் அன்பை வியந்து, வைதீக நெறியைக் கடந்து தக்கன் வேள்வி செய்யும் செயலை எண்ணித் தேவியின் தளரும் மனத்துட் பொருந்திய செயல், நிறைவேறுமாறு, தம் மனத்தில் சற்றே நினைந்தார். “தேவியின் எண்ணம் நிறைவேறுக!” என்று அவ்வாறு எண்ணியபோது,

184 □ கந்தபுராணம்

- 9606 பொன்னின் மேருவின் இருந்திடு பொலங்கு
வடெலாம்
மின்னும் வெள்ளிமுளை மேற்கொடுவிளங்
கியதென
மன்னு தண்சுடர் மதிக்குறை மிலைச்சு மவுலிச்
சென்னி ஆயிரமும் வான்முகடு சென்றொ ளிரவே.
- 9607 வீண்த லம்தனில் இலங்குசுட ரின்மி டலினைக்
கண்ட லந்தர ஒதுங்குவன போற்க திருலா
மண்ட லந்திகழ் முகந்தொறும் வயங்கு பணியின்
குண்ட லங்களினை கொண்டகுழை கொண்டு
லவவே.
- 9608 ஆன்ற திண்கடல் வறந்திட இறந்த தனிடைத்
தோன்று கின்றதொர் மடங்கல்வலி இன்று
தொலைய
முன்று கண்கள்முக மாயிரமு மேவி முனிவால்
கான்ற அங்கிகளின் அண்டமுழு துங்க ரியவே.
- 9609 சண்ட மாருதமும் அங்கியும் ஒதுங்கு தகவால்
துண்ட மீதுறும் உயிர்ப்புடன் எழுந்த சுடுதீ
அண்ட கோளமுடன் அப்புறமும் ஆகி அழியாக்
கொண்ட லாடுதவழ் மின்னுவென வேகு லவவே
- 9610 மலரின் வந்துறையும் நான்முகன் முகுந்தன்
மகவான்
புலவர் தம்புகழ் அனைத்தையும் நுகர்ந்த
பொழுதில்
சிலவொ முங்கொடித ழின்புடைகள் சிந்தி எனவே
நிலவு செய்தபிறை வாள்ளயிறு நின்றி லகவே.

9606. பொன்மலையான மேருமலையில் உள்ள உச்சிகள் எல்லாம், ஒளிவிடும் வெள்ளி முனையை மேற்கொண்டு விளங்கியதைப் போல் நிலையான குளிர்ந்த சுடரையுடைய பிறைச்சந்திரனைச் சூடிய முடிகளையுடைய ஆயிரம் தலைகளும் அண்ட முகட்டில் சென்று ஒளிர,

9607. வானத்தில் விளங்கும் கதிரவன் ஒளி வன்மையைப் பார்த்துக் கவலை உண்டாகப் பாம்புகள் ஒதுங்குவன போல், கதிர்கள் வீசும் சூரிய மண்டலம் போல் விளங்கும் முகங்கள் தோறும், ஒளிரும் பாம்பு மணிக் குண்டலங்கள் இணைந்த இரண்டாயிரம் செவிகளிலும் பொருந்தியிருந்து சுடர் விட்டு அசைய,

9608. அகன்ற திண்மையான கடல் வற்றிப் போகும் படி ஒளிர்ந்து, அக்கடலிலே தோன்றுகின்ற வடவா முகாக்கினி, இன்றுடன் வலி தொலைந்து போக, ஆயிரம் முகங்களிலும் மும்முன்று கண்கள் பொருந்திச், சினத்தால் அக்கண்கள் வெளிப்படுத்தும் தீயால் அண்டம் முழுவதும் கரிந்துபோக,

9609. பெருங்காற்றும் வடவாமுகாக்கினியும் தோல்வியடைந்து ஒதுங்கும் வண்ணம், முக்கினிடத்தினின்று மிக்கு எழுகின்ற மூச்சுடன் ஒன்றுபட்டு எழுகின்ற தீ, அண்ட கோளத்துடன் அப்பாற் சென்று அழிவில்லாத மேகத்தினிடம் தோன்றுகின்ற ஒரு மின்னலைப் போல ஒளிர்ந்து விளங்க,

9610. தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் திருமால் இந்திரன் தேவர்கள் ஆகிய அவர்களுடைய புகழ்கள் முழுவதையும் ஒருங்கே உண்டபோது, அந்தப் புகழ்களில் ஒரு சில, வாய் இதழின் கடையில் ஒரு ஒழுங்கில் ஒழுகியதைப் போல் நிலவு பொழிந்த பிறை போன்ற ஒளி பொருந்திய வக்கிர தந்தங்கள் ஒரே தன்மையாய் நின்று ஒளிவீச,

186 □ கந்தபுராணம்

- 9611 துண்ட மீதின் அழ லோஇதழின் வீழ்ந்த சுசியோ
மண்டு தீவிழிகள் கான்றகனலோம னமிசைச்
கொண்டதோர் வெகுளி ஆகிய கொடுத்த மூலதோ
எண்டி சாமுகமு மாகிஅடு கின்ற தெனவே.
- 9612 தண்ட லின்றுறையும் ஆவிகள் வெரீஇத் தளரமேல்
அண்ட ரண்டநிரை விண்டிட அவற்றி டையுறும்
தெண்டி ரைக்கடல் கலங்கஅடல் உற்ற சிவனின்
கொண்ட ஆர்ப்புமுழு தெண்டிசை குலாய்நி
மிரவே.
- 9613 தராத லம்கண்முழு துண்டுமிழ கின்ற தகைசேர்
அராவி னங்கடமை யங்கடக மங்க தமொடே
விராய மென்றொடிக ளாவிடுபு விண்ணு
றநிமிர்ந்து
இராயி ரங்கொள்புய மெண்டிசையெ லாஞ்செ
றியவே.
- 9614 வரத்தின் மேத கைய வேதன்முத லான வலியோ
சிரத்தின் மாலிகை அடுக்கல்அவ ரென்பு செறியுண்
பெருத்த கேழலின் மருப்பினுடன் ஆமை பிறவும்.
உரத்தின் மேவுபுரி நூலொடு பெயர்ந்தொ ளிரவே.
- 9615 குந்தம் வெம்பலகை தோமரமெ முக்கு விசம்வாள்
செந்த மூல்கமுமுள் குலமொடு பீலி சிலைகோல்
முந்து தண்டம்அவி ராழிவசி யால முதலாம்
அந்த மில்படைகள் அங்கைக தொறும்கு லவவே.

9611. மூக்கின் நாசிகளில் தோன்றிய தீயோ, உதடுகளின்றும் வழுவி விழுந்த தீயோ, வெம்மையுடைய கண்கள் வெளிப்படுத்திய தீயோ, உள்ளத்தில் கொண்ட கோபமான கொடிய தீயோ எட்டுத் திக்குகளிடத்தும் தானே ஆகி அவற்றை அழிக்கின்றதோ என்று கருதுமாறு,

9612. குறைவில்லாமல் உள்ள உயிர்க் கூட்டங்கள் யாவும் அஞ்சி நிலை தளர, மேலே அண்டர்கள் வாழ்கின்ற அண்டங்கள் பிளவுபட, அந்த அண்டங்களில் உள்ள தெளிந்த அலைகளையுடைய கடல்கள் கலங்கச் சங்காரம் செய்யும் உருத்திரரைப் போல மேற்கொண்ட ஆரவாரம், எட்டுத் திசைகள் முழுதும் பரவி மேலோங்க,

9613. உலகம் முழுவதையும் உண்டு உமிழ்கின்ற தகுதி பொருந்திய பாம்புக் கூட்டங்கள் அழகிய கடக அணியாகவும் வாசு வலயங்களாகவும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்த மேன்மையான கை வளையல்களாகவும் அணிந்து, வான் அளாவ நிமிர்ந்து, இரண்டாயிரம் என்ற எண்ணைக் கொண்ட தோள்கள் எட்டுத் திக்குகளிலும் நெருங்க,

9614. வரத்தால் மேன்மையுடைய நான்முகன் முதலான வன்மையாளரின் தலை மாலையான அடுக்கும், அவர்களின் எலும்புகள் செறிந்த அணியும், பெரிய பன்றியின் கொம்பும், ஆமை ஓடும், பிறவும், மார்பில் பொருந்திய பூணூலுடன் அசைந்து ஒளி செய்ய,

9615. ஈட்டி, கொடிய பரிசை, இரும்புலக்கை, வளைதடி, வச்சிராயுதம், கத்தி, தீ கக்கும் கழுமுள், சூலம், பெருஞ்சவளம், வில், அம்பு, முதன்மையுடைய தண்டாயுதம் ஒளிர்கின்ற சக்கரம், வாள், மழு முதலான அளவற்ற ஆயுதங்கள் அழகான கைகள் தோறும் விளங்க,

188 □ கந்தபுராணம்

9616 ஐய மாழைதனின் மாமணியி னாகி அறிவார்
செய்ய லாதுவரு பேரணிக னோடு சிவணிப்
பையு லாவுசுடர் வெம்பணிக ளான பணியும்
மெய்யெ லாமணி இடமதொறும் மிடைந்தி
லகவே.

9617 நெஞ்ச லஞ்சல மரும்பிறவி நீடு வினையின்
சஞ்ச லம்சல மகன்றதன தன்பர் குழுவை
அஞ்ச லஞ்சலெனுமஞ் சொலென விஞ்ச சரண்மேல்
செஞ்சி லம்பொடு பொலங்கழல் சிலம்ப மிகலே.

வேறு

9618 அந்தி வான்பெரு மேனியன் கறைமிடறு அணிந்த
எந்தை தன்வடி வாயவன் நுதல்விழி யிடையே
வந்து தோன்றியே முன்னுற நின்றனன் மா
முந்து வீரபத் திரனெனுந் திறலுடை முதல்வன்.

9619 அங்க வேலையில் உமையவள் வெகுளியால்
அடல்செய்
நங்கை யாகிய பத்திர காளியை நல்கச்
செங்கை யோரிரண் டாயிரம் பாதிசெம் முகமாய்த்
துங்க வீரபத் திரன்தனை அடைந்தனள்
துணையாய்.

9620 எல்லை தீர்தரு படைக்கலத் திறையுமல்
விறைவன்
புல்லு கின்றதோர் திறலுடைத் துணைவியும்
போலத்
தொல்லை வீரனுந் தேவியும் மேவரு தொடர்பை
ஒல்லை காணுறா மகிழ்ந்தனர் விமலனும்
உமையும்.

9616. அழகிய பொன்னாலும் சிறந்த மணிகளாலும் ஆகிக், கம்மியரால் செய்யப்படாத இயற்கையாகப் பொருந்தும் பெரிய அணிகளுடன், படம் பொருந்திய மணி ஒளியைக் கொண்ட பாம்புகளான அணிகளும் கலந்து திருமேனி எல்லாம் அணிய வேண்டும் இடந்தோறும் செறிந்து விளங்க,

9617. உள்ளம் அலைந்து சுழல்கின்ற பிறவி தோறும் நீள்கின்ற வினைகளினால் உண்டான சஞ்சலம் எனப்படும் துன்பமானது நீங்கப்பெற்ற தம் அடியார் கூட்டத்தை 'அஞ்ச வேண்டாம் அஞ்ச வேண்டாம்' என்று கூறும் செஞ் சொற்களைப் போல், அருள் உடைய திருவடிகளில் பூண்ட செஞ்சிலம்புகளும் பொன் கழல்களும் மிக்கு ஒலிக்க,

9618. மாலைக் காலத்து வானம் போன்ற பெருமை பொருந்திய திருமேனியை உடையவரான நஞ்சை உடைய கழுத்தையுடைய எம் சிவபெருமானின் வடிவமாய் வீரபத்திரர் என்னும் திறல்படைத்த முதல்வர், அந்தப் பெருமானது நெற்றிக் கண்ணினின்றும் அவதரித்து, அப்பெருமானின் முன்பு எதிரில் நின்றார்.

9619. அங்கு அச்சமயத்தில் உமையம்மையார் தம் கோபத்தால் போராடல் செய்கின்ற பெருமையிற் சிறந்த பத்திர காளியைத் தோற்றுவித்தார். அந்தப் பத்திர காளியானவர் இரண்டாயிரம் செங்கைகளையும் ஆயிரம் முகங்களையும் உடையவராய், வீரபத்திரர்க்குத் துணைவியாய், உயர்ச்சி பொருந்திய வீரபத்திரக் கடவுளை அடைந்தார்.

9620. அளவில்லாத ஆயுதங்களுக்கு அதி தெய்வமான அத்திர தேவரையும், அந்த அத்திர தேவரைத் தழுவும் வன்மை படைத்த அவருடைய துணைவியான அத்திர சத்தியையும் போல், வீரபத்திர உருத்திரரும் பத்திரகாளியும் ஒன்றுபட்டு வரும் போது தொன்மையான தொடர்பை, சிவ பெருமானும் உமையம்மையாரும் விரைந்து பார்த்து மகிழ்ந்தனர்.

190 □ கந்தபுராணம்

9631 தன்னை வந்தடை பத்திரை தன்னொடு
தடந்தாள்
மன்னு வார்கழல் கலித்திட வலம்செய்து வள்ளல்
அன்னை தாதையை வணங்கியே யவர்தமை
நோக்கி
முன்ன நின்றுகை தொழுதனன் இவைசில
மொழிவான்.

9622 மால யன்தனைப் பற்றிமுன் தந்திடோ மறவெங்
காலன் ஆவியை முடித்திடோ அசுரரைக் களைகோ
மேலை வானவர் தம்மையுந் தடிந்திடோ வேலை
ஞாலம் யாவையும் விழுங்குகோ உலகெலா
நடுக்கோ.

9623 மன்னு யிர்த்தொகை துடைத்திடோ வரம்பில
வாகித்
துன்னும் அண்டங்கள் தகர்த்திடோ நுமதுதூ
மலர்த்தாள்
சென்னி யில்கொடே யாவதொன் றென்னினுஞ்
செய்வன்
என்னை இங்குநீர் நல்கிய தெப்பணிக் கென்றான்.

9624 என்ற வீரனை நோக்கியே கண்ணுதல் எம்மை
அன்றி வேள்விசெய் கின்றனன் தக்கன்அவ் விடைநீ
சென்று மற்றெம தலியினைக் கேட்டிஅத் தீயோன்
நன்று தந்தன னேளனின் இவ்விடை நடத்தி.

9625 தருத லின்றெனின் அனையவன் தலையினைத்
தடிந்து
பரிவி னால்அவன் பால்உறு வோரையும் படுத்துப்
புரியும் எச்சமும் கலக்குதி அங்கது பொழுதின்
வருதும் ஆயிடை ஏகுதி என்றனன் வள்ளல்.

9621. வள்ளலான வீரபத்திரக் கடவுள் தன்னை வந்தடைந்த பத்திர சாளியுடன் விசாலமான அடிகளில் பொருந்துகின்ற வீரக் கழல்கள் ஒலிக்க, உலகத்து அன்னையையும் தந்தையையும் வலமாக வந்து வணங்கி, அவர்களை நோக்கி எதிரே நின்று மீண்டும் கைகூப்பி, வீரமொழிகள் சில கூறத் தொடங்கினார்.

9622. “முதலில் நான்முகன் திருமால்களை இறுகப் பிடித்து நான் கொண்டு வந்து தந்திடுவேனோ, மறமும் கொடுமையும் உடைய எமனின் உயிரை முடித்து விடுவேனோ, அசுரரைக் கொன்று தொலைப் போனோ, மேலே உள்ள தேவர்களையும் அழிப்பேனோ, கடல் துழந்த உலகம் முழுவதையும் நடுங்கச் செய்வேனோ!

9623. “நிலையான உயிர்க் கூட்டத்தை அழித்திடுவேனோ, அளவில்லாது உள்ள அண்டங்களைத் தகர்த்திடுவேனோ, உங்கள் தூய திருவடிகளைத் தலைமீது கொண்டு பணிக்கும் எந்தப் பணி ஒன்று ஆயினும், இடும் கட்டளையைச் செய்து முடிப்பேன். இங்கு எப் பணியின் பொருட்டு என்னைத் தந்தருளியது?” என வினவினார்.

9624. என்று இப்படி வினவிய வீரபத்திரரைப் பார்த்துச் சிவபெருமான், “தக்கன் என்பவன் என்னை விலக்கி விட்டு வேள்வி செய்கிறான். அவன் வேள்வி செய்யும் இடத்துக்குப் போய் நமக்குரிய அவியைக் கேட்பாயாக! அத்தியவன் நல்லபடி தந்தானே என்றால், நீ இந்த இடத்துக்கு மீண்டு வா!

9625. “அவன் நமக்குரிய அவியைத் தாராது போனால் அவனது தலையைத் துண்டித்து, விருப்புடன் அவனிடம் சேர்ந்தாரையும் வதைத்து, அவன் செய்யும் வேள்வியையும் அழி! அப்போது யாம் அங்கு வருவோம்! நீ முதலில் அங்குச் செல்!” என்று கட்டளையிட்டார் வள்ளலான சிவபெருமான்.

192 □ கந்தபுராணம்

- 9626 அந்த வேலையில் பத்திரை தன்னொடும் அடலின்
முந்து வீரனவ் விருவர்தம் பதங்களின் முறையால்
சிந்தை அன்புடன் வணங்கியே விடைகொண்டு
சிவனை
நிந்தை செய்தவன் வேள்வியை அழித்திட
நினைந்தான்.
- 9627 உன்னி மற்றவண் நீங்கியே ஆற்றவும் உருத்துத்
தன்னு யிர்ப்பினால் அளவையில் கணங்களைத்
தந்து
துன்னு கின்றமெய் வியர்ப்பினால் சிலவரைத்
தொகுத்து
வன்னி போல்மயிர்க் கால்தொறும் சிலவரை
வகுத்தான்.
- 9628 மொழியி னில்பல பூதரை அளித்தனன் முளரி
விழியி னிற்பல பூதரை அளித்தனன் வேணி
யுழியி னிற்பல பூதரை அளித்தனன் உந்திச்
சுழியி னிற்பல பூதரை அளித்தனன் தூயோன்.
- 9629 தோளில் எண்ணிலா வீரரை அளித்தனன்
சுவையின்
கோளில் எண்ணிலா வீரரை அளித்தனன்
குளிர் பொன்
றாளில் எண்ணிலா வீரரை அளித்தனன் தடக்கை
வாளில் எண்ணிலா வீரரை அளித்தனன்
வலியோன்.
- 9630 கையி னில்சில பூதரை அளித்தனன் களத்தில்
வெய்ய மார்பினிற் கன்னத்திற் சிலவரை விதித்தான்
ஐய தோர்முழந் தாள்தனிற் சிலவரை அளித்தான்
குய்ய மீதினில் ஊருவிற் சிலவரைக் கொடுத்தான்.

9626. அப்போது பத்திர காளியுடன் வலிமை மிக்க வீரபத்திரக் கடவுள், அந்த இருவரான அன்னையையும் தந்தையையும் முறைப்படி உள்ளத்து அன்புடன் வணங்கி, விடைபெற்றுக் கொண்டு, சிவபெருமானை நிந்தனை செய்த வனான தக்கனின் வேள்வியை அழிக்க நினைத்தார்.

9627. அங்ஙனம் வேள்வியை அழிக்க எண்ணி, அந்த இடத்தினின்றும் நீங்கி, மிகவும் சினந்து தம் பெருமூச்சால் அளவற்ற பூதகணங்களை உண்டாக்கி, திருமேனியினது வியர்வையால் சில பூதர்களையும், தீப்போலும் மயிர்த்துளை தோறும் பூதர்களையும் உருவாக்கினார்.

9628. தூயவரான வீரபத்திரர் தாம் சினந்து சொல்லும் சொற்களில் பல பூதர்கள் உண்டாகச் செய்தார்; தம் தீக் கண்களினின்று பல பூதர்களை உண்டாக்கினார்; சடையிலிருந்து பல பூதர்களைப் படைத்தார்; கொப்பூழினின்று பல பூதர்களை உண்டாகச் செய்தார்.

9629. வன்மை மிக்க வீரபத்திரக் கடவுள் தம் தோள்களினின்று எண் இல்லாத வீரர்களை உண்டாக்கினார்; சுவையுடைய நாக்குகளினின்று எண் இல்லாத வீரர்களை உண்டாக்கினார்; குளிர்ந்த பொன் திருவடிகளிலிருந்து எண் இல்லாத வீரர்களை உண்டாக்கினார்; விசாலமான திருக்கைகளில் உள்ள ஆயுதங்களினின்று அளவற்ற வீரர்களை உண்டாக்கினார்.

9630. திருக்கைகளில் சில பூதர்களை உண்டாக்கினார்; சில பூதர்களைக் கழுத்திலும் விரும்பப்படுகின்ற மார்பிலும் செவிகளிலும் உண்டாக்கினார்! அழகிய ஒப்பற்ற முழந்தாள்களில் சில பூதர்களை உண்டாக்கினார்; குய்யத்திலும் தொடைகளிலும் சில பூதர்களை உண்டாக்கினார்.

194 □ கந்தபுராணம்

- 9631 இன்ன தன்மையில் வீரபத் திரனெனும் இறைவன்
தன்னை நேர்வரும் எண்ணிலா வீரரைத் தந்து
துன்னு கின்றுழிப் பத்திரை என்பதோர் துணைவ்
அன்ன பண்பினில் காளிகள் தொகையினை
அளித்தாள்.
- 9632 வீர பத்திர உருத்திரன் வேறுவே றளித்த
சார தர்க்குளங் கோர்சிலர் நீனிறந் தழைப்போர்
கோர பத்திரம் மணிக்கலன் மின்னுவில் குலவக்
காரெ னப்பொலிந் னுருமெனக் கழறுகின் றனரால்.
- 9633 அக்கு மாலையும் மணிகளும் உடுக்கள்போல் அவிரப்
பக்க வாணிலா எயிறுகள் பிறையெனப் பயில
மிக்கு நீடிய வடிவின ராகியே மேலாம்
செக்கர் வானெனச் சேர்ந்தெழு பூதர்கள் சிலரே.
- 9634 அண்ட ரைத்தொலை வித்திடும் வீரனை
அடைந்தோர்
பிண்ட முற்றும்வான் நிறத்தினர் பூதரில்
பெரியோர்
பண்டி ரைத்தொரு முனிமகன் பின்றொடர்
பாலின்
தெவடி ரைக்கடற் றொகையெனக் கிளர்ந்தனர்
சிலரே.
- 9635 வெம்பொன் மேனியர் அணுகுறின் அவர்தமை
விரைவில்
பைம்பொன் வேனியர் ஆக்குமத் திருநிழல் பரப்பி
அம்பொன் மார்புடை முகுந்தனில் வடிவுடை
யவராய்ச்
செம்பொன் மால்வரை நிரைஎனத் தோன்றினர்
சிலரே.

9631. இவ்வாறு வீரபத்திரக் கடவுள் என்ற இறைவன் தம்மைப் போன்ற எண் இல்லாத வீரர்களைப் படைத்து நிற்கும் சமயத்தில் பத்திர காளி என்ற ஒப்பில்லாத தேவியும் வீரபத்திரக் கடவுள் வீரர்களை உண்டாக்கியதைப் போலக் காளிகளின் கூட்டத்தை உண்டாக்கினார்.

9632. வீரபத்திரர் வெவ்வேறாக உண்டாக்கிய பூதர்களுக்குள் அங்கு ஒரு சிலர் நீல நிறம் பொருந்தப் பெற்று, அச்சம் தரும் உடைவாளும் மணியணிகளும் மின்னல் போல் ஒளி வீச, மேகங்கள் போலப் பொலிந்து தோன்றி இடியை, போல் இடித்துரைக்கின்றவர்.

9633. எலும்பு மாலைகளும் மணிகளும் விண்மீன்கள் போல் ஒளிரக் கடைவாய்ப் பக்கங்களில் உள்ள ஒளி பொருந்திய நிலவு வீசும் வக்கிர தந்தங்கள் இளம்பிறை போலப் பொருந்த, மிக்குயர்ந்த உருவம் கொண்டவராய் உயர்ந்த செவ்வானம் போலச் சிவந்து தோன்றும் பூதர் சிலர்.

9634. தேவர்களை அழிக்கும் வீரபத்திரரைத் தொடர்ந்தவர்களான உடல் முழுதும் வெண் நிறத்தவர்களாகிய பூதர்களுக்குள்ளே உயர்ந்தவரான சிலர், முன்னொரு காலத்தில் ஆரவாரித்துக் கொண்டு, வியாக்கிரபாத முனிவரின் மகனான உபமந்யு முனிவரைப் பின் தொடர்ந்த பாற்கடலின் அலைக் கூட்டம் போல் குதுகலித்தனர்.

9635. இரும்பால் ஆன மேனியுடையவர் தம்மை நெருங்கினால், அந்த இரும்பு மேனியரை விரைவாகப் பசும் பொன் மேனியர்களாக ஆக்கும், அந்தத் திருநிழலான பொன் ஒளியைப் பரப்பி, அதனால், அழகிய பொன்னான இலக்குமியை மார்பில் கொண்ட திருமால் போன்ற வடிவம் கொண்டவராய், செம்பொன் மலை வாசையைப் போலத் தோன்றினர் சிலர்.

196 □ கந்தபுராணம்

963 : மேய வான்பசப் பூர்தரு மேனிய ராகிக்
 காய மித்துணை எனப்படாக் கணக்கின ராகி
 மாயர் கண்டுயில் சேக்கையைத் தங்கணை வகுத்துச்
 சேய தொன்மரத் தொகையெனக் கெழீஇயினர்
 சிலரே.

வேறு

9637 அங்க வர்க்குள் அடல்விடை ஆனனம்
 தங்கி நின்று தயங்கினர் ஓர்சிலர்
 பொங்கு சிற்றப் பொருதிறல் வாலுனைச்
 சிங்க மாமுக மாய்த்தெழித் தார் சிலர்.

9638 புழைகொள் கையுடைப் போர்வலி யாளியின்
 முழைகொள் மாமுக மாகி மொய்த் தார்சிலர்
 வழுவை யானனம் மன்னினர் ஓர்சிலர்
 உழுவை யின்முக மாகியுற் றார்சிலர்.

9639 அலைமு சுப்பரி ஆனனம் எய்தியே
 கொலைமுக கத்துக் குழீஇயினர் ஓர்சிலர்
 மலைமு கத்து மரைகளி றெண்குடன்
 கலைமு கத்துக் கவினடைந் தார்சிலர்.

9640 இனையர் தங்குமு எண்ணில அன்னர்கைப்
 புனைய நின்ற பொருபடை எண்ணில
 வினைகொள் வன்மையும் வீரமும் இற்றென
 நினைவ தற்கரி தெங்ஙன் நிகழ்த்துகேன்.

9636. சிலர் வானத்தில் பொருந்திய பசலை நிறம் பரவுகின்ற உடலைக் கொண்டவராகவும், உடல் இவ்வளவு என்று கணக்கிட்டு அறியப்படாத விகாரமான அளவை உடையவராகவும், அளவற்ற திருமால்கள் அறிதூயில் கொள்கின்ற படுக்கைகளான எண் இல்லாத இலைகளைத் தம்மிடம் தரித்துக் கொண்டு உயர்ந்து விளங்கும் ஆலமரக் கூட்டம் போலவும் விளங்கினர்.

9637. அந்தப் பூதர்களுக்குள் சிலர் வன்மையுடைய காளை முகம் உடையவராக விளங்கினர். சில பூதர்கள் பொங்கும் சினத்தையும் பேராற்றலையும் மிக்க பிடரி மயிரையுடைய சிங்கத்தின் முகம் கொண்டவராய் ஆரவாரம் செய்தனர்.

9638. அவர்களுள், சிலர், துளை பொருந்திய கையையுடைய போர் வன்மை கொண்ட யாளியின் குகை போன்ற வாய் அமைந்த பெரிய முகத்தை உடையவராக விளங்கினர். சிலர் யானை முகம் உடையவராக விளங்கினர். மற்றும் ஒரு சிலர் புலியின் முகம் உடையவராக விளங்கினர்.

9639. ஒரு சிலர், கடலில் உள்ள வடவை என்னும் குதிரையின் முகம் கொண்டவராய்க் கொலை மேற்கொண்டு கூடினர். மற்றும் சிலர் மலையில் வாழும் இயல்புடைய மரை, ஆண்பன்றி, கரடி, மான் என்னும் இவற்றின் முக அழகைக் கொண்டவராக விளங்கினர்.

9640. இத்தகைய கூட்டங்கள் எண் இல்லாதவை. அவர்களின் கைகளில், அவற்றை அழகு செய்யப் பொருந்தி நின்ற ஆயுதங்கள் எண் இல்லாதவை. அவர்களின் வினை வலிமையும் போர் வீரமும் இத்தகையவை என்று நினைக்க அரியவை. அவ்வாறு நினைக்க அரிய அவற்றை நான் எவ்வாறு சொல்வேன்?

198 □ கந்தபுராணம்

- 9641 கையில் எண்ணில் படையினர் காய்கனல்
செய்ய பூணினர் தீக்கலும் கண்ணினர்
வெய்ய சொல்லர் வெருவரு மேனியர்
வையம் யாவும் மடுக்குறும் வாயினார்.
- 9642 கட்டு செஞ்சடைக் கற்றையர் காய்ந்தெழு
நெட்டழற்கு நிகர்வரு நாவினர்
வட்டி மாலைகள் மானும் எயிற்றினர்
தொட்ட மூவிலைச் சூலம் துளக்குவார்.
- 9643 துண்ட மீது சொரிதரும் தீயினர்
அண்ட கூடம் அலைத்திடுங் கையினர்
சண்ட மாருதந் தாழ்க்குஞ் செலவினர்
உண்டு போரென் றுளந்தளிர்ப் பெய்துவார்.
- 9644 மடித்த வாயினர் வானவர் என்பினால்
தொடுத்த கண்ணி துயல்வரு மார்பினர்
தடித்த தோளார் தனித்தழல் என்னிலும்
பிடித்து நுங்கும் பெரும்பசி மிக்குளார்.
- 9645 நச்சில் தீயவர் நானில மங்கையும்
அச்சுற் றெஞ்ச அடிகள் பெயர்த்துளார்
கச்சைத் தோல்மிசை கட்டிய தட்டியர்
உச்சிட் டம்மென்று உலகினை உண்டிலார்.

9641. அவர்கள் கையில் எண் இல்லாத ஆயுதங்களை உடையவர்கள். இருளை போக்குகின்ற தீயைப் போன்ற அணிகளைப் பூண்டவர்கள். தீயைக் கக்கும் கண்களை உடையவர்கள். கொடிய சொற்களைப் பேசுபவர்கள். அச்சம் தரும் மேனியை உடையவர்கள். உலகங்கள் யாவற்றையும் விழுங்கும் பெரிய வாயை உடையவர்கள்.

9642. அவர்கள் கட்டப்பட்ட செஞ்சடைத் தொகுதி கொண்டவர்கள். காய்ந்து எழுகின்ற அக்கினிக்கு ஒத்த நாவுடையவர்கள். பல கறை மாலைகளைப் போன்ற பல் வரிசையை யுடையவர்கள். பகைவரின் உடலைத் தோண்டிய இலை வடிவான மூன்று தலைச் சூலங்களை அசைப்பவர்கள்.

9643. அவர்கள் மூக்கின் நாசியில் ஒளிரும் அக்கினியை உடையவர்கள். அண்ட முகட்டைத் துழாவும் கைகளை உடையவர்கள். பெருங்காற்றும் தோற்றுப் போகின்ற நடையுடையவர்கள். போர் உண்டாயிற்று என்று உள்ளம் மகிழ்பவர்கள்.

9644. அவர்கள் உதடுகளைச் சினத்தால் மடித்த வாயை உடையவர்கள். தேவர்களின் எலும்புகளால் கட்டப்பட்ட மாலைகள் அசையும் மார்பைக் கொண்டவர்கள். பெருத்த தோள்களை உடையவர்கள், ஒப்பில்லாத ஊழித் தீயாயினும் அதையும் பிடித்து உண்ணும் பெரும்பசி மிக்கவர்கள்.

9645. அவர்கள் வீடத்தைவிட கொடியவர்கள். பூமடந்தையும் இளைக்கக் கால்கள் எடுத்து வைப்பவர்கள். அரைக்கச்சின் மீது கட்டப்பட்ட தோலால் ஆன அரைச் சல்லடத்தை உடையவர்கள். இந்த வலகத்தைத் திருமாலின் எச்சில் என்று எண்ணி உண்ணாதவர். (தட்டி - இடுப்பில் கட்டும் ஒரு வகை உடை)

9646 சூழி யானை துவன்றிய மால்வரைப்
பாழி யாகப் படர்செவி வாயினர்
ஊழி மாருதம் உட்கும் உயிர்ப்பினர்
ஆழி யாக அகன்ற அகட்

9647 ஆழ்ந்த சூர்ப்பகங் கண்ணர் அடித்துணை
தாழ்ந்த கையர் தடக்குறும் தாளினர்
வீழ்ந்து மிக்க வியன் அதரத்தினர்
சூழ்ந்த பூதத் தொகையினர் யாவரும்.

வேறு

9648 அத்தகை நின்றிட அண்ண லுடன்சேர்
பத்திர காளி பயந்திடு கின்ற
கத்து கடல்புரை காளிகள் தம்மை
இத்துணை யேயென எண்ணரி தாமால்.

9649 அந்தமில் பல்படை அங்கையில் ஏந்தி
உந்திய தும்பைகள் உச்சி மிலைச்சிச்
சுந்தர மெய்திய தோற்றம தாகி
விந்தை எனச்சிலர் மேவினர் அன்றே!

9650 தோளின் மிசைத்திரி சூலம் இலங்கக்
தோளில் உயிர்ப்பலி கொள்கலன் ஏந்தித்
தாளிடை நூபுர சாலமி லங்கக்
காளிகள் போல்கிலர் காட்சி மலிந்தார்.

9646. அவர்கள் முகபடாம் பொருந்திய யானைகள் நெருங்கியுள்ள பெரிய மலையின் குகை போன்ற அகன்ற செவித் துளையை உடையவர்கள். ஊழிக்காற்றும் அஞ்சும் பெருமூச்சு விடுபவர்கள். (சூழி- யானையின் முகபடாம்)

9647. அவர்கள் உள்ளே சூழ்ந்த அச்சம் தருகின்ற பசிய கண்களை உடையவர்கள். கால் அடி வரையில் நீண்டுள்ள கைகளை உடையவர்கள். ஒன்றுடன் ஒன்று தெற்றும் கால்களை உடையவர்கள். வீழ்ந்து தொங்கும் உதடுகளை உடையவர்கள். இத்தகையவர்கள் எல்லாரும் வீரபத்திர உருத்திரரைச் சார்ந்த பூதகணத்தவர்கள்.

9648. மேற்கூறியவாறு பூதங்களின் இயல்பு விளங்க, வீரபத்திரருடன் கூடிய பத்திரகாளியன்னை உண்டாக்கிய முழுங்கும் கடல் போன்ற காளிகளின் தொகையை இவ்வளவு என்று கணக்கிடுதல் அரிதாகும்.

9649. அளவற்ற பலவகை ஆயுதங்களை அழகான கைகளில் சுமந்து, உயர்ந்த தும்பை மாலைகளை முடியில் அணிந்து, அழகுடைய தோற்றத்தை உடையவராய்த் துர்க்கையைப் போலச் சிலர் வந்தார்கள்.

9650. தோளின் மேல் திரிகுலம் விளங்க, கொள்ளுதல் முற்றுப் பெறாத உயிர்ப்பலி கொள்கின்ற கபாலங்களை எடுத்து, கால்களில் சிலம்புகள் விளங்க, ஒருவகைக் காளிகள் போன்று சிலர் காட்சியளித்தனர்.

102 □ கந்தபுராணம்

9651 வாகினி எங்குள வென்றிட மல்கு
மோகினி போல்சிலர் மொய்த்தனர் மாயச்
சாகினி போல்சிலர் சார்ந்தனர் அல்லா
யோகினி போல்சிலர் உற்றனர் அம்மா.

9652 அயிருற அண்டம் அனைத்தையும் எற்றா
உயிரவி நுங்கிய உன்னி யெழுந்தே
செயிரவி யாது தெழித்திடு தொன்னாள்
வயிரவி போல்சிலர் மன்னினர் மாதோ.

9653 நீடலை மாலை நிலத்திடை தோய
ஆடுறு பாந்தள் அணிக்கலன் மின்ன
ஈடுறு வானுரும் ஏறென ஆர்த்தே
மோடிக ளாமென மொய்த்தனர் சில்லோர்.

9654 இவ்வகை மாதர்கள் யாவரும் வெவ்வேறு
ஐவகை மேனிய ராய்வத னங்கள்
கைவகை எண்ணில ராய்க்கவின் மாட்சிச்
செவ்விய ராய்ச்செரு மேற்கிளர் கின்றார்.

வேறு

9655 கணிந்திகழ் அனைய பூதர் காரிகை மார்கள் யாரும்
அணங்குறு காளி தன்னோ டாண்டகை வீரன்
தாளில்
பணிந்தனர் பரசி அன்னார் பாங்கரில் விரவிச்
சூழ்ந்து
துணங்கைகொடு ஆடிப் பாடித் துள்ளியே போத
லுற்றார்.

9651. இனி அழகு எங்கே உள்ளன என்னுமாறு அழகுகள் எல்லாம் நிறைகின்ற மோகினி போல நெருங்கினர். மாயமுடைய சாகினி போல் சிலர் தோற்ற மளித்தனர். மற்றவர் யோகினிபோல விளங்கினர். (மோகினி, சாகினி, யோகினி, தெய்வ மகளிர்; இவர்களுள் சாகினி யோகினி என்பவர் உமையம்மையாரின் தோழியர்)

9652. அண்டம் முழுவதையும் நுட்பமான மணலாக ஆகுமாறு, உயிர்கள் என்னும் அவிப் பாகத்தை உண்ணும் பொருட்டாக எண்ணி எழுந்து, சினம் அடங்காமல் ஊழிக் காலத்தில் ஆரவாரம் செய்யும் வைரவியைப் போலச் சிலர் விளங்கினர். (வைரவரின் மனைவி வைரவி)

9653. கழுத்திலே அணிந்த நீண்ட தலை மாலைகள் தரையில் பொருந்த, ஆடும் பாம்புகளான அணிகள் ஒளிர, வன்மையுடைய இடியேறு போல ஆரவாரம் செய்து கொண்டு மோடிகள் போலச் சிலர் தோன்றினர் (மோடி—துர்க்கை)

9654. இத்தகைய காளிகளான மங்கையர் எல்லாரும் வெவ்வேறான ஐந்து நிறம் கொண்ட மேனியையுடைய வராய், முகங்களும் கைகளும் எண் இல்லாதவராய், அழகு சிறப்பும் பருவத்தினராய், போர் விரும்பிக் கிளர்ச்சியுற்று விளங்கினர்.

(கவின்-அழகு)

9655. கூட்டமாய் விளங்கும் அத்தகைய பூதர்களும் காளிகளுமான எல்லாரும், தெய்வத் தன்மை கொண்ட பத்திரகாளியையும் ஆண்தகையான வீரபத்திரரையும், அடிகளில் வணங்கித் துதித்து, அவர் பக்கங்களில் நெருங்கிச் சூழ்ந்து, இரண்டு கைகளையும் மடக்கி மடித்து ஆடிப்பாடித் துள்ளியவாறு செல்லலானார்கள்.

204 □ கந்தபுராணம்

9656 ஈட்டமிக் கெழுந்து செல்லும் இன்னதோர் பூதர்
தம்மில்
மோட்டிகல் பானு கம்பன் முதலிய கணங்கள்
முத்தி
வீட்டுடைத் தலைவ னான வீரபத் திரன்முன்
னாகி
ஈட்டுடைப் பல்லி யங்கள் யாவையும் இயம்பிச்
சென்றார்.

9657 கொண்டபே ராற்ற லோடுங் குலவிய வீரன்
தன்பால்
அண்டமேல் உரிஞ்சப் பல்வே றணிப்பெருங்
கவிகை கொண்டும்
விண்டுலாம் கவரி யீட்டம் வீசியுஞ் சேற
லுற்றார்
தண்டனே பினாகி சிங்கன் ஆதியாம் தறுகட்
பூதர்.

9658 பாசிழை மகளிர் சில்லோர் பத்திரை பாங்க
ராகித்
தேசடைக் கவிகை ஈட்டம் திருநீழல் பரப்ப ஏந்தி
மாசறு கவரி வட்டம் வரம்பில இரட்டிப் பல்வே
றாசிகள் புகன்று செம்பொன் அணிமலர் சிதறிப்
போந்தார்.

9659 படர்ந்திடு புணரி போலப் பார்முழு தீண்டித்
தானை
அடங்கலும் ஆர்க்கும் ஒதை அகிலமும் செறிய
விண்ணும்
உடைந்தல் வண்டங் கொல்லோ உதுகொலோ
இதுவோ என்னா
மிடைந்தபல் லண்டத் தோரும் விதிப்பொடும்
விளம்பல் உற்றார்.

9656. கூட்டம் மிக்கு எழுந்து செல்கின்ற இத்தகையவர்களுள், பெருமை பொருந்திய வன்மை கொண்ட பானுகம்பர் முதலான பூத கணத்தவர், முத்தியான வீட்டை உடைய தலைவரான வீரபத்திரரின் முன்பு, பெருமையுடைய பல வாத்தியங்களை வாசித்துக் கொண்டு சென்றனர்.

9657. தம்மிடம் பொருந்திய பேராற்றலோடும் கூடிவிளங்கிய வீரமுடைய வீரபத்திரர்க்குப் பக்கத்தில் அண்டத்தின் மீது உறிஞ்சும்படி பல வேறு அழகிய குடைகளைத் தாங்கியும், விரிந்து அசையும் சாமரங்களை வீசியும், 'தண்டன்,' 'பினாகி', 'சிங்கன்' முதலான அஞ்சாமையுடைய பூதர்கள் செல்லலானார்கள்.

9658. பசுமையான அணிகளை அணிந்த சில மகளிர் பத்திர காளிக்குப் பக்கத்தில் ஒளியுடைய குடைகளை நிழல் பரப்புமாறு தாங்கி, குற்றம் இல்லாத எண்ணற்ற சாமரங்களை வீசி, பலவகையான வாழ்த்துச் சொற்களைச் சொல்லி, செம்பொன்னால் ஆன மலர்களைத் தூவியபடி சென்றனர்.

9659. படைகள் முழுவதும், இடம் விட்டுப் பெயர்ந்து செல்கின்ற கடல் போலப் பூமி முழுவதிலும் செறிந்து, ஆரவாரிக்கும் ஆரவாரம் எங்கும் செறிந்து அதனால் மண்ணுலகமே அன்றி விண்ணுலகமும் உடைந்தது. நெருங்கிய பல அண்டத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவரும், 'உடைந்து அந்த அண்டமோ, இந்த அண்டமோ, உந்த அண்டமோ!' என்று நடுக்கத்துடன் உரைக்கலாயினர்.

206 □ கந்திபுராணம்

- 9660 பூழிகள் எழுந்த அம்மா புவிஎலாம் பரவித் தொல்பேர்
ஆழியும் அடைத்து வான்புக் கச்சுதன் பதங்கா ரேகி
ஊழியின் முதல்வ னார்க்கும் ஒலியினால் உடைந்த அண்டப்
பாழிக் டொறுமுற் றெல்லாப் புதனமும் பரந்த அன்றே.
- 9661 அங்கெழு பூழி தன்னால் அவர்விழி கலுமும் தீயால்
செங்கையிற் படைகள் தேய்ப்ப சிதறிய கனலால் வையம்
எங்கணும் எரிகள் துன்னி இரும்புகைப் படலம் ஈண்டிக்
கங்குலும் பகலுங் காணாக் கடைப்பகல் போன்ற தன்றே.
- 9662 இப்பெருந் தாணை சூழ எம்பிரான் எழுந்து சிற்றத்
துப்புடன் ஏகித் தக்கன் தொல்மகம் புரியும் சாலை
வைப்பினை அணுகித் தன்பால் வருபடைத் தலைவர்க் கொன்று
செப்பினன் என்ப மன்னோ சேணுரு மேறு நாண.
- 9663 பற்றவர் புரமுன்று அட்ட பரமனை இகழ்ந்து நீக்கிச்
சிற்றினம் பொருளென் றுன்னிச் சிறுவிதி என்னுந் தியோன்
இற்றிடு நெறியால் வேள்வி இயற்றும்இச் சாலை வாயில்
சுற்றொடு சேமஞ் செய்து துயக்கறக் காத்தி ரென்றான்.

9660 எழுந்த தூசிகள் பூமி எங்கும் பரவிப் பழைய பெரிய கடலையும் மூடி, வானத்தில் புகுந்து, திருமாலின் வைகுந்தம் வரை போய், ஊழி முதல்வரான சங்கார முதல்வர் செய்யும் ஆரவாரத்தால் உடைந்த அண்டத்தின் பிளப்புகள் தோறும் பொருந்தி எல்லா உலகங்களிலும் பரவின.

9661. உலகம் முழுவதும், அங்கே எழுந்த தூசியாலும் அவர்களின் விழிகள் கக்கும் தீயாலும், சிவந்த கைகளில் பொருந்திய ஆயுதங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று தேய்த்தலால் சிதறிய தீப் பொறிகளாலும் அக்கினிகள் செறிந்த கரிய புதைப்படலங்கள் செறிந்து, இரவும் பகலும் வேற்றுமை காண முடியாத ஊழிக்காலம் போல விளங்கியது.

9662. இத்தகைய படை சுற்றி வர, எம்பெருமானான வீரபத்திரர் எழுந்து சிதைத்துடன் போய்த் தக்கன் வேள்வி செய்யும் பழைய இடத்துக்குச் சென்று, வானத்தில் தோன்றும் இடியும் அஞ்சுமாறு தம் பக்கத்தில் வரும் படைத் தலைவர்க்கு ஒன்றைச் சொன்னார்.

9663. “பகைவரின் திரிபுரங்களை எரித்த சிவபெருமானை இகழ்ந்து விலக்கிச் சிற்றினங்களை உறுதி என்று எண்ணி, தக்கன் என்ற தீயவன், தான் அழிந்து போகும் வகையில் வேள்வியைச் செய்யும் இந்த வேள்வ்ச் சாலையின் வாயில்களையும், சுற்றுப் பக்கங்களையும் அரண் செய்து தளர்ச்சியில்லாது காவல் செய்யுங்கள்.”

208 □ கந்தபுராணம்

9664 என்றலும் தானை யோர்கள் எயில்புற முற்றும்
 நின்றனர் வாணி னூடு நெருங்கினர் வாய்தல்
 சென்றனர் கொடிய தக்கன் சேனையாய் எதிர்ந்
 கொன்றனர் அவருன் துய்த்துக் கூற்றனும் உட்க
 ஆர்த்தார்.

20. யாக சங்காரப் படலம்

9665 ஆர்த்தலும் இறைவி தன்னோடு ஆண்தகை வீரன்
 தார்த்தொகை தூங்கும் யாக சாலையுள் ஏக
 தீர்த்தனைத் தலைவி தன்னைத் திசைமுகன்
 பார்த்தனர் உளந்துண் ணென்று பதைபதைத்
 தச்சங் கொண்டார்.

9666 மடங்கலின் வரவு கண்ட மானினல் யோன்றும்
 அடங்கிய உருமே றுற்ற அரவினம் போன்று
 நடுங்கினர் ஆற்றல் சிந்தி நகையொரீஇ முகனும்
 ஒடுங்கினர் உயிர் லார்போல் இவைசில உரைக்க
 வுற்றார்.

9664. என்று இவ்வாறு பணிக்கவும், படையினர் மதில் பக்கம் முழுவதும் சூழ்ந்து வானத்திலும் நெருங்கிச் செறிந்து நின்றனர். அது மட்டுமன்று! அந்த வேள்விச் சாலையின் வாயில்தோறும் போய்க் கொடிய தக்கனின் படைகளாய்த் தம்மை எதிர்த்தவரைக் கொன்றனர்; அவர்களின் ஊனைத் தின்று எமனும் அஞ்சமாறு ஆரவாரம் செய்தனர்.

20. யாக சங்காரப் படலம்

9665. பூதப் படையினர் இவ்வாறு ஆரவாரம் செய்யவும், அப்போது, இறைவியான பத்திரகாளியுடன் ஆண்தகையான வீரபத்திரர், மணம் கமழும் மலர் மாலைகள் தொங்கவிடப்பட்டுள்ள வேள்விச் சாலைக்குள் சென்றார். தூயவரான வீரபத்திரக் கடவுளையும் காளிதேவியையும், நான்முகன் முதலியவர் பார்த்துத் துண் என்று உள்ளம் நடுக்கம் கொண்டு அச்சம் அடைந்தனர்.

9666. ஆண் சிங்கத்தின் வரவைக் கண்ட மான் கூட்டத்தைப்போலவும், வனத்தின்பொருந்தும்இடியேறுண்டபாம்புகள் போலவும், உடல் நடுக்கம் அடைந்து, வன்மை இழந்து, மகிழ்வு நீங்கி, முகமும் வாட்டம் அடைந்து, உயிர் இல்லாதவர்போல ஓடுங்கித் தமக்குள் பின்வருமாறு பேசத் தொடங்கினார்,

210 □ கந்தபுராணம்

- 9 67 ஈசனும் உமையு மேவந் தெய்தினர் என்பார்
அன்னார்
காய்சினம் உதவ வந்த காட்சியர் காணும் என்பார்
பேசரிது அந்தோ பெரிதிவர் சீற்றம் என்பார்
நாசம்வந் திட்ட தின்றே நம்முயிர்க் கெல்லாம்
என்பார்.
- 9668 தக்கனாக் கீறும் இன்றே சார்ந்தது போலும்
என்பார்
மிக்கதோர் விதியை யாரே விலக்கவல் லார்கள்
என்பார்
முக்கணைம் பெருமான் தன்னை முனிந்திகழ் கின்ற
நீரார்
அக்கண முடிவர் என்றற்கு ஐயமும் உண்டோ
என்பார்.
- 9669 விமலனை இகழு கின்றான் வேள்வியோன்
புரிந்தான் என்பார்
நமையெலாம் பொருளென் றுன்னி நடத்தினன்
காணும் என்பார்
இமையவர் குழுவுக் கெல்லாம் இறுதி இன்றாமோ
என்பார்
உமையவள் பொருட்டால் அன்றோ உற்றதிங்
கிதெலாம் என்பார்.
- 9670 ஈடுறு பூதர் யாரும் எங்கணும் வளைந்தார் என்பார்
ஓடவும் அரிதிங் கென்பார் ஒளித்திடற் சிடமே
தென்பார்
வீடினங் காணும் என்பார் மேவினிச் செயலென்
னென்பார்
பாடுகுழ் அங்கி நாப்பண் பட்டபல் களிற்
போன்றார்.

9667. சிலர், “சிவபெருமானும் உமையம்மையாரும் இந்தக் கோலத்துடனே இங்கு வந்தனர்” என்று உரைப்பர். வேறு சிலர், “இவர்கள் அவ்விருவரின் பெருஞ்சினம் உண்டாக்க உண்டாகிய தோற்றத்தினர்! இதை உற்றுப் பார்த்து அறியுங்கள்!” என்று கூறுவர். மற்று சிலர், “இவர்களின் சினம் மிகவும் பெரிது; ஐயகோ, ஐயகோ, அந்தச் சினம் பேசுவதற்கரியது!” என்று உரைப்பர். வேறு சிலர், “நம் உயிர்க்கு எல்லாம் அழிவு வந்து விட்டது இப்போதே!” என்று உரைப்பர்.

9668. “தக்கனுக்கு இன்று இறுதி வந்தது போலும்!” எனச் சிலர் உரைப்பர். “எவற்றினும் மேம்பட்டு விளங்கும் ஒப்பற்ற விதியை யார் தாம் விலக்கவல்லவர்?” என்று சிலர் உரைப்பர். “மூன்று கண்ணினை உடையவரான சிவபெருமானைச் சினந்து இகழும் பண்பையுடையவர், முனிந்து இகழ்ந்த அப்போதே அழிவர் என்பதற்கு ஐயமும் உண்டோ?” என்று சிலர் சொல்வர்.

9669. “சிவபெருமானை இகழும் இந்தத் தக்கன் வேள்வியை ஏன் செய்கின்றான்?” என்று சிலர் சொல்வர். “சிறியவரான நம்மையெல்லாம் ஒரு பொருளாக எண்ணி வேள்வியைச் செய்தானே!” என்று சிலர் உரைப்பர். “தேவர் கூட்டத்துக் கெல்லாம் இன்று இறுதி உண்டாகி விடுமோ?” என்று சிலர் மொழிவர். “இத்தீங்கெல்லாம் உமையம்மையாரை அவமதித்ததால் அன்றோ!” எனச் சிலர் கூறுவர்.

9670. “வன்மை மிக்க பூதர்கள் எல்லாரும் எவ்விடத்தும் குழ்ந்து கொண்டார்கள்” என்பர் சிலர். “ஒடுவதற்கும் இங்கு முடியாது” என்பர் சிலர்- “நாம் ஒளிந்து கொள்வதற்கு இடம் எங்குளது?” என்பர் சிலர். “நாம் எல்லாம் இன்று இறந்தோம்” என்பர் சிலர். இனிச் செய்யத்தக்க செயல் யாது?” என்பர் சிலர். “பக்கம் முழுவதும் குழ்ந்த நீயின் நடுவில் அகப்பட்டுக் கொண்ட பல யானைகள் போன்றவராய் அவர்கள் ஆயினர்.

212 □ கந்தபுராணம்

- 9671 அஞ்சினர் இனைய கூறி அமரர்கள் அரந்தை கூரச்
செஞ்சரண் அதனை நீங்காச் சிலபெரும் பூதர்
குழப்
பஞ்சுறழ் பதுமச் செந்தாள் பத்திரை யோடு
சென்று
வெஞ்சின வீரன் வெய்யோன் வேள்விசெய்
வதனைக் கண்டான்.
- 9672 இடித்தென நக்குப் பொங்கி எரிவிழித்து இகலி
ஆர்த்துப்
பிடித்தனன் வயக்கொம் போதை பிளந்தது
செம்பொன் மேரு
வெடித்தது மல்லல் ஞாலம் விண்டன அண்டம்
யாவும்
துடித்தன உயிர்கள் முற்றும் துளங்கினர் சுரர்க
ளெல்லாம்.
- 9673 எழுகின்ற ஓசை கேளா இடியுண்ட அரவின்
சோரா
விழுகின்றார் பதைக்கின் றார்வாய் வெருவுகின்
றார்கள் ஏங்கி
அழுகின்றார் ஓடு கின்றார் அழிந்ததோ வேள்வி
என்று
மொழிகின்றார் மீளு கின்றார் முனிவரும்
இமையோர் தாமும்.
- 9674 வானவர் பிறர்இவ் வாறு வருந்தினர் என்னின்
அங்கண்
ஏனையர் பட்ட தன்மை இயம்பரி தெவர்க்கும்
என்றால்
நானது புகல வற்றோ நளிர் புனல் வறந்த காலத்
தானதோ ருருமே றுற்ற அசுணமாத் தன்மை
பெற்றார்.

9671. தேவர்கள் இங்ஙனம் அஞ்சி உரைத்து வருந்த, தம் சிவந்த அடிகளை விட்டு நீங்காத சில பெரிய பூதத் தலைவர் குழு, பஞ்சு போன்ற மென்மையான செந்தாமரை மலர் அடிகளையுடைய பத்திரகாளி யம்மையாரோடு கொடிய சிணமுடைய வீரபத்திரர் போய்த் தீயவனான தக்கன் வேள்வி செய்வதைப் பார்த்தார்.

9672. வீரபத்திரர் இடி இடித்தாற் போல நகைத்து, சேறி, தீத் தோன்றப் பார்த்து, பகைத்து, ஆரவாரித்து, வெற்றிக் கொம்பை ஓசை எழுமாறு ஊதினார். அதனால் செம்பொன் மேருமலை பிளவுற்றது. வளப்பம் கொண்ட பூமி வெடித்தது. அண்டங்கள் எல்லாம் பிளந்தன. உயிர்கள் எல்லாம் துடித்தன. தேவர்கள் அனைவரும் நடுங்கினர்.

9673. அங்கிருந்த முனிவரும் தேவரும் வெற்றிக் கொம்பினின்றும் எழுகின்ற ஓசையைக் கேட்டு, இடியோசை கேட்ட பாம்பு போல் சோர்ந்து விழுகின்றார்கள்; நடுங்குகின்றார்கள்; வாய் புலம்புகின்றார்கள்; ஏங்கி அழுகின்றார்கள்; ஓடுகின்றார்கள்; “வேள்வி அழிந்து விட்டதோ!” என்று பேசுகின்றார்கள்; சற்றுத் தொலைவு போய்த் திரும்புகின்றார்கள்.

9674. தேவரும் முனிவரும் இவ்வாறு வருந்தின ராயின் அங்கு மற்றவர் அடைந்த தன்மை எவராலும்சொல் வதற்கு அரிதானால், அது என்னால் கூறுவதற்கு ஆமோ? குளிர்ந்த நீர் வற்றிய கோடைக் காலத்தில் உண்டான இடியோசை கேட்ட அசுணமாவின் இயல்பை அவர்கள் அடைந்தனர்.

- 9675 வேலையங் கதனின் மேலாம் வீரஞ் வீரன் ஏக
மாலயன் தானும் உட்க மகத்தின்முன் அடைந
லோடும்
சீலம தகன்ற கொள்கைச் சிறுவிதி அவற்கண்
டேங்கிச்
சாலவு நடுக்குற் றுள்ளந் தளர்ந்தனன் தலைமை
நீங்கி.
- 9676 சாரதர் வளைந்த வாறும் சாலைய துடைய
மாறும்
ஆருமங் குற்ற வானோர் அயர்வுறு மாறு
நோக்கிப்
பேரஞர் உழந்து தேறிப் பெருந்திற லாளன்
போல
வீரபத் திரனை நோக்கி விளம்பினன் இணையது
ஒன்றே.
- 9677 இங்குவந் தடைந்த தென்கொல் யாரைநீ என்ன
லோடும்
சங்கரன் தனது சேயான் தக்கநின் வேள்வி
தன்னின்
அங்கவற் குதவும் பாகம் அருளுதி அதற்கா
அந்தப்
புங்கவன் அருளி னாலே போந்தனன் ஈண்டை
யென்றான்.
- 9678 இத்திறம் வீரன் கூற இருந்தவத் தக்கன் உங்கள்
அத்தனுக் குலகம் வேள அதனிடை அவியின்
பாகம்
உய்த்திடா தென்ன அங்கண் உறைதரு மறைகள்
நான்கும்
சுத்தமார் குடிவை தானுந் துண்ணென எழுந்து
சொல்லும்.

9675. அச்சமயத்தில் அங்கே, நான்முகன் திருமால் ஆகியவரும் மனம் நடுங்க, மேன்மை பொருந்திய வீரருள் வீரரான வீரபத்திரர் வேள்விச்சாலைக்குள் சென்று வேள் வியின் எதிரில் அடைதலும், வேதநெறியற்ற மூடக் கொள் கையுடைய தக்கன், அந்த வீரபத்திரைக் கண்டு ஏங்கி மிகவும் நடுங்கித் தலைமைப் பண்பு நீங்கி மனம் தளர்ந் தான்.

9676. பூதப்படையினர் வேள்விச்சாலையைச் சூழ்ந்து கொண்ட தன்மையையும், வேள்விச்சாலை அழியும் தன் மையையும், அங்கிருந்த தேவர் அனைவரும் தளரும் தன்மை மையையும் தக்கன் பார்த்து. மிக்க துன்பத்துள் ஆழ்ந்து, பின் ஒருவாறு தெளிந்து, பேராற்றல் படைத்த வீரனைப் போல வீரபத்திரக் கடவுளைப் பார்த்து இத்தகையவற் றைச் சொன்னான்.

9677. “நீ யார்? இங்கு வந்த காரணம் யாது?” என்று தக்கன் வினவவும், “தக்கனே! நான் சிவபெருமானின் மகன். உன் வேள்வியில் அப் பெருமானுக்குத் தரும் அவிப் பாகத்தை அளிப்பாயாக! அதன் பொருட்டாக அந்த வுயர்ந் தவரான சிவபெருமானின் ஆணையினால் இங்கு வந்தேன்!” என்று வீரபத்திரர் சொன்னார்.

9678. இவ்வாறு வீரபத்திரர் சொல்ல, அறிவற்ற அந்தத் தக்கன், “உங்கள் சிவபெருமானுக்கு வேள்வியில் அவியை உலகம் இனித் தாராது!” என்று சொன்னான். அப் போது அவ்விடத்தில் உள்ள நான்கு மறைகளும் தூய்மை யான குடிவை எனப்படும் பிரணவமும் விரைந்து எழுந்து சொல்லலாயின.

216 □ கந்தபுராணம்

- 9679 ஈறிலா உயிர்கட் கெல்லாம் இறையவன் ஒருதா
 னாகும்
 மாறிலா அரனே அல்லால் மகத்தினுக்கு இறையா
 யுள்ளோன்
 வேறொர்வா எனனும் உண்டோ வேள்வியில்
 அவற்கு நல்கும்
 கூறுநீ பாணி யாது கொடுத்தியால் என்ற அன்றே.
- 9680 தேற்றமில் சிதட னாகும் சிறுவிதி கேட்ப இன்ன
 கூற்றினால் மறைகள் நான்குங் குடிவையும்
 ஒருங்கு கூடிச்
 சாற்றலும் அன்னாள் நல்காத் தலைமைகண்
 டிறைவன் தொல்சீர்
 போற்றியங் ககன்று தத்தம் புகலிடம் போய
 அன்றே.
- 9681 போதலுந் தக்கன் தன்னைப் பொலம்கழல் வீரன்
 பாரா
 வேதமும் பிறவுங் கூறும் விழுப்பொருள் கேட்டி
 அன்றே
 ஈதியெம் பெருமாற் குள்ள இன்னவி எனலும்
 கானில்
 பேதையொ டாடல் செய்யும். பித்தனுக் கியேன்
 என்றான்.
- 9682 ஆங்கது கேளா அண்ணல் அம்புய னாதி யாகிப்
 பங்குற விரவும் வானோர் பங்குமு அதனை
 நோக்கி
 நீங்கனும் இவன்பா லானீர் நிமலனுக்கு அவிநல்
 காமல்
 ஈங்கிவன் இசுழும் தன்மை இசைவுகொல்
 உமக்கும் என்றான்.

9679. “அழிவற்ற உயிர்களுக் கெல்லாம் பரமபதியான ஒரு தனி முதல்வராகும் ஒப்பில்லாத சிவனே அல்லாமல் வேள்விக்கு அதிபதி வேறு ஒரு கடவுளும் உண்டோ? ஆதலால் அந்தச் சிவபெருமானுக்கு வேள்வியில் அளிக்கும் அவியைக் காலம் தாழ்த்தாது, தக்கனே, நீ தருவாயாக!” என்று அங்கிருந்த வேதங்களும் பிரணவமும் அறிவுறுத்தின.

(குடிவை—பிரணவம்)

9680. அறிவுத் தெளிவற்ற மூடனான தக்கன் கேட்கும் வண்ணம், மேற் சொன்ன சொற்களால் நான்கு மறைகளும் பிரணவமும் ஒன்று கூடிச் சொல்லியும், அந்த மூடன் இணங்கி வாராத இயல்பைப் பார்த்து, இறைவன் புகழை எடுத்துச் சொல்லித் துதித்து, அங்கிருந்து நீங்கித் தத்தம் புகல் இடங்களுக்குச் சென்றன.

9681. அவ்வாறு வேதங்களும் பிரணவமும் சென்ற போது, தக்கனை, வீரக்கழல் அணிந்த வீரபத்திரர் பார்த்து, “வேதங்களும் பிறவும் புகழ்ந்து பேசும் மேன்மையான மெய்ப் பொருளை நீ கேட்டாயன்றோ? எம் பெருமானுக்கு உரிய அவியை இனித் தருவாயாக!” என்று மொழிந்தார். அவன், “சுடுகாட்டில் பேதையான ஒருத்தியுடன் கூத்தாடுகின்ற பித்தனுக்கு அவியைத் தரமாட்டேன்!” என்று இயம்பினான்.

9682. அங்கு அதைக் கேட்டு வீரபத்திரர், பிரமாமுதலியவராய்த் தக்கன் பக்கத்தில் மிக்குள்ள தேவரின் கூட்டத்தைப் பார்த்து, “சிவபெருமானின் பரத்துவம் உணர்ந்த நீங்களும் இவனுக்குச் சார்பாக உள்ளீர். இங்கு சிவபெருமானுக்கு அவியை அளிக்காமல் இகழ்கின்ற இயல்பு உங்களுக்கும் சம்மதம் போலும்!” என்று வினவினார்.

210 □ கந்தபுராணம்

- 9683 என்றலும் அனையர் தொல்லூழ் இசைவினால்
அதுகே ளார்போல்
ஒன்றுமங் குரையா ராகி ஊமரின் இருத்த
லோடும்
நின்றதோர் வீரன் வல்லே நெருப்பெழ விழித்துச்
சீறி
நன்றிவர் வன்மை என்னா நகையெய்று இலங்க
நக்கான்.
- 9684 கடித்தனன் எயிறு செந்தீக் கான்றனன் கனன்று
கையில்
பிடித்திடு மேரு வன்ன பெருந்திறல் கதையது
ஒன்றால்.
தடித்திடும் அகல மார்பத் தடவரை அகடு சாய
அடித்தனன் தக்கன் உள்ளம் வெருவர அரிமுன்
வீழ்ந்தான்.
- 9685 விட்டுமுன் வீழ்த லோடும் வீரருள் வீரத் தண்ணல்
மட்டுறு கமலப் போதில் வான்பெருந் தவிசில்
வைகும்
சிட்டனை நோக்கி அன்னான் சிரத்திடை உருமுற்
றென்னக்
குட்டினன் ஒருதன் கையால் மேல்வருங் குமர
னேபோல்.
- 9686 தாக்குத லோடும் ஐயன் சரணிடைப் பணிவான்
போல
மேக்குறு சென்னி சோர விரிஞ்சனும் வீழ
அன்னான்
வாக்குறு தேவி தன்னை மற்றவர் தம்மை வானால்
மூக்கொடு குயமும் கொய்தான் இறுதிநாள்
முதல்வன் போல்வான்

9683. என்று வீரபத்திரர் வினவவும், பழைய ஊழ் வினைத் தொடர்பால் அவர்கள், அப்பெருமான் வீரபத்திரர் கூறியதைக் கேட்டும் கேளாதவர் போல அங்கு ஒரு சொல்லையும் கூறாது ஊமையர் போல இருந்தனர். அவர்களின் நிலையை உற்றுப் பார்த்த வீரபத்திரர் விரைந்து தீ எழப் பார்த்துச் சினந்து, “இவர்களின் மனத்திட்பம் நன்று!” என்று ஒளி பொருந்திய பற்கள் வெளிப்பட நகைத்தார்.

9684. பற்களைக் கடித்துச் சிவந்த தீயை உமிழ்ந்து சுழன்று கையில் பிடித்திருக்கும் மேருமலையைப் போன்ற கதாயுதத்தினால், முதலில், திருமாலினது பெரிய அகன்ற மார்பான அகன்ற மலை போன்றவயிறு கிழியுமாறு தக்கன் உள்ளத்தில் அச்சம் உண்டாக அடித்தார். அதனால் திருமால் விழுந்து மயங்கினார்.

9685. முதலில் வீரபத்திரரால் திருமால் அடிபட்டு விழவும், வீரர்களுள் வீரரான அக்கடவுள் அதன் பின் தேன் பொருந்திய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனை நோக்கி, அவரது தலையில் இடிவிழுந்ததைப் போல, இனித் திருவவதாரம் செய்ய உள்ள முருகப்பெருமான் குட்டுவது போல ஒப்பில்லாத தம் திருக்கையாலே குட்டினார்.

9686. வீரபத்திரர் குட்டவும், அக்கடவுளின் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்குவதைப் போல உச்சிச் தலையானது தாழப் பிரமரும் வீழ்ந்து தளர்ந்தார். அந்நான்முகனின் வாக்கில் இருந்த கலைமகளையும் மற்ற மனைவியரையும் ஊழிக்கால முதல்வரான சங்காரப் மூர்த்தியைப் போன்ற அந்த வீரபத்திரர் முக்கையும் மார்பையும் தம் வாளால் கொய்தார்.

220 □ கந்தபுராணம்

- 9687 ஏடுலாம் தொடையல் வீரன் இத்திறம் இவரை
முன்னம்
சாடினான் அதுகண் ட ங்கட் சார்தரும்
இமையோர் யாரும்
ஒடினார் உலந்தார் வீழ்ந்தார் ஒளித்திடற்கு
இடமேதென்று
தேடினார் ஒருவர் இன்றிச் சிதறினார் கதறு
கின்றார்.

வேறு

- 9688 இன்னதோர் காலையில் இரிந்து போவதோர்
மெய்ந்நிறை மதியினை வீரன் காணுறாத்
தன்னொரு பதம்கொடே தள்ளி மெல்லெனச்
சின்னம துறவுடல் தேய்திட் டானரோ.
- 9689 அடித்தலம் கொடுமதி அதனைத் தேய்த்தபின்
விடுத்தனன் கதிரவன் வெருவி ஓடலும்
இடித்தெனக் கவுளிடை எற்றி னானவன்
உடுத்திரள் உதிர்ந்தென உகுப்பத் தந்தமே.
- 9690 எறித்தரு கதிரவன் எயிறு பார்மிசைத்
தெறித்திட உயிரோர் இச் சிதைந்து வீழ்தலும்
வெறித்தரு பகனெனும் வெய்ய வன்விழி
பறித்தனன் தருவதோர் பரிசு நல்குவான்.
- 9691 தொட்டலும் பகன்விழித் துணையை இத்திறம்
பட்டது தெரிந்துயிர் பலவும் பைப்பை
அட்டிடு கூற்றுவன் அலமந்து ஓடலும்
வெட்டினன் அவன்தலை வீர வீரனே.

9687. இதழ் பொருந்திய மலர் மாலையைப் குடின வீரபத்திரர், இவ்வாறு திருமால் நான்முகன் முதலாய் முதன்மைத் தேவர்களைச் சாடினார். அச்செயலைக் கண்ட அங்கிருந்த தேவர் யாவரும் ஓடி உலந்து விழுந்து 'ஒளிந்து கொள்வதற்கு இடம் எது' என்று தேடி, ஒருவரும் வேள்விச் சாலையில் இல்லாது சிதறிக் கதறி அழுதனர்.

9688. இத்தகைய சமயத்தில் விலகி ஓடும் கலைகள் நிறையப் பெற்ற சந்திரனை அக்கடவுள் கண்டார். கண்டு, தம் திருவடியால் 'மெல்' என்று உதைத்தார். உடல் சிதையுமாறு தேய்த்தார்.

9689. தம் திருவடியால் அச்சந்திரனைத் தேய்த்த பின்னர், வீரபத்திரர் சந்திரனை அவ்வளவில் விட்டுவிட்டு சுதிரவன் பயந்து ஓடவும், அவனுடைய பற்கள் நட்சத்திரங்கள் உதிர்வது போல உதிருமாறு இடி இடித்தாற் போல் கன்னத்தில் அடித்தார்.

9690. அவரவர்க்குத் தக்க தண்டனையை அளிப்ப வரான வீரபத்திரர், வீசும் சுதிரகளையுடைய சுதிரவனின் பற்கள் தரையில் உதிரத் உயிர் நீங்கிச் சிதைந்து விழ, அஞ்சுகின்ற 'பகன்' என்ற மற்றொரு சூரியனின் கண்களைப் பறித்தார்.

(பகன்—பகன் என்ற பேரைக் கொண்ட மற்றொரு சூரியன்)

9691. பகன் என்ற சூரியனின் இரண்டு கண்களைத் தோண்டிப் பறிக்கவும், இவ்வாறு நடந்ததை அறிந்து பல உயிர்க்கூட்டங்களை மெல்ல மெல்லக் கவரும் எமன் அஞ்சி ஓடவும், அதனைக் கண்டு வீரருள் வீரரான வீரபத்திரர் அந்த எமனது தலையை வெட்டினார்.

- 9692 மடிந்தனன் கூற்றுவனாக வாசவன்
உடைந்தனன் குயிலென உருக்கொண் டம்பரில்
அடைந்தனன் அதுபொழு தண்ணல்
கண்ணுநீர்த்
தடிந்தனன் வீட்டினன் தடக்கை வாளினால்.
- 9693 அண்டர்கோன் வீழ்தலும் அலமந்து ஓடிய
திண்டிறல் அங்கியைத் திறல்கொள் சேவகன்
கண்டனன் அங்கவன் கரத்தை ஒல்லையில்
துண்டம தாகவே துணித்து வீட்டினான்.
- 9694 கறுத்திடு மிடறுடைக் கடவுள் தேவனை
மறுத்தவன் நல்கிய வரம்பில் உண்டியும்
வெறுத்திலை உண்டியால் என்று வீரனும்
அறுத்தனன் எழுதிறத் தழுவின் நாக்களே.
- 9695 துள்ளிய நாவொடுந் துணிந்த கையொடும்
தள்ளுற வீழ்ந்திடுந் தழுவின் தேவியை
வள்ளுகி ரைக்கொடு வலம்கொள் நாசியைக்
கிள்ளினன் வாகையால் கிளர்பொற் றோளினான்.
- 9696 அரிதுணைக் கின்னதோர் ஆணை செய்திடும்
ஒருதனித் திறலினான் உம்பர் மேலெழு
நிருதியைக் கண்டனன் நிற்றி யாலெனாப்
பொருதிறல் தண்டினால் புடைத்திட் டானரோ.
- 9697 வீட்டினன் நிருதியை வீரன் தன்பெருந்
தாட்டுணை வீழ்தலும் தடிதல் ஒம்பினான்
ஓட்டினன் போதிரென்று உரைத்துச் செல்நெறி
காட்டினன் உருத்திர கணத்தர்க் கென்பவே.

9692. இவ்வாறு எமன் இறந்தான். அதை அறிந்து இந்திரன் மனம் உடைந்து குயில் போல் வடிவு கொண்டு வானத்தில் பறந்தான், அப்போது அவன் தப்பிச் செல்வதைக் கண்டு பெரிய கை வாளால் வெட்டிக் கொன்றார். (உம்பர்—வானம்)

9693. இந்திரன் இறந்த பின்பு, அஞ்சி ஓடிய திண்மையான ஆற்றல் உடைய அக்கினியை, வெற்றி வீரரான வீரபத்திரர் பார்த்து, அப்போது அவனது கை துண்டாகும்படி வெட்டி எறிந்தார்.

9694. “நீல நிறக் கழுத்தை உடைய சிவபெருமானைப் பழித்த தக்கன் அளித்த அளவில்லாத உணவுகளை மறுக்காமல் யாவற்றையும் உண்டாய்!” என்று சொல்லி, அக்கினியின் ஏழு திறத்தனவான நாக்குகளையும் வெட்டி எறிந்தார் வீரபத்திரர்.

9695. துடிக்கும் நாக்குகளோடும் துணிக்கப்பட்ட கைகளோடும் தள்ளாடி விழுகின்ற அக்கினியின் மனைவியான சுவாகா தேவியின் மேல் உயர்ந்த மூக்கை வெற்றியால் பூரிக்கும் தோள்களையுடைய வீரபத்திரக் கடவுள் கூர்மையான நகத்தால் கிள்ளி எறிந்தார்.

9696. அக்கினியின் மனைவிக்கு இத்தகைய தண்டனையைத் தந்த ஒரு தனி வீரரான வீரபத்திரர், வானத்தில் எழுந்து தப்பியோடுகின்ற ‘நிருதி’ என்பவனைப் பார்த்து ‘நில்’ எனத் தடுத்துப் போர் செய்கின்ற வலிய தண்டினால் அடித்தார்.

9697. வீரபத்திரர் நிருதியை அழித்து, உருத்திரர்கள் திருவடியில் விழுந்து வணங்கவும், அவர்களைக் கொல்லாது விடுத்துப் ‘போங்கள்’ என்று சொல்லிப், போகும் வழியையும் காட்டி ஓடுமாறு செய்தார்.

- 9598 ஒழுக்குடன் உருத்திர ஒருங்கு போதலும்
எழுக்கொடு வருணனை எற்றிச் செங்கையின்
மழுக்கொடு காலினை மாய்த்து முத்தலைக்
கழுக்கொடு தனதனைக் கடவுள் காதினான்.
- 9699 எட்டெனும் திசையினோன் ஏங்கி வெள்கியே
அட்டிடுங் கொல்லென அஞ்சிப் போற்றலுங்
கிட்டினன் வைதனன் கேடு செய்திலன்
விட்டனன் உருத்திரர் மேவும் தொல்நெறி.
- 9700 தானுவின் உருக்கொடு தருக்கு பேரினான்
நாணொடு போதலும் நடுந டுங்கியே
சோணித புரத்திறை துண்ணென்று ஓடுழி
வேணுவின் அவன்தலை வீரன் வீட்டினான்.
- 9701 மணையர் சாலையின் மகத்தின் தெய்வதம்
பிணையென வெருக்கொடு பெயர்ந்து போதலும்
குணமிகு வரிசிலை குனித்து வீரனோர்
கணைதொடுத்தவன்தலை களத்தில் வீட்டினான்.
- 9702 இரிந்திடு கின்றதோர் எச்சன் என்பவன்
சிரந்துணி படுதலும் செய்கை இவ்வெலாம்
அரந்தையொடே தெரிந் தயன் தன் காதலன்
விரைந்தவன் எழுந்தனன் வெருக்கொள்
சிந்தையான்.

9698. உருத்திரர்கள் வரிசையாய் ஒழுங்காகச் செல்லவும், பின் வீரபத்திரக் கடவுள் வருணனை எழு என்று ஆயுதத்தால் தாக்கினார். வாயு தேவனைச் சிவந்த கையில் உள்ள மழு ஆயுதத்தால் கொன்றார். குபேரனை மூன்று தலைகளையுடைய சூலத்தால் கொன்றார்.

9699. எட்டாம் திசைக்குரிய 'ஈசானர்' ஏங்கி நாணித் 'தம்மையும் வீரபத்திரர் கொல்வாரோ!' என்று அஞ்சித் துதித்து நின்றார். வீரபத்திரர் அவர் அருகே நெருங்கி வைது ஒரு துன்பமும் விளையாது, முன் உருத்திரர் சென்ற பழைய வழியைக் காட்டி அந்த வழியிலே செல்லும்படி விடுத்தார்.

9700. தாணுவான சிவபெருமானின் உருவத்தைப் பெற்றுக் தருக்கும் சிவநாமத்தையும் பொருந்திய ஈசானர் வெட்கத்துடன் உருத்திரர் சென்ற வழியிலே செல்லவும், 'சோணிதபுரத்து' அரசனான 'அசுரேந்திரன்' அஞ்சி ஓடும் சமயத்தில், வீரபத்திரர் அவனது தலையை வாளால் வெட்டினார்.

(வேணு-வாள்)

9701. வேள்விச் சடங்கு நடக்கின்ற வேள்விச் சாலையின் அதிதேவதை பெண் மான் உருவமாக அச்சம் கொண்டு ஓடவும், வீரபத்திரக் கடவுள், நாண் வலி மிகும் கட்டப்பட்ட வில்லை வளைத்து, ஓர் அம்பு எய்து அவன் தலையினை அந்த வேள்விக்களத்தில் அழித்தார்.

9702. அஞ்சி ஓடுகின்ற வேள்விச்சாலையின் அதிதேவதையின் தலை வெட்டுப்படவும், இச்செயல்கள் எல்லா வற்றையும் நான்முகனின் மகனான தக்கன் கண்டு அச்சம் கொண்ட மனத்தை உடையவனாய்த் துன்பத்தோடு அவ்விடத்தினின்று விரைந்து எழுந்தான். (எச்சன்-வேள்வியின் அதிதேவதை)

226 □ கந்தபுராணம்

- 9703 வீட்டனன் திண்மையை வெய்ய தோர்வலைப்
பட்டதொர் பிணையெனப் பதைக்கும் சிந்தையான்
மட்டிட அரியஇம் மகமும் என்முனங்
கெட்டிடு மோவெனா இவைகி ளத்தினான்.
- 9704 ஊறகல் நான்முகத் தொருவன் வாய்மையால்
கூறிய உணவினைக் குறித்து நோற்றியான்
ஆறணி செஞ்சடை அமலன் தந்திட
வீறகல் வளப்பல வெய்தி னே னரோ.
- 9705 பெருவள நல்கிய பிரானைச் சிந்தையில்
கருதுதல் செய்திலன் கசிந்து போற்றிலன்
திருவிடை மயங்கினன் சிவையை நல்கிபே
மருகனென் றவனையான் மன்ற எள்ளினேன்.
- 9706 வேத நூல் விதிமுறை விமலற்கு ஈந்திடும்
ஆதியாம் அவிதனை அளிக்கொ ணாதெனத்
தாதையோன் லேள்வியில் தடுத்தி யானுமில்
வேதமாம் மகம்தனை இயற்றி னேனரோ.
- 9707 தந்தைசொல் லாமெனும் ததீசி வாய்மையை
நிந்தனை செய்தனன் நீடு வேள்வியில்
வந்தவென் மகள்தனை மறுத்துக் கண்ணுதல்
முந்தையை இகழ்ந்தனன் முடிவ தோர்கிலேன்.

9703. தன் மனத் திட்டத்தை விட்டுக் கொடிய வலையுள் அகப்பட்ட ஒரு பெண் மானைப் போலப் பதைக்கும் உள்ளமுடையவளாய் 'அளவிடுதற்கரிய இந்த வேள்வியும் என் முன்னிலையிலே கெடுமோ!' என்று இவற்றைத் தன் மனத்தில் சொல்லிக் கொண்டான்.

9704. "குற்றம் அற்ற என் தந்தையான நான்முகன் சத்தியச்சொற்களால் உபதேசித்த உணர்வைக் கருத்தில் கொண்டு, நான் தவம் செய்து, கங்கையை அணிந்த சடையையுடைய சிவபெருமான் அளித்தருள, அழியாத பல லக்ஷங்களைப் பெற்றேன்.

9705. "பெருவளங்களை எனக்கு அளித்த அந்தப் பெருமானை நான் உள்ளத்தில் சிந்திக்கவில்லை. மனம் உருகித் துதிக்கவில்லை. பெற்ற செல்வத்தில் மயங்கினேன். உமையை மணம் செய்து தந்து அச்சிவபெருமான் என் மருமகன் என்று நினைத்து நான் மிகவும் மகிழ்ந்தேன். (சிவை-உமாதேவி)

9706. "வேத சாத்திர விதிப்படி சிவபெருமானுக்கு முதலில் கொடுக்க வேண்டிய அன்ப்பாகத்தைக் கொடுக்கக் கூடாது என்று தந்தையான நான்முகன் செய்த வேள்வியில் தடை செய்தேன். நானும் குற்றம் பொருந்திய இந்த வேள்வியைச் செய்தேன்.

9707. "தந்தையின் சொல் என்று சொல்லத்தக்க ததிசி மாமுனிவரின் உபதேசத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாது நிந்தனை செய்தேன், பெரிய இந்த வேள்விச் சாலையிலே நான் அழைக்காமலே வந்த என் மகளான உமையை மறுத்துப் பேசி, நெற்றிக் கண்ணையுடைய முதற் பொருளான சிவபெருமானையும் விளைய இருக்கும் முடிவை எண்ணிப் பாராது இகழ்ந்தேன்.

228 □ கந்தபுராணம்

- 9708 அன்றியும் வீரன்நின்றவியை ஈதியால்
என்றலும் அவன்தன தெண்ணம் நோக்கியும்
நன்றென ஈந்திலன் மறையும் நாடிலேள்
பொன்றிட வந்தகொல் இனைய புந்தியே.
- 9709 அல்லியம் கமலமேல் அண்ணல் ஆதியாச்
சொல்லிய வானவர் தொகைக்கு நோற்றிட
வல்லபண் ணவர்க்கும்வே தியர்க்கும் மற்றவர்
எல்லவர் தமக்குமோர் இறுதி தேடினேன்.
- 9710 துதிதரு மறைப்பொருள் துணிபு நாடியும்
நதிமுடி அமலனை நன்று நிந்தியா
இதுபொழு திறப்பதற்கு ஏது வாயினேன்
விதிவழி புத்தியும் மேவு மேகொலாம்.
- 9711 எனத்தகு பரிசெலாம் இனைந்து தன்னுடை
மனத்தொடு கூறியே மாளும் எல்லையில்
நினைத்தறி வின்மையை நிகழ்த்தின் ஆவதென்
இனிச்செய லென்னென எண்ணி நாடினான்.
- 9712 பாடுறு சாரதர் பரப்பும் வேள்வியின்
ஊடுறு வீரன துரமுஞ் சேற்றமும்
சாடுறு பத்திரை தகவுங் கண்ணுறீஇ
ஒடுவ தரிதென உன்னி யுன்னிமேல்.
- 9713 சென்றதோர் உயிரொடு சிதைந்த தேவர்போல்
பின்றுவன் என்னினும் பிழைப்ப தில்லையால்
வன்திறல் வீரன்முன் வன்மை யாளர்போல்
நின்றிடல் துணிபெனத் தக்கன் நிற்பவே.

9708. “இவையல்லாமலும், வீரபத்திரர் இன்று அச்சிவ பெருமானுக்கு அவியைக் கொடுப்பாயாக என்று வினவிய போதும், அவரது உள்ளக குறிப்பை நோக்கியேனும் ‘மிகவும் நன்று’ என அவியைத் தரவில்லை! இத்தகைய அறிவு, நாசம் வந்துற்றதால் வந்தது போலும்!

9709. “உள் இதழ்களையுடைய அழகிய தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன் முதலான தேவர் கூட்டத்துக்கும், தவம் செய்ய வல்ல முனிவர்க்கும் அந்தணர்க்கும் மற்ற அனைவர்க்கும் ஒப்பில்லாத ஓர் இழிவைத் தேடினேன்.

9710. “வணங்கப்படுகின்ற வேதங்களின் மெய்ப் பொருள் துணியை ஆராய்ந்தறிந்திருந்தும் கங்கையைச் சூடிய முடியினையுடைய குற்றமற்ற கடவுளைப் பெரிதும் பழித்து இப்போது இறந்துபடுவதற்கு காரணம் ஆனேன். அறிவும் விதியின் வழியேதான் செல்லும் போலும்!”

9711. என்று இத்தகையவற்றையெல்லாம் நினைத்து வருந்தித் தன்னுடைய மனத்துடன் சொல்லி, ‘இறக்கும் சமயத்தில் முன்செய்து கொண்ட அறியாமையை எண்ணி உரைப்பதால் ஆவது ஏதும் இல்லை! இனி என்ன செய்வது?’ என எண்ணிச் சிந்தித்தான்.

9712. பக்கத்தில் வந்து சுற்றுகின்ற பூதர்களின் பரப் பையும் வேள்விச் சாலையில் வந்த வீரபத்திரக் கடவுளின் வன்மையையும், அவரது சினத்தையும் அழித்தலைச் செய்யும் பத்திர காளியின் தகுதிப் பாட்டையும், தக்கன் பார்த்து, “நான் தப்பி ஓடுவது அரிது” என்று எண்ணினான். பின்,

9713. “ஒப்பில்லாத உயிர் நீங்கியதுடன் உடலும் சிதைந்த தேவர்களைப் போலப், பின்னிடுவேன் என்றாலும், உயிர் பிழைப்பதில்லை. ஆதலால் வன்மை வாய்ந்த வீர பத்திரக் கடவுள் எதிரில் வன்மையுடையவர் போல் எதிர்த்து நின்றலே துணிபாகும்!” என்று துணிந்து, தக்கன் அஞ்சா தவன் போல் அச்சத்தால் எதிரே நின்றான், நிற்க.

வேறு

- 9714 கண்டு மற்றது வீரபத் திரனெனும் கடவுள்
கொண்ட சேற்றமொ டேகியே தக்கனைக் குறுகி
அண்ட ரோடுந் ஈசனை இகழ்ந்தனை அதனால்
தண்ட மீதென வாள்கொடே அவன்தலை
தடித்தான்.
- 9715 அற்ற தோர்சென்னி வீழுமுன் இறைவன் அங்
கையினால்
பற்றி ஆயிடை அலமரும் பாவகற் பாராத்
திறி ஈதெனக் கொடுத்தனன் கொடுத்தலும்
செந்தீ
மற்றொர் மாத்திரைல் போதினில் மிசைந்தது
மன்னோ.
- 9716 மெல்ல வேயெரி யத்தலை நுகர்தலும் வேத
வல்லி யாதியாம் துணைவியர் தக்கன்மா மகளிர்.
சில்லி ருங்குழல் தாழ்வரச் செங்கரங் குலைத்தே
ஒல்லை யத்திறங் கண்டனர் புலம்பிவந் துற்றார்.
- 9717 அந்த வேலையின் மறைக்கொடி தன்னைமுன்
அணுகி
முந்தி வார்குழை இறுத்தனன் ஏனையர் முடியுந்
தந்த நங்கையர் சென்னியும் வாள்கொடு தடிந்து
கந்து கங்கள்போல் அடித்தனள் பத்திர காளி.
- 9718 காளி யாம்பெயர்த் தலைவியும் கருதலர் தொகைக்
கோர்
ஆளி யாகிய வீரனும் ஏனை அண்டர்களைக்
கேளி, ராகிய முனிவரைத் தனித்தனி கிடைத்துத்
தாளில் ஆர்ப்பினில் தடக்கையில் படைகளில்
தடிந்தார்.

9714. வீரபத்திரக் கடவுள் தக்கனின் நிலையை உணர்ந்து, மேற்கொண்ட சினத்தை அதிகரியாமல் அப்படியே போய்த் தக்கனை நெருங்கி, “நீ தேவர்களுடன் சிவபெருமானை இகழ்ந்து விட்டாய். அதனால் யாம் செய்வ தான இஃது உனக்குக் கழுவாயான தண்டனையாகும்?” என்று சொல்லி, வாளால் அவனது தலையை வெட்டினார்.

9715. வெட்டப்பட்ட தலை நிலத்தில் விழுவதற்கு முன் வீரபத்திரர் அத்தலையைக் கையால் பற்றி, அங்குச் சுழலும் அக்கினியைப் பார்த்து, “இதுதான் உனக்கு ஏற்ற அவிமான உணவாகும்!” என்று தந்தார். தரவும், சிவந்த அக்கினியானது ஒரு நொடிப் பொழுதில் அத்தலையை உட்கொண்டது.

(பாகவன்.—அக்கினி)

9716. தீயானது மெல்ல அந்தத் தலையை உண்ணவும் வேதவல்லி முதலான தக்கனின் மனைவியரும் அவனுடைய பெருமை பொருந்திய புதல்வியரும், அவ்வியல்பைக் கண்டு, சிவவான கூந்தல் சோர, சிவந்த கைகளை உதறிக் கொண்டு புலம்பியவாறு விரைந்து வந்தனர்.

9717. அப்போது பத்திரகாளி அந்த வேதவல்லியின் எதிரில் போய், முதலில் வேதவல்லியின் தாழ்ந்த காதுகளை அறுத்து, பின்பு மற்றப் பெண்களின் தலைகளையும் தக்கன் பெற்ற புதல்வியரின் தலைகளையும் வாளால் வெட்டி, அத்தலைகளைப் பந்தடிப்பது போல அடித்துவிளையாடினர்.

9718. பத்திரகாளி என்ற பெயரையுடைய தலைவியும். பகைவர் ஆன யானைக் கூட்டத்துக்கு ஒரு சிங்கமான வீர பத்திரக் கடவுளும் தண்டிக்கப்பட்டாத மற்றத் தேவர்களை யும் தக்கனுக்கு உறவினரான முனிவரையும், தனித்தனிக் கட்டிப், பாதங்களாலும் அகன்ற கைகளாலும் ஆயுதங்களா லும் கொன்றனர்.

232 □ கந்தபுராணம்

9719. மருத்தும் ஊழியில் அங்கியும் உற்றென மாதும்
உருத்தி ரப்பெரு மூர்த்தியும் வந்தென உயர்ச்சிர்
தரித்த வீரனும் பத்திர காளியும் தச்சன்
திருத்தும் வேள்வியைத் தொலைத்தனர்
தனித்தனி திரிந்தே.
9720. அண்ணல் தன்மையுந் தேவிதன் நிலைமையும்
அயரும்
விண்ணு ளோர்சிலர் நோக்கியே யாங்கணும் விரளி
அண்ணு கின்றனர் யாரையும் தொலைக்குநர்
அம்மா
எண்ணி லார்கொலாம் வீரனும் இறைவியும்
என்றார்.
- 9721 இற்றெ லாம்நிகழ் வேலையில் வீரனது இசையால்
சற்று தானையர் இத்திறம் நோக்கியே சூழ்ந்த
பொற்றை போலுயர் காப்பினை வீட்டியுள்
புகுந்து
செற்ற மோடுசென் றார்த்தனர் வானுளோர்
தியங்க.
- 9722 சூர்த்த நோக்குடைப் பூதருங் காளிகள்
தொகையும்
ஆர்த்த காலையின் முனிவரும் தேவரும் அயர்ந்து
பார்த்த பார்த்ததோர் திசைதொறும் இரிதலும்
படியைப்
போர்த்த வார்கட லாமென வளைந்தடல் புரிய.

வேறு

- 9723 தியக்குற்றனர் வெருளுற்றனர் திடுக்கிட்டனர்
தெருள் போய்த்
துயக்குற்றனர் பிறக்குற்றனர் தொலைவுற்றனர்
மெலியா.
மயக்குற்றனர் கலக்குற்றனர் மறுக்குற்றனர்
மனமேல்
உயக்குற்றனர் இமையோர்களும் உயர்மாமுனி
வரரும்.

9719. ஊழிக்காலத்தில் தோன்றும் பெருங்காற்றும் வடவைத் தீயும் ஒன்றாகக் கூடினாற் போலவும், உருத்திராணியும் மகா உருத்திர மூர்த்தியும் ஒன்றாக வந்தாற் போலவும், உயர்ந்த சிறப்புடைய வீரபத்திரக் கடவுளும் பத்திரகாளியும், தக்கன் நூதனமான திருத்தம் செய்து இயற்றும் வேள்வியைத் தனித்தனி திரித்து அழித்தனர்

9720. வீரபத்திரக் கடவுள் இயல்பையும் பத்திரகாளியின் இயல்பையும் அஞ்சித் தளர்கின்ற தேவர்கள் பார்த்து, “இவர்கள் எங்கும் வியாபித்து அங்காங்கே உள்ளனர். எங்கு நிற்கும் எவரையும் அழிக்கின்றார்கள். ஆதலால் வீரபத்திரரும் பத்திரகாளியும் இருவர் அல்லர்; எண்ணற்றவர் போலும்!” என்றனர்.

9721. அங்குச் செயல்கள் எல்லாம் இந்தத் தன்மை கொண்டதாக நிகழும் சமயத்தில், வீரபத்திரக் கடவுளின் சம்மதத்துடன் சூழ்ந்து நிற்கும் பூதர்களும் காளிகளுமாகிய படைகள், இந்த இருவரும் செய்கின்ற இயல்பைப் பார்த்து, வேள்விச் சாலையைச் சூழ்ந்த மலைபோன்ற மதில் அரணை அழித்து, உள்ளே புகுந்து சென்று, தேவர் தயக்கமுறச் சினத்துடன் ஆரவாரித்தனர்.

9722. அச்சம் தரும் பார்வை கொண்ட பூதங்களும் காளிக் கூட்டமும் ஆரவாரம் செய்த சமயத்தில், முனிவரும் தேவரும் கண்ட கண்ட திக்குகளில் ஓடுதலும், பூமியைச் சூழ்ந்து வளைந்த நீண்ட கடலைப்போன்று, அவர்களைச் சூழ்ந்து வளைத்து அழிக்க,

9723. தேவர்களும் உயர்ந்த முனிவர்களும் தயக்கம் அடைந்தனர்; வெகுண்டனர்; திடுக்குற்றனர்; தெளிவு நீங்கிக் கலங்கினர்; பின்னிட்டனர்; தொலைந்தனர்; மெலிந்து மயங்கினர்; கலங்கினர்; உள்ளம் குழம்பினர்; வாடினர்.

- 9724 அளிக்கின்றனர் தமைத்தம்முனை அருண்மக்களை
மனையைக்
களிக்கின்றதொர் இளையோர்தமைச் சுற்றந்தனைக்
கருதி
விளிக்கின்றனர் பதைக்கின்றனர் வெருக்
கொண்டனர் பிணத்தூ
டொளிக்கின்றனர் அவன்வேள்வியில்
உரைகுற்றதொர் மறையோர்.
- 9725 அலக்கண்படும் இமையோர்களும் அருமாமுனி
வரும்
நிலக்கட்படு மறையோர்களும் நெடுநீர்க்கட லாகக்
கலக்குற்றனர் வரையாமெனக் கரத்தாற்புடைத்
துதிர்த்தார்
உலக்கிறிற ளாகச்சினத் துயர்மால்கரி ஒத்தே.
- 9726 முடிக்கும்திறல் பெருங்கோளரி முழங்கிறென
முரணால்
இடிக்கின்றனர் கலைமாமென இமையோர்தமை
விரைவில்
பிடிக்கின்றனர் அடிக்கின்றனர் பிறழ்பற்கொடு
சிரத்தைக்
கடிக்கின்றனர் ஒடிக்கின்றனர் களத்தைப்பொரு
களத்தில்.
- 9727 முறிக்கின்றனர் தடந்தோள்களை முழுவென்புடன்
உட லம்
கறிக்கின்றனர் அடிநாவினைக் களைகின்றனர்
விழி யைப்
பறிக்கின்றனர் மிதிக்கின்றனர் படுக்கின்றனர்
சங்கங்
குறிக்கின்றனர் குடிக்கின்றனர் குருதிப்புனல்
தனையே.

9724. அந்தத் தக்கனின் வேள்வியில் இருந்த அந்தணர் தம்மை ஈன்ற தந்தை தாயரை, தமையன்மாரை, மனைவி மக்களை, விளையாடி மகிழும் தம் இளங்குழந்தைகளை, உறவினரை நினைத்து அழைக்கின்றனர்; பதைத்து அஞ்சிப் பிணக் குவியலில் ஒளிகின்றனர்.

9725. துன்பம் அடையும் தேவர்களும், அரிய பெரிய முனிவர்களும், பூமியில் உள்ள அந்தணர்களும், மிக்க நீரையுடைய ஒரு கடலாக, படைகளான தாம் அக்கடலை அடையும் மந்தர மலையாம் என்று கூறுமாறு அவர்களைக் கலக்கினர். அன்றியும் அவர்கள் கொசுக் கூட்டங்களாக, தாம் சினத்தால் சிறந்த யானையைப் போன்று கையினால் அடித்து உதிர்த்தனர்.

9726. கொல்லும் ஆற்றலுடைய பெருஞ்சிங்கம் கர்ச்சனை செய்தாற் போல வன்மையுடன் இடி முழக்கம் செய்கின்றனர். சிங்கம் கலை மானைப் பற்றுவது போலத் தேவரை விரைவாகப் பற்றுகின்றனர்; அடிக்கின்றனர்; பிறழ்ந்த பற்களால் அவர்களது தலையைக் கடிக்கின்றனர்; கழுத்துக்களை ஒடிக்கின்றனர்.

9727. பெருந்தோள்களை முறிக்கின்றனர்; முழுமை யான எலும்புடன் உடலைக் கடிக்கின்றனர்; நாக்குகளை அடியில் அறுக்கின்றனர்; விழிகளைத் தோண்டுகின்றனர்; காலால் மிதித்துக் கொல்லுகின்றனர்; வெற்றிச் சங்குகளை ஊதுகின்றனர்; இரத்தப் பெருக்கைக் குடிக்கின்றனர்.

- 9728 எடுக்கின்றனர் பிளக்கின்றனர் எறிகின்றனர்
எதிர்போய்த்
தடுக்கின்றனர் உதைக்கின்றனர் தடந்தாள் கொடு
துகைத்துப்
படுக்கின்றனர் தலைசிந்திடப் படையாவையுந்
தொடையா
விடுக்கின்றனர் மடுக்கின்றனர் மிகுமுனிவனைப்
பகுவாய்.
- 9729 நெரிக்கின்றனர் சிலர் சென்னியை நெடுந்தாள் கொடு
மிதியா
உரிக்கின்றனர் சிலர் யாக்கையை ஒருசிறிசிலர்
மெய்யை
எரிக்கின்றனர் மகத்தீயிடை இழுதார்கடத் திட்டே
பொரிக்கின்றனர் கரிக்கின்றனர் புகைக்கின்றனர்
அம்மா.
- 9730 அகழ்கின்றனர் சிலர் மார்பினை அவர்தங்குடர் சூடி
மகிழ்கின்றனர் நகைக்கின்றனர் மதர்க்கின்றனர்
சிவனைப்
புகழ்கின்றனர் படுகின்றதொர் புலவோர்தமைக்
காணா
இகழ்கின்றனர் எறிந்தேபடை ஏற்கின்றனர்
அன்றே.
- 9731 கரக்கின்றதொர் முனிவோர்களைக் கண்டே
தொடர்ந்து ஓடித்
துரக்கின்றனர் பிடிக்கின்றனர் துடிக்கும்படி
படிமேல்
திரக்குன்றுகொ டரைக்கின்றனர் தெழிக்கின்றனர்
சிலவூன்
இரக்கின்றதொர் கழுகின்றொகைக் கிகின்றனர்
மாதோ.

9728. அந்தப் பூதப்படையினர், வேள்விச் சாலையில் உள்ள சிலரை எடுத்துக் கிழித்து எறிகின்றனர்; ஓடுபவரை எதிரே சென்று தடுத்து உதைக்கின்றனர்; தலை சிதறுமாறு பெருங் கால்களால் உழக்கிக் கொல்லுகின்றனர்; படைக் கலங்களையெல்லாம் அம்பாகச் செலுத்துகின்றனர்; மிக்கு எழும் ஊன்களைப் பிளந்த வாய்களில் திணிக்கின்றனர்.

9729. அப்படையினர் சிலர் தலைகளை நெறிக்கின்றனர்; சிலருடைய உடல்களை பெரிய கால்களால் மிதித்துத் தோலை உரிக்கின்றனர்; சிற்சிலருடைய உடல்களை நெய் நிறைந்த குடங்களில் இட்டு வேள்வித் தீயில் வைத்து எரித்துப் பொரித்துக் கரித்துப் புகைக்கின்றனர்;

9730. அவர்கள் சிலருடைய மார்புகளைத் தோண்டுகின்றனர்; அவர்களின் குடல் மாலைகளைச் சூடி மகிழ்வு கொள்கின்றனர்; சிரிக்கின்றனர்; செருக்கு அடைகின்றனர்; சிவனைப் புகழ்கின்றனர்; சாகும் தேவர்களைப் பழிக்கின்றனர்; அவர்களைப் பற்றி, மேலே வீசித் தம் ஆயுதங்களால் ஏற்கின்றனர்.

9731. ஒளியும் முனிவர் கூட்டத்தைக் கண்டு பின் தொடர்ந்து ஓடித் துரத்திப் பிடிக்கின்றனர்; அவர்களைப் பூமியின் மீது இட்டுத் துடிக்குமாறு வன்மையான மலைகளால் அரைக்கின்றனர்; ஆரவாரம் செய்கின்றனர்; சில தசைகளை இரக்கும் கழுக் கூட்டமான இரவலர்களுக்குக் கொடுக்கின்றனர்.

238 □ கந்தபுராணம்

- 9732 நெய்யுண்டனர் ததியுண்டனர் பாலுண்டனர் நீடும்
துய்யுண்டனர் இமையோர்கடந் தொகைக்காமென
உய்க்கும்
ஐயுண்டதொர் அவியுண்டனர் மகவேள்வியில்
வந்தே
நையுண்டவர் உயிர்கொண்டிடு நாளுண்டவ
ரெல்லாம்.
- 9733 உகத்துக்கடை அனலைக்கடல் உவர்நீர்தணித்து
எனவே
மகத்தில்திரி விதவேதியில் வைகுங்கனல் அதனை
மிகத்துப்புர ஷுளதென்றுகொல் வியப்பார்தம
துயிரின்
அகத்துப்புனல் விடுத்தேவிரைந் தவித்தார்மகம்
அழித்தார்.
- 9734 தடைக்கொண்டதொர் சிறைதோறுள சாலைக்
கதவு எல்லாம்
அடைக்கின்றனர் தழலிட்டனர் அவனுற்றவர்
தம்மைத்
துடைக்கின்றனர் கலசத்தொடு தொடர்குப்பும்
விரைவால்
உடைக்கின்றனர் தகர்க்கின்றனர் உதிர்க்கின்றனர்
உடுவை.
- 9735 தவக்கண்டகத் தொகையார்த்திடத் தனிமாமகத்
!தறியில்
துவக்குண்டய ரணிமேதகு துகடர்பசு நிரையை
அவிழ்க்கின்றனர் சிலர்கங்கையின் அலையில்செல
விடுவார்
திவக்கும்படி வானோச்சினர் சிலவெற்றினர்
படையின்

9732. இந்த வேள்வியில் வந்து இறந்தவரின் உயிரைக் குடித்து அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட வாழ்நாட்களை இடையில் தொலைத்தவர்களான பூதர் யாவரும், நெய்யை அருந்தித் தயிரைக் குடித்துப் பாலை அருந்தினர்; மிக்க உணவு வகைகளை உண்டனர்; தேவர்க்கு என்று வைக்கப் பட்டிருக்கும் குற்றம் பொருந்திய அவிகளையும் உண்டனர்.

(துய்—உணவு)

9733. யுக முடிவில் உண்டாகும் தீயைக் கடலில் உள்ள உப்பு நீர்த் தணித்தாற் போல, வேள்வியில் மூன்று வகையான ஓம குண்டங்களில் உள்ள மூவகைத் தீயினையும் தம் உயிரின் உறைவிடமான உடலிலிருந்து வரும் சலம், அந்த அக்கினியை விட மிகவும் தூய்மையானது என்று வியந்து பேசுபவராய், அந்த அக்கினி மீது வார்த்து விரைவாக அவித்து வேள்வியை அழித்தனர்.

9734. அந்த வேள்விச் சாலையில் தடுத்துச் செய்யப் பட்ட ஒவ்வோர் இடத்திலும் உள்ள கதவுகள் எல்லாவற்றையும் அடைத்துத் தீயிட்டு அங்கு அறையில் உள்ளவரை அழிக்கின்றனர். கவசங்களையும் வரிசையான கும்பங்களையும் உடைத்து அழிக்கின்றனர்; அந்த அதிர்ச்சியால் விண்மீன்களை உதிர்க்கின்றனர்.

9735. கழுத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள மணித்தொகைகள் மிகவும் ஒலிக்க, வேள்வித் தூணில் கட்டுண்டு தளர்கின்ற அழகுடைய குற்றம் இல்லாத வேள்விப் பசுக்களின் நிரையைச் சிலர் அவிழ்த்துக் கங்கை ஆற்றின் அலை வெள்ளத்தில் செல்லுமாறு வானத்தில் எறிவர். சிலவற்றை ஆயுதத் தால் அடித்தனர்.

(யாகப் பசு—வேள்விக்குரிய உயிர்; ஆடு முதலியவை)

240 □ கந்தபுராணம்

- 9736 பங்கங்கள் படச்செய்திடு பதசன்மகம்
தனின்போய்க்
கங்கங்களை முறிக்கின்றனர் கவின்சேரர மகளிர்
அங்கங்களைக் கறிக்கின்றனர் அறுக்கின்றனர்
அதனை
எங்கெங்கணும் உமிழ்கின்றனர் எறிகின்றனர்
எவரும்.
- 9737 படுகின்றவர் வருமூர்தியும் படர்மானமும் தேரும்
சடுகின்றனர் அவர்கொண்டிடு தொலைவில்படைக்
கலமும்
இடுகுண்டல முடிகண்டிகை எவையுந்தழல் இட்டே
சடுகின்றது ளாகப்பொடி கண்டார்திறல்
கொண்டார்.
- 9738 அடிக்கொண்டதொர் மகச்சாலையுள்
அமர்வேதியை அடியால்
இடிக்கின்றனர் பொடிக்கின்றனர் இருந்தோரணத்
தொகையை
ஒடிக்கின்றனர் பெருந்தியினை உமிழ்கின்றனர்
களிப்பால்
நடிக்கின்றனர் இசைக்கின்றனர் நமனச்சுறும்
திறத்தோர்.
- 9739 தருமத்தினை அடுகின்றதொர் தக்கன்தனக் குறவா
மருமக்களைப் பிடிக்கின்றனர் வாயாற்புகல்
ஒண்ணாக்
கருமத்தினைப் புரிகின்றனர் கரத்தாலவர் உரத்தே
உருமுற்றெனப் புடைக்கின்றனர் உமிழ்வித்தனர்
அவியே.

9736. இழிவுகள் உண்டாகச் செய்யும் கீழ்மகனின் வேள்விச் சாலையுள் போய் வேள்வித் தூண்களை முறிப்பர்; அழகு பொருந்திய அர மகளிரின் உறுப்புகளைக் கடிப்பர்; அறுப்பர்; முறையே அந்த உறுப்புகளை எங்கும் உமிழ்வர்; வீசுவர்.

(கங்கம் — வேள்வித் தூண்)

9737. இறக்கின்ற தேவர் வந்த ஊர்தியையும் வானத்தில் செல்லும் விமானங்களையும் ஊர்திகளையும் சுட்டு அழிப்பர். அவர்கள் எடுத்து வந்த ஆயுதங்களையும் அணிந்துள்ள குண்டலங்கள் முடிகள் கண்டசரங்கள் ஆகிய யாவற்றையும் தீயில் இட்டுக் கடுகைவிடச் சிறு தூளாக ஆகும்படி பொடியாக்கி அவற்றால் வெற்றி அடைந்தனர்.

9738. எமனும் கண்டு அச்சம் கொள்ளும் ஆற்றல் படைத்த பூதர்கள் வேள்விச் சாலையில் அடியில் அமைந்துள்ள ஆங்காங்குப் பொருந்திய வேதிகைகளைக் கால்களால் இடித்துப் பொடி செய்வர்; பெரிய தோரணக் கம்பங்களை ஒடிப்பர்; பெருந்தியை உமிழ்வர்; களிப்பால் ஆடுவர்; பாடுவர்.

9739. தருமத்தைக் கொல்லும் தக்கனுக்கு உறவினரான அவனுடைய மருமக்களைப் பிடித்து வாயால் சொல்லவும் முடியாத செயலைச் செய்து, கைகளால் அவர்கள் மார்பில் இடி இடித்தாற்போல இடித்து அவர்கள் முன்பே உண்ட அவிப்பாகத்தை உமிழ்ச் செய்வர்.

242 □ கந்தபுராணம்

- 9740 தறிக்கின்றனர் சிலதேவரைத் தலைமாமயிர் முழுதும்
பறிக்கின்றனர் சிலதேவரைப் பாசம்கொடு தறியில்
செறிக்கின்றனர் சிலதேவரைச் செந்தீயிடை
கொறிக்கின்றனர் சிலதேவரைக் கொலைசெய்திடும்
வதக்கிக் கொடியோர்.
- 9741 நாற்றிக்கினும் எறிகின்றனர் சிலர்தங்களை நல்லான்
சேற்றுத்தலைப் புதைக்கின்றனர் சிலர்தங்களைச் செந்நீர்
ஆற்றுக்கிடை விடுக்கின்றனர் சிலர்தங்களை அண்டப்
பாற்றுக்கிரை இடுகின்றனர் சிலர்தங்களைப் பலரும்.
- 9742 இடைந்தாரையும் விழுந்தாரையும் எழுந்தாரையும் எதிரே
நடந்தாரையும் இரிந்தாரையும் நகையுற்றிட இறந்தே
கிடந்தாரையும் இருந்தாரையும் கிளர்ந்தாரையும்
விண்மேல் படர்ந்தாரையும் அவர்க்கேற்றதொர் பலதண்டமும்
புரிந்தார்
- 9743 உலக்குற்றிடு மகம்கண்டமு துளம்நொந்தனர் தளரா
மலக்குற்றிடும் அணங்கோர்தமை வலிதேபிடித் தீர்த்துத்
தலக்கட்படு மலர்ப்பொய்கையைத் தனிமால்கரி முனிவால்
கலக்கிற்தெனப் புணர்கின்றனர் கணநாதரில் சிலரே.

9740. கொலைத் தொழிலை மேற்கொண்ட பூதர்கள் சில தேவரை மரத்தைத் துண்டு செய்வது போலத் துண்டு செய்வர். சில தேவரின் கரிய தலைமயிர் முழுவதையும் பறிப்பர்; சில தேவரைக் கயிற்றைக் கொண்டு வேள்வித் தூணில் பிணிப்பர்; சில தேவரைச் சிவந்ததீயில் இட்டுப் பொரித்து வாயில் இட்டுக் கொறிப்பர்.

9741. பல பூதரும், சில தேவரை நான்கு திசைகளிலும் எறிவர்; சிலரை நிணச் சேற்றுள் புதைப்பர்; சிலரை இரத்த ஆற்றில் விடுப்பர்; சிலரை வானத்தில் பறக்கின்ற பருந்துகளுக்கு இரையாக்குவர்.
(பாளு—பருந்து)

9742. அவர்கள், இடைந்தாரையும், கிழே விழுந்தவரையும், எழுந்தவரையும், எதிர்த்து வந்தவரையும், விலகிச் சென்றவரையும், சிரித்த வண்ணம் இறந்து கிடந்தவரையும், வாளா இருந்தவரையும், கிளர்ச்சி பெற்றவரையும், வானில் சென்றவரையும், அவரவர்க்கு ஏற்றவாறு பலவகைத் தண்டனைகளை அளித்தனர்.

9743. அழிந்த வேள்வியைக் கண்டு அழுது மனம் தளர்ந்து மயங்கும் தேவ மாதரை வலிந்து பிடித்து இழுத்து, பூமியில் பொருந்திய தாமரை நீர் நிலையை ஒப்பற்ற பெரிய யானை கலக்கியதைப் போலப், பூதகணத்தவருள் சிலர் அம் மங்கையரைப் புணர்வர்.

244 □ கந்தபுராணம்

9744 குட்டென்பதும் பிளவென்பதும் கொல்லென்பதும்
கடிதே
வெட்டென்பதும் குத்தென்பதும் உரியென்பதும்
விரைவில்
கட்டென்பதும் அடியென்பதும் உதைஎன்பதும்
களத்தே
எட்டென்பதோர் திசை எங்கணும் எவரும்
புகல்வனவே.

9745 கையற்றனர் செவியற்றனர் காலற்றனர் காமர்
மெய்யற்றனர் நாவற்றனர் விழியற்றனர் மிகவும்
மையுற்றிடு களமற்றனர் அல்லான்மலர்
அயன்சேய்
செய்யஉற்றிடு மகத்தோர்களில் சிதைவற்றவர்
இலையே

வேறு

9746 இத்திறம் யாரையும் ஏந்தல் தானையும்
பத்திரை சேனையும் பரவித்தண்டியா
மெத்துறும் அளைகெழு வேலை யில்பல
மத்துறு கின்றென மகத்தை வீட்டவே.

9747 செழுந்திரு உரத்திடை தெருமந் துற்றிடத்
தொழுந்திறல் பரிசுணந் தொலைய மாயவன்
அழுந்திடு கவலொடும் அயர்வுயிர்த்தவண்
எழுந்தனன் மகப்படும் இறப்பு நோக்கினான்.

9748 திருத்தகும் வேள்வியைச் சிதைவின் நாகயான்
அருத்தியில் காத்ததும் அழசி தாலெனாக்
கருத்திடை உன்னினன் கண்ணன் வெள்கியே
உருத்தன்ன் மாணநின் றுளத்தை ஈரவே.

9744. அந்த வேள்விச் சாலை என்ற போர்க்களத்தில் எட்டுத் திசைகள் முழுவதிலும் 'குட்டு' என்பதும், 'பிள' என்பதும், 'கொல்' என்பதும், 'வெட்டு' என்பதும், 'குத்து' என்பதும், 'முறி' என்பதும், விரைவில் 'கட்டு' என்பதும், 'அடி' என்பதும், 'உதை' என்பதும் ஆகிய இச்சொற்களே பூதர்கள் அனைவரும் சொல்லும் சொற்களாகும்.

9745. கை இழந்தவர்களும், செவியிழந்தவர்களும், கால் இழந்தவர்களும், அழகிய உடல் இழந்தவர்களும், நாக்கு இழந்தவர்களும், கண்கள் இழந்தவர்களும், மிகவும் அழகு பொருந்திய கழுத்து இழந்தவர்களும் அல்லாமல் நான் முகனின் மகனான தக்கன் செய்த வேள்வியில் இருந்தவர்களுள் சிதைவு இல்லாதவர் ஒருவரும் இல்லை.

9746. இவ்வாறு யாரையும் வீரபத்திரரின் படைகள் எங்கும் பரவித் தண்டித்து, மிக்க தயிர் பொருந்திய கடலில் பல மத்துகள் புகுந்து கலக்குவதைப் போல வேள் வியை அழிக்க,

9747. திருமால், செழுமையான மார்பில் இலக்குமி வருந்தியிருக்க, தம்மை வணங்கும் பரிசனம் தொலைய, அழுந்திடும் துன்பத்தோடு அயர்ச்சி சிறிது நீங்கி, அந்த இடத்தினின்றும் எழுந்து, வேள்வி படும் அழிவைப் பார்த்தார்.

9748. "செல்வம் பொருந்திய இந்த வேள்வியைச் சிதைவு வாராதபடி நான் கருத்துடன் காத்ததும் நன்றாக உள்ளது!" என்று தன் மனத்தில் நினைத்துத்திருமால் வெட்கம் அடைந்து, அவமானம் உள்ளத்தை அறுக்கச் சினம் கொண்டார்.

- 9749 பரமனை இகழ்ந்திடு பான்மை யோர்க்கிது
வருவது முறையென மனத்துள் கொண்டிலன்
தெருமரு முணர்வினன் திறல்கொள் வீரன்மேல்
பொருவது கருதினன் பொருவில் ஆழியான்
- 9750 உன்னினன் கருடனை உடைந்த தாதலும்
தன்னுறு சீற்றமாந் தழலை ஆங்கொரு
பொன்னிருஞ் சிறையுள் ளரசன் ஆக்கலும்
அன்னது வணங்கியே அரிமுன் நின்றதே.
- 9751 நின்றலும் அதன்கையின் நீலமேனியான்
பொற்றடந் தாள்வையாப் பொருக்கென்று ஏறியே
பற்றினன் ஐம்பெரும் படையும் வேள்வியுள்
முற்றுறு பூதர்மேல் முனிவுற் றேகினான்.
- 9752 எடுத்தனன் சங்கினை இலங்கு செந்துவர்
அடுத்திடு பவளவாய் ஆரச் சேர்த்தியே.
படுத்தனன் பேரொலி பரவைத் தெண்டிரைத்
தடக்கடல் உடைந்திடு தன்மை போலவே.
- 9753 மீச்செலும் அமரர்கள் புரிந்த வேள்வியந்
தீச்சிகை உதவிய சிலையை வாங்கியே
தாச்செலும் வசிகெழு சரங்கள் எண்ணில
ஒச்சினன் வீரனது உரவுத் தானைமேல்.
- 9754 காளிகள் தொகைகளும் கழுதின் ஈட்டமும்
கூளிகள் தொகைகளும் குழுமி யேற்றெழீஇ
வாளிகள் தொகைசொரீஇ மாயற் சூழ்வுறா
நீளிகல் புரிந்தனர் நிகரில் வன்மையார்

9749. சிவ நிந்தனை செய்யும் இயல்பினர்க்கு, இத் தண்டனை கிடைப்பது நீதியேயாகும் என உள்ளத்தில் நினைக்க வில்லை. திரிந்த அறிவுடையவராய், வலிமை மிக்க வீரபத்திரருடன், ஒப்பற்ற சக்கரப் படையையுடைய திருமால் போரிட நினைத்தார்.

9750. திருமால் கருடனை நினைத்தார். அது முன்னரே இறந்து விட்டது. ஆதலால் அவர் தம் மிகும் சினமான தீயை அப்போது பொன்மயமான இறகுகளையுடைய பறவைகளுக்கு அரசனான கருடனாகச் செய்தார். அந்தச் சினத்தால் உண்டான கருடன் திருமால் எதிரில் வணங்கிநின்றது.

9751. அவ்வாறு கருடன் வந்து எதிரில் நிற்கவும், அதன் தோளில் நீல நிறமுடைய திருமால் அழகானபெருமையுடைய காலை வைத்து விரைந்து ஏறி, பெரிய ஐந்துஆயுதங்களுக்கும் ஏந்தி வேள்வியில் நின்ற பூதர் மீது சினம் கொண்டு சென்றார்.

9752. திருமால் 'பஞ்ச சன்னியம்' என்ற சங்கை எடுத்து விளங்கும் செந்நிறம் பொருந்திய பவளம் போன்ற வாயில் பொருத்திப் பரவையான தெளிந்த அலையையுடைய அகன்ற கடல் உடைந்தாற்போல் பேரொலியை உண்டாக்கினார்.

9753. வானில் உலவும் தேவர்கள் செய்த வேள்வியில் பொருந்திய அழகிய வேள்வித் தீ உதவிய 'சார்ங்கம்' என்ற வில்லை வளைத்துத் தாவிச் செல்கின்ற அளவற்ற அம்புகளை வீரபத்திரக்கடவுளின் வலிய படைமீது விடுத்தார்.

9754. காளிகளின் தொகைகளும், பைசாசக் கூட்டகளும், கூளிக் கூட்டங்களும் ஒன்றாகக் குழுமி, எதிதெழுந்து அம்புக் கூட்டங்களை எய்து, திருமாலைச் சூழ் ஒப்பில்லாத வன்மையுடைய வராய்ப் பெரும் போர் (தனர். (கூளி—பேய்;).

248 □ கந்தபுராணம்

- 9755 தண்டுள வலங்கலந் தடம்பொற் றோளுடை
அண்டனும் தன்படை அனைத்து நேர்கொடு
மண்டமர் புரிதலை மற்ற எல்லையில்
கண்டனன் நகைத்தனன் கடவுள் வீரனே.
- 9756 வெருவரும் பொருத்திறல் வீரன் தண்டுதுழாய்
அரியொடு போர்செய ஆதி நாயகன்
திரைகடல் உலகமும் சிறிது தானென
ஒருபெருந் தேரினை உய்த்திட்ட டானரோ.
- 9757 பாயிரம் தானெனப் பகரும் வேதமா
மாயிரம் புரவிகள் அளப்பில் கேதனங்
காயிரும் படைகள் மீக் கலந்த தாகிய
மாயிருந் தேரவண் வல்லை வந்ததே.
- 9958 தேரவண் வருதலும் திறல்கொள் வீரனால்
பாரிடை வீழ்ந்தயர் பங்க யாசனன்
ஆருயிர் பெற்றென அறிவு பெற்றெழி இ.
நேரறு மகம்படு நிகழ்ச்சி நோக்கினான்.
- 9759 அரிபொரு நிலைமையும் ஆடல் வீரன
துருகெழு செற்றமும் உம்பர் தன்னிடை
இர தம்பந் திட்டதும் யாவும் நோக்கியே
கருதினன் யானுயும் கால மீதெனா.
- 9760 விண்ணிழி தேரிடை விரைவில் நான்முகன்
நண்ணினன் வலவனின் நகைமுள் கோல்கொடு
துண்ணென நடத்தியே தொழுது வீரனாம்
புண்ணியன் தனக்கிது புகறல் மேயினான்.

9755. அச்சமயத்தில் வீரபத்திரர், தன் படைகள் முழுவதும் குளிர்ந்த துளசி மாலையை அணிந்த அழகிய தோள்களையுடைய திருமாலும் எதிர்த்து நின்று நெருங்கிப் போர் செய்வதைக் கண்டு நகைத்தார்.

9756. பகைவர் அஞ்சத் தக்க மிக்க ஆற்றல் கொண்ட வீரபத்திரர் குளிர்ந்த துளசிமாலையைச் சூடிய திருமாலுடன் போர் செய்யும் பொருட்டு, ஆதியான சிவபெருமான் அலைகடல் சூழ்ந்த உலகமும் சிறிதுஎன்று சொல்லுமாறு ஒரு பெரிய தேரை அனுப்பிவைத்தார்.

9757. 'சிவபெருமானே தான் சொன்ன பிண்டப் பொருள்' என்று அறுதியிட்டுச் சொல்லும் வேதமான ஆயிரம் குதிரைகளையும், அளவில்லாத கொடிகளையும், பகைவரை வருத்தும் பெரிய படைகளையும் தன்னிடம் கொண்ட மிகப் பெரிய தேர் அங்கு வந்தது.

9758. சிவபெருமான் அனுப்பிவைத்த தேர் அங்கு வருதலும் ஆற்றல் படைத்த வீரபத்திரக் கடவுள் குட்டினால் பூமியில் வீழுந்து தளர்கின்ற நான்முகன், அரிய உயிரைப் பெற்றது போல உணர்ச்சி வரப்பெற்று எழுந்து நிகர் இல்லாத வேள்வி அடைந்திருக்கும் அழிவு நிகழ்வைப் பார்த்தார்.

9759. திருமால் போர் செய்யும் தன்மையையும், போரை மேற்கொண்ட வீரபத்திரக் கடவுளின் அச்சம் தரும் சினத்தையும், வான் வழியாகத் தேர் வந்ததையும் ஆகிய யாவற்றையும் நான்முகன் பார்த்து 'நான் உயிர் பிழைக்கும் சமயம் இதுவே ஆகும்!' என்று நினைத்து,

9760. வான் வழியே வந்த தேரின் மீது அதன் சாரதியைப் போல் விரைவில் நான்முகன் ஏறி ஒளியுடைய முட்கோலை ஏந்தி, விரைவாகத் தேரை நடத்திப் புண்ணியரான வீரபத்திரக் கடவுளைப் பார்த்து இதனைக் கூறலானார்.

250 □ கந்தபுராணம்

9761 நீறணி பவளமெய் நிமலன் நிற்கிதோர்
வீறணி தேர்தனை விரைவில் உய்த்தனன்
தேறலர் தமையடும் திறல்கொள் வீரநீ
ஏறுதி துணைவியோ டென்று போற்றினான்.

9762 போற்றினன் இரத்தலும் பொருவில் வேதன்மேல்
சேற்றமுள் எதிலொரு சிறிது நீங்கியே
ஆற்றல்கொள் வீரன் எம் மன்னை தன்னுடன்
ஏற்றமொடு அதன்மிசை இமைப்பின் மே வினான்

9763 மேவிய காலையில் வெலற்க ருந்திறல்
சேவக அடியனேன் திறத்தைக காண்கெனத்
தாவகல் தேரினை தண்து முாய்முடிக்
காவலன் முன்னுறக் கடாவி உய்ப்பவே.

9764 வரனுறு நான்முக வலவன் உய்த்திடு
திருமணித் தேர்மிசைத் திகழ்ந்த வீரன்முன்
ஒருதனி வையமேல் உம்பர்க் காகவே
புரமட வருவதோர் புராரி போன்றனன்.

9765 எல்லையில் பெருந்திறல் இறைவன் ஏறுதேர்
அல்லியங் கமலமேல் அண்ணல் உய்த்திடச்
சொல்லருந் தானையின் தொகையை நீக்கியே
வல்லைசென்று இறுத்ததம் மாயன் முன்னரே.

9761. “திருநீற்றை அணிந்த செம்பவளத் திருமேனியை உடைய சிவபெருமான், அழகு பெறும் இத் தேரைத் தங்களுக்கு விரைவாக அனுப்பியுள்ளார். சிவபெருமானே முழுமுதற் பொருள் என்பதைத் தெளியாதவரை அழிக்கும் ஆற்றல் கொண்ட பெரு வீரரே! தாங்கள் தங்கள் மனைவியாருடன் இதில் அமர்ந்தருள்க!” எனத் துதித்தார்.

9762. நான்முகன் மேற்கண்ட வண்ணம் துதித்து வேண்டவும், திருமாலைப் போல் போரிடுதலைச் செய்யாத நான்முகன் மீது கொண்ட சினத்தில் ஒரு சிறிது தணிந்து பேராற்றல் கொண்ட வீரபத்திரர் தம் தேவி வீரபத்திரையுடன் அத் தேரின் மீது உயர்வுடன் ஏறியமர்ந்தார்.

(ஏற்றம்—உயர்வு)

9763. வீரபத்திரரும் வீரபத்திரையும் தேரின் மீது ஏறிய சமயத்தில், “வெல்வதற்கரிய ஆற்றல் கொண்ட பெரு வீரரே! அடியேன் ஆற்றலைக் கண்டருள்க!” என்று குதிரைகளை நடத்திக் குற்றமற்ற தேரைக் குளிர்ச்சி பொருந்திய துளசிமாலையணிந்த வேள்விக் காவலரான திருமாவின் எதிரே செலுத்த,

9764. மேன்மையுடைய நான்முகனான தேரோட்டி நடத்துகின்ற அழகிய மணிகட்டிய தேரின் மீது விளங்கிய வீரபத்திரக் கடவுள், முன் ஒரு காலத்தில் ஒப்பில்லாத பூமியான தேரின்மீது, தேவர் பொருட்டாகத் திரிபுரங்களை அழிப்பதற்காக எழுந்தருளிய ஒப்பற்ற சிவபெருமானான உருத்திர மூர்த்தியைப் போன்று விளங்கினார்.

9765. எல்லை இல்லாத ஆற்றல் கொண்ட வீரபத்திரர் ஏறிய தேர், உள் இதழ் பொருந்திய அழகிய தாமரை இருக்கையினரான நான்முகன் செலுத்த, சொல்வதற்கரிய பூதக்கூட்டத்தைக் கடந்து விரைந்து போய் அத்திருமாவின் எதிரில் நின்றது.

9766 பாருல களவீனும் பரந்த பைம்பொனந்
தேரவண் எதிர்தலும் .திருவு லாவிய
காருறழ் மேனியங் கண்ணன் கண்ணுதல்
வீரனை நோக்கியோர் மொழிவி ளம்பினான்.

9767 தெழித்த வார்புனற் கங்கையம் சடைமுடிச்
:சிவனைப்
பழித்த தக்கனை அடுவதல் லாலவன் பாலில்
இழுக்கில் தேவரை அடுவதென் வேள்வியை
எல்லாம்
அழித்த தெண்ணைப் புகலுதி யாலென அறைந்
தான்.

9768 பாடல் சான்றிடு மாலிது புகறலும் பலரும்
நாடு தொல்புகழ் வீரன்நன்று இதுவென நகையா
ஈடு சேர்இமில் ஏற்றுடன் வயப்புலி யேறொன்
றாடல் செய்தல்போல் ஒருமொழி உரைத்தனன்
அன்றே.

9769 எல்லை இல்லதோர் பரமனை இகழ்ந்தவன்
இயற்றும்
மல்லல் வேள்வியில் அவிநுகர்ந் தோர்க்கெலாம்
மறைமுன்
சொல்லும் தண்டமே புரிந்தனன் நின்னையுந்
தொலைப்பாம்
வல்லை யேல்அது காத்தியென் றனன்உமை
மைந்தன்.

9770 வீரன் இங்கிது புகறையும் செங்கண்மால் வெகுண்டு
பார வெஞ்சிலை குனித்தனன் நானெனாலி படுத்தி
யாரும் விண்முகில் ஒன்றுதன் வில்லொடும் அப்பு
மாரி பெய்தெனப் பகழியால் பூதரை மறைத்தான்.

9766. பூமியின் பரப்பைவிட அகலமான பசிய அழகான பொன் தேர் அங்கே தம் எதிரில் வரவும், இலக்குமி வாழ்கின்ற மேகத்தைப் போன்ற மேனியையும் அழகிய விழியையும் உடைய திருமால், நெற்றிக் கண்ணையுடைய வீரபத்திரரைப் பார்த்து ஒரு சொல் சொன்னார்.

9767. “ஒலிக்கும் நீண்ட நீர்க் கங்கையைச் சூடிய சடை முடியினரான சிவபெருமானைப் பழித்துச் சொன்ன தக்கனையே அல்லாது அவனது சார்பில் இருந்த ஒரு குற்றமும் இல்லாத தேவர்களை அழிப்பது என்ன காரணத்தால்? அரிய வேள்வி முழுவதையும் அழித்தகாரணம் என்ன? நீவிர் விடை கூறுக!” என்று திருமால் வினவினார்.

9768. பாடல் சான்ற புகழ் பொருந்திய திருமால் இவ்வாறு சொல்லவும், பலராலும் விரும்பப்படும் பழைமையான புகழையுடைய வீரபத்திரக் கடவுள் ‘இது நன்றாக உள்ளது!’ என நகைத்து, வன்மையுடைய திமில் பொருந்திய ஓர் எருதுமுன் சிங்கம் ஒன்று உரையாடி விளையாடுதல் போல் ஒரு சொல் சொன்னார்.

9769. “எல்லை இல்லாத ஆற்றலையுடைய ஒப்பில்லாத இறைவனை இகழ்ந்த தக்கன் இயற்றும் துன்பத்தை வருவிக்கும் வேள்வியில் அவியை உண்டவர்க்கெல்லாம். வேதம் முன்பே சொன்ன தண்டனையை அளித்தோம், உன்னையும் கொல்வோம். நீ உன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவல்லையேல் அதைச் செய்!” என்று உமையக்மையின் மகனான வீரபத்திரர் உரைத்தார்.

9770. வீரபத்திரர் இங்கு இதைச் சொன்னதும், சிவந்த சண்ணையுடைய திருமால் சினம் கொண்டு, பாரமான வில்லை வளைத்து நாண் ஒலி எழுப்பி, நீர் பொருந்திய வானத்துப் பருவ மேகம் ஒன்று, தன் இந்திர வில்லால் அம்பு மழையைப் பெய்தது போல், செலுத்திய அம்பு மழையினால் பூதர்களை முழுக்காட்டினார்.

354 12 கந்தபுராணம்

- 9771 கணங்கள் தம்மிசை மால்சரம் பொழிதலுங்
காணூஉ
அணங்கு தன்னொடு நகைசெய்து வீரனாம் அமலன்
பணம்கொள் பஃறலைப் பன்னகக் கிறைவனாற்
படைத்த
குணங்கொள் மேருவே அன்னதொர் பெருஞ்சிலை
குனித்தான்.
- 9772 செற்ற மீக்கொள ஐயன்வில் வாங்கினன் சிறிதே
பற்றி நானொலி எடுத்தலும் ஒடுங்கின பரவை
பொற்றை யாவையும் கீண்டன துளங்கின புவனம்
இற்றை வைகலோ இறுதியென் றயர்ந்தனர்
எவரும்.
- 9773 கோளி லாகிய புற்றிடை ஓரராக் குறுகி
மீளில் வெஞ்சினக் குழவிகொண்டு ஏகலின் வீரன்
தோளில் வாங்கிய சிலையினில் தூணியில்
துதைந்த
வாளி வாங்கியுய்த் தொருதனி மாயனை மறைத்
தான்.
- 9774 செங்க ணாந்தனை மறைத்தபின் மற்றவன்
செலுத்துந்
துங்க வெங்கணை யாவையும் பொடிபடத்
தொலைப்ப.
அங்கொ ராயிரம் பகழியை ஐதெனப் பூட்டி
எங்கள் நாயகன் திருமணிப் புயத்தின்நேர்
எய்தான்.
- 9775 எய்யும் வெங்கணை யாவையும் வீரருள் இறையாம்
ஐயன் ஆசகம் ஆயிரம் ஒச்சினன் அகற்றி
ஒய்யெ னக்கரி யோன்றுதல் மீமிசை ஒருதன்
வெய்ய பொத்திரம் ஏவினன் அவனுளம் வெருவ.

9771. பூத கணங்களின் மீது திருமால் அம்பு மழையைப் பொழியவும், அதனைப் பார்த்து, வீரபத்திரர் வீரபத்திரையுடன் சேர்ந்து சிரித்து, படங்களையுடைய பல தலைகள் பொருந்திய பாம்புகளின் இறைவனான ஆதிசேடன் என்ற நாணைக் கொண்ட மேருமலையைப் போன்ற பெரிய வில் ஒன்றை வளைத்தார்.

9772. சினமானது மேலோங்க, வீரபத்திரர் பெரிய வில்லை வளைத்து, நாணினைத் தொட்டுச் சிறிது ஒலி எழுப்பவும், கடல்கள் எல்லாம் ஒடுங்கின. மலைகள் யாவும் பிளவுபட்டன. உலகங்கள் நடுங்கின. 'இன்று தான் இறுதி நாளோ' என்று யாவரும் தளர்ந்தனர்.

9773. கொள்ளும் உறைவிடமான புற்றில் ஒரு பாம்பு சென்று தணிதல் இல்லாத கொடிய சினத்தையுடைய குட்டிகளைக் கவ்விக் கொண்டு மீள்வது போல, அம்பறாத் தூணியில் செறிந்துள்ள அம்புகளை வீரபத்திரர் கையில் கொண்டு, வளைத்த வில்லில் வைத்துச் செலுத்தித் தனி ஒருவராய் எதிர்த்த திருமாலை மறைத்தார்.

9774. திருமாலை அம்புகளால் மறைத்த பின், அத்திருமால் செலுத்தும் கொடிய அம்புகள் எல்லாவற்றையும் தூளாகுமாறுசெய்ய, அப்போது திருமால் ஓராயிரம் அம்புகளை வீரபத்திரர் பூட்டி, எம் இறைவரான வீரபத்திரரின் அழகான திருத்தோளுக்கு நேரே செலுத்தினார்.

9775. திருமால் எய்யும் அம்புகள் யாவற்றையும் வீரருள் சிறந்த வீரபத்திரர் ஆயிரம் அம்புகளை விடுத்து விலக்கினார். வீரபத்திரர் திருமாலின் நெற்றியின்மீது தம் அக்கினி அம்பு ஒன்றை அத்திருமாலின் உள்ளம் அச்சம் கொள்ள விடுத்தார். (பொத்திரம்-அம்பு)

- 9776 ஏவு தொல்கணை மாயவன் நுதலிடை இமைப்பின்
மேவு கின்றுழி அனையவன் தளர்தலும் வீரன்
வாவு தேர்மிசை ஊன்றினல் சிலையையவர்
கணையும்
தூவு கின்றிலன் மாலிடர் நீங்குறும் துணையும்.
- 9777 இன்னல் அத்துணை யகன்றுமால் எதிர்தலும்
எமது
மன்னும் நேர்ந்தனன் இருவரும் வரிசிலை
வளையாப்
பொன்னின் வாளிகள் பொழிந்தனர் முறைமுறை
பொருதார்
அன்ன பான்மையர் செய்தபோரீ யாவரே
அறைவார்.
- 9778 மாறு கொண்டபோர் இவ்வகை புரிதலும்
வயத்தால்
வீறு கொண்டுயர் முக்கணான் வெய்யதீ வடவைக்
கூறு கொண்டதோர் படையினை ஒச்சலும்
குவட்டில்
ஏறு கொண்டலை அனையவன் உரத்தில்எய்
தியதே.
- 9779 எய்து காலையில் உளம்பதை டதைத்திட இரங்கி
வெய்து உயிர்ப்புடன் உணவொரீஇ உளம்நனி
மெலிந்து
நொய்தின் மையலை நீங்கலும் முகுந்தனை
நோக்கிச்
செய்தி போரென உரைத்தனன் சரபமாந்
திறலோன்

9776. செலுத்திய பழைமையான அம்பு, திருமாவின் நெற்றியின் மேல் இமைப் பொழுதில் புகும் போது அத்திருமால் தளர்ச்சியடைந்தார். வீரபத்திரர், தாம் ஊரும் தேர் மீது வில்லை ஊன்றித் திருமாவின் தளர்ச்சி நீங்கும் வரையிலும் அம்பு எதனையும் செலுத்தாது இருந்தார்.

9777. அப்போது, தளர்ச்சி நீங்கித் திருமால் எதிர்த்துத் தலும் எம் தலைவரான வீரபத்திரரும் எதிர்த்தார். இருவரும் கட்டடப்பட்ட வில்களை வளைத்துப் பொன் போன்ற அம்புகளை முறை முறையே பொழிந்து போர் செய்தனர். அவர்கள் செய்த போரின் இயல்பை எடுத்துக் கூறவல்லவர் யார்?

9778. மாறுபாடு கொண்ட போரை இவ்வாறு அவர்கள் நடத்தும் போது, வெற்றியால் வீறு கொண்ட முக்கண்ணரான வீரபத்திரர், கொடிய வடவைத் தீயின் இயல்பைக் கொண்டதோர் அக்கினிப் படையைத் திருமால் மீது வீடுத்தார். அது மலை மீது உலவும் மேகத்தைப் போன்ற திருமால் மார்பின் மீது போய்த் தாக்கியது.

9779. அந்த அம்பு மார்பின் மீது வந்து தாக்கிய போதில் உள்ளம் பதைபதைக்க இரங்கி, பெரு முச்சுடன் அறிவு நீங்கி, மனம் மிக மெலிந்து, பின்பு விரைவில் மயக்கம் தெளிதலும், சரபமாகும் ஆற்றல் கொண்ட வீரபத்திரர் கடவுள் திருமாலை நோக்கிப் "போர் செய்வாய்!" என்று சொன்னார். (சாபம்-எட்டுக் கால்களையுடைய ஒருபறவை)

258 □ கந்தபுராணம்

9760 மெய்வ தத்தினை யாவர்க்கும் விரைவினில்
 இழைக்குந்
 தெய்வ தப்படை முழுவதுஞ் செங்கண்மால்
 செலுத்த
 அவ்வ னைத்தையும் அனையஅப் படைகளால்
 அகற்றிக்
 கவ்வை முற்றினன் நுதல்விழி அளித்திடும் கடவுள்.

வேறு

9781 தேன்றிகழ் பங்கயத் திருவின் நாயகத்
 தோன்றல்தன் படைக்கலம் தூண்ட எங்கணும்
 சான்றென நின்றவன் தனயன் வீரமாம்
 வான்திகழ் படைதொடா வல்லை மாற்றவே.

9782 அரியதன் பின்னுற ஆதி வீரன்மேல்
 பொருகணை அளப்பில பொழிய மாற்றியோர்
 சரமது செலுத்திமால் சார்ங்கம் ஒன்றையும்
 மருதுணி படுத்தினன் இறைவன் மைந்தனே.

9783 பின்னுமத் துணைதனில் பெருந்தி றல்பெயர்
 முன்னவன் இருகணை முறையின் ஓச்சியே
 பன்னக மிசைத்துயில் பகவன் ஊர்திதன்
 பொன்னிருஞ் சிறையினைப் புலியில் வீட்டினான்.

9784 ஆயதோர் அமைதியில் ஆழி யங்கையான்
 மாயவன் ஆதலின் வரம்பில் கண்ணரை
 மேயின காதலின் விதிப்ப வீரன்முன்
 பாயிருள் முகிலெனப் பரம்பி னாரரோ.

9780. உடல் அழிவை எல்லாருக்கும் விரைவில் உண்டாக்கும் தெய்வத்தன்மை கொண்ட ஆயுதங்களைத் திருமால் செலுத்த, அவை எல்லாவற்றையும், அவற்றைப் போன்ற படைகளால் விலக்கி, சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண் அளித்த வீரபத்திரக்கடவுள், செய்யும் செயலைச் செய்து முடித்தார்.

9781. தேனையுடைய தாமரை மலரில் இருக்கும் இலக்குமியின் கணவரான திருமால், தம் நாராயணப் படையைச் செலுத்த, எவ்விடத்தும் சான்றாக நின்றருளும் சிவ பெருமானின் மகனான வீரபத்திரக் கடவுள் உயர்ந்து விளங்கும் வீரபத்திரப்படையைச் செலுத்தி விரைவாக அதனை விலக்கினார்.

9782. அதன் பின்பு, திருமால் ஆதியான வீரபத்திரக் கடவுள், மீது பொருதுகின்ற அளவற்ற அம்புகளைப் பொழிய வீரபத்திரர் அவற்றை விலக்கி, ஓர் அம்பை விடுத்து, திருமாலின் ஒப்பற்ற சார்ங்கம் என்ற வில்லையும் துண்டுபடுத்தினார்.

9783. மேலும், அப்போதே வீரபத்திரக் கடவுள் முறைப்படி இரண்டு அம்புகளைச் செலுத்திப் பாம்பணையில் அறிதுயில் கொள்ளும் திருமாலின் ஊர்தியான கருடனின் பொன் மயமான பெரிய இறகுகளை வெட்டிப் பூமியில் வீழ்த்தினார்.

9784. அத்தகைய சமயத்தில் சக்கரப் படையை உடைய திருமால் மாயத்தில் வல்லவராதலால், அளவற்ற கண்ணர்களைப், பொருந்திய காதலுடன் உண்டாக்க, வீரபத்திரக் கடவுளின் எதிரில் பரவிய கரிய முகில் கூட்டம் போல அந்தக் கண்ணர்கள் எங்கும் பரந்து நின்றனர்.

- 9785 அங்கவர் யாரையும் அமலன் வெய்யகண்
பொங்கழல் கொளுவிநுண் பொடிய தாக்கலும்
பங்கய விழியினான பரமன் அன்றருள்
செங்கையில் ஆழியைச் செல்கென் றேவினான்.
- 9786 விடுத்ததோர் திகிரியை வீரன் அங்கையால்
பிடித்தவன் விழுங்கினன் பெயர்த்து மாயவன்
எடுத்திடு கதையினை எறிய அன்னது
தடுத்தனன் தனதுகைத் தடம்பொன் தண்டினால்.

வேறு

- 9787 சங்கார் செங்கைப் புங்கவன் ஏவும் தண்டம்போய்
மங்கா அங்கண் வீழ்வது காணா வாள்வாங்கிப்
பொங்கா நின்றே உய்த்திட எய்தும்
பொழுதின்கண்
உங்கா ரஞ்செய் திட்டனன் அம்மா
உமைமைந்தன்.
- 9788 ஓய்யென் றையன் சீற்றமொ டங்கண் உங்காரம்
செய்யுங் காலத் தோவியம் என்னச் செயனீங்கிக்
கையும் வாளு மாய்அவண் நின்றான் கடலூடே
வையம் முண்டு கண்டுயில் கின்ற மாமாயன்.
- 9789 சான்றகல் மாயன் அச்சுற வெய்தித் தளர்காலை
முன்றுகண் வீரன் யாது நினைந்தோ முனிவெய்த
ஆன்றதொர் செற்றம் நீங்குதி என்னா
அண்டத்தே
தோன்றிய தம்மா கண்ணுதல் ஈசன்
சொல்லொன்றே

9785. அப்போது அந்த மாயக் கண்ணர்கள் யாவரையும் வீரபத்திரர் தன் கண்ணினின்று பொங்கும் அழலைக் கொளுத்தி நுட்பமான பொடியாக்கினார். தாமரைக் கண்ணரான திருமால் அக்காலத்தில் சிவபெருமான் தந்த கையில் உள்ள சக்கரத்தைச் செல்லுக என்று வீரபத்திரர் மீது விடுத்தார்.

9786. திருமால் செலுத்திய ஒப்பில்லாத சக்கரத்தை வீரபத்திரர் தம் கையால் பிடித்து அப்போது விழுங்கி விட்டார். திருமால் திரும்பவும் தாங்கியிருந்த தண்டா யுதத்தை எறியத் தம் கையில் உள்ள பெரிய அழகான தண்டினால் தடுத்தார் வீரபத்திரர்.

9787. சங்கு பொருந்திய சிவந்த கையையுடைய திருமால் தாம் செலுத்திய தண்டானது போய் வன்மை குன்றி விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்து, வாளை எடுத்து சினந்து, அதை எறிய முனையும் சமயத்தில், உமையின் மகனான வீரபத்திரர் ஒருமுறை உங்காரம் செய்தார்.

9788 விரைவாக வீரபத்திரர் உங்காரம் செய்த சமயத்தில், உலகத்தை உண்டு கடலில் உறங்கும் மாய வனான திருமால் செயல் ஏதும்இல்லாமல் வானும் கையுமாய் ஓவியம் போல நின்றார்.

9789. சான்று ஆவதற்குரிய இலக்கணம் நீங்கிய திருமால் அஞ்சித் தளரும் சமயத்தில், மூன்று விழிகளையுடைய வீரர் என்ன காரணத்தாலோ சினம் கொள்ள, 'உன் பெருஞ் சினம் தணிக!' என்று நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமான் அருளிய அசரீரி வாக்கு ஒன்று வானில் தோன்றியது.

262 □ கந்தபுராணம்

- 9790 அந்தர மீதே வந்திடு சொல்லங் கதுகேளா
எந்தை மனம்கொள் வெஞ்சினம் நீங்கி
யிடுபோழ்தில்
அந்தின் மணித்தோர் உய்த்திடு பாகன் அதுநோக்கி
வந்தனை செய்தே போற்றியொர் மாற்றம்
வகுப்பானால்.
- 9791 அறத்தினை ஒருவிச் செல்லும் அழிதகன் உலக
மெல்ல
இறத்தலை யெய்த இங்ஙன் இயற்றிய மகத்தின்
மேலிப்
பெறத்தகும் அவியை நுங்கும் பேதையேன்
பிழையை எல் லாம்
பொறுத்தனை கொண்மோ என்னாப் பொன்னடிக்
கமலம் பூண்டான்
- 9792 பூண்டிடும் உலகந் தந்த புங்கவன் தன்னை
நோக்கி
ஆண்தகை வீரன் அஃதே ஆகவென்று அருள
லோடும்.
நீண்டதோர் மாயன் அன்னான் நீடருள் நிலைமை
காணூஉ
ஈண்டிது காலம் என்னா ஏத்தினன் இயம்ப
லுற்றான்.
- 9793 பாரவெஞ் சிலையும் வீட்டிப் பல்படைக் கலமும்
சிந்திச்
சேரலர் உயிர்கள் உண்ட திகிரியுஞ் செல்ல
நுங்கிப்
போரிடை எனையும் வென்று புகழ்புனைந்
திடுதி யென்றால்
வீரநின் றகைமை யாரே முடிவுற விளம்ப
வல்லார்.

9790. வானத்தில் எழுந்த அசரீரி சொல்லை அங்குக் கேட்டு, எம் தந்தையான வீரபத்திரர், கொடிய சினம் நீங்கப் பெற்றபோதில், மணி கட்டப்பட்ட தேரை செலுத்தும் தேர்ப்பாகரான நான்முகன் அந்தச் சமயத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வீரபத்திரரை வணங்கி ஒரு சொல் சொல்ல லானார்.

9791. “வேத நெறியைக் கடந்து நடக்கும், அழியும் தகுதியுடைய தக்கன் உலகம் எல்லாம் அழியுமாறு இங்கே நிகழ்ந்த வேள்வியில் பொருந்திப் பெற்றுக் கொள்ளத்தக்க அவியை உண்ணும் அறிவிலியான என் குற்றங்கள் எல்லா வற்றையும் பொறுத்துக் கொள்!” என்று கூறி வீரபத்திரக் கடவுளின் அழகிய தாமரை மலர் அடிகளைத் தலை மீது கொண்டார்.

9792. தன் திருவடிகளைத் தலை மீது கொண்ட உலகத்தைப் படைக்கும் தொழிலையுடைய நான்முகனை வீரபத்திரர் பார்த்து, ‘அவ்வாறே ஆகுக!’ என்று அருள் செய்தார். அப்போது நிகரில்லாத திருமால் அந்த வீரபத்திரரின் மிக்க கருணையைப் பார்த்து, ‘இங்கு நமக்கும் இதுவே தக்க சமயம்!’ என்று அப்பெருமானைத் துதித்துச் சொல்லித் தொடங்கினார்;

9793. “பாரமான ‘சார்ங்கம்’ என்ற வில்லையும் ஒடித்துப் பலவான என் ஆயுதங்களை அழித்துப் பகைவர்களின் உயிரைக் குடித்த என் சக்கரப் படையையும் விழுங்கிப் போரில் என்னையும் வென்று, புகழை அணியாகக் கொண்டார் என்றால், பெருவீரரே! தங்களின் தகைமையை எவரே எடுத்து முழுவதும் மொழிய வல்லவர்?”

164 □ கந்தபுராணம்

9794 ஆசறு நெறியின் நீங்கும் அயன்மகன் இயற்று
கின்ற
பூசனை விரும்பி வேள்வி ! ! தந்தனன் புந்தி
இல்வேன்
மர்சறு புகழாய் நின்னால் மற்றிது பெற்றேன்
அந்தோ
ஈசனை இகழ்ந்தோர் தம்பால் இருப்பரோ
எண்ணம் மிக்கோர்.

9795 ஆதிநா யகனை ஒல்லார் அனையவர்ச்
சேர்ந்தார்க் கெல்லாம்
வேதமே இசையா நிற்கும் வியன்பெருந் தண்டம்
அன்றோ
ஈதெல்லாம் எம்ம னோர்பால் இயற்றிய இனைய
தன்மை
நீதியால் எம்பால் அன்றி நின்கணோர் குறையும்
உண்டோ.

9796 விழிதனில் முறுவல் தன்னில் வெய்துயிர்ப் பதனில்
ஆர்ப்பின்
மொழிதனில் புவனம் எல்லா முதலொடு முடிக்க
வல்லோய்
பழிபடு வேள்வி தன்னில் பலரையும் படையி
னோடும்
அழிவுசெய் திட்ட தம்மா அடிகளுக்கு ஆடல்
அன்றோ.

9797 உறுநர்தம் தொகைக்கு வேண்டிற் றுதவிய
முதல்வன் ஏவும்
முறையதை உன்னி வேள்வி முடிப்பதோர் ஆடல்
ஆகச்
சிறிதெனும் அளவை தன்னில் சிதைத்தனை
அன்றி எந்தாய்
இறுதிசெய் திடநீ உன்னின் யார்கொலோ
எதிர்க்கும் நீரார்.

9794. குற்றமில்லாத நல்ல தெறியினின்றுநீங்குகின்ற தக்கன் செய்யும் முதல் பூசையை விரும்பி, அறிவற்றவனான நான், அத் தக்கனின் வேள்வியில் பங்கு கொண்டேன். ஆதலால், குற்றமற்ற புகழையுடைய பெருமானே, தங்களால் இத் தண்டனையைப் பெற்றேன். ஐயோ, சிந்தனையால் மேம்பட்டவர், சிவபெருமானைப் பழிக்கும் சிவத்துரோகியரின் நடுவில் இருப்பார்களோ?"

9795. ஆதியான சிவபெருமானைப் பகைத்தவர், அவர்களைச் சார்ந்தவர் ஆகிய யாவர்க்கும் வேதங்களே விதிக்கும் பெருந் தண்டனையன்றோ தாங்கள் எங்களுக்கு அளித்த தண்டனை முழுதும்! ஆதலால் எம்மவரிடத்திற் தாங்கள் செய்த இத்தகைய தண்டனை நீதியானதே ஆகும். எங்களிடமின்றித் தங்களிடம் ஏதேனும் குறையுண்டோ?

9796. "பார்வையாலும் சிரிப்பாலும் வெப்பமான மூச்சினாலும் ஆரவாரத்தினாலும் சொல்லினாலும் புவனம் முழுவதையும் மூலத்துடன் அழிக்க வல்லவரே, தாங்கள் பழி பொருந்திய வேள்வியில் பலரையும் ஆயுதத்துடன் அழித்தது தங்களுக்கு ஒரு திருவிளையாடலே யாகும்!

9797. "தம்மை அடைக்கலமாகும் கூட்டத்தினர்க்கு வேண்டியதைத் தந்தருளிய முதல்வரான சிவபெருமான் ஆணையிட்டதொரு முறையை நினைத்து, வேள்வியை மட்டும் அழிப்பது திருவிளையாடலாக, சிறு கால அளவிற்குள், வேள்வியைச் சிதைத்தாய். இங்ஙனமின்றி, எந்தையே, உலகம் முழுவதையும் தாங்கள் சங்காரம் செய்யத் திருவுளம் கொண்டால் அதை எதிர்க்கத் தக்க இயல்புடையவர் எவர்?"

266 □ கந்தபுராணம்

798 இறுதிசெய் திடலே சீற்றம் இன்பமே ஆண்மை
என்னா
அறைதரு சத்தி நான்காம் அரந்தனக் கையை
காளி
முறைதரு கவுரி இன்னோர் மும்மையும் பெற்றோர்
ஏனைப்
பெறலருஞ் சத்தி யான்இப் பெற்றியும் மறைகள்
பேசும்.

9799 அன்னதோர் பரிசால் ஈசன் அரும்பெருஞ் சத்தி
என்னில்
பின்னமன் நவற்கு யானும் பெரிதும் புடையேன்
மூக்கண்
முன்னவன் தன்பால் ஈண்டென் மொய்ப்புடன்
இழந்த நேமி
இன்னுமங் கவன்தாள் அர்ச்சித் திமைப்பினில்
எய்து கின்றேன்.

9800 முனிவுடன் அடிகள் ஈண்டு முறைபுரிந் ததனுக்கு
இன்னல்
மனனிடை கொள்ளேன் இன்னான் மற்றிது
பெறுத லாலே
புனிதமாக் கொள்வன் தண்டம் புரிந்தனை
பொறுத்தி குற்றம்
இனியருள் புரிதி என்னா இணையடி இறைஞ்ச
லோடும்

9801 வீரருள் வீரன் மாலோன் விளம்பிய மாற்றம்
கேளா
நாரணற்கு அன்பு செய்து நணியதோர் காலை
தன்னில்
பாரிடம் குழ நந்தி பரவிட உமையா னோடு
மூரிமால் விடைமேற் கொண்டு தோன்றினன்
முடிவிலாதான்

9798. சிவபெருமானுக்கு அழித்தலான 'இலயசக்தி' சினத்தலான் 'கோர சக்தி', இன்பமடைதலான 'போக சக்தி', ஆண்மையுறுதலான 'வீரசக்தி' என்று சொல்லப்படும சக்திகள் நான்கு. தூர்க்கை, காளி, உமை மூவரும் முறையே இலயம், கோரம், போகம் என்ற மூன்று சக்தியைப் பெற்றவர், மற்றப் பெறுவதற்கரிய வீரசக்தி யான். இவ்வாறு மறைகள் பேசும்.

9799. அத்தகைய தன்மையால் சிவபெருமானின் அரிய பெரிய வீரசக்தி நான் என்று சொல்லப்படுதலால், அந்தச் சிவபெருமானுக்கு மற்றச் சக்திகள் போலவே நானும் வேறல்லன். அவரிடம் பேரன்புடையேன். மூன்று கண்களையுடைய அப்பெருமானிடத்தில், இங்கு என் வலிமையுடன் சேர்த்து இழந்த சக்கரப் படையை வாய்ப்பான ஓரிடத்தில் அவரது அடியை வணங்கி இமைப் பொழுதில் மீண்டும் பெற்றுக் கொள்வேன்.

9800. "சினத்துடன் தாங்கள் இங்கு நீதியைச் செய்ததற்கு உள்ளத்தில் வருந்த மாட்டேன். தங்களால் இத் தண்டனையான பேற்றைப் பெற்றேன். ஆதலால், என்னைப் புனிதமாக்கிடவே செய்ததாகக் கொள்வேன். தண்டனையைச் செய்த இறைவ, என் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுக. இனித் திருவருள் செய்க!" என வீரபத்திரரின் இரண்டு அடிகளையும் திருமால் வணங்க,

9801. வீரருள் சிறந்த வீரரான வீரபத்திரர், திருமால் கூறிய சொல்லைக் கேட்டுத் திருமாலுக்கு அருள் செய்தார். அச்சமயத்தில், பூதர்கள் குழ, நந்திதேவர் துதிக்க, உமாதேவியுடன் திமிலையுடைய காளை ஊர்தியின் மீது சிவபெருமான் எழுந்தருளினார்.

268 □ கந்தபுராணம்

- 9802 தேங்கிய கங்கை குடும் செஞ்சடைக் கடவுள்
தோன்ற
ஆங்கது தெரிந்த வீரன் அச்சமோ டங்கை
கூப்பிப்
பாங்குற நிற்ப மாலும் பங்கயத் தயனுந் தாழா
நீங்கிய தாயை நேரும் குழுவியின் நிலையரானார்.
- 9803 கண்டனள் கவுரி வேள்விக் களத்திடைக் கழலுங்
கையும்
துண்டமும் தலையும் மார்பும் தோள்களும்
துணிந்து வீழ
அண்டருந் தக்கன் தானும் ஆவிபோய்க் கிடந்த
தன்மை
கொண்டதோர் சேற்றம் நீங்கி அருள்வரக் கூறு
கின்றாள்.

வேறு

- 9804 பொன்னார் சடையெம் புனிதன்தனை நோக்கி
முன்னா கியபொருட்கு முன்னோனே வேள்விக்கு
மன்னா னவற்கும் இமையோர்க்கும் மற்றெவர்க்கும்
என்னால் முடிவெய்திற்று என்றுரைக்கும்
இவ்வுலகே.
- 9805 மற்ற வர்கள்புந்தி மயக்குந் றனதுதொல்சீர்
சற்று முணராது தவறுசெய்த தன்மையினால்
செற்ற மிகுவீரத் திருமகனால் இஞ்ஞான்று
பெற்றன ரேயன்றோ பெறத்தக்க தோர்பரிசே
- 9806 முந்தும் இவரை முடித்தியென வெஃகியதும்
தந்து முடித்தாய் தனிவீர னாலனையர்
உய்ந்து குறைபோய் உயிர்பெற் றெழும்வண்ணம்
இந்த வரமும் எனக்கருளாய் எங்கோவே.

9802. கங்கையை அணிந்த சடையையுடைய சிவ பெருமான் தோன்றியருள, அங்கு அப்பெருமானின் வரவை அறிந்த வீரபத்திரர் அச்சத்துடன் அழகிய கைகளைக் கூப்பி வணங்கிப் பக்கத்தில் நிற்க, திருமாலும் நான்முகனும் வணங்கி, விட்டுப் பிரிந்த தாயைக் கண்ட குழந்தைகளின் இயல்பை உடையவரானார்.

9803. தேவாகளும் தக்கனும் வேள்விச்சாலையில் கால், கை, மூக்கு, தலை. மார்பு, தோள் என இவை துண்டாகி விழ உயிர்நீங்கிக் கிடந்தமையை உமையம்மையார் பார்த்துத் தாம் கொண்டிருந்த சினம் தணியப் பெற்று அருள்மிகக் கூறத் தொடங்கினார்.

9804. பொன் போன்ற உடையைக் கொண்ட எம் புனிதரான சிவபெருமானைப் பார்த்து “முன்னைப் பழம் பொருளுக்குப் பழம் பொருளே! இந்த வேள்விக்கும், வேள்வி இயற்றிய தக்கனுக்கும், தேவர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் என்னால் முடிவு உண்டாகி விட்டது என இந்த வுலகம் கூறும்.

9805. “தக்கன் முதலியவர் அறிவு மயங்கித் தங்களது பழைமையான சிறப்பைச் சற்றும் அறிந்து கொள்ளாமல் தவறு செய்தனர். அதனால்; சினம் மிக்க வீரபத்திரர் என்ற திருக்குமரனால் பெறத்தக்க தண்டனையான பரிசினைப் பெற்றுவிட்டனர்.

9806. “முன்பும் ‘இவர்களை அழித்தருளுக’ என்று வேண்டிக் கொண்டதும், வேண்டிக் கொண்ட அந்தவரத்தை தந்து ஒப்பில்லாத வீரபத்திர மகனால் அந்த வரத்தைப் பூர்த்தி செய்தீர். இப்போதும் அவர்கள் உடல் குற்றங்கள் நீங்கி உய்ந்து உயிர் பெறும்படி, எம் தலைவ! இந்த வரத்தையும் எனக்கு அருள் செய்ய வேண்டும்.”

- 9807 என்று தொழுதாங் கெமையுடையாள் கூறுதலும்
நன்றுன் னருளென்று நகைசெய்து தன்பாங்கர்
நின்ற திறலோனை நேர்நோக்கி இம்மாற்றம்
ஒன்று பகர்ந்தான் உயிர்க்குயிராய் உற்றபிரான்.
- 9808 ஈண்டை மகத்தில் எமைஇகழ்ந்து நின்சினத்தான்
மாண்டு சிதைவுற்ற வலியிலோர் தம்முயிரை
மீண்டும் அளித்துருவு மேனா ளெனப்புரிதி
ஆண்டகை நீயென்றே அரனருளிச் செய்தலுமே.
- 9809 வீர னாதற்கிசைந்து மேனா ளெனஇறந்தீர்
யாரும் எழுதிர் எனஉரைப்ப வானவர்கள்
சோரு முனிவர் மறையோர் துயிலுணர்ந்த
நீர ரெனஉயிர்வந் தெய்த நிலத்தெழுந்தார்.
- 9810 தண்டம் இயற்றும் தனிவீர னாற்சிதைந்த
பிண்ட முழுதுருவும் பெற்றார் மகம்புக்கு
விண்ட செயலுமுயிர் மீண்டதுவுங் கங்குலிடைக்
கண்ட புதிய கனவுநிலை போலுணர்ந்தார்.
- 9811 அந்தண் முனிவோர் அனைவோரும் வானவரும்
இந்திர னேயாதி இமையோர் களும்வெருவிச்
சிந்தை மருண்டு சிவனை இகழ்ந்ததனால்
வந்த பழிஉன்னி வருந்திமிக வெள்கினரால்.
- 9812 பாணார் அனிமுரலும் பைந்தார் புனைவீரன்
மாணா கத்தன்னோர் மருங்காகத் தேவியுடன்
பூணார் அரவப் புரிசடையெம் புண்ணியனைச்
சேணார் சுகனந் திகழும் செயல்கண்டார்.

9807. என்று எம்மை ஆளுடைய உமையம்மையார் தொழுது அப்போது வேண்டிக் கொண்டார். உயிர்களுக்கு உயிராக உள்ள சிவபெருமான் 'உன் அருள் நன்று நன்று', என்று புன்னகை செய்து, தன் பக்கத்தில் நின்ற வீரபத் திரரை நேராகப் பார்த்து, பின் வரும் சொல் ஒன்றைச் சொன்னார்.

9808. "ஆண் தகைமையுடைய வீரகுமாரனே! நீ இங்கு நடந்த வேள்வியில் எம்மைப் பழித்து, உன் சினத்தால் இறந்து உடல் சிதைந்த வலியற்ற வரை, மீண்டும் உயிரைக் தந்து உடல்களையும் முன் இருந்தவாறே இருக்குமாறு செய்க" என்று சிவபெருமான் திரு வாய் மலர்ந்தருளவும்.

9809. வீரபத்திரர் சிவபெருமானின் கட்டளைக்கு இணங்கி, "இறந்த எல்லோரும் முன் இருந்தது போல எழுக" என்று சொல்ல, கோர்ந்துகிடக்கும் தேவர் முனிவர் அந்தணர் யாவரும் உயிர்வந்து உடலில் பொருந்த துயில் நீங்கி எழுந்த தன்மையினரைப் போல நிலத்தினின்று எழுந்தனர்.

9810. தண்டனையை அளித்த ஒப்பில்லாத வீரபத்திரக் கடவுளால் சிதைந்த உடல் முழுவதையும் பெற்றுத் தாம் வேள்விச் சாலைக்கு வந்து இறந்து விட்ட செயலையும் பின் உயிர் மீண்டும் எழுந்ததையும் இரவில் கண்ட புதிய கனவு நிலைபோல உணர்ந்தார்கள்.

9811. அழகிய அருள் உடைய முனிவர் யாவரும் உயர்ந்த மண் உலக தேவரான பார்ப்பனரும் இந்திரன் முதலான தேவரும் அஞ்சி உள்ளம் மருண்டு, சிவபெருமானை இகழ்ந்ததால் உண்டான பழியை எண்ணி மிகவும் வருந்தி வெட்கம் அடைந்தனர்.

9812. இசை பொருந்திய வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற மலர் மாலை சூடிய வீரபத்திரக் கடவுள் தம் ஒரு பக்கத்தில்பத்திர காளியுடன் மாட்சிமை பொருந்த நிற்க, பாம்பு அணியை அணிந்த எம்பெருமானான புண்ணியனை, உமாதேவியுடன் தொலைவில் உள்ள வானத்தில் எழுந்தருளி விளங்குவதைக் கண்டார்.

272 □ கந்தபுராணம்

- 9813 தஞ்சல் அகன்ற சுரரும் முனிவரரும்
நஞ்ச மணிமிடற்று நாயகனைக் கண்ணுற்றே
அஞ்சி நடுங்க அதுகண் டெவர்இவர்க்குத்
தஞ்சம் எமையல்லால் என்றுதள ரேலென்றான்.
- 9814 என்றாங்கு இசைத்த இறைவன் அருள்நாடி
நன்றா விதென்று நனிமகிழ்ந்து முன்னணித்தாய்ச்
சென்றார் தொழுதார் திசைமுகன்மா லாதியராய்
நின்றார் எவரும் நெறியால் இவைஉரைப்பார்.
- 9815 சிந்தை அயர்வுற்றுச் சிறுவிதிதன் வேள்விதனில்
எந்தை நினையன்றி இருந்தேங்கண் கண்முன்னும்
வந்து கருணை புரிந்தனையால் மைந்தர்க்குத்
தந்தை யலது பிறிதொருவர் சார்புண்டோ.
- 9816 அற்றமில் அன்பில்லா அடியேங்கள் பாலடிகள்
செற்ற மதுபுரியில் செய்கைமுத லானசெயல்
பற்றி முறைசெய் பதமுளதோ அஞ்சலென
மற்றொர் புகலுளதோ மன்னுயிருந் தானுளதோ.
- 9817 வேதத் திறம்கடந்த வேள்விப் பலியருந்தும்
பேதைச் சிறியேம் பெரும்பகலுந் தீவினையில்
ஏதப் படாமே இமைப்பி லுதுதொலைத்த
ஆதிக் கெவன்கொல் அளிக்கின்ற கைம்மாறே.

9813. இறப்பு நீங்கப் பெற்ற தேவர்களும் முனிவர் களும் நஞ்சையுடைய கண்டத்தினரான சிவபெருமானை வணங்கி, அஞ்சி நடுக்கம் கொண்டனர். அதனைச் சிவ பெருமான் பார்த்து, 'இவர்களுக்கு ஆதரவு நம்மையல்லாது வேறு யார் இருக்கின்றார்?' என்று எண்ணி. "தளர்ச்சி அடைய வேண்டாம்!" என்று அருள் செய்தார்.

9814. "தளரவேண்டாம்!" என்று அங்கு அருள் செய்த சிவபெருமானின் கருணை இருந்த வாற்றைச் சிந்தித்து, 'இப் பெருமானின் திருவருள் இருந்தவாறு நன்று, நன்று!' என்று மிகவும் மகிழ்ந்து திருமுன்னிலையில் நெருங்கிச் சென்று வணங்கி, நான்முகன் திருமால் முதலியவராய் அங்கு நின்ற வர்கள் யாவரும் வேண்டிக்கொள்ளும் முறையில் இவற்றைச் சொல்லலானார்.

9815. "எம் இறைவ! மனம் மயங்கித் தக்கனின் வேள்வியில், தங்களை விலக்கியிருந்த பாவி யரான எம் கண் எதிரிலும் தாங்கள் எழுந்தருளிக் கருணை காட்டினீர்! மைந் தர்க்குத் தந்தையே அல்லாது மற்றொருவர் ஆதரவாக ஆவது உண்டோ?

9816. "நிறைந்த அன்பில்லாத அடியவரான எம் மிடத்தில் சினந்தால் படைப்பு முதலான பதவிகளை மேற் கொண்டு முறைப்படி நடத்தும் பக்குவம் நமக்கு உண்டாகுமோ? 'அஞ்சற்க' என்று அடைக்கலம் அளித்தற்கு மற்றுமொரு புகலிடம் நமக்கு உண்டோ? நிலைபெறுவதற் குரிய எம் உயிரும் நிலைபெறுமோ?

9817. "வேதநெறியைக் கடந்த வேள்வியில் அளித்த அலியை அருந்திய பேதையரான யாங்கள், நீண்ட காலம் வரையும் தீவினைப் பயனான துன்பத்தில் அழுந்தாது, இமைப் பொழுதில், அந்தப் பாவத்தைத் தக்க தண்டனை தந்து நீக்கிய மூலப் பரம்பொருளான தங்கட்டு, அடியவரான யாங்கள் செய்யக்கூடிய கூர்மனாறு யாது?"

- 9818 இங்குன் னடிபிழைத்தோம் எல்லோமும்
வீரனெனும்
சிங்கந்தன் கையால் சிதைபட்ட வாறெல்லாம்
பங்கங்கள் அன்றே பவித்திரமாய் மற்றெங்கள்
அங்கங் கட்கெல்லாம் அணிந்த அணியன்றோ.
- 9819 கங்கை முடித்ததுவும் காய்கனவை ஏந்தியதும்
வெங்கண் மிகுவிடத்தை மேனாள் அருந்தியதும்
நங்கை உமைகாண நடித்ததுவும் முற்பகலும்
எங்கண் மிசைவைத்த அருளன்றோ எம்பெருமான்.
- 9820 ஐய பலவுண் டறிவிலேம் நின்றனக்குச்
செய்ய வருபிழைகள் சிந்தைமிசைக் கொள்ளாமல்
உய்யும் வகைபொறுத்தி உன்னடியேம் என்றலுமே
தைய லொருபங்கன் தணிந்தனமால்
அஃதென்றான்.
- 9821 ஏற்றுத் தலைவன் இயம்பும் திருவருளைப்
போற்றித் தொழுதுதம் புந்தி தளிர்ப்பெய்திக்
கூற்றைத் தடிந்த் குரைகழற்றாள் முன்னிறைஞ்சித்
தேற்றத் துடன்பாடி யாடிச் சிறந்தனரே,
- 9822 அன்ன பொழுதத் தயன்முதலாம் தேவர்கள்மேல்
உன்ன அரிய ஒருவனருட் கணவைத்து
நுந்நும் மரசும் நுமக்கே அளித்தனமால்
முன்ன ரெனவே முறைபுரிதி ரென்றுரைத்தான்.

9818. “இங்குத் தங்கள் திருவடிகளுக்குப் பிழை செய்த நாங்கள் எல்லாரும் வீரபத்திரர் என்ற வீர சிங்கத்தின் திருக்கையால் சிதைந்த சின்னம் அனைத்தும் வடுவன்று. எம்மைக் காக்கும் இரட்சையாய் எங்கள் உறுப்புகள் எல்லா உற்றுக்கும் தனித்தனி இட்ட பாதுகாப்பு அணியன்றோ!

9819. “இப்போது மட்டுமல்லாது, முற்காலத்திலும், பெருமானே, கங்கையை அணிந்து கொண்டதும், தீயைத் தாங்கிக் கொண்டதும் அஞ்சாமைமிக்க ஆலகால விடத்தை உண்டதும், மங்கையான உமாதேவியார் சாட்சியாக நடனம் செப்ததும் உயிர்களான எங்கள் மீது கொண்ட பெருங்கருணைத் திறமே ஆகும்!

9820. “ஐயனே! தங்கட்கு அறியாமையால் யாங்கள் செய்த பிழைகள் பலஉண்டு. அவற்றைத் தம் திருஉள்ளத்தில் கொள்ளாது யாங்கள் உய்யும் பொருட்டுப் பொறுத்தருளுக!” என்று வேண்டினார். உமையொரு பாகரான சிவ பெருமான், “உம் பிழையை யாம் பொறுத்தோம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

9821. அத்தேவர்கள் காளை வாகனரான சிவ பெருமான் கூறிய கருணைத் திறத்தை துதித்து வணங்கி, மனம் தவிர்த்துக் காலனை உதைத்த ஒலிக்கும் கழல் அணிந்த திருவடியை வணங்கித் தெளிவான அறிவுடன் ஆடிப்பாடிச் சிறந்தனர்.

9822. அச்சமயத்தில் நான்முகன் முதலான தேவர் மீது நினைத்தற்கரிய ஒப்பற்ற இறைவன் அருள் கண் வைத்து “உங்கள் உங்கள் அரசை உங்களுக்கு முன்போலவே அளித்தோம்! நீங்கள் உங்கள் அரசமுறையைச் செய்யுங்கள்” என்று பணித்தார்.

276 □ கந்தபுராணம்

9823 மாலயனே யாதியராம் வானவர்கள் எல்லோரும்
ஆல மிடற்றண்ணல் அருளின் திறம்போற்றி
ஏல மகிழ்வெய்த இறந்தெழுந்தோர் தம்குழுவில்
சேவமிலாத் தன்மகனைக் காணான் திசைமுகனே.

9824 மாண்டதொரு தக்கன் வயவீரன் தன்னருளால்
ஈண்டுசனந் தன்னோ டெழாவச் செயல்நோக்கிக்
காண்தகைய நாதன் கழலிணைமுன் வீழ்ந்திறைஞ்சி
ஆண்டு கமலத் தயன்றின் றுரைக்கின்றான்.

வேறு

9825 ஐயநின் வாய்மை எள்ளி அழல்கெழும் மகத்தை
யாற்றும்
கையன தகந்தை நீங்கக் கடிதினில் தண்டஞ்
செய்து
மையுறு நிரயப் பேறு மாற்றினை அவனும்
எம்பேர்ல்
உய்யவே அருளு கென்ன உமாபதி கருணை
செய்தான்.

9826 இறையருள் கண்டு வீரன் எல்லையங் கதனில்
எந்தை
அறைகழல் கண்டு போற்றி அவற்றியல் வினவித்
தாழாப்
போறியுளது என்று தக்கன் புன்றலை புகுத்த
வுன்னாக்
குறையுடல் அதனைப் பாணு கம்பனைக்
கொணர்தி என்றான்.

9823. திருமால் நான்முகன் முதலான தேவர்கள் யாவரும் திருநீலகண்டரான சிவபெருமானின் அருள் திறத்தைத் துதித்துப் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். நான்முகன் ஒழுக்கம் இல்லாத தன் மகன் தக்கனைக் காணார் ஆயினார்.

9824. இறந்தவனான தக்கன் வெற்றி வீரரான வீரபத்திரரின் திருவருளால் உயிர்த்து எழுந்தவர்களுடன் உயிர் பெற்று எழுந்திராததைப் பார்த்து காணத்தக்க அழகு வாய்ந்த இறைவனின் அடிகளை வணங்கித் தாமரைஇருக்கையினரான நான்முகன் அங்கு நின்று சென்று சொல்ல லானார்.

9825. “இறைவரே! தங்களின் வாய்மையான வேதங் களை இகழ்ந்து தீயையுடைய வேள்வியைச் செய்யக் கீழ் மகனான தக்கனின் அகங்காரம் ஒழியுமாறு விரைந்து தண்டனை அளித்து, இருள்மிகும் நரகம் அடைவதை மாற்றி னீர் அத்தக்கனும் எம்மைப்போல உயிர் பெற்று எழுந்து உய்யும்படி திருவருள் செய்க” என்று நான்முகன் வேண்ட, உமாபதியான சிவபெருமானும் “அப்படியே ஆகுக!” என்று அருள் செய்தார்.

9826. அங்கு அச்சமயத்தில் இறைவனின் அருட்டி றத்தை வீரபத்திரர் உணர்ந்து, ‘எம் தந்தையான சிவ பெருமானின் ஒலிக்கும் கழல் அணிந்த திருவடிகளைக் கண்ணால் கண்டு, வாயால் துதித்து, செவிகளால் அந்த அடிகளின் இயல்பைக் கேட்டு வணங்காத ஐந்து பொறி களைத் தச்சனின் புன்மையான தலை உடையது’ என்று எண்ணி, ஆதலால் அந்தத் தலையை உண்டு பண்ணிப் பொருத்த நினையாமல், உடல் வெட்டுண்டு எடுத்தது போக மிஞ்சியிருந்த உடல் குறையைப் பானுகம்பர் என்ற பூதத் தலைவரை நோக்கி எடுத்து வருக!’ என்று ஆணை யிட்டார்.

278 □ கந்தபுராணம்

9827 வித்தக வலிகொள் பூதன் வீரபத் திரஸ்தன்
 முன்னர்
 உய்த்தலும் அதன்மேல் வேள்விக் குண்டியாம்
 பகவுள் வீந்த
 மைத்தலை கண்டு சேர்த்தியெழு கென்றான்
 மறைகள் போற்றும்
 அத்தனை இகழும் நீரர் ஆவரிப் பரிசே என்னா.

9828 என்றலும் உயிர்பெற் றங்கண் எழுந்தவத் தக்கன்
 முன்னம்
 நின்றதோர் வீரன் கண்டு நெஞ்சுதுண் ணென்ன
 அஞ்சித்
 தன்றக விழந்து பெற்ற தலைகொடு வணங்கி
 நாணி
 அன்றுசெய் நிலைமை நாடி அரந்தையங் கடலுட
 பட்டான்.

9829 அல்லல்கூர்ந் திரங்கு கின்ற அசமுகன் அடல்வெள்
 ஏற்றின்
 மெல்லிய லோடு முற்ற விமலன் துருவங் காணாஉ
 ஒவ்வென வெருக்கொண் டாற்ற உற்றனன் அச்ச
 மற்றவ்
 வெல்லையில் இறைவன் தக்கா அஞ்சலை இனிநீ
 என்றான்.

9827. மிக்க ஆற்றல் படைத்த பானுகம்பர் என்ற பூதத் தலைவர், வீரபத்திரரின் முன்னிலையில், தக்கனின் தலையில்லாத குறையுடலைக் கொணர்ந்து வைத்தார். வேள்வித் தீயினுக்கு உண்டாகும் வேள்விப் பசுக்களுள் வெட்டப்பட்டு இறந்த ஆட்டின் தலை ஒன்றைக் கண்டெடுத்து, அந்தக் குறையுடல் மீது பொருத்தி, 'வேதங்களால் துதிக் கப்படும் பரம் பொருளான சிவபெருமானை இகழும் பாவியர் இழிவான இத்தகைய இயல்பினர்!' என்பதையாவார்க்கும் புலப்படுத்துபவராய்த் 'தக்கனே எழுக' என்று அருள் செய்தார்.

(மை—ஆடு)

9828. என்று வீரபத்திரர் சொல்லவும், அங்கு உயிர் பெற்று எழுந்த ஆட்டுத் தலை கொண்ட அந்தத் தக்கன், தன் எதிரில் நின்ற வீரபத்திரக் கடவுளைக் கண்டு, மனம் திடுக்கிட்டு அஞ்சி, தன் பெருமை இழந்து, தான் பெற்றுள்ள ஆட்டுத் தலையால் வணங்கி, வெட்கமடைந்து, அன்று நடந்த நிகழ்ச்சியை ஆராய்ந்து துன்பத்தையே தனக்கு அழகு எனக் கொண்ட ஒரு கடலில் முழுகினான்.

9829. துன்பம் மிக்குத் தனது நிலைக்கு இரங்கும் ஆட்டின் முகமுடைய அந்தத் தக்கன், வெற்றி பொருந்திய வெள்ளைக் காளை மீது, மென்மையான இயல்புடைய உமையம்மையாருடன் எழுந்தருளிய குற்றமற்ற சிவபெருமானின் திருவுருவத்தைப் பார்த்து, விரைவாக வெருண்டு அச்சம் கொண்டான். அப்போது சிவபெருமான், 'தக்கனே! இனி நீ அஞ்ச வேண்டாம்!' என்று அருள் செய்தார்.

(அசுமுகன்—ஆட்டின் முகம் உடையவன்;
அசம்—ஆடு)

280 □ கந்தபுராணம்

9830 அஞ்சலென் றருள லோடும் அசமுகத் தக்கன்
எங்கோன்
செஞ்சரண் முன்னர்த் தாழ்ந்து தீயனேன் புரிந்த
தீமை
நெஞ்சினும் அளக்கொ ணாதால் நினைதொறும்
சுடுவ தையா
உஞ்சனன் அவற்றை நீக்கி உனதருள் புரிந்த
பண்பால்.

9831 அடியனேன் பிழைத்த தேபோல் ஆர்செய்தார்
எனினும் என்போல்
படுவதே சரத மன்றோ பங்கயத்து அயனை நல்கும்
நெடியவன் துணையென் றுன்னி நின் பெரு மாயை
யாலே
அடிகளை இகழ்ந்தேன் யாதும் அறிகிலேன்
சிறியன் என்றான்.

9832 காலையங் கதனில் அம்மை காளிதன் னோடு
போற்றிப்
பாலுற நின்ற வீர பத்திரன் தனைவம் மென்றே.
வேலவன் நேவி யென்ன வெரிந்புறம் நீவி
அன் னார்க்
கேலநல் வரங்கள் ஈந்தாள் ஈசனுக் கன்பு மிக்காள்.

9833 மீத்தல் விண்ணு ளோரும் வேள்வியந் தேவும்
மாலும்
பூத்திகழ் கமலத் தோனும் புதல்வனு முனிவர்
தாமும்
ஏத்தினர் வணங்கி நிற்ப எம்மையாள் உடைய
முக்கண்
ஆத்தனங் கவரை நோக்கி இவைசில அருளிச்
செய்வான்

9830. சிவபெருமான் 'அஞ்ச வேண்டாம்! என்று அருள் செய்யவும், அசமுகனான தக்கன், எம் சிவபெருமானின் சிவந்த திருவடிகள் முன் வணங்கித் "தீவினையேன் தங்கட்குச் செய்த தீமை மனத்தாலும் எண்ணிப் பார்க்க ஒண்ணாதது. நினைக்குந்தோறும் அது மனத்தைச் சுட்டெரிப்பதாகும். ஐய! தாங்கள் அவற்றை நீக்கி அருள் செய்த தன்மையால், அடியேன் உயர்ந்தேன்!

9831. "நான் பிழை செய்ததைப் போல எவர் பிழை செய்தாலும் நான் தண்டிக்கப்பட்டதைப் போல் தண்டிக்கப் படுவதே துணிவாகும். தாமரையை இருக்கையாகக் கொண்ட நான்முகனைத் தந்த திருமாலைத் துணை என் எண்ணி மாயையால் தங்களைப் பழித்தேன். சிறியேன் வேறு எதையும் அறியேன்!" என்று வேண்டினான்.

9832. அத்தகைய சமயத்தில், சிவபெருமானிடத்தில் அன்புடைய உமையம்மையார், வீரபத்திரையுடன் துதித்துப் பக்கத்தில் நின்ற வீரபத்திரரை 'வருக' என்று அழைத்து முருகனையும் அவனுடைய மனைவியையும் போல, இந்த இருவரையும் மதித்து, முதுகைத் தடவி, அந்த இருவருக்கும் ஏற்ற நல்ல வரங்களை அளித்தார்.

9833. மேன்மையுடைய தேவரும், வேள்வித் தேவதையும், திருமாலும், தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும், நான்முகனின் மகனான தக்கனும், முனிவரும் துதித்து வணங்கி நின்றனர். நிற்க, எம்மை ஆள்கின்ற மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் அங்கு அவர்களைப் பார்த்துச் சில சொற்களைச் சொல்லலானார்.

282 □ கந்தபுராணம்

9834 வம்மினோ பிரம னாதி வானவர் மகஞ்செய்
 போழ்தில்
 நம்மைநீர் இகழ்ந்தி யாரு நவைபெறக் கிடந்த
 தெல்லாம்
 உம்மையில் விதியாம் தண்டம் உமக்கிது புரிந்த
 வாறும்
 இம்மையின் முறையே நாணுற் றிரங்கலீர் இதனுக்
 கென்றான் -

வேறு

9835 இனைத்தருள் புரிதலும் எண்ண லாரையும்
 நினைத்தருள் புரிதரு நிமலன் தாள்தொழாச்
 சினத்தொடு மகத்தைமுன் சிதைத்து ளோனையும்
 மனத்தகும் அன்பினால் வணங்கிப் போற்றவே.

9836 வீரரில் வீரனும் விசய மேதகு
 நாரியும் அயல்வர நந்தி முன்செலப்
 பாரிடம் எங்கனும் பரவ மாதொடே
 போரடல் விடையினான் பொருக்கென்று
 ஏகினான் -

9837 கயிலையி லேகியே கவுரி யோடரன்
 வியனகர் மன்றிடை வீற்றி ருந்துழி
 வயமிகு வீரற்கு வான மேக்குற
 இயலுமோர் பதமளித் திருத்தி யாங்கென.

9838 இருவர்தம் தாளையும் இறைஞ்சி அன்னவர்
 தருவிடை பெற்றன னார்கித் தக்கன
 துரியதோர் மகம்அடும் உலப்பில் பூதர்கள்
 திரைகட லாமெனத் திசைதொ றீண்டவே.

9834. "தேவர்களே! வேள்வி செய்யும் போது நீவிர் யாவரும் எம்மை நிந்தித்து, அதனால் சிவத் துரோகமான குற்றம் உம்மிடம் பொருந்த, நீங்கள் இருக்க நேர்ந்த இயல்புகள் யாவும் முற்பிறப்பில் செய்த ஊழ்வினையின் பயனே ஆகும். உங்கட்கு இப்பிறப்பில் தந்த தண்டனையும் நீதியே யாகும். அதனால் இதற்காக வெட்கப்பட்டு இரங்க வேண்டாம்" என்று அருள் செய்தார்.

9835. இவ்வாறு அருள் செய்தலும், தம்மை நினை யாதவரையும் எண்ணி அருள் செய்கின்ற சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்கிச், சினத்துடன் வேள்வியை முன் சிதைத்த வீரபத்திரக் கடவுளையும் உள்ளத்தில் பொருந் தும் அன்புடனே வணங்கிப் போற்றவும்,

9836. வீரருள் வீரரான வீரபத்திர உருத்திரரும் வெற்றியில் மேம்பட்ட வீரபத்திரையும் பக்கத்தில் வர, திரு நந்தி தேவர் முன் போக, பூதப்படை எவ்விடத்தும் சூழ்ந்து வர, சிவபெருமான் உமையம்மையுடன், போராட லில் வல்ல காளை வாகனத்தின் மீது எழுந்தருளியவராய் விரைவில் அங்கிருந்து எழுந்தார்.

9837. சிவபெருமான் உமையுடன் கயிலாய மலைக் குச் சென்று பெருமை கொண்ட செம்பொன் கோயிலுள் உள்ள மன்றத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். அச்சமயத்தில் வெற்றி மிக்க வீரபத்திரக் கடவுளுக்கு, மேல் உலகத்தில் உள்ளதாக ஒரு புவனத்தை அளித்து, "அப்புவனத்தில் இருப்பாயாக!" என்று கருணை கூர்ந்தார்.

9838. தாய் தந்தையரான இருவரின் திருவடிகளையும் வணங்கி, அவர்கள் அளித்த விடையைப் பெற்றுக் கொண்டு, தக்கனின் வேள்வியை அழித்த எண் இல்லாத பூதர்கள் அலை எழும் கடல் என்று சொல்லுமாறு திசைகள் தோறும் நெருங்கி வர,

284 □ கந்தபுராணம்

9839 தந்தைமுன் விடுத்ததோர் தடம்பொற் றேரயல்
வந்ததங் கதன்மிசை வயம்கொள் ஆடலான்
பைந்தொடி யொடும்புகாப் பானு கம்பன
துந்திட அரனருள் உலகிற் போயினான்.

9840 போயினன் அதனிடப் பொருவில் தொல்பெருங்
கோயிலின் எய்தியே குழுக்கொள் சாரதர்
மேயினர் குழ்தர வீரபத்திரன்
ஏயதோர் துணைவியோடு இனிது மேலினான்.

21. அடிமுடி தேடு படலம்

9841 இங்கிது நிற்கமுன் இறைவன் வந்துழி
அங்குற நின்றதோர் அமரர் தங்களுள்
செங்கம லத்துறை தேவன் தக்கனாந்
துங்கமில் மைந்தனை நோக்கிச் சொல்லுவான்.

9842 யாதுமுன் னுணர்ந்தனை யாது செய்தனை
யாதவண் கருதினை யாரிற் பெற்றனை
யாதுபின் செய்தனை யாது பட்டனை
யாதிலன் பெற்றனை யாதுடன் எண்ணமே.

9839. தந்தையான சிவபெருமானால் முன் வேள்வி அழிவதற்காக அனுப்பப்பட்டதான ஒப்பில்லாத அழகிய தேர், பக்கத்தில் வந்து நிற்க, அத் தேரின் மேல், வெற்றி கொள்கின்ற போராடலையுடைய வீரபத்திரக் கடவுள் பசுமையான வளையல் அணிந்த வீரபத்திரையுடன் ஏறியருளினார். அதனைப் பானுகம்பர் என்ற பூதத் தலைவர் தேரோட்டியாய் இருந்து செலுத்தச் சிவபெருமான் தமக்குத் தந்த புவனத்துக்குச் சென்றார்.

9840. வீரபத்திரக் கடவுள் சிவபெருமான் தமக்குத் தந்தருளிய புவனத்துக்குள் சென்று ஒப்பில்லாத பழைய புவனத்தை அடைந்து குழுவான பூதர்கள் சூழ்ந்து இருக்க, தம் உள்ளத்துக்கு ஏற்ற, துணைவியாருடன் அரியணை மீது அமர்ந்தருளினார்.

21. அடிமுடி தேடு படலம்

9841. இது நிற்க, முன்னம் சிவபெருமான் எழுந்தருளிய போது, அங்கு நிறைந்து நின்ற தேவர் கூட்டத்துள், தக்கனான இழிவுடைய தம் மகனை நோக்கி செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருப்பவரான நான்முகன் சொல்லத் தொடங்கினார்.

9842. 'மகனே நீ முன்பு என்னிடம் எதனைக் கற்றாய்? கற்ற பின்பு எதனை முயன்று செய்தாய்? அந்த அரிய முயற்சியில் எதை அடைய எண்ணினாய்? நீ பெற எண்ணியவற்றை எவரிடம் பெற்றாய்? பெறத்தக்க செல்வங்களைப் பெற்ற பின்பு என்ன செய்தாய்? அதனால் என்ன துன்பப்பட்டாய்? இங்கு இப்போது என்ன நன்மை பெற்றாய்? இப்போது என்ன உன் எண்ணம்?

286 □ கந்தபுராணம்

- 9843 பொன்றுதல் இல்லதோர் புலவர் யாவர்க்கும்
வன்றிறல் முனிவரர் தமக்கும் வையமேல்
துன்றிய அந்தணர் தொகைக்கும் துண்ணெனக்
கொன்றுயிர் உண்பதோர் கூற்ற மாயினாய்.
- 9844 சீரையும் தொலைத்தனை சிறந்த தக்கனாம்
பேரையும் தொலைத்தனை பேதை யாகிநின்
ஏரையும் தொலைத்தனை ஏவல் போற்றுநர்
ஆரையும் தொலைத்தனை அலக்கண் எய்தினாய்.
- 9845 நின்னுணர் வல்லது நிகரின் மேலவர்
சொன்னதும் உணர்ந்திலை தொல்லை ஊழினால்
இந்நிலை யாயினை இறையை எள்ளினாய்
முன்னவன் உயர்நிலை முழுதும் தேர்ந்தநீ.
- 9846 இயற்படு வளம்பெற்றிஐ ஈசன் மேன்மைகள்
அயர்த்தனை நின்னள வன்று மையறான்
உயிர்த்தொகை தமக்கெலாம் உள்ள தாதலான்
மயக்கினை அடைந்தனை மற்றென் செய்திநீ.
- 9847 முற்றுணர் வெய்தியே முழுத ளித்திடப்
பெற்றவெங் கண்ணினும் பெரிது மாமயக்
குற்றன முற்பகல் உதுகண்டு இன்றுபோல்
நெற்றியங் கண்ணினான் அருளின் நீக்கினான்.

9843. "எக்காலத்தும் அழிவில்லாத தேவர் கூட்டத் துக்கும், வலிய தவ ஆற்றலை யுடையவர்க்கும், பூமியில் பெருந்திய அந்தணர் கூட்டத்துக்கும் விரைவாகக் கொன்று உயிரைப் பறிக்கும் ஒரு கூற்றுவன் ஆனாய்.

9844. "தவம் செய்து பெற்ற சிறப்புகளையும் தொலைத்தாய்! வேதங்களைக் கற்றுச் சிறந்த தக்கன் என்ற புகழையும் தொலைத்தாய். அறிவற்றவனாய் உன் முக அழகையும் அழித்தாய். உன் பணியை மேற்கொண்ட எவரையும் தொலைத்தாய். இவ்வாறு துன்பத்தைப் பெற்றாய்.

9845. "சிவபெருமானின் உண்மையான உயர்வான நிலைமை முழுவதையும் என்னைக் கேட்டு உணர்ந்த நீ, பழைய ஊழ்வினைப் பயனால் அப் பெருமானை இகழ்ந்தாய்! ஒப்பில்லாத நந்தி தேவர் முதலானவர் சொன்ன அறிவுரையையும் நீ கேட்க வில்லை. எனவே இந்த நிலையை அடைந்தாய்! உன் அறிவு அறிவன்று!

9846. "நல்ல உயர்வான இயல்புடைய செல்வத்தைப் பெற்றுச் சிவபெருமானின் மேன்மையை மறந்தாய்! செல்வம் வந்தபோது தெய்வத்தை மறத்தல் சிறப்பாக உன்னிடம் மட்டும் உள்ள ஒரு குற்றம் அன்று! இத்தகைய மயக்கந்தான் உயிர்கள் யாவற்றுக்கும் அமைந்ததொரு குற்றமாகும். ஆகவே உயிர்க் கூட்டத்துக்கு உட்பட்ட நீ வேறு என்ன செய்வாய்? மயக்கம் அடைந்தாய்!

9847. சிவபெருமானின் திருவருளால் எல்லாவற்றையும் அறியும் முழுமையான அறிவைப் பெற்று, உலகம் முழுவதையும் படைத்துக் காக்க அதிகாரம் பெற்ற நான் முகன் திருமால் ஆன எங்களிடத்தும் முன்காலத்தில் மயக்கம் உண்டாயிற்று. அதனை நெற்றிக் கண்ணுடைய சிவபெருமான் பார்த்து, இன்று போல் அன்றும் எம் மயக்கத்தைப் போக்கியருள் செய்தார்.

288 □ கந்தபுராணம்

9848 ஆதலின் அருளுடை அமல நாயகன்
பாதம தருச்சனை பரிவிற் செய்குதி
பேதுறும் இப்பவப் பெற்றி நீக்கியே
போதமொடு இன்னருள் புரிவன் என்றலும்.

9849 மைதிகழ் முகத்தினன் மற்ற தற்கிசைந்து
உய்திற முணர்த்தினை உங்கள் கண்ணுமுன்
எய்திய மையலும் எம்பி ரானருள்
செய்ததும் இயம்புதி தெளிதற் கென்னவே.

9850 பொன்னிருஞ் சததளப் போதின் மீமிசை
மன்னிய திசைமுகன் மதலை மாமுகம்
முன்னுற நோக்கியே முந்துங் கூறினம்
இன்னமும் அக்கதை இயம்பு வோமெனா.

9851 நாலுள திசைமுக நாதன் தொல்லைநாள்
மாவொடு பற்பகல் மலைவு செய்துநாம்
மேலதோர் பொருளென விமலன் வந்தருள்
கோலம துன்னியே தொழுது கூறுவான்.

9848. “ஆகையால் திருவருளையுடைய குற்றமற்ற அப்பெருமானின் திருவடிகளை அன்புடன் அருச்சனை செய்வாயாக! துன்பமடையும் இந்தப் பாவச் செயல் அனைத்தையும் போக்கித் தம்மையறியும் ஞானத்துடன் கூடிய இனிய அருளை அவர் அருள்வர்!” என்று தந்தையான நான்முகன் நவின்றார். நவிலவும்,

9849. ஆட்டின் முகம் கொண்ட தக்கன் சிவனை வழிபடுவதற்கு உடன்பட்டு, “தந்தையே! நான் உய்யும் திறத்தை எனக்கு உணர்த்தினாய். அதன் மேலும் எனக்குத் தெளிவு உண்டாகும் பொருட்டு, முன், நான்முகன் திருமால் ஆகிய உங்களிடத்தும் அந்த மயக்கம் நீங்குமாறு எம் பெருமான் உங்கட்கு அருள் செய்ததையும் சொல்லுக!” என்று வேண்டிக் கொண்டான். அவ்வாறு வேண்டிக்கொள்ள,

9850. பொன்மயமான பெரிய நூறு இழைகள்கொண்ட தாமரை மலர் மீது வீற்றிருக்கும் நான்முகன், மைந்தனான தக்கனின் ஆட்டு முகம் தனக்கு எதிரே இருக்குமாறு செய்து, “எங்கட்கு வந்த மயக்கம் நீங்கிய அக்கதையை முன்னும் கூறினேன். இப்போதும் நீ கேட்டனையாதலால் சொல்லேன்!” என்று,

9851. நான்கு திக்குகளுக்கும் நான்கு முகங்களை யுடைய நான்முகன், முன்னொரு காலத்திலே திருமாலுடன் தாமும் பல காலம் போர் செய்து, ஒவ்வொருவரும் தாமே மேலான நிகரில்லாத ஏக பரம்பொருள் என்று விவாதிக்க, அச்சமயத்தில் தமக்கு மத்தியில் மயக்கமற்றவரான சிவபெருமான் தோன்றியருளித் தம் மயக்கத்தைப் போக்கித் தமக்கு அருள் செய்த சிவபெருமானது அருட் கோலத்தைத் தியானித்து வணங்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

வேறு

- 9852 பத்தினொடு நூறெதிர் படுத்தயுக நான்மை
ஒத்தமுடிவு எல்லையென தோர்பகல தாகும்
அத்தகு பகற்பொழுதும் அந்தியொடு செல்ல
நத்தமுறு நான் யிலின் நண்ணுவன் அவ்வேலை.
- 9853 வாளுமொடுங் கும்பரிதி மாமதி யொடுங்கும்
நாளுமொடுங் குந்தமது நாளுமொடுங் குற்றே
கோளுமொடுங் கும்குலிச பாணிமுதல் வானோர்
கேளுமொடுங் கும்புவனி கேடுபடும் அன்றே.
- 9854 மண்ணுலகில் ஆருயிர் வறந்திறுதி யாகும்
வீண்ணுறு பதங்களில் வியன்முனிவர் யாரும்
துண்ணென வெருக்கொடு துளங்கினர்கள் சூழா
எண்ணுசன லோகமிசை எய்துவர்கள் அந்நாள்.
- 9855 வாரிதிகள் நாற்றிறமும் வல்லையில் எழுந்தே
ஆரியை தவம்செய்பதி ஆதியன அல்லாப்
பாரிணைய ருந்தியொரு பாகமதன் மேலும்
ஒரெழு பிலத்துலகம் உண்டுலவும் அன்றே.
- 9856 ஒண்திகிரி மால்வரை உடுத்தநில முற்றுங்
குண்டுறு பிலத்தினொடு கூடும்வகை வீட்டி
அண்டருல குண்டுநிமிர்ந் தப்புறனு மாகி
மண்டுபுன லேயுலகை மாற்றியிடும் அன்றே.

9852. பத்தால் பெருக்கப்பட்ட நூறான ஆயிரம் சதுர்யுக இறுதியையுடைய கால எல்லை எனக்கு ஒரு பகற்காலம் ஆகும். அந்தப் பகற் காலம் அந்திக் காலத்துடன் கழிய இரவுப் போது வரும். அப்போது நான் உறக்கம் கொள்வேன.

9853. அந்த இரவுப் போதில் தத்தம் வாழ் நாள் ஒடுங்கிக் கதிரவனும் சந்திரனும் அப்போது ஒடுங்குவர். நட்சத்திரங்களும் அழியும். கிரகங்களும் அழியும். அதனால் உலகத்தில் ஒளி இராது. வச்சிரப் படையினனான இந்திரன் முதலிய தேவர் அழிவர்; உலகம் அழியும்.

9854. மண் உலகத்தில் உள்ள அரிய உயிர்கள் யாவும் பிறந்து அழியும். வான் உலகில் உள்ள பெருமையுடைய முனிவர் யாவரும், 'துண்' என்று அஞ்சிநடுங்கி ஆலோசித்து, மதிக்கப்படும் சனலோகத்தில் அந்த இரவுக் காலத்தில் அடைவர்.

(சனலோகம்-இது, உலகங்களுள் ஒன்று)

9855. * நான்கு திசைகளிலும் கடல்கள் விரைவாக எழுந்து ஆரியையான காமாட்சி அம்மையார் தவம் செய்த பதியான காஞ்சி முதலான புண்ணியத்தலமல்லாத பூமியின் ஒருபாகத்தை விழுங்கி, அதன் மேலும், ஏழு பாதல உலகங்களுக்கும் மூடிப் பரவும்.

(ஆரியை-காமாட்சியம்மையார்)

9856. ஒளியுடைய பெரிய சக்கரவாள மலை சூழ்ந்த உலகம் முழுவதும், ஆழமான பிலங்களுடன் ஒன்றாக ஆகுமாறு செய்து, தேவர் உலகத்தை உண்டுமேல் சென்று, அப்பாலுமாய் நிறைந்த நீர் வெள்ளமே உலகத்தை தன்மயமாக மாற்றும்.

- 9857 ஆனதொரு வேலையிலொ ராலிலையின் மீதே
மேனிலவு தண்மதி மிலைந்தவன் மலர்த்தாள்
தானகமு றுத்தியொர் தனிக்குழவி யேபோல்
கானுறு துழாய்மவுலி கண்டுயிலு மாதோ.
- 9858 கண்துயிலு கின்றபடி கண்டுசன லோகத்
தண்டுமுனி வோர்புகழ வாங்ஙனம் விழித்தே
பண்டைநிலன் நேடவது பாதலம தாகக்
கொண்டல்மணி மேனியனொர் கோலவுரு வானான்.
- 9859 கோலமெனு மோருருவு கொண்டுபில மேகி
ஞாலமெவ னுற்றதென நாடியது தன்னை
வாலிய எயிற்றினிடை வல்லைகொடு மீண்டு
முலமென வேநிறுவி மொய்ம்பினொடு போனான்.
- 9860 அற்பொழுது நாலுகமொர் ஆயிரமும் ஏக
எற்பொழுது தோன்றிய தியாந்துயில் உணர்ந்ததே
கற்பனை இயற்றிய கருத்தினினை போழ்தின்
நிற்புழி அடைந்தன நெடும்புணரி எல்லாம்.
- 9861 அருத்திகெழு பாற்கட ல் அராவணையின் மீதே
திருத்திகழும் மார்புடைய செம்மல்புவி தன்னை
இருத்தினம் எயிற்றினில் எடுத்தென நினைத்த
கருத்தினில் அகந்தையோடு கண்டுயிலல் உற்றான்.

9857. ஒரு சமயம் அத்தகைய நீர் வெள்ளத்தில், மிதந்து கொண்டிருந்த ஓர் ஆல இலையின் மீது, வானத்தில் விளங்கும் குளிர்ந்த பிறைச் சந்திரனைச் சூடிய சிவபெருமானின் மலரடிகளையே தியானித்துக் கொண்டு, தன்னந்தனியான குழந்தையைப் போல, மணம் கமழ்கின்ற துளியணிந்த முகத்தையுடைய திருமால் உறங்கினார்.

9858. திருமால் அறிதுயில் கொள்கின்ற தன்மையை சனலோகத்தை அடைந்திருந்த முனிவர் பார்த்து வழிபட, திருமால் அப்போது துயில் உணர்ந்து, பழையதானபூமியைத் தேடினார். அந்தப் பூமி அப்போது பாதலத்தில் இருந்தது; அதனால் அழகிய மேக நிறமுடைய திருமால், அப்போது ஒரு பன்றியின் வடிவு கொண்டார். (கோலவுரு—பன்றிவடிவு)

9859. பன்றி என்று சொல்லப்படும் ஒப்பில்லாத வடிவத்தை எடுத்துக் கொண்டு, பூமி எங்குள்ளது எனத் தேடிப் பாதலத்தில் போய் அந்தப் பூமியை, வெண்மையான தன் கொம்பால் விரைந்து எடுத்துக் கொண்டு மீண்டு வந்து, முன் போல் வலிமையுடன் அதை வைத்துப் போனார்.

9860. இரவாகிய ஆயிரம் சதுர்யுகம் கழியப் பகற் பொழுது உண்டாயிற்று. உடனே நான் துயில் உணர்ந்து எழுந்து கற்பனையான படைப்புத் தொழிலைச் செய்யும் பொருட்டு உள்ளத்தில் எண்ணிய போது, பெருகி எழுந்த கடல்கள் யாவும் முன்பு நிற்கும் இடத்தில் போய் நின்றுன.

9861. பூமியை நிறுவிவிட்டுப் போன இலக்குமியை மார்பில் கொண்ட திருமால், விருப்பம் மிகும் பாற்கடலில் பாம்பணையின் மீது பூமியைக் கொம்பால் எடுத்து நிறுத்தினோம் என்று எண்ணிக் கொண்டு அதனால் உள்ளத்தில் அகந்தையைச் சுமந்து கொண்டு பகல் இரவு இல்லாத உறக்கம் கொண்டார்.

294 □ கந்தபுராணம்

- 9862 ஆனபொழு தத்தினில் அளப்பிலிமை யோரைத்
தானவரை மானுடவர் தம்மொடு விலங்கை
ஏனைய உயிர்த்தொகையை யாவையும் அளித்தே
வானகமும் வையகமும் மல்கும்வகை வைத்தே.
- 9863 மன்னியலும் இந்திரனை வானரசில் உய்த்தே
அன்னவன் ஒழிந்ததிசை யாளர்களை எல்லாம்
தந்நிலை நிறுத்தியது தன்னைநெடிது உன்னி
என்னையல தோர்உடவுள் இன்றென எழுந்தேன்.
- 9864 தஞ்சலுறு காலைதனில் தஞ்சமெழும் வேலை
எஞ்சலி லுயிர்த்தொகுதி யாவுமெழும் யானே
தஞ்சமெனை அன்றியொரு தாதையிலை யார்க்கும்
விஞ்சுபொருள் யானென வியந்தெனை நடந்தே.
- 9865 மல்லலுறு மேலுலகு மாதிரமும் ஏனைத்
தொல்லுலகு மேருவொடு சுற்றுகடல் ஏழும்
ஒல்லென விரைத்தெழும் உயிர்த்தொகையும்
எல்லையில் பொருட்டிறனும் யான்நெடிது நோக்கி. அல்லா
- 9866 இப்பொருள் அனைத்துமுனம் யான்பயந்த என்றால்
ஒப்பிலை எனக்கென உளத்திடை மதித்தேன்
அப்பொழுதில் ஆரமுத ஆழியிடை யாழிக்
கைப்புயல் அகந்தையொடு கண்டுயிலல் கண்டேன்.

9862. அப்போது அளவில்லாத தேவரையும் அசுரர்களையும் மனிதர்களையும் விலங்குகளையும் மற்ற உயிர்க்கூட்டங்களையும் யாவற்றையும் படைத்து விண்ணுலகத்திலும் மண்ணுலகத்திலும் அவை விருத்தியாகுமாறு செய்து,

9863. தலைமை பொருந்துகின்ற இந்திரனைச் சுவர்க்க அரசியலில் நிறுத்தி, அந்த இந்திரன் ஒழிந்த திக்குப் பாலகர் அனைவரையும், தத்தம் நிலையில் நிறுவி, 'அவ்வாறு செய்த அரிய செயலை யானே அல்லாது வேறு எவர் செய்ய இயலும்?' என்று நெடு நேரம் சிந்தித்து, 'என்னையல்லாது ஒரு முழுமுதற் கடவுள் இல்லை!' என்று அகங்காரம் கொண்டு எழுந்தேன்.

9864. "நான் உறங்கும்போது உலகம் ஒடுங்கும். நான் உறங்கி எழும்போது குறைவில்லாத உயிர்க்கூட்டம் அனைத்துமான உலகம் தோன்றும். உலகத்துக்கும் பற்றுக்கோடானவன் நானே! என்னையன்றி உலகத்தில் ஒரு கருத்தா இல்லை! எவர்க்கும் மேலான பரம் பொருள் நானே!" என்று என்னை நானே வியந்து,

9865. "வளம் வாய்ந்த மேல் உலகங்களையும், திக்குகளையும், மற்றப் பழைய உலகங்களையும், மேருமலையையும், ஏழு கடல்களையும், 'ஓல்' என்று ஒலித்து எழுகின்ற உயிர்க்கூட்டங்களையும், இவையல்லாத மற்றப் பொருள் வகைகளையும் நான் நீண்ட நேரம் உற்றுப் பார்த்து,

9866. "இவை எல்லாவற்றையும் முதலில் யானே படைத்தவனானால், 'எனக்குநிகராவார் வேறுஎவரும்இலர்' என்று மனத்தில் எண்ணி, நானே என்னை மதித்து, அகங்காரம் கொண்டேன். அப்போது அரிய அமிர்தத்தையுடைய பாற்கடலில் சக்கரத்தைத் தரித்த கையையுடைய மேகம்போன்ற திருமால் என்னைப்போலவே, தாமும் அகங்காரம் கொண்டு அறிதுயில் கொள்வதைக் கண்டேன்.

296 □ கந்தபுராணம்

- 9807 அன்றவனை மாலைன அறிந்தனன் அறிந்தும்
சென்றனன் அகந்தையொடு செய்யதிரு வைகும்
மன்றல்மணி மார்பமிசை வண்கைகொடு தாக்கி
இன்று யில் உணர்ந்திடுதி என்றலும் எழுந்தான்.
- 9868 ஏற்றெழு முராரிதனை யாரையுரை என்றே
சாற்றுதலும் யாமுனது தாதைஅறி யாய்கொல்
நாற்றலைகொள் மைந்தவென நன்றென நகைத்துத்
தேற்றிடினும் நீதுயில் தெளிந்திலைகொ
லென்றேன்.
- 9869 தந்தையென வந்தவர்கள் தாழுதவு கின்ற
மைந்தர்கள் தமக்குரைசெய் வாசகம தென்ன
முந்துற எமக்கிது மொழிந்ததியல் பன்றால்
எந்தையென வேதினைதி யாம்பிரம மேகாண்.
- 9870 உந்தியிலி ருந்துவரும் உண்மையுண ராமே
மைந்தனென நீயெமை மனத்தினினை குற்றாய்
இந்தன முதித்திடும் எரிக்கடவு ளுக்குத்
தந்தையது வோவிது சழக்குரைய தன்றோ.
- 9871 நின்னுடைய தாதைஎன நியுனை-வியந்தாய்
அன்னதை விடுக்குதி அருந்தவ வலத்தான்
முன்னமொரு தூணிடை முளைத்தனை யவற்றால்
உன்னிலது வேயிக உயர்ந்தபொரு ளாமோ.

9867. அப்போது அங்கு உறங்குபவன் திருமால் என அறிந்திருந்தும், அறியாதவன் போல, அகங்காரத்துடன் அத்திருமாலின் அருகில் போய்ச், செம்மையான இலக்குமி வாழ்கின்ற மணம் கமழ்கின்ற கௌத்துவ மணி அணிந்த மார்பின் மீது என் வலிய கையால் அடித்து, 'இனிய உறக்கத் தினின்றும் எழுக!' என்றதும் அவர் எழுந்தார்.

9868. அடியைப் பெற்றுத் துயில் உணர்ந்து எழுந்த திருமாலை "நீ யார்?" என வினவுதலும், "நான்கு தலை களையுடைய மகனே! நான் உன் தந்தை! நீ இதை அறியா யோ?" எனத் திருமால் வினவினார். நான் "நன்று" என்று கூறிச் சிரித்து, "நான் துயில் உணர்த்திய போதும் நீ இன்னும் உறகத்தினின்றும் விழிக்க வில்லை போலும்!" என்று சொன்னேன்.

9869. "தந்தை என்று இருப்பவர்கள், தாம் பெற்றெடுத்த மைந்தர்க்குச் சொல்லும் சொல்லை ஒப்ப, எனக்கு எதிரில், உன் தந்தையான எனக்கு, திருமாலே, நீ இந்தச் சொல்லைச் சொன்னது முறையாகாது. என்னை உன் தந்தை என நினை! நானே பரப்பிரமம்! இதை நீ அறிவாயாக!

9870. "உனது கொப் பூழ்த்தாமரையினின்றும் யான் தோன்றிய தத்துவத்தை உணராது, என்னை உன் மைந்தன் என்று நீ மனத்தில் எண்ணிக் கொண்டாய்! தன்னிடம் தோன்றும் தீயினுக்கு விறகு தந்தையாகுமோ? எனவே, என்னை உன் மைந்தன் என்று நீ சொன்ன இது பொய் யாகும்"

9871. "நான் உன்னுடைய தந்தை என்று என்னைப் பார்த்துச் சொல்லி, நீ உன்னை வியந்து சொன்னாய். அவ்வாறு சொல்வதை இனிக் கைவிடு! அரிய தவ வன்மையால் முன்னொரு காலத்தில் ஒரு தூணில் நரசிங்கமாகத் தோன்றினாய். அதனால் அந்தத் தூண் உன்னைவிட உயர்ந்த பொருள் ஆகுமோ?

298 □ கந்தபுராணம்

- 9872 துய்யமக னாம்பிருகு சொற்றசப தத்தால்
ஐயிரு பிறப்பினை அடிக்கடி யெடுத்தாய்
மெய்அவை யனைத்தையும் விதித்தனம் விதித்தெங்
கையது சிவந்துளது கண்டிடுதி என்றேன்.

வேறு

- 9873 அன்றவற் கெதிர்புகுந்து அனையசொல் புகறலும்
குன்றெடுத் திடுகரக் கொண்டல்போல் மேனியான்
நன்றெனச் சிரமசைஇ நகைசெயா வெகுனியால்
பொன்றளிர்க் கரதலம் புடைபுடைத்
துரைசெய்வான்.

- 9874 நச்சராப் பூண்டிடு நம்பனுன் சென்னியில்
உச்சியந் தலையினை உகிரினால் களைதலும்
அச்சமாய் வீழ்ந்தனை யதுபடைத் தின்னமும்
வைச்சிலாய் நன்றுநீ மற்றெமை தருவதே.

- 9875 நேயமாய் முன்னரே நினைனயீன்று உதவிய
தாயும்யா மன்றியுந் தந்தையும் யாமுனக்
காயதோர் கடவுள்யாம் அடிகள்யாம் மைந்தநம்
மாயையால் இன்றிவண் மதிமயக் குறுதிகாண்.

- 9876 பொன்னலா தாங்கொலோ பூணெலாம் இறைபுரி
மன்னலா தாங்கொலோ மாநில மாநிலந்
தன்னலா தாங்கொலோ தருவதோர் வளமதில்
என்னலா தாங்கொலோ எச்சரா சரமுமே.

9872. “என் தூய மகனான பிருகு முனிவன் உனக்கு அளித்த சாபத்தால், பத்து பிறவிகளை அடிக்கடி எடுத்தாய். நீ பிறக்குந்தோறும் உனக்குரிய உடல்கள் எல்லாவற்றையும் நாளை படைத்தேன். உனக்கு உடல்களைப் படைத்துப் படைத்து என்னை கன்றிச் சிவந்து விட்டது. இங்கு என் கையைப் பார்ப்பாயாக!” என்றேன்.

9873. “அன்று அந்தத் திருமாலுக்கு எதிரே போய் அத்தகைய சொற்களைச் சொல்லவும், ஒரு காலத்தில் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாய்ப் பிடித்த மேகநிற முடைய திருமால் ‘நன்று!’ என்று தலையசைத்து, சிரித்துச் சினத்தால் அழகிய தளிர் போன்ற திருக்கைகளை ஒன்றுடன் ஒன்று பல முறை தட்டிச் சொல்லலானார்.

9874. “விடத்தை உடைய பாம்பை அணிந்த சிவ பெருமான் உன் தலைகளுள் உச்சியில் உள்ள அழகிய தலையை நகத்தால் கிள்ளி எடுத்தார். அப்போது அச்ச மடைந்து விழுந்தாய். நீ அத்தலையை படைத்து இன்னும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை! இத்தகைய இயல்புடைய நீ என்னைப் படைப்பது என்பது நன்றாக உள்ளது!

9875. “விரும்பி உன்னை முன்பு பெற்றெடுத்த தாயும் யானே! அல்லாமல் தந்தையும் யானே! என் மாயை யினால் இன்று இங்கு அறிவு மயக்கம் அடைந்துள்ளாய்!

(அடிகள்—குரு)

9876. “பொன்னையல்லாது அணிகள் எல்லாம் உண்டாகுமோ? அரசு செய்யும் அரசன் இல்லாமல் பெரிய வுலகம் நடைபெறுமா? பெரிய நிலத்தையின்றி தகுதி பொருந்திய ஒப்பற்ற வளம் உள்ளதாகுமோ? அது போல என்னையல்லாது எந்தச் சராசரமும் தோன்றுமா?

300 □ கந்தபுராணம்

9877 எண்ணுவிப் போனும்நான் எண்ணுகின்
 ரோனும்நான்
 கண்ணுதல் பொருளுநான் காண்டகும் புலனுநான்
 நண்ணுதற் கரியன்நான் நாரணக் கடவுள்நான்
 விண்ணகத் தலைவன்நான் வேதமும்
 பொருளுநான்.

9878 ஆதிநான் உருவுநான் அருவுநான் இருளுநான்
 சோதிநான் அத்தன்நான் தூயன்நான் மாயன்நான்
 யாதுநான் பூதநான் யாருநான் சங்கரன்
 பாதிநான் அவனுநான் பரமேனும் பொருளுமான்.

9879 என்றுபற் பலவுரைத் திடுதலும் யானெதிர்
 சென்றுருத் திருவருஞ் செருவினைப் புரிதுமேல்
 வென்றியுற் றவரரோ மேலையோர் எழுகென
 வன்திறல் போர்செய்வான் வந்தனன் மாலுமே.

9880 ஏற்றெழுந் தோர்சீலை ஏந்தியே வாங்கிமால்
 கூற்றிரும் படைமுதல் கொடியவெம் படைஎலாம்
 மாற்றருந் தன்மையால் வல்லையுய்த் திடுதல்கண்டு
 ஆற்றினன் குசைகளால் அனையவெம்
 படைதொடா.

வேறு

9881 ஆங்கவை யழிவுற அரியும் தன்படை
 வாங்கினன் விடுத்தலும் வருதல் கண்டியான்
 பாங்கின் நின்றவென் படையை அங்கையில்
 தாங்கிநின் றுய்த்தனன் தடுத்து மீண்டதே.

9877. “உயிர்களை எண்ணச் செய்பவனும் யானே! உயிர்களின் உள்ளே இருந்து எண்ணுபவனும் யானே! கருதப்படும் காட்சிப்பொருளும் யானே! அணுகுவதற்கு அரியவனும் யானே! நாராயணனான கடவுளும் யானே! இந்திரனும் யானே! வேதமும் யானே! வேதப் பொருளும் யானே!

9878. “எல்லாவற்றிற்கும் முதலும் யானே! உருவமும் யானே! அருவமும் யானே! இருளும் யானே! ஒளியும் யானே! தந்தையும் யானே! தூயவனும் யானே! மாயவனும் யானே! யாதும் யானே! யாவரும் யானே! பூதங்களும் யானே! சிவபெருமானின் பாதியான சத்தியும் யானே! அப்பரம்பொருளும் யானே!”

9879. என்று பலவற்றைத் திருமால் கூற, நான் திருமாலுக்கு எதிரே சென்று, “நாம் இருவரும் சினந்து போர் செய்வோம்!” நீ போரை ஏற்றுக் கொள். போரில் வெற்றி பெற்றவர் மேலானவர். போருக்கு எழுக!” என்று நான் அறைகூவல் விடுத்தேன், திருமாலும் வலிய ஆற்றல் அமைந்த போர் செய்யும் பொருட்டு உடன்பட்டு வந்தார்.

9880. திருமால் போருக்கு எழுந்து, ஒரு வில்லை எடுத்து வளைத்துப் பெரிய எம்பபடை முதலான மிகக் கொடிய ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் தடுப்பதற்கு அரிய முறையில் செலுத்தினார். அதைக் கண்டு அந்த ஆயுதங்களை யானும் தருப்பைப் புல்லாகப் பாவித்துப் போர் செய்தேன்.

9881. திருமாலும், தாம் விடுத்த அந்த ஆயுதங்கள் அழியத் தமது நாராயணப் படையைத் தொடுத்தார். அந்த ஆயுதம் என் மேல் வருவதைப் பார்த்து, நான் என்னிடமிருந்த பிரமப்படையைக் கையில் எடுத்துச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்து செலுத்தினேன். அது நாராயணப் படையைத் தடை செய்து என்னிடம் திரும்பி வந்தது.

- 9882 அப்படை மீண்டபின் ஆதி யாகிய
ஒப்பரும் சிவனளித் துளது புங்கவர்
எப்பெரும் படைக்குமோ ரிறைவ னாயது
மைப்புயல் மேனிமால் வழுத்தி வாங்கினான்.
- 9883 மஞ்சன முதலிய மறுவில் பூசனை
நெஞ்சுறு புலன்களின் நிரப்பி ஒச்சலும்
எஞ்சலில் அமரர்கள் இரிய மேற்செலும்
நஞ்சினும் கொடிதென நடந்த வேலையே.
- 9884 முன்னமே எனக்கும்அம் முக்கண் நாயகன்
அன்னதோர் படையளித் தருளி னானதை
உன்னியே வழிபமது ஒல்லை உய்த்தனன்
வன்னிமேல் வன்னிசெல் வண்ண மென்னவே.
- 9885 ஒருதிறத் திருவரும் உஞற்றி ஏனிய
அரணருள் பெரும்படை தம்மில் ஆடல்செய்
தெரிகனற் கற்றைகள் யாண்டும் சிந்தியே
திரிதலுற் றுலகெலாஞ் செற்று லாயவே.
- 9886 அப்படை திரிதலும் அவைகள் வீசிய
துப்புறம் கொழுங்கனல் தொல்லை வானினும்
இப்புவி மருங்கினும் ஈண்ட வானவர்
வெப்புற விரிந்தனர் விதிர்ப்புற்று ஏங்குவார்.

9882. “நான் செலுத்திய பிரமப்படை நாராயணப் படையைத் தடுத்துத் திரும்பியது. பின்பு, ஆதியான ஒப்பில் வாத சிவபெருமான் கொடுத்ததும், தேவர்களான நம்ம வரின் பெரிய படைகள் அனைத்துக்கும் ஒப்பில்லாத தலைமை உடையதுமான சிவப் படையை (பாகபதாத்திரம்) கரிய மேகம் போன்ற மேனியையுடைய திருமால் பூசனை செய்து எடுத்தார்.

9883. திருமஞ்சனம் முதலான குற்றமற்ற பூசனையை உள்ளத்தின் வழிப்படும் ஐம்புலன்களால் செய்து முடித்துத் திருமால் செலுத்தினார். செலுத்த, அழிவற்ற தேவர் அஞ்சி ஓடுமாறு அவர் மீது செல்கின்ற ஆலகால விடத்தை வீடக் கொடியது எனக் கூறும்படி, திருமால் விடுத்த சிவப் படை வந்தது. அச்சமயத்தில்,

9884. மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமான் திரு மாலுக்குச் சிவப் படையைத் தந்திருந்ததுபோல் எனக்கும் முன்பு அத்தகைய சிவப் படையை அளித்திருந்தார். அந்தச் சிவப் படையைத் தியானித்துப் பூசனை செய்து அக்கினிமீது அத்தகைய அக்கினி செல்வதுபோலச் செல்லுமாறு நானும் செலுத்தினேன்.

9885. நாங்கள் இருவரும் பூசனை முதலியன செய்து செலுத்திய, சிவபெருமான் அருளால் ஒரே இயல்புடைய அந்தச் சிவப் படைகள், தம்முள் போராடல் செய்து, எங்கும் எரியும் தீக்கதிர்களைச் சிதறி, உலகம் முழுவதையும் அழித்து உலவித் திரிந்தன.

9886. அந்தப் படைகள் அவ்வாறு திரியவும், அப் படைகள் சொரிந்த வலிமை மிக்க கொழுமையான அக்கினி பழைமையான வான் உலகத்தும், இந்த மண் உலகத்தும் நெருங்கிச் செறிய, வெப்பம் மிகுதலால், தேவர் நடுங்கி ஓடலாயினர்.

- 9887 வீண்டனர் ஒருசிலர் வெதும்பி விம்மியே
மாண்டனர் ஒருசிலர் வந்த நஞ்சமுண்
டாண்டவர் கழலினை அடைதும் யாமெனாக்
காண்டகு கயிலையின் கண்ணுற் றார்சிலர்.
- 9888 காரெலாம் கரிந்தன ககனந் தன்னொடு
பாரெலாம் எரிந்தன பெளவப் பாற்படு
நீரெலாம் வறந்தன நிரந்த பல்லுயிர்ப்
பேரெலாந் தொலைந்தன பின்னும் போர்
செய்தேம்.
- 9889 இந்தவா றமர்புரிந் திட்ட காலையில்
தந்தையார் அருளினால் தமிழன் மாமுகம்
வந்துநா ரதன்னும் மறுவில் மாமுனி
சிந்தைசெய் தெமக்கிவை செப்பல் மேயினான்.
- 9890 நீர்முதல் நாமென நினைந்து கூறியே
போர்முத லேசில புரிகின் றீர்கொலாம்
ஓர்முதல் அன்றியே இல்லை உங்களில்
ஆர்முதல் இருவரும் அன்ன பண்பினீர்.
- 9891 பொருசமர் கருதியே புகுந்த போழ்தினும்
உரியதோர் படையல துலகந் தீப்பதோர்
வெருவரும் பெரும்படை விடுத்திர் அப்படை
அருளிய கடவுளை அயர்த்திர் போலுமால்.

9887. ஒரு சிலர் தாம் இருந்த இடத்தினின்று ஓடினர். ஒரு சிலர் வெதும்பி அழுது இறந்தனர். ஒரு சிலர் 'எழுந்த நஞ்சையுண்டு நம்மை ஆண்ட சிவபெருமானின் கழல் அணிந்த திருவடிகளை நாம் அடைக்கலமாக அடைவோம்' என்று அழகு பொருந்திய கயிலாய மலைக்குச் சென்றனர்.

(விண்டனர் என்பது வீண்டனர் என ஆயிற்று)

9888. முகில்கள் எல்லாம் கரிந்தன. வானமும் பூமி முழுவதும் எரிந்தன. கடல்களில் பொருந்திய நீர் முழுவதும் வற்றின. செறிந்த பலவான உயிர் என்பன யாவும் அழிந்தன. இங்ஙனமான போதும் போரை நிறுத்தவில்லை! பின்னும் போர் செய்தாம்.

9889. இவ்வாறு அந்தச் சிவப் படைகள் போரிட்ட போது தந்தையான சிவபெருமானது அருளினால் நாரதர் என்ற குற்றமற்ற மாமுனிவர் என்னுடைய பெருமையுடைய முகத்தில் தோன்றி சிந்தித்து, எங்கள் இருவருக்கும் பின் வரும் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

9890. "நீங்கள் இருவரும் 'நாம் பிரமம்' என்று நினைத்தும் உரைத்தும் போர்ச் செயல்கள் முதலானவற்றைச் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் போலும்! முதற் பொருள் ஒன்றே அன்றி இரண்டு இல்லையே! நீங்கள் இருவரும் 'நாம் பிரமம்' என்பதில் ஒத்த பண்புடையவராக இருக்கின்றீர். உங்கள் இயல்பு இது வானால் உங்கள் இருவரில் யார் பிரமம் எனச் சொல்லுங்கள்!

9891. "பிரமம் யான் என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்காகப் போர் மேற்கொண்டு, நீங்கள் நடந்து கொண்ட சமயத்திலும், உங்களுக்கு உரிய படையல்லாத, உலகத்தை அழிக்கும் அச்சம் தரும் பெரும்படையைச் செலுத்தினீர்களே! அந்தச் சிவப்படையை உங்களுக்கு அளித்த இறைவனை நீங்கள் மறந்து விட்டீர் போலும்!

- 9392 கடவுளை மறந்திரேல் கருதி நீர்பெறும்
அடுபடை நாமமும் அயர்த்தி ரோஅது
நெடிதுளும் மனத்தினில் நினைந்து தேற்றுமின்
விடுமினி அமரென விளம்பி மேலுமே.
- 9893 வாதியா இன்னுநீர் மலைதிரே எனின்
ஆதியாய் அருவுரு வான தோர்பொருள்
சோதியாய் நடுவுறத் தோன்றுங் காண்டிரென்
ஓதியால் எமக்கிவை உணர்த்திப் போயினான்.
- 9894 போயினன் உரைத்துசொல் புந்தி கொண்டிலம்
தியென உருத்திகல் செருக்கு நீங்கலம்
ஆயிர மாண்டுகா றமரி யற்றினம்
மாயிரும் புவனமும் உயிரும் மாயவே.
- 9895 இங்கிவை யாவையும் இறுதி ஊழியின்
அங்கியின் நடம்புரி அண்ணல் தோக்கியே
தங்களில் இருவரும் சமர்செய் கிற் றனர்
புங்கவர் தாமெனும் புகழை வெஃகினார்.
- 9896 அறிவறை போயினர் அகந்தை உற்றனர்
உறுவதொன்று உணர்கிலர் உண்மை யோர்கிலர்
சிறுவரில் இருவருஞ் சீற்றப் போர்செயா
இறுதிசெய் கின்றனர் உலகம் யாவையும்.

9892. “உங்களுக்குச் சிவப்படையை அளித்த கடவுளை மறந்தீர் ஆயினும், அந்தக் கடவுளைத் தியானித்து நீங்கள் அந்தக் கடவுளிடம் பெற்ற, உலகத்தை அழிக்கும் இயல்பு கொண்ட அப்படையின் பெயரையுமா மறந்துவிட்டீர்? அப்படையின் பெயரான சிவநாமத்தை, உங்கள் மனத்தில் ஓய்வின்றிச் சிந்தித்து அறிவு தெளிவடையுங்கள்; இனிப் போரை நிறுத்துங்கள்!” எனவுரைத்தார். பின்பும்,

9893. “வாதித்து நீங்கள் போரிட்டால், ஆதியும் அருவாயும் உருவாயும் அருவுருவாயும் ஆகிய ஒரு பரம் பொருள் உங்கள் நடுவே ஒரு பேரொளி வடிவமாகத் தோன்றும், அதன் அடிமுடிகளைக் காண உங்களால் இயலுமேல், முயலுங்கள்!” என்று எங்கட்குச் சொல்லிச் சென்றார்.

9894. எங்களை விட்டுச் சென்ற நாரத முனிவர் சொன்ன சொற்களை உள்ளத்தில் கொள்ளவில்லை. தீப்போல சீறி மாறுபடுகின்ற அகந்தையை நாங்கள் விடவில்லை! மிகப்பெரிய வலகமும் உயிர்களும் அழியுமாறு ஆயிரம் ஆண்டுகள் போரிட்டோம்.

9895. இங்கு இவை எல்லாவற்றையும் சங்கார காலத்தில் ஊழித்தியின் நடுவே நின்று நடனம் செய்யும் சிவபெருமான் கண்டு, ‘இவர்கள் தாமே தலைமைக் கடவுள் என்ற புகழினை விரும்பினர்; அதனால் தங்களுக்குள் போர் செய்கின்றனர்.’

9896. “இவர்கள் அறிவு அற்றனர்; அகந்தை கொண்டனர்; மேல் வர இருக்கின்ற ஒன்றையும் சிந்திப்பதில்லை; மெய்ப்பொருளை உணரவில்லை; இருவரும் சிறுவர் போலச் சினத்துடன் போர் செய்து உலகம் முழுவதையும் அழிக்கின்றனர்.

308 ப் கந்தபுராணம்

- 9897 ஈங்கிவர் செயலினை இன்னும் காண்டுமேல்
தீங்குறும் உலகுயிர் சிதைந்து வீடுமால்
ஓங்கிய நந்நிலை உணர்த்தின் ஆயிடைத்
தாங்கரும் வெஞ்சமர் தணிந்து நிற்பரால்.
- 9898 தம்மையே பொருளெனச் சாற்று கின்றதும்
வெம்மைசேர் வெகுளியும் வெறுத்து வீட்டியே
செம்கைசேர் மனத்தராய்த் திகழ்வர் தாமெனா
எம்மையா ஞடையவன் எண்ணி னானரோ.

வேறு

- 9899 ஆன்றதோ ரளவை தன்னில் அடைந்தது மாகம்
தன்னில்
வான்றிகழ் பானாட் கங்குல் மதிபகல் தழுவு
நென்னல்
ஞான்றது தனியாங் கண்டு நடுக்குற நடுவ
ணாகத்
தோன்றினன் கனற்குன் தோபால் சொல்லரும்
பரத்தின் சோதி.
- 9900 தோற்றிய செய்ய சோதி தொல்லமர் உழந்தி
யாங்கண்
மாற்றரும் படைக ளாக வழங்கிய இரண்டும்
வெளவி
ஆற்றருந் தன்மைத் தாக அணுகுறாது அகன்று
போகிச்
சேற்றமுஞ் சமரும் நீங்கிச் சேணுற நோக்கி நின்றேம்.
- 9901 நின்றலும் யாங்கள் கேட்ப நெடுவிசம் பிடையோர்
வார்த்தை
தெற்றென எழுந்த தம்மா சிறுவிற்காள் நுமது
வண்மை
பற்றலர் புரமுன் றட்ட பரமனே காண்பான் சோதி
மற்றிதன் அடியும் ஈறும் வரன்முறை தேரும்
என்றே.

9897. "இங்கு இவர்களின் செயலை இன்னமும் பார்த்துக் கொண்டிருப்போமானால், தீமை விளையும். உலகமும் உயிர்களும் சிதைந்து அழியும். நம் பெருநிலையை உணர்த்தினால், அப்போது தாங்குவதற்குரிய போரை விடுப்பர்.

9898. தங்களையே பரம்பொருள் என்று கூறுவதையும் வெம்மையுடைய சினத்தையும் வெறுத்து அழித்து, தாம் செம் மனத்தராக விளங்குவர் என்று என எம்மை ஆளும் சிவபெருமான் திருவுளம் கொண்டார்.

9899. அகன்று நீண்டு கழிந்த ஒரு காலத்தில் மாசி மூர்த்தத்தில் வந்ததாகிய சந்திரனும் சூரியனும் ஒன்றாகச் சேரும் அமாவாசை நாளுக்கு முதல் நாளான சதுர்த்தசியில், உயர்ந்து விளங்கும் நள்ளிரவில் நாங்கள் கண்டு நடுங்க எங்கட்கு நடுவில் சொல்வதற்குரிய பரம் பொருளான அரும் பெரும் பேரொளி ஓர் தீ மலையாகத் தோன்றினார்.

9900. "எம் நடுவில் தோன்றிய பேரொளியானது பழைமையான போரைச் செய்து நாங்கள் ஒருவர் மேல் ஒருவர் நீங்குவதற்கு அரிய படையாகச் செலுத்திய சிவப் படைக்கலம் இரண்டையும் தம் பால் கவர்ந்து தாங்கற்கரிய வெப்பம் கொண்டதாக ஆகியது. யாங்கள் நெருங்கிச் செல்லாது விலகிச் சென்று சினமும் போரும் தணிந்து, எம் பார்வை தொலைவில் பொருந்த நின்றோம்.

9901. நாங்கள் அங்ஙனம் நின்றபோது, எங்கட்குக் கேட்கும்படி பெருவானத்தில் ஓர் அசுரீரி வாக்கு "சிறுவர்களே! உங்கள் வன்மையைப் பகைவரின் திரிபுரங்களை எரித்த பரமசிவனே காண்பார். இப்பேரொளியின் அடியையும் முடியையும் வரன்முறையே தெளிந்து அறிக" என்று தெளிவாக எழுந்தது.

- 9897 ஈங்கிவர் செயலினை இன்னும் காண்டுமேல்
தீங்குறும் உலகுயிர் சிதைந்து வீடுமால்
ஓங்கிய நந்நிலை உணர்த்தின் ஆயிடைத்
தாங்கரும் வெஞ்சமர் தணிந்து நிற்பரால்.
- 9898 தம்மையே பொருளெனச் சாற்று கின்றதும்
வெம்மைசேர் வெகுளியும் வெறுத்து வீட்டியே
செம்கைசேர் மனத்தராய்த் திகழ்வர் தாமெனா
எம்மையா ஞுடையவன் எண்ணி னானரோ.

வேறு

- 9899 ஆன்றதோ ரளவை தன்னில் அடைந்தது மாகம்
தன்னில்
வான்றிகழ் பானாட் கங்குல் மதிபகல் தழுவு
நென்னல்
ஞான்றது தனில்யாங் கண்டு நடுக்குற நடுவ
ணாகத்
தோன்றினன் கனற்குன் தேபோல் சொல்லரும்
பரத்தின் சோதி.
- 9900 தோற்றிய செய்ய சோதி தொல்லமர் உழந்தி
யாங்கண்
மாற்றரும் படைக ளாக வழங்கிய இரண்டும்
வெளவி
ஆற்றருந் தன்மைத் தாக அணுகுறாது அகன்று
போகிச்
சீற்றமுஞ் சமரும் நீங்கிச் சேணுற நோக்கி நின்றேம்.
- 9901 நின்றலும் யாங்கள் கேட்ப நெடுவிசும் பிடையோர்
வார்த்தை
தெற்றென எழுந்த தம்மா சிறுவிர் காள் நுமது
வன்மை
பற்றலர் புரமுன் றட்ட பரமனே காண்பான் சோதி
மற்றிதன் அடியும் ஈறும் வரன்முறை தேரும்
என்றே.

9897. “இங்கு இவர்களின் செயலை இன்னமும் பார்த்துக் கொண்டிருப்போமானால், தீமை விளையும். உலகமும் உயிர்களும் சிதைந்து அழியும். நம் பெருநிலையை உணர்த்தினால், அப்போது தாங்குவதற்குரிய போரை விடுப்பர்.

9898. தங்களையே பரம்பொருள் என்று கூறுவதையும் வெம்மையுடைய சினத்தையும் வெறுத்து அழித்து, தாம் செம் மனத்தராக விளங்குவர் என்று என எம்மை ஆளும் சிவபெருமான் திருவுளம் கொண்டார்.

9899. அகன்று நீண்டு கழிந்த ஒரு காலத்தில் மாசி மாதத்தில் வந்ததாகிய சந்திரனும் சூரியனும் ஒன்றாகச் சேரும் அமாவாசை நாளுக்கு முதல் நாளான சதுர்த்தசியில், உயர்ந்து விளங்கும் நள்ளிரவில் நாங்கள் கண்டு நடுங்க எங்கட்கு நடுவில் சொல்வதற்குரிய பரம் பொருளான அரும் பெரும் பேரொளி ஓர் தீ மலையாகத் தோன்றினார்.

9900. “எம் நடுவில் தோன்றிய பேரொளியானது பழைமையான போரைச் செய்து நாங்கள் ஒருவர் மேல் ஒருவர் நீங்குவதற்கு அரிய படையாகச் செலுத்திய சிவப் படைக்கலம் இரண்டையும் தம் பால் கவர்ந்து தாங்கற்கரிய வெப்பம் கொண்டதாக ஆகியது. யாங்கள் நெருங்கிச் செல்லாது விலகிச் சென்று சினமும் போரும் தணிந்து, எம் பார்வை தொலைவில் பொருந்த நின்றோம்.

9901. நாங்கள் அங்ஙனம் நின்றபோது, எங்கட்குக் கேட்கும்படி பெருவானத்தில் ஓர் அசரீரி வாக்கு “சிறுவர்களே! உங்கள் வன்மையைப் பகைவரின் திரிபுரங்களை எரித்த பரமசிவனே காண்பார். இப்பேரொளியின் அடியையும் முடியையும் வரன்முறையே தெளிந்து அறிக” என்று தெளிவாக எழுந்தது.

310 □ கந்தபுராணம்

- 9902 கேட்டனம் அதனை நெஞ்சில் கிளர்ந்தெழு சீற்றம்
யாவும்
வீட்டினம் எனினும் பின்னும் வீட்டிலம் அகந்தை
தன்னைக்
காட்டிய எமது முன்னோன் காண்பதும் வலியை
என்ன
வீட்டுடன் விசும்பிற் சொற்றார்
யார்கொலென்றெண்ணிப் பின்னும்.
- 9903 ஏனுற எதிர்ந்தி யாம்செய் இகலினுக் கிடையு நாக
நீனில மதனைக் கிண்டு நிமிர்ந்துவான் புகுந்து நீடு
மானுறு சோது தானும் மறைமுனி உரைத்த வாறு
காணிய வந்த தெம்மில் கடந்தவான்
பொருள்கொல் என்றேம்.
- 9904 தீது காலின் வந்த செந்தழல் அன்றால் ஈது
யாதுமொன் றறிதல் தேற்றாம் இருவரும் இதனை
இன்னே
ஆதியும் முடியும் நாடி யன்னது காண்டும் என்னா
மாதவன் தானும் யானும் வஞ்சினம் இசைத்து
மன்னோ.
- 9905 நீடுவான் உருவிச் சென்று நிலனுற விடந்து புக்கும்
ஒடிநாம் ஒல்லை தன்னில் உற்றிதற் கடியும் ஈறும்
நாடினால் அவற்றில் ஒன்றும் நலம்பெற முன்னம்
கண்டோர்
பீடுயர் தலைவர் ஈதே துணிவெனப் பேசி
நின்றேம்.
- 9906 முடியினைக் காண்பன் என்றே மொழிந்தனன்
தமியன் ஏனை
அடியினைக் காண்பன் என்றே அரியும்அங் கிசையா
நின்றான்
நடைப்பயில் மழலை ஓவா நாகிளஞ் சிறுவர் வானில்
சுடர்மலி கதிரைக் கையால் தீண்டுவான் துணியு
மாபோல்.

9902. அந்த அசரீரி வாக்கைக் கேட்டு உள்ளத்தில் கிளர்ந்து எழுகின்ற சினம் முழுவதையும் நாங்கள் விட்டு விட்டோம். என்றாலும், அகந்தையை விட்டு விடாதவராய் 'எம் முதல்வர் உம் வன்மையைக் காண்பார். நீவிர் காட்டுக' என்று பெருமையுடன் வானில் சொன்னவர் யாரோ?' என்று எண்ணினோம். பின்னும்,

9903. "வலிமிக எதிர்த்து யாம் செய்கின்ற போருக்கு இடையூறாகப் பெரிய பூமியைப் பிளந்து, மேலே நிமிர்ந்து, வானத்தில் புகுந்து நிலைக்கின்ற மாட்சிமையுடைய இந்தச் சோதிவடிவமும், வேத முனிவரான நாரதர் சொன்ன வண்ணம் எங்கள் வன்மையைக் காணத் தோன்றியதே ஆகும்! இதனால் எங்களைவிட மேலான பரம் பொருள் போலும்!" என்று அச்சோதி பற்றி நாங்கள் ஐயம் கொண்டோம்.

9904. இந்தப் பேரொளிப் பிழம்பு குற்றம் இல்லாத காற்றினின்று தோன்றிய அக்கினியே அன்று. இதைப் பற்றி ஒன்றும் அறியோம். நாங்கள் இருவரும் இந்தப் பேரொளியின் அடியையும் முடியையும் தேடி அதனதன் எல்லையைக் காண்போம் என நாங்கள் சூள் உரைத்துக் கொண்டோம்.

9905. "பெரிய வானத்தை ஊடுருவிச் சென்றும், நிலத்தை மிகவும் பிளந்து புகுந்தும், விரைவில் பறந்தும் தோண்டியும், இச்சோதிக்கு அடியையும் முடியையும் தேடினால், அந்த அடிமுடிகளில் ஒன்றை முதலில் காண்பவர் பெருமையுடைய தலைவர் ஆவார் என்று இதுவே முடிந்த முடிவாம்" என்று உறுதி செய்தோம்.

9906. "நடை பயிலும் மழலை மாறாத மிகவும் இளஞ்சிறுவர் வானத்தில் ஒளிச்சுடர் மிக்க சூரியனைக் கையினால் பற்றத் துணிந்தது போல், 'சிறியேன் முடியைக் காண்பேன்!' என்றேன். திருமாலும் ஏனைய 'அடியைக் காண்பேன்' என்று சொல்லி அங்குச் சென்றார்.

312 □ கந்தபுராணம்

- 9907 எரியுறழ் தறுகண் செங்கண் இமிலுடை எருத்தம
யாரும்
உருகெழு துழனிக் கூர்வாய் ஒள்ளெயி நிலங்கு
தந்தம்
கருவரை யனைய மேனிக் கடுநடைக் குறுந்தாள்
வெள்ளைக்
குரமொடு கண்ணன் அன்றோர் கோலமாங்
கோலம் கொண்டான்.
- 9908 ஒருபது நூற தாகும் யோசனை உகப்பி னோடு
பருமையு மாகும் அந்தப் பகட்டுரு வாகி முன்னம்
தரணியை இடந்து கீழ்போய்த் தடவியே துருவிச்
சென்று
நிறைபடு புலனம் யாவும் நீந்தியே போயி னானால்.
- 9909 பாதலம் நாடி அன்னான் படர்தலும் யானும்
ஆங்கோர்
ஒதிம வடிவ மாகி ஒல்லையில் எழுந்து மீப்போய்
மேதகு விசும்பின் மேலாம் வியன்புல னங்கள்
நாடிப்
போதலும் சோதி முன்னம் போலமேல் போயிற்
றம்மா.
- 9910 முன்னமோ ரேன மாகி முரணொடு புலனி கீண்டு
வன்னியாய் எழுந்த சோதி வந்ததோர் மூலம்
காண்பான்
உன்னியே போன மாலோன் ஊக்கியே செல்லச்
செல்லப்
பன்னெடுங் காலஞ் சென்ற பாதமும் காணான்
மாதோ.

9907. அப்போது திருமால் தீயைப் போன்ற அஞ்சாமையுடைய சிவந்த கண்ணையும் இமில் பொருந்திய கழுத்தையும், யாரும் அஞ்சத்தக்க ஒலியினையுடைய கூரிய வாயையும், ஒளியுடைய பற்களையும், விளங்கும் கொம்புகளையும், கரிய மலை போன்ற மேனியையும் விரைந்த நடையையுடைய குறுகிய கால்களையும், வெண்மையான குளம்புகளையும் கொண்ட ஒரு பன்றி வடிவான உருவம் கொண்டார்.

9908. ஆயிரம் யோசனை உயர்ச்சியும் பருமையும் உடைய அந்தப் பன்றியினது வடிவத்தைக் கொண்டு முதலில் பூமியைப் பிளந்து கீழே போய்த் தடவித் தேடி அப்பாற் சென்று வரிசையான புவனங்கள் அனைத்தையும் கடந்து போனார்.

9909. அந்தத் திருமால் பாதலத்தைத் தேடிச் செல்லவும், யானும் அத் திருமால் போலவே அன்னத்தின் உருவு கொண்டு விரைந்து எழுந்து மேலே சென்று, மேன்மை பொருந்திய வானத்துக்கு மேலாக உள்ள புவனங்களில் போகப் போக, அப் பேரொளியானது முதலில் காணப் பட்டது போல் மேலே மேலே சென்றது.

9910. முதலில் ஒரு பன்றியாய் வன்மையுடன் பூமியைப் பிளந்து தீவடிவாய் எழுந்து நின்ற மூலத்தைக்காணும் பொருட்டு நினைத்துச் சென்ற திருமால் தம்மைத் தாமே ஊக்கப்படுத்திக் கொண்டே போகப் போகப் பல நீண்ட காலங்கள் கழிந்தன. அடியின் மூலத்தினையே அல்லாது அடியின் எந்தப் பகுதியையும் சிறிதும் காணாதவர் ஆனார்.

314 ப கந்தபுராணம்

9911 நொந்தன எயிறு மேனி நுடங்கின நோன்மை யாவும்
 சிந்தின புனலுண் வேட்கை சேர்ந்தன உயிர்ப்பி யோடும்
 வந்தன துயரம் போன வஞ்சினம் அகந்தை வீந்த
 முந்தையில் உணர்வு மால்பால் முழுதொருங் குற்ற
 தன்றே.

9912 தொல்லையில் உணர்ச்சி தோன்றத் துண்ணெனத்
 தெளிந்த கண்ணன்
 அல்லுறழ் புயலின் தோற்றத் தண்ணலங் களிற்றின்
 யாக்கை
 மெல்லவே தரிக்க லாற்றான் வீட்டவுங் கில்லான்
 மீண்டு
 செல்லவும் ஊற்ற மில்லான் சிவனடி சிந்தை
 செய்தான்.

வேறு

9913 என்றும் உணர்வரிய எம்பெருமான் உன்றிருத்தாள்
 அன்றி அரணில்லை அவற்றை அருச் சித்திடவும்
 பொன்றிய தென்வன்மை பொறுத்தி
 குறையடியேன்
 ஒன்று முணரேன் என்று உளம்நொந்து
 போற்றினனே.

9914 ஆன பொழுதில் அமலன் திருவருளால்
 தேனு லவுதண்தார்த் திருமால் மிடலுடைத்தாய்
 ஏன வடிவோ டெழுந்துபுவிப் பால்எய்தி
 வானுறுசோ திக்கணித்தா வந்து வணங்கிநின்றான்.

9911. பற்கள் வலி கண்டன. உடல் உறுப்புகள் மெலிந்தன. வன்மை எல்லாம் சிதறின. நீர் உண்ணும் வேட்கை உண்டாயின. பெரு மூச்சும் துன்பமும் ஏற்பட்டன. சபதங்கள் மறக்கப்பட்டன. அகங்காரம் மடிந்தன. பழைமையான நல்லுணர்வு திருமாலிடம் முழுதும் ஒருங்கே உதித்தது.

9912. பழைய அறிவு உண்டாக விரைவாகத் தெளிவு பெற்ற திருமால் இருள் போன்ற மேகத் தோற்றம் கொண்ட பெரிய பன்றியின் வடிவத்தைச் சிறிதும் சுமக்க மாட்டாமல் நீக்கி விடவும் மாட்டாமல், திரும்பிச் செல்வதற்குச் சத்தியின்றிச் சிவபெருமானின் திருவடிகளைச் சிந்தித்தார்.

9913. “எக்காலத்தும் உணர்வதற்கு அரிய எம் சிவ பெருமானே! தங்கள் திருவடியேயன்றி அடியவனுக்கு அடைக்கலம் வேறில்லை. அந்தத் திருவடிகளை இப்போது வழி படவும் சத்தியற்றவன் ஆனேன். அடியவனின் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுக. தங்களின் பெருமை எதையும் அறியேன்!” என உள்ளம் கசிந்து வருந்தித் துதித்தார்.

9914. “அத்தகைய சமயத்தில் சிவபெருமானின் திருவருளால் தேன் பொருந்திய குளிர்ந்த மாலையை அணிந்த திருமால் வன்மை வரப் பெற்றுப் பற்றி வடிவத்துடன் மேல் எழுந்து பூமியை அடைந்து, வானத்தை அளாவிய சோதிக்கு அருகில் வந்து அதை வணங்கி நின்றார்.

316 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 9915 நின்றான் ஒருபால் நெடுமாலது நிற்க யான்முன்
பின்றர் வகையால் பெருஞ்சூளியை பேசி வானில்
சென்றா யிரமாண்டு திரிந்து திரிந்து நாடிக்
குன்றாத சோதிக் கொழுந்தின்தலை கூட
லேன்யான்.
- 9916 மீனும் படியும் நினையேன் வினையேனும் மீளில்
சூளும் பழுதா மதுவன்றித் துணிந்து முன்னம்
மூளும் சுடரின் முதல்கண்டரி மூர்த்தி யாவான்
ஆளென்பர் என்னை அழிவெய்தும்பிவ் வாற்றல்
மன்னோ.
- 9917 எந்நாள் வரைசெல் வினும்செல்லுக இன்னும்
விண்போய்ப்
பொன்னார் முடிகண் டபின்அல்லது போக
லேனென்று
உன்னா வதுகா ணியபோதலும் உள்ளம் வெம்பி
மன்னா வுயிரு முலைந்தாற்றலும் மாண்ட தன்றே.
- 9918 கண்ணும் சுழன்ற சிறைநொந்தன காலும் ஓய்ந்த
எண்ணுந் திரிந்தத துபோதில் எழுந்த சோதி
உண்ணின்ற சித்த ரெனவேபலர் ஒல்லை மேவி
விண்ணின் தலைபோய் இதுவொன்று விளம்ப
லுற்றார்.
- 9919 வானார் பரஞ்சோ தியின்சுற்றினை வாரி தன்னுள்
மீனார் தரவே திரிகின்றதொர் வெள்ளை அன்னந்
தானா முணருஞ் சிறைபோகித் தளர்ந்து வன்மை
போனாலும் நாட வருகின்றது போலும் அம்மா

9915. , 'திருமால் அந்தச் சோதியின் ஒரு பக்கத்தில் வணங்கியபடி நின்றார். அவரது நிலை அது நிற்க. நான் முன்பு திருமாலுக்குக் குறையாத வகையில் பெருஞ்சூள் களைச் சொல்லி, வானில், பறந்து, ஆயிரம் ஆண்டு அலைந்து அலைந்து தேடி, நான் பறக்கத், தானும் வளர்ந்து குறையாத பேரொளியாகிய கொழுந்தின் முடியை நான் அடைய இயலாதவன் ஆனேன்.

9916. "தீவினையுடைய யானும் திரும்பிச் செல்லவும் நினைத்தேன். திரும்பிச் சென்றால் முன் சொன்ன சபதம் பழுதாகும். அதுவேயன்றி முன்பே தோன்றிய பேரொளியின் அடியைத் திருமால் தணிந்து கண்டு முதல்வராக ஆவார். அப்படி நிகழுமேல் என்னைத் திருமாலின் அடிமை என்பர். இதனால் இந்த என் வன்மை அழிந்து போகும்.

9917. 'எந்நாள்கள் கழிந்தாலும் கழிக! இன்னமும் மேலே பறந்து சென்று அழகு நிறைந்த முடியைக் கண்ட பின் அன்றி மீளேன்!' என்று எண்ணி அந்த முடியைக் காண்பதற்கு மேலே பறந்து போதலும், உள்ளம் வெதும்பி ஓர் உடலிலும் நிலைபெறாத உயிரும் வருந்தி வன்மையும் அழிந்தது.

9918. "என்விழிகளும்சுழன்றன. சிறகுகள் நொந்தன. கால்களும் ஓய்ந்தன. எண்ணமும் மாறுபட்டது. அச்சமயத்தில் அங்கு எழுந்த பேரொளியுள் நின்ற பலர், சித்தர் களாக விரைந்து வெளிப்பட்டு, வானின் உச்சியில் சென்று பின்வரும் இதனைக் கூறத் தொடங்கினர்.

9919. "வானில் உயர்ந்து தோன்றுகின்ற பரஞ் சோதியின் முடியை நீரினுள் மீனை உண்ணுமாறு திரிகின்ற வெள்ளை அன்னமா உணரவல்லது? தன் சிறகுகளும் போய் உடலும் தளர்ந்து வன்மையும் கழிந்தாலும், அம்முடியைத் தேட வருகின்றது போலும்!

9920 அன்னந் தனக்கீ தறிவின்மைய தாகும் அல்லால்
பின்னொன்று உளதோ துணிவுற்றதொர் பெற்றி
நோக்கின்
இன்னும் சிறிது பொழுதேகின் இறக்கும் இந்த
மன்னுஞ் சுடரைச் சிவனென்று மனம்கொ ளாதோ.

9921 மாலென் பவனும் நிலங்கீண்டனன் வல்லை யேகி
மூலந் தெரிவான் உணராமல் முரணும் நீங்கிச்
சீலங் குறுகச் சிவனேசர னென்று பைய
ஞாலந் தனில்வந் தனல்வெற்பினை நண்ணி
நின்றான்.

9922 முந்துற் றிதனை அருள்செய்திடு மூர்த்தி தானே
சிந்தைக்குள் மாசு தனைத்தீர்த்தருள் செய்யின்
உய்யும்
இந்தப் பறவை யெனயானும் இதனை நாடிப்
புந்திக்குள் மைய லொழிந்தேஅவர்ப் போற்றி
செய்தேன்.

9923 ஈசன் அருளால் இவைகூறினர் ஏக லோடும்
ஆசின் வழியாம் அகந்தைத்திற னாதி யாய
பாசங் களைவீட் டி'பரன்புகழ் பன்னி ஏத்தி
நேசம் கொடுபூ சனைசெய்ய நினைந்து மீண்டேன்.

வேறு

9924 வந்துகண்ணன் தனையணுகி வான்பொருள்யா
மென்றிகலி
முந்துறுவெஞ் சமர்இயற்றி முனிமொழியும்
உணர்ந்திலமால்
தந்தைவர வறியாமல் தாள்முடியும் தேடலுற்றேம்
அந்தமுறும் வேலைதனில் அவன்அருளால்
அவற்புகழ்ந்தேம்.

9920. “இந்த முயற்சி அன்னத்துக்கும் அறியாமையின் விளைவாகும். அதுவல்லாது வேறொன்று ஆகுமோ? இந்த அன்னம் துணிந்துள்ள தன்மையை நோக்கின் இன்னும் சிறிது மேலே பறக்குமாயின் இப்பறவை இறந்து விடும். இது உறுதி. இந்த நிலைபெறும் பேரொளியைச் சிவபரம் பொருள் என்று இந்த அன்னம் மனத்தில் நினைவாதோ? இதன் அறியாமை இருந்தவாறு என்னே!

9921. “திருமாலும் அடியைக் காண்பதற்காக நிலத் தைப் பிளந்து விரைந்து சென்று மூலத்தைக் காண இயலாமல், வன்மையும் இழந்து, பக்குவம் உண்டாகிச், ‘சிவபெருமானே அடைக்கலம்’ என்று உணர்ந்து, மெல்லப் பூமிக்கு வந்து, அக்கினி மலையான பேரொளியை அடைந்து நின்றான்.

9922. “முன்பு இந்தச் சோதியைப் பொருந்தி அருள் செய்த இறைவனே, மனத்துக் கண் உள்ள மாசினைப் போக்கியருள்வாராயின் இந்த அன்னப் பறவை உய்யும்” என்று கூற, நானும் அந்தச் சித்தர்களுடன் இதைச் சிந்தித்து உள்ளத்தில் குற்றம் நீங்கி அந்தச் சித்தர்களை வணங்கி நின்றேன்.

9923. “சிவபெருமானின் கட்டளையால் இவற்றைச் சொல்லிச் சித்தர் சென்றனர். குற்றத்துக்கு வழிசெய்கின்ற அகங்காரத்தின் பகுதியான பாசக் கூட்டங்களை ஒழித்து, சிவபெருமானின் புகழைப் பாடித் துதித்து அன்புடன் சிவ வழிபாடு செய்ய எண்ணி வானின்று திரும்பினேன்.

9924. “திரும்பி வந்து, திருமாலை அடைந்து, ‘பரம் பொருள் யாம்’ என்று மாறுபட்டு, முற்பட்ட கொடிய போரைச் செய்து, நாரத முனிவரின் உறுதி மொழியையும் தெளியவில்லை! பேரொளியாகச் சிவபெருமான் வந்தருளிய வரவையும் அறியாமல் அடியையும் முடியையும் தேடத் தொடங்கினோம். அத்தகைய நாம் இறக்கும் தருவாயில் அப்பெருமானின் திருவருளால் அவரைப் புகழ்ந்தோம்.

- 9925 கிண்டுநில னிருவிசுப்பிற் கிளர்ந்தும் அடி
முடியுணரேம்
மீண்டும் அவன் தன் அருளால் மிடல்பெற்று
வந்தனமால்
ஈண்டுசிவன் தனைவழிபட் டிருவரும் அன்
னவன்தோற்றம்
காண்டுமென யானுரைப்பக் கண்ணனும் அங்
கதற்கிசைந்தான்.
- 9926 இருவரும் அச் சிவனுருவை இயல்முறையால்
தாபித்து
விரைமலர்மஞ் சனம்சாந்தம் விளக்கழலா
தியவமைத்துப்
பொருவருபு சனைபுரிந்து போற்றிசெய்து
வணங்குதலும்
எரிகெழுசோ திக்கணித்தா எந்தை அவண்
வந்தனனே.
- 9927 மைக்களமும் மான்மழுவும் வரதமுடன் அபயமுறும்
மெய்க்கரமும் நாற்புயமும் விளங்குபணிக் கொடும்
பூனும்
செக்கருறு மதிச்சடையுஞ் சேயிழையோர் பாக
முமாய்
முக்கணிறை யாங்காண முன்னின்றே யருள்
புரிந்தான்.
- 9928 அவ்விடையா மிருவர்களும் அமலன்றன் அடி
வணங்கிச்
செவ்விதின்றின் றவன் அருளில் திளைத்திதனைச்
செப்பினமால்
மெய்வகையாம் அன்பின்றி விளங்காநின் னியல்
மறையும்
இவ்வகையென் றுணராதே யாங்காணற் கெளி
வருமோ.

9925. “பூமியைத் தோண்டியும் பெரிய வானத்தில் பறந்தும் அடியையும் முடியையும் உணராமல் அப்பெருமான்து அருளால் மீண்டோம். மீள்வதற்குரிய வலியையும் அப்பெருமானிடத்திலேயே பெற்று வந்தோம். இனி இங்கு நாம் இருவரும் சிவபெருமானை வழிபட்டு அப்பெருமானது திருக்கோலத்தைக் காண்போம்! என்று நான் சொல்லத் திருமாலும் அதற்கு இசைந்து சிவபெருமானைப் பூசனை செய்ய உடன் பட்டார்.

9926. “நாங்கள் இருவரும் அந்தச் சிவபெருமானது அருவுருவத் திருமேனியைத் தாபித்து, மணம் கமழும் மலர், திருமஞ்சனநீர், சந்தனம், தீபம், தூபம் முதலியவற்றைக் கொண்டு நிகரில்லாத பூசையைச் செய்து துதித்து வணங்கவும், அக்கினியாக விளங்கும் பேரொளிக்கு அருகில் அப்போது சிவபெருமான் வந்தார்.

9927. “நீலநிறக் கண்டத்தையும், மானையும், மழுவையும், வரதமும் அபயமுமாய்ப் பொருந்தும் கைகளையும், நான்கு தோள்களையும், விளங்கும் பாம்புகளால் ஆன வளைவான அணிகளையும், பிறைச்சந்திரனை அணிந்த செவ்வானம் போன்ற சடையையும், உமையம்மையார் வீற்றிருக்கும் ஒரு பாகத்தையும் உடையவராக, திங்கள் சூரியன் அக்கினி என்ற மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானானவர், யாங்கள் கண்ணாரக் காண எம் முன்னிலையில் பிரசன்னமாகித் திருவருள் செய்தார்.

9928. “அச்சமயத்தில் நாங்கள் இருவரும் சிவபெருமானின் அடிகளை வணங்கி, நன்கு நிற்க வேண்டிய முறையில் நின்று, அப்பெருமானது அருளில் முழுகி, “உண்மை அன்பில்லாது போனால் வெளிப்படாத தங்களின் இயல்பை வேதமும் இத்தகையது என்று அறியாதே” அப்படியாக, அற்ப அறிவினரான யாங்கள் கண்டு தரிசிப்பதற்கு அஃது எளியதாகுமோ?”

322 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 9929 புந்தி மயங்கிப் பொருங்காலை எம்முன்னில்
செந்தழுவின் மேனிகொடு சென்றருளித்
தொல்லறிவு
தந்து நினையுணர்த்தித் தாக்கமரும் நீக்கினையால்
எந்திரம்யாம் உள்நின் றியற்றுகின்றாய் நீயன்றோ.
- 9930 உன்னை உணரும் உணர்வுபுரிந் தாலுன்னைப்
பின்னை யுணர்வேம் பெருமசிறி யேம்செய்த
புன்னெறியை யெல்லாம் பொறுத்தியால் தம்
சிறுவர்
என்ன செயினும் இனிதன்றோ ஈன்றவர்க்கே.
- 9931 இன்னாத் தகைசேர் இரும்பினைவல் லோன்
இலங்கும்
பொன்னாக் கியபரிசு போலே எமைஅருளி
மன்னாக் கினையயர்த்தேர்ம் மற்றுனையும்
யாங்களுயிர்
தொன்னாள் பிணித்த தொடர கற்றவல்
லோமோ.

வேறு

- 9932 என்றி யம்பியாம் ஏத்தலும் எதிருற நோக்கிக்
குன்ற வில்லுடை ஒருவன்றீர் செய்தன குறியா
ஒன்றும் எண்ணலீர் நும்பெரும் பூசனை உவந்தாம்
அன்று மக்கருள் பதந்தனை இன்னும்யாம்
அளித்தேம்.

9929. “அறிவு மயங்கிப் போர் செய்த காலத்தில், எங்கள் முன்னிலையில் செம்மையான தீயின் வடிவமாகத் தோன்றிப் பழைய நல்லறிவைத் தந்து, தங்களையும் அறியுமாறு செய்து, ஒருவரை ஒருவர் தாக்கும் போரையும் நீக்கியருளீர். யாங்கள் வெறும் எந்திரங்கள்! தாங்கள் அல்லவோ உள்ளே நின்று இயங்குமாறு இயக்கினீர்!

9930, “தங்களை அறியும் உணர்வைத் தாங்கள் அருள் செய்தால், அதன் பின்பு, தங்களைத் தாங்கள் அருளிய அறிவால் அறிவோம். சிவபெருமானே! சிறிய வரான யாங்கள் செய்த தீய நெறிகள் எல்லாவற்றையும் பொறுத்தருள வேண்டும்! பெற்றோர்க்குத் தம் சிறுவர் எதைச் செய்தாலும் இனிதே அன்றோ?

9931. “இன்னாத இயல்புடைய இரும்பை இரசவாதத்தில் வல்லவர் ஒளிரும் பொன்னாக்கிய தன்மை போல, ஒன்றுக்கும் பற்றாத எங்களுக்கும் அருள் செய்து எம்தொழில் தலைமையையும் தந்தருளினீர். இவ்வளவு நன்மை செய்த தங்களையும் மறந்தோம்; இத்தகைய இயல்புடைய எங்கள் உயிரை முற்காலத்தில் பிணித்த பாசத்தைப் போக்க வல்லேமோ?”

9932. என்று நாங்கள் சொல்லி அப்பெருமானைத் துதிக்கவும், மேருமலையை வில்லாகக் கொண்ட அச்சிவ பெருமான் எதிர்உற எங்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் செய்த வற்றைக் குறித்து ஒன்றும் நினைக்க வேண்டாம்! நீங்கள் செய்த பூசையை ஏற்று மகிழ்ந்தோம். முன்பு உங்கட்குத் தந்த பதவிகளைத் திரும்பவும் தந்தோம்.”

324 □ கந்தபுராணம்

9933 வேண்டு நல்வரம் கேண்மின்றீர் என்றலும்
 விசும்பில்
 தாண்ட வம்புரி பகவநின் சரணமே அரணாப்
 பூண்டி ஓந்தலை யன்பருள் என்றலும் புரிந்து
 காண்ட குந்தழற் சோதியுள் இமைப்பினிற்
 கலந்தான்.

9934 கலந்த காலையில் யாங்கள்முன் தொழுதெழுங்
 காலைச்
 சலம்கொள் பான்மையின் முன்னுறத் தேடுவான்
 தழலாய்
 மலர்ந்த பேரொளி மீமிசை சுருங்கியே வந்தோர்
 விலங்க லாகிய துலகெலாம் பரவியே வியப்ப.

9935 அன்ன தாம்சிவ விங்கருப ந்தனை அனுகி
 முன்ன மாகியே மும்முறை வலஞ்செய்து
 முறையால்
 சென்னி யால்தொழு தேத்தியெம் பதங்களிற்
 சென்றேம்
 பின்னர் எந்தையை மறந்திலம் போற்றுதும்
 பெரிதும்.

9936 அரியும் யானும்முன் தேடும்அவ் அனல்கிரி யனல
 கிரியே னும்படி நின்றதால் அவ்வொளி கிளர்ந்த
 இரவ தேசிவ ராத்திரி யாயின திறைவன்
 பரவி உய்ந்தனர் அன்னதோர் வைகலில் பலரும்.

9933. “நீங்கள் வேண்டும் வரங்களைக் கேளுங்கள்!” என்று அப்பெருமான் சொல்லவும், “வானில் தாண்டவம் செய்யும் பெருமானே! தங்களின் அடிகளேயே அடைக்கலமாகக் கொண்டு ஒழுகும் தலைமை யன்பை அருள் செய்க!” என்று வேண்டிக் கொண்டோம். அப்பெருமானும் “அவ்வாறே ஆகுக!” என்று அருள் செய்தார். பின் பேரழகுடைய தீ வடிவாகிய சோதியுள் மறைந்தார்.

9934. சிவபெருமான் பேரொளியுள் மறைந்தபோது, நாங்கள் அந்தப் பேரொளியின் எதிரில் வணங்கி எழுகின்ற போது, ஒருவருடன் ஒருவர் சினம் கொள்ளும் முறையில், முன்பு தேடிய, உயர்ந்த அக்கினியாக விரிந்த பெரிய பேரொளி வடிவம், மேலிருந்து சுருங்கி வந்து உலகம் முழுவதும் துதித்து வியப்படைய, ஒரு மலையாக ஆயிற்று.

9935. “அந்த மலை வடிவினதான சிவலிங்க வடிவத்தை அடைந்து எதிரில் போய், மூன்று முறை வலம் வந்து, முறைப்படி தலையால் வணங்கி எங்கள் பதவிகளுக்குச் சென்றோம். அதன் பின்பு எம் இறைவரை அன்று தொட்டு மறவாமல் இருந்து வருகின்றோம். பெரிதும் துதித்துக் கொண்டே இருக்கின்றோம்.

9936. “திருமாலும் நான்முகனான யானும் முன்னம் அடியும் முடியும் தேடிச் சென்ற அந்த அக்கினி மலையானது ‘அருணாசலம்’ என்று புகழ்ந்து பேசும்படி விளங்கியது. அந்தச் சோதி வடிவம் எழுந்தருளிய இரவே ‘சிவராத்திரி’ என்ற சிவ புண்ணிய காலம். அத்தகைய சிறந்த சிவராத்திரியில் உலகத்தவர் பலரும் சிவலிங்கப் பெருமானை விதிப்படி பூசித்து வீடு பெற்றனர்.

326 □ கந்தபுராணம்

9937 ஆத லால்அவ னருள்பெறின் அவனியல் அறியும்
 ஒதி யாகுவர் அல்லரேல் பலகலை உணர்ந்தென்
 வேத நாடியென் இறையும்அன் னவன்நிலை
 விளங்கார்
 பேதை நீரரும் ஆங்கவர் அல்லது பிறரார்.

9938 மோக வல்வினை ஆற்றியே பவத்திடை மூழ்கும்
 பாகர் அல்லவர்க் கெய்திடா தவனருள் பவமும்
 போக மாற்றிடு தருமமும் நிகர்வரு புனிதர்க்
 காகும் மற்றவன் அருள்நிலை பாகராம் அவரே.

9939 நீயும் தொல்வினை நீங்கலின் எம்பிரான் நிலைமை
 ஆயும் தொல்லுணர் வின்றுவந் தெய்திய தவனே
 தாயும் தந்தையுங் குரவனுங் கடவுளுந் தவமும்
 ஏயும் செல்வமும் அனையவந் சார்தியா
 லென்றான்.

9937. “ஆதலால், அவர் அருள் பெறின் அப்பெருமானின் இயல்பை அறியும் ஞானத்தைப் பெறுவர். அவரது அருளைப் பெறாது போனால், பல கலைகளைக் கற்றதனால் ஆய பயன் என்ன? சிறிதும் அப்பெருமானின் இயல்பை அறிய மாட்டார். அறிவிலிகளும் அவர்களையல்லாது வேறு எவர்?

9938. மயக்கத்தையுடைய வலிய வினைகளைச் செய்து பிறவிக்கடலில் முழுகும் பக்குவம் அடையாதவர்க்கு அப்பெருமானின் அருள் கிட்டாது. பாவமான தீவினையும், போகத்தை விளைவிக்கின்ற புண்ணியமான நல்வினையும் சமபுத்தி செய்யும் மலபரி பாகர்க்கே, அப்பெருமானின் நிலையான அருள் கிட்டும். அந்தப் புனிதர்களே சத்திநிபாதர்களாவர்.

9939. “ஆதலால், தக்கனே, நீயும் பழைமையான இருள் சேர் இருவினையும் நீங்குதலால், எம் பெருமானின் இயல்பினை ஆராய்ந்து அறிதற்கான தொன்மையான ஞானவுணர்வு இப்போது உனக்குத் தோன்றியுள்ளது. அந்த இறையனே நமக்கெல்லாம் தாயும் தந்தையும் குருவும் கடவுளும் தவமும்பொருந்தும் செல்வமும்ஆவார். ஆகையால் மகனே அந்தப் பரம் பொருளையே அடைக்கலமாக அடைவாயாக!” என்று நான்முகன் தக்கனுக்கு உபதேசித்தார்.

22. தக்கன் சிவபூசை செய் படலம்

- 9940 மருமலர் அயனிலை வகுப்ப நாடியே
பரிசுவன் அஃதெனப் புகன்று தாதைதாள்
பரிவொடு சிறுவிதி பணிந்து காசியாம்
திருநகர் அதனிடைச் சேறல் மேயினான்.
- 9941 சென்றனன் காசியில் சிறந்த தொல்மணி
கன்றிகை ஒருபுடை கங்கை வேலையில்
பொன்திகழ் செஞ்சடைப் புனிதற் காலயம்
ஒன்றுமுன் விதித்தனன் உணர்வு சேர்ந்துளான்.
- 9942 அருளுரு வாகியே அகில மாவிகள்
தருவதும் கொள்வது மாகித் தாணுவாய்
உருவரு வாகிய ஒப்பில் பேரொளித்
திருவுரு ஒன்றினைச் சிவனுக் காக்கினான்.
- 9943 நாயகன் மொழிதரு நவையில் ஆகமம்
மேயின முறைதெரி விரத னாகியே
பாய்புனல் புனைசடைப் பரமன் தான்மலர்
ஆயிரம் யாண்டுகாறு அருச்சித்து ஏத்தினான்.
- 9944 அருச்சனை புரிதலும் அயன்தன் காதலன்
கருத்துறும் அன்பினைக் கண்டு கண்ணுதல்
பொருக்கென லெளிப்படப் புகழ்ந்து பொன்னுலாம்
திருக்கழல் வணங்கினன் தெளிவு பெற்றுளான்.

22. தக்கன் சிவபூசை செய் படலம்

9940. மணம் பொருந்திய தாமரை மலரை இருக்கையாகக் கொண்ட நான்முகன், இத்தகையவற்றைப் பலவாறு வகுத்துச் சொல்ல, அவற்றை நன்கு சிந்தித்து, 'சிவபெருமானை வழிபடுவேன்!' என்று எண்ணி, தக்கன், தந்தையான குருவின் அடிகளை அன்புடன் வணங்கிக் 'காசி' என்ற புண்ணிய தலத்தை நோக்கி அங்குச் சென்றான்.

9941. நான்முகனின் உபதேசத்தால் நல்லறிவு அடைந்த தக்கன், காசியை அடைந்து, கங்கையாற்றங்கரையில் சிறந்த தொன்மையுடைய 'மணிகர்ணிகை' என்னும் தீர்த்தத்துக்குப் பக்கத்தில், பொன் போல விளங்கும் சடையையுடைய சிவபெருமானுக்கு ஓர் ஆலயத்தை முதலில் அமைத்தான்.

(மணிகர்ணிகை — மணிகர்ணிகை)

9942. அருளின் வடிவாய் உலகமும் உயிர்களுமானவற்றைத் தோற்றுவதும் ஒடுக்குவதுமாய்த் தானு வடிவாய் ஒப்பற்ற பேரொளியுடைய, ஒரு சிவலிங்க வடிவத்தை சிவபெருமானை வழிபடும் பொருட்டாக அமைத்தான்.

9943. சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்துள்ள குற்றம் இல்லாத சிவாகமங்களால் உரைக்கப்பட்ட விதிமுறைகளைப் புலப்படுத்தும் விரதங்களை மேற்கொண்டவனாய்ப் பாயும் நீரையுடைய கங்கையை அணிந்த சடையையுடைய சிவபெருமான் திருவடி மலர்களை ஆயிரம் ஆண்டுக் காலம் வரை வழிபட்டு வந்தான்.

9944. தக்கன் முறைப்படி சிவபூசை செய்து வழிபட்டு வரவும். நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமான், அவனது மனத்தில் பொருந்தும் அன்பைக் கண்டு விரைந்து வெளிப்பட தக்கன் அறிவு தெளிந்து, பொன்னால் ஆன கழல் அணிந்த சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்கினான்.

330 □ கந்தபுராணம்

- 9945 அகந்தைய தாகியே ஐய நின்தனை
இகழ்ந்தனை என்கணே எல்லை யில்பவம்
புகுந்தன அவைஎலாம் போக்கி நின்னிடைத்
தகும்பரி சன்பினைத் தருதி யால்என்றான்.
- 9946 ஆயவை தொலைத்தளித் தவன்தன் பூசையின்
நேயம தாகியே நிமலன் தன்கண
நாயக இயற்கையை நல்கி வல்லையில்
போயினன் தக்கனும் புனிதன் ஆயினான்.

வேறு

- 9947 கங்கைச் சடையான் தனைத்தக்கனக் காசி தன்னில்
அங்கர்ச் சனைசெய் திடப்போந்துழி அம்
யன்மால்
துங்கத் திமையோர் இறையாவரும் சூர மாதர்
சங்கத் தவரு மகவெல்லை தணந்து போனார்.
- 9948 போகுற் றவர்கள் அனைவோரும் பொருவில்
சீர்த்தி
வாகுற்ற வீரன் சயந்தன்னை வழத்தித் தங்கட்
காகுற்ற தொல்லைத் தலந்தோறும் அடைந்து
மாதோர்
பாகத்து அமலன் தனைப்பூசனை பண்ண லுற்றார்.
- 9949 ஆரா தனைகள் புரிந்தேஅனை வோரும் எங்கும்
சேரா துநிற்கும் பெருமானருள் பெற்று மெய்யில்
தீராத சின்னங் கனம்தீர்ந்து சிறந்து தத்த
மூரா கியதோர் பதமேவி உறைத லுற்றார்.

9945. “ஐயனே! அகந்தை கொண்டு தங்களை நிந்தித் தேன். அதனால் என்னிடத்தில் அளவற்ற பாவங்கள் வந்து அடைந்தன. அந்தப் பாவங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒழித்து, தங்களிடத்தில் பொருந்தத் தகும் இயல்பினை உடைய உண்மையன்பைத் தந்தருள்வீராக!” என வேண்டினான்.

9946. “நின்மலரான சிவபெருமான் அந்தத் தக்கனின் பூசையில் விருப்பம் உடையவராய், அவன் தேடிக்கொண்ட பாவங்களை ஒழித்து அருள் செய்து, தம் பூதகணங்களுக்குத் தலைவராய் இருப்பதான ‘சிவகண நாத பதம்’ என்பதை அளித்து விரைவாக மறைந்தருளினார். தக்கனும் சிவகண நாதராய்ப் புனிதன் ஆனான்.

9947. கங்கையணிந்த சடையையுடைய சிவபெருமானைத் தக்கப் பிரசாபதி, அந்தக் காசி நகரத்தில் வழிபாடு செய்யச் சென்ற சமயத்தில், நான்முகன், திருமால், உயர்ந்த தேவர், இந்திரன் முதலான யாவரும், தேவ மங்கையர் கூட்டமும் வேள்விச் சாலையை நீங்கிச் சென்றனர்.

9948. வேள்விச் சாலையை விட்டுச் சென்றவர் எல்லாரும் நிகரில்லாத புகழையும் வெற்றியையும் உடைய வீரபத்திரக் கடவுளின் வெற்றியைப் போற்றித் துதித்து, தங்களுக்கு ஏற்ற தலந்தோறும் சென்று மாதொரு பகானான சிவபெருமானைப் பூசை செய்து வழிபட்டு வந்தனர்.

9949. எல்லாரும் சிவபெருமானுக்கு வழிபாடு செய்து, எங்கும் நீக்கமற நிற்கும் அப்பெருமானின் திருவருளைப் பெற்ற உடலில், நீங்காது இருந்த வடுக்களும் நீங்கிச் சிறந்து தத்தம் ஊராகிய ஒல்லொரு பதத்தையும் அடைந்து இருந்து வரலானார்.

332 □ கந்தபுராணம்

9950 மேதக்க தக்கன் மகந்தன்னில் விரைந்து புக்காங்கு
 ஏதத் தடிசில் மிசைந்தேபொருள் யாவும் ஏற்றுப்
 பூதத் தரின்மாய்ந் தெழுந்தேதம் புரிகள் தோறும்
 பேதைத் தொழில்அந் தணர்யாரும் பெயர்ந்து
 போனார்.

9951 என்றிங்கு இவைகள் குரவோன்இசைத் திட்டல்
 கேளா
 நன்றென்று சென்னி துளக்குற்று நனிமகிழ்ந்து
 குன்றின் சிறைகொய் தவன்தந்த குரிசில் உள்ளத்
 தொன்றும் கவலை இலனாகிஅவ் வும்ப ருற்றான்

23. கந்த விரதப் படலம்

9952 உரைசெறி மகவான் செம்மல் உம்பரில் இருப்ப
 இம்பர்
 முரசெறி தானை வேந்தன் முசுகுந்தன் என்னும்
 வள்ளல்
 விரைநெறி நீகத் தண்தார் வேலவன் விரதம்
 போற்றித்
 திரைசெறி கடற்பா ராண்ட செயல்முறை விளம்ப
 லுற்றாம்

9950. பேதைமைத் தொழிலை மேற் கொண்ட அந்தணர் யாரும், மேன்மை கொண்ட தக்கனின் வேளையில் விரைந்து சென்று, அங்குக் குற்றமுடைய உணவை உண்டு, கொடுத்த பொருள் அனைத்தையும் தானமாக ஏற்று, பூதர்களால் இறந்து பின் எழுப்ப உயிர் பெற்று எழுந்து, அந்த இடத்தினின்றும் நீங்கித் தம் தம் இருப்பிடங்களுக்குச் சென்றனர்.

9951. என்று இவற்றை விண்ணுலகில் குருவான வியாழன் உரைக்கக் கேட்டு, மலைகளின் சிறகுகளை அரிந்த இந்திரன் பெற்ற பெருமையிற் சிறந்த சயந்த குமாரன் 'நல்லது' என்று தலையை அசைத்து, மிக மகிழ்ந்து, வான் உலகத்தில் அரசு செய்து கொண்டிருந்தான்.

(இந்திரன் அரசு துறந்து இன்பத்துள் மூழ்கியிருக்க, அவனுடைய மகன் சயந்தன் ஆண்டு வந்தான். அப்போது அவனுக்கு வியாழன் இவ்வரலாற்றைச் சொன்னார்.)

23. கந்த விரதப் படலம்

9952. புகழையுடைய இந்திரனின் மகனான சயந்தன் வான் உலகில் அரசு செய்து கொண்டிருக்க, மண் உலகில் முரசு முழங்குகின்ற படைகளையுடைய முசுகுந்த மன்னன் என்று அழைக்கப்படுகின்ற வள்ளல் மணம் கமழும் கடப்ப மாலையைச் சூடிய வேற்படையை உடைய முருகப் பெருமானின் விரதங்களை மேற்கொண்டு, அலை பொருந்திய கடலால் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்தை ஆட்சி செய்த வரலாற்றைச் சொல்லுவோம்.

334 □ கந்தபுராணம்

- 9953 முந்தொரு ஞான்று தன்னில் முசுகுந்தன் வசித்தன்
என்னும்
அந்தணன் இருக்கை எய்தி அடிமுறை பணிந்து
போற்றிக்
கந்தவேள் விரத மெல்லாம் கட்டுரை பெரியோய்
என்ன
மைந்தநீ கேட்டி என்னா மற்றவை வழாது
சொல்வான்.
- 9954 எள்ளருஞ் சிறப்பின் மிக்க எழுவகை வாரந்
தன்னுள்
வெள்ளிநாள் விரதந் தானே விண்ணவர் உலகந்
காத்த
வள்ளல்தன் விரத மாகும் மற்றது புரிந்த மேலோர்
உள்ளமேல் நினைந்த எல்லாம் ஒல்லையின் முடியும்
அன்றே.
- 9955 பகிரதன் என்னும் வேந்தன் படைத்தபா ருலகை
யெல்லாம்
நிகரறு கோரன் என்னும் நிருதனங் கொருவன்
வெளவ
மகவொடு மனையும் தானும் வனத்திடை வல்லை
ஏகிப்
புகரவன் தனது முன்போய்த் தன்குறை புகன்று
நின்றான்.
- 9956 பார்க்கவன் என்னும் ஆசான் பகிரதன் உரைத்தல்
கேளா
வேற்கரன் மகிழு மாற்றால் வெள்ளிநாள் விரதம்
தன்னை
நோற்குதி முன்றி யாண்டு நுங்களுக் கல்லல்
செய்த
மூர்க்கனும் முடிவன் நீயே முழுதுல காள்வை
என்றான்.

9953. முன் ஒரு காலத்திலே முசுருந்தன் என்ற பெருமன்னன், வசிட்ட முனிவரின் ஆசிரமத்தை அடைந்து. அவரது அடிகளை முறையாக வணங்கி, “தாங்கள் முருகப் பெருமானின் விரதம் அனைத்தையும் எனக்கு உபதேசித்தருளுக,” என்று வேண்ட, “மகனே நீ கேட்பாயாக!” என்று அந்த விரதங்களைப் பற்றிச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

9954. இகழ்வதற்கரிய சிறப்பால் மேம்பட்ட ஞாயிறு முதலான ஏழு வாரங்களுள், சுக்கிரவார விரதம் (வெள்ளிக் கிழமை விரதம்) தேவர் உலகத்தைப் பாதுகாத்த அருள் வள்ளலான கந்தவேளின் விரதமாம். அந்தச் சுக்கிரவார விரதத்தை மேற்கொண்ட மேலோர்கள் தம் உள்ளத்தில் எண்ணியவை யாவும் நிறைவேறும்.

9955. பகீரதன் என்ற மன்னன் ஆண்ட மண்ணுலகம் அனைத்தையும் நிகரில்லாத ‘கோரன்’ என்ற நிருதன் கவர்ந்து கொண்டான். அந்தப் பகீரதன் மகவும் மனனவியும் தானுமாகக் காட்டில் சென்று சுக்கிராசாரியாரின் முன்பு அடைந்து தன் குறையை முறையிடலானான்.

9956. சுக்கிராசாரியார் பகீரதன் கூறியதைக் கேட்டு, “வேலை ஏந்திய முருகப்பெருமான் மகிழும்படி, சுக்கிரவார விரதத்தை மூன்று ஆண்டுகள் மேற்கொள்வாயாக! உங்களுக்குத் துன்பம் செய்த மூர்க்கனும் இறந்து போவான். நீயே இந்தவுலகம் முழுவதையும் ஆள்வாய்!” என்று சொன்னார். (பார்க்கவன்-சுக்கிராசாரியார்)

336 □ கந்தபுராணம்

- 9957 நன்றென வினவி மன்னன் ஞாயிறு முதலாம்
நானில்
ஒன்றெனும் வெள்ளி முற்றும் உணனினைத் துறந்து
முன்பின்
சென்றிடும் இரண்டு நாளும் திவாவினில் அடிசில்
மாந்தி
இன்துயில் அதனை நீத்தி யாண்டுமுன் றளவு
நோற்றான்.
- 9958 நோற்றிடும் அளவில் ஐயன்நுதியுடைச் செவ்வேல்
வந்து
மாற்றலன் உயிரை உண்டு வல்லையின் மீண்டு
செல்லப்
போற்றியே பகீர தப்பேர்ப் புரவலன் தன்னூ
ரெய்தி
ஏற்றதொல் லரசு பெற்றான் இன்னுமோர் விரதம்
சொல்வாம்?
- 9959 வாரிசு மலர்மேல் வந்த நான்முகன் மதலை யான
நாரத முனிவன் என்போன் நலத்தகு விரத மாற்றி
ஒரெழு முனிவர் தம்மில் உயர்ந்திடு பதமும்
மேலாம்
சீரொடு சிறப்பும் எய்தச் சிந்தனை செய்தான்
அன்றே.
- 9960 நூற்படு கேள்வி சான்ற நுண்ணிய உணர்வின்
மிக்கோன்
பார்ப்பதி உதவு முன்னோன் பதமுறை பணிந்து
போற்றி
ஏற்புறு முனிவ ரான எழுவகை யோரில் யானே
மேற்பட விரத மொன்றை விளம்புதி மேலோய்
என்றான்.

9957. பகிரத மன்னன் சுக்கிராசாரியார் கூறியதை 'நல்லது' என்று கேட்டு, ஞாயிறு முதலான நாள்களில் ஒன்றான வெள்ளிக் கிழமை நாள் முழுவதும் உணவைத் துறந்து உபவாசம் இருந்து, அந்நாளுக்கு முன்னாள் (வியாழக் கிழமை), பின் நாள் (சனிக் கிழமை) என்னும் இரண்டு நாள் களிலும், பகலில் ஒரு பொழுது மட்டும் உணவு உட்கொண்டு, இனிய உறக்கத்தை விட்டு இப்படி மூன்று ஆண்டுவரை விரதத்தை மேற்கொண்டிருந்தான். (வியாழக்கிழமை சாயங்காலத்திலும் சனிக்கிழமை முற்பகலிலும் ஒருவேளை உணவை உண்டான் பகிரதன்)

9958. அவ்வாறு அவன் மேற்கொண்ட காலத்தில், முருகப்பெருமானின் நுதியுடைய செம்மையான வேற்படை வந்து பகைவனான கோரனின் உயிரை வதைத்து, விரைந்து மீண்டு சென்றது. பகிரதன் என்னும் பெயரையுடைய அந்த அரசன் முருகப் பெருமானைத் துதித்துத் தன் நகரத்தை அடைந்து நல்ல அரசைப் பெற்றான். கந்தவேளின் வேறொரு விரதத்தையும் கூறுவேன்!

9959. திருமாலின் கொப்பூழ்த் தாமரையில் தோன்றிய நான்முகனின் மகனான நாரத முனிவர் நன்மை அமைந்த விரதத்தை மேற்கொண்டு ஏழு முனிவர்சங்குக்குள்ளே உயர்ந்த பதமும் மேன்மையுடன்கூடிய செல்வமும் வீடுபெறும் அடைய எண்ணினார்.

9960. நூல் அறிவும் கேள்வியறிவும் கொண்ட நுட்பமான உணர்வில் மேம்பட்ட நாரத முனிவர், பார்வதியம்மையார் பெற்ற விநாயகக் கடவுளின் பாதங்களை முறைப்படி வணங்கிப் போற்றி, "யாவராலும் ஏற்கப்படுகின்ற ஏழுவகை முனிவர்களுக்குள் யானே மேன்மையடைய, முதல்வரே, ஒரு விரதத்தை உரைத்தருளுக!" என்று வேண்டினார்.

- 9961 முன்னவன் அதனைக் கேளா முழுதருள் புரிந்து
நோக்கி
அன்னது பெறுகி திண்ணம் ஆறுமா முகத்து நம்பி
பொன்னடி வழிபா டாற்றிப்பொருவில் கார்த்
திகைநாள் நோன்பைப்
பன்னிரு வருடம் காறும் பரிவுடன் புரிதி
என்றான்.
- 9962 நாரதன் வினவி ஈது நான்புரிந் திடுவன் என்னாப்
பாருல கதனில் வந்து பரணிநாள் அபராணத்தில்
ஒர்பொழு துணவு கொண்டே ஒப்பில்கார்த் நிகை
நாள் தன்னில்
வீரவேல் தடக்கை அண்ணல் விரதத்தை இயற்றல்
உற்றான்.
- 9963 தூசொடு கயத்தின் முழ்கித் துய்யவெண் கலைகள்
சுற்றி
ஆசறு நியம முற்றி ஆன்றமை புலத்த னாகித்
தேசிகன் தனது பாதம் சென்னிமேற் கொண்டு
செவ்வேள்
பூசனை புரிந்திட்ட டன்னான் புராணமும்
வினவி னானால்.
- 9964 கடிப்புனல் அள்ளித் தன்னோர் கைகவித் துண்டு
முக்காற்
படுத்திடு தருப்பை என்னும் பாயலிற் சயனம்
செய்து
மடக்கொடி மாதர் தம்மை மறலியா மதித்து
வள்ளல்
அடித்துணை யுன்னிக் கங்குல் அவதியு முறங்கா
துற்றான்.

9961. சிவபெருமானின் மூத்தமகனான விநாயகப் பெருமான் முழுமையான அருள் செய்து நாரதரைப் பார்த்து “பெருமை பொருந்திய ஆறுமுகங்களையுடைய நம்பியான கந்தனின் அழகிய அடிகளை வழிபட்டு, நிகரில்லாத கார்த்திகை நட்சத்திர விரதத்தைப் பன்னிரண்டு ஆண்டு அளவும் அன்புடனே மேற் கொள்வாயாக. அதனால் நீ விரும்பியதை நிச்சயமாகப் பெறுவாய்!”

9962. இதனை நாரத முனிவர் கேட்டு, ‘அந்த விரதத்தை நான் மேற்கொள்வேன்’ என்று பூவுலகத்துக்கு வந்து, பரணி நட்சத்திர நாளில் மாலைக் காலத்தில் ஒரு பொழுது உண்டு, கார்த்திகை நட்சத்திர நாளில் வீரம் பொருந்திய வேற்படையையுடைய பெரிய கையையுடைய கந்த வேளுக்குரிய விரதத்தை மேற் கொள்பவராய்,
(அபராணம் — பிற்பகல்; மாலை)

9963. உடுத்த ஆடையுடன் நீர் நிலையில் முழுகித், தோய்த்து உலர்த்திய தூய வெள்ளை ஆடையை உடுத்திக்குற்றம் இல்லாத நித்திய நியமங்களை முடித்துக் கொண்டு, அடங்கிய ஐம்புலன்களை உடையவராய், விநாயகப் பெருமானின் திருவடிகளைத் தலை மேற் கொண்டு, முருகனின் அடிகளை அருச்சித்து அப்பெருமானின் புராணத்தையும் கேட்பவர் ஆனார்.

9964. தம் ஒரு கையைக்கவிழ்த்துப் புதிய நீரை அள்ளி மூன்று முறை ஆசமனம் செய்து, பரப்பப்பட்ட தருப்பையான படுக்கையில் படுத்து, மெல்லிய கொடி போன்ற பெண்களை எமனாகக் கருதி, அருள் வள்ளலான முருகனின் திருவடிகள் இரண்டையும் தியானித்து, இரவு முழுவதும் உறங்காது இருந்தார்.

340 □ சுந்தபுராணம்

- 9965 அந்தநாள் செல்லப் பின்னர் உரோகிணி அடைந்த
காலைச்
சந்தியா நியமம் எல்லாஞ் சடக்கென முடித்துக்
கொண்டு
கந்தவேள் செம்பொற் றண்டைக் காண்முறை வழி
பட்டேத்தி
வந்தமா தவர்க ளோடும் பாரணம் மகிழ்ந்து
செய்தான்.
- 9966 பாரணம் விதியிற் செய்தோன் பகற்பொழு
துறங்கு மாயின்
ஆரண மறையோர் தம்மில் ஐம்பதிற் றிருவர்
தம்மக்கை
காரண மின்றிக் கொன்ற கடும்பழி யெய்தும்
என்னா
நாரதன் மாயம் வல்லோன் இமைத்திலன் நயனஞ்
சற்றும்.
- 9967 விழியொடும் இமைந டாமே வெய்யவன் குடபால்
வீழும்
பொழுதள விருந்து மற்றைப் புறத்துள செயலும்
போற்றி
அழிவறு விரதம் இவ்வாறு ஆறிரு வருட மாற்றி
எழுவகை முனிவோ ருக்கும் ஏற்றமாம் பதத்தைப்
பெற்றான்.
- 9968 இந்தநல் விரதம் தன்னை ஈண்டொரு மறையோன்
நோற்று
முந்திய மனுவே யாகி முழுதுல கதனை
ஆண்டான்
அந்தணன் ஒருவன் பின்னும் அவ்விர தத்தைப்
போற்றிச்
சிந்தையின் நினைந்தாங் கெய்தித் திரிசங்கு வாசி
யுற்றான்.

9965. அந்தக் கார்த்திகை நாள் செல்ல, மறுநாட் காலையில் உரோகிணி நட்சத்திரம் ஆனபோது, சந்தியில் செய்யப்படும் நியமங்களையெல்லாம் விரைந்து முடித்துக் கொண்டு, முருகனின் செம்பொன்னால் ஆன தண்டையை அணிந்த திருவடிகளை முறையாய் வழிபட்டு வணங்கித் தம் மிடம் வந்த மாதவருடன் மகிழ்ச்சியுடன் பாரணம் செய்தார்.

(பாரணம்—உபவாசமிருந்து விரதமுடிவில் உண்ணுதல்,)

9966. மாயங்களை வெல்ல வல்ல நாரத முனிவர், உரிய காலத்தில் பாரணத்தினை விதிப்படி தக்க காலத்தில் செய்து முடித்தவன், பாரணத்துக்குப் பின் அந்த நாள் பகலில் உறங்குவானானால் மறைகளில் வல்ல அந்தணர் நூற்றுவரை ஒரு காரணமும் இல்லாது கொலை செய்த பெரும் பாவம் அவனை வந்தடையும் என்பதை அறிந்து, அன்று பகல் முழுவதும் சிறிதும் கண்மூடாமல் விழித்திருந்தார்.

9967. கதிரவன் மேற்குத் திசைக்கடலில் விழும் வரையும் கண்ணுடன் இமை கூடாது விழித்திருந்து, மற்றப் புற நியமங்களான சாயங்காலத்தில் செய்யப்படும் சந்தியா வந்தனம் முதலியவற்றையும் நன்றாகச் செய்து முடித்து, அழிவற்ற இந்த விரதத்தை, பன்னிரண்டு ஆண்டு இந்த முறைப்படி செய்து, எழுவகை முனிவர்க்கும் மேலான உயர்ந்த பதத்தை அடைந்தார்.

9968. இந்த நல்ல கார்த்திகை விரதத்தை இந்தப் பூமியிலே ஓர் அந்தணன் மேற்கொண்டு நீதியால் மேம்பட்ட மனுச்சக்கரவர்த்தியாகி உலகம் முழுவதையும் அரசாண்டான். பின்பும் ஓர் அந்தணன் அந்த விரதத்தை மேற்கொண்டு உள்ளத்தில் நினைந்தவற்றை நினைந்தவாறே அடைந்து, அரிச்சந்திரனின் தந்தையான 'திரிசங்கு' என்னும் பேரரசனாகி ஆண்டு வந்தான்.

342 □ கந்தபுராணம்

- 9969 ஈங்சொரு மன்னன் வேடன் இருவரும் நோற்று
வண்மை
தாங்கிய அந்தி மாணே சத்திமான் என்று பேராய்
வீங்குநீர் உடுத்த பாரை மேலைநாள் புரந்தார்
என்ப
ஆங்கவர் பின்னாள் முத்தி அடைவது திண்ணம்
அம்மா.
- 9970 இப்படி ஆரல் நாளில் விரதத்தை இயல்பின்
நோற்று
முப்புவனத்தின் வேண்டும் முறைமையை அடைந்த
நீரார்
மொய்ப்படு தொகையை யாரே விளம்புவர் ஈதே
யன்றி
ஒப்பரும் விரதம் வேறும் ஒன்றுள துரைப்பக்
கேண்மோ.
- 9971 வெற்பொடும் அவுணன் தன்னை வீட்டிய தனிவேல்
செங்கை
அற்புதன் தன்னைப் போற்றி அமரரும் முனிவர்
யாருஞ்
சொற்படு துலையின் திங்கட் சுக்கில பக்கந்
தன்னில்
முற்பக லாதி யாக மூவிரு வைகல் நோற்றார்.
- 9972 முந்திய வைக லாதி மூவிரு நாளும் காலை
அந்தமில் புனலின் முழ்கி ஆடையோ ரிரண்டு
தாங்கிச்
சந்தியில் கடன்கள் செய்து தம்பலம் பங்கும்
பத்தில்
கந்தனை முறையே பூசை புரிந்தனர் கங்குற்
போதில்.

9969. “இந்த வலகத்தில் ஓர் அரசனும் வேடனும் இந்த விரதத்தை மேற்கொண்டு வள்ளன்மை உடைய ‘அந்தி மான்’ ‘சந்தி மான்’ என்ற பெயர்களுையுடையவர்களாய், மிக்க நீரால் குழப்பட்ட பூமியை முன்னாளில் ஆண்டனர் என்று உரைப்பர். அந்த இருவரும் இறுதியில் முத்தி அடைவது திண்ணம்.

9970. “இங்ஙனம் கார்த்திகை நாளில் இந்தக் கார்த்திகை நோன்பை விதிப்படி மேற்கொண்டு மூன்று உலகத்திலும் விரும்பும் பேறுகளைப் பெற்ற புண்ணியத் தன்மையுடையவர்களின் உண்மையான எண்ணிக்கையை யார் தாம் அறுதிட்டுக் கூறவல்லமையுடையவர்? இதுவன்றி ஒப்பில்லாத முருகப் பெருமானுக்குரியதான நோன்பு வேறு ஒன்றுமுண்டு. முசுகுந்தனே! அதனையும் சொல்வேன். கேள்!

9971. கிரவுஞ்ச மலையுடன் தாரகாசுரனைக் கொன்ற ஒப்பில்லாத வேலையுடைய செம்மையான கையை யுடைய முருகனை வழிபட்டுத் தேவரும் முனிவர் எல்லாரும், புகழப்படும் ஐப்பசி மாதத்தில் சுக்கில பட்சத்தில் முதல் நாளான பிரதமை முதலாகச் சட்டி (சஷ்டி) இறுதியாக ஆறு நாட்கள் அந்த நோன்பை மேற்கொண்டார்கள்.

9972. முதல் நாளான பிரதமை தொடங்கிச் சட்டி இறுதியாக ஆறு நாட்களும், காலையில், பெரிய நீர் நிலையில் முழுகி இரண்டு ஆடைகள் உடுத்தி, சந்திதோறும் செய்யக் கூடிக் கடன்களைச் செய்து, இரவில், தம்பம், விம்பம், கும்பம் என்னும் மூன்றிலும் முருகவேளை முறைப்படி பூசித்து வழிபட்டனர்.

(தம்பம் — அர்கினி. பிம்பம் — உருவம். கும்பம் — கலசம்)

344 □ கந்தபுராணம்

9973 நிறைதரு கட்டி கூட்டி நெய்யினாற் சமைக்கப்
பட்ட
குறைதவர் மோத கத்தைக் குமரநா யகற்க
ருத்திப்
பிறவுள விதியும் செய்து பிரான் திருப் புகழ்வி
னாவி
உறுபுனல் சிறிது மாந்தி உபவசித் திருந்தார்
மாதோ.

9974 ஆரண முனிவர் வானோர் அங்கதன் மற்றை
வைகல்
சீரணி முருக வேட்குச் சிறப்பொடு பூசை ஆற்றிப்
பாரணம் விதியிற் செய்தார் பயிற்றிமில் விரதத்
தன்னால்
தாரணி அவுணர் கொண்ட தம்பதத் தலைமை
பெற்றார்.

9975 என்றிவை குரவன் செப்ப இறையவன் வினவி
எந்தாய்
நன்றிவை புரிவன் என்னர் நனிபெரு வேட்கை
யெய்தி
அன்றுதொட்டு எண்ணில் காலம் அவ்விர தங்கள்
ஆற்றிக்
குன்றெறி நுதிவேல் ஐயன் குரைகழல் உன்னி
நோற்றான்.

வேறு

9976 ஆன காலையில் ஆறுமா முகமுடை அமலன்
கோன வந்தனக் கருளுவான் மஞ்ஞைமேல்
கொண்டு
தானை வீரனும் எண்மரும் இலக்கரும் சார
வானு னோர்களுங் கணங்களுஞ் சூழ்வுற வந்தான்.

9973. இனிமை நிறைந்த வெல்லக் கட்டியைச் சேர்த்து நெய்யில் சமைத்த குற்றமில்லாத மோதகத்தை முருகனுக்கு நிவேதித்து, மற்ற விதிகளான உபசாரங்களையும் செய்து, அப்பெருமானின் புகழான புராணத்தைக் கேட்டு, கவித்த கையில் பொருந்திய சிறிய நீரை உண்டு ஆறு நாட்களும் உபவாசம் இருந்தார்கள்.

(சுட்டி — வெல்லக்கட்டி.)

9974. வேதத்தை உணர்ந்த முனிவர்களும் தேவர்களும் அந்தச் சுட்டி நாளுக்கு அடுத்த நாளான சத்தமியில் (சப்தமியில்) திருவருட் சிறப்புடைய முருகனுக்கு மிகச் சிறப்பாகப் பூசை செய்து, விதித்தபடி பாரணம் செய்தனர். மேற்கொள்ளும் இந்த விரதத் தால் மாலை சூடிய அசுரர்கள் தாழ்மையிருந்து பறித்துக் கொண்ட தத்தம் பதத்தின் தலைமையை மீண்டும் தந்தனர்.

9975. என்று இத்தகைய கந்தவேள் விரதங்களை வசிட்டமா முனிவர் உபதேசம் செய்தார். முசுருந்த மன்னன் கேட்டு, “ஐயவே! இந்த நோன்புகளை நன்கு மேற்கொள்வேன்,” என்று கூறி உறுதி கொண்டு, அவற்றைச் செய்வதில் மிக்க பெரு விருப்பம் கொண்டு, அன்றிலிருந்து தொடங்கி, அளவற்ற காலம், அந்த நோன்புகளைச் செய்து, கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்த ஒளிரும் வேலையுடைய பெருமானின் ஒலிக்கும் கழல் அணிந்த அடிகளைத் தியாவித்து நோற்று வந்தான்.

9976. முசுருந்தன் அவ்வாறு அந்த விரதங்களை மேற்கொண்டு வரும் காலத்தில், பெருமை பொருந்திய நின்மலரான கந்தவேள், அந்த முசுருந்தனுக்கு அருள் செய்யும் படி குரளான மயில் வாகனத்தில் ஏறிச், சேனாதிபதியான வீரனாகு தேவரும் இலட்சத்து எட்டுப்பேரும் உடன் வர, தேவர்களும் பூதகணங்களும் சூழ எழுந்தருளினார். (மஞ்ஞை—மயில்)

- 9977 வந்து தோன்றலும் மன்னவர் மன்னவன் மகிழ்ந்து
கந்த வேளடி பணிந்தனன் கைதொழுதப் பரவ
அந்த மில்பகல் விரதங்கள் ஆற்றினை அதனால்
எந்த நல்வரம் வேண்டினை அதுபுகல் என்றான்.
- 9978 என்ற காலையில் முகமுக முடையவன் எந்தாய்
நன்று பாரெலா மெனதுசெங் கோலிடை நடப்பான்
வென்றி மொய்ம்பினன் ஆதியாம் வீரரை எல்லாம்
ஒன்று கேண்மையின் துணைவராத் தருதிஎன்
றுரைத்தான்.
- 9979 மன்னன் இவ்வகை வேண்டுகோள் வினவுறா
வள்ளல்
அன்ன வாறுனக் குதவுவ மென்றருள் புரிந்து
மின்னல் வாட்படை வீரமொய்ம் பன்முதல்
விளம்பும்
சூய்நு தானையந் தலைவரை நோக்கியே
சொல்வான்.
- 9980 நோற்றல் கூடிய முககுந்தன் நும்வினும் எம்பால்
ஏற்ற மேதகும் அன்பினான எழுகடற் புனியும்
போற்ற வைகுவான் நீவிர்கள் ஆங்கவன்
புடைபோய்
ஆற்றல் சான்றிடு துணைவராய் இருத்திர்என்
றறைந்தான்.

9977. முன்னிலையில் வந்து தோன்றவும், சக்கர வர்த்தியான முசுகுந்தன் மகிழ்ந்து, கந்தவேளின் திருவடி வணங்கித் துதிக்க, “அளவில்லாத காலம் விரதங்களை மேற் கொண்டிருந்தாய். அதனால் எந்த நல்ல வரத்தைப் பெற விரும்பினாய்? உனக்கு விருப்பமான வரத்தைக் கேட்பாயாக!” எனக் கருணை கூர்ந்தார்.

9978. என்று இவ்வாறு கந்தப் பெருமான் கூறியபோது குரங்கின் முகம் உடைய முசுகுந்த மன்னன், “எந்தையே! பூமி முழுதும் என் செங்கோலின் வழிச் செல்ல, வீரவாகு முதலான தேவர்களை யெல்லாம் ஒன்றி நிற்கும் உறவு முறையில் படைத்துணைவராகத் தந்தருளுக!” என வேண்டிக் கொண்டான்.

(முகமுகம் - குரங்கின் முகம். இதனையுடையவன் முசுகுந்த மன்னன்.)

9979. முசுகுந்த மன்னன் இவ்வாறு வேண்டிய வேண்டு கோளை அருள் வள்ளலான கந்தவேள் கேட்டு, “முசுகுந்த மன்னனே! உனக்கு அவ்வாறே தருவோம்!” என்று அருள் செய்து, ஒளி பொருந்திய வாட்படையை உடைய வீரவாகு தேவர் முதலாகச் சொல்லப்படும் நெருங்கிய படைத்தலை வரை நோக்கிக் கூறினார்.

9980. “விரதங்களை மேற்கொள்வதில் மேம்பட்ட முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி, உம்மைவிட நம்மிடம் மேன்மையுடைய அன்பு உடையவன். அவன் ஏழு கடல் சூழ்ந்துள்ள நிலவுலகம் முழுதும் தன்னை வணங்குமாறு அரசு செய்து கொண்டிருக்கும் பொருட்டு, நீங்கள் அம்மன்னனிடம் போய் வன்மை மிக்க படைத்துணைவராக இருப்பீராக” என்று அருள் செய்தார்.

வேறு

- 9981 முழுதருட் புரிதரும் கடவுள்சொல் வினவியே
முடிவ தில்லாச்
செழுமதித் தண்குடைச் சூர்குலந் தனையடுந்
திறலி னேங்கள்
பழிபடப் பானுஷன் வழிவருஞ் சிறுமகன் பாங்க
ராகி
இழிதொழில் புரிகிலோ மெனமறுத் துரைசெய்தார்
யாரும்வீரர்.
- 9982 ஞானநா யகனவர் மொழிதனைத் தேர்ந்துநம்
முறைம றுத்தீர்
ஆனதோர் பான்மையால் நீலிர்மா னுடவராய்
அவனி மன்னன்
சேனையா கிப்புறம் போற்றியே பற்பகல் சேர்திர்
பின்னர்
வானுளோர் புகழவே நோற்றுநம் பக்கலில் வருதி
ரென்றான்.
- 9983 ஐயன்வாய் மொழியினால் வீரமொய்ம் புடையவ
னாதி யானோர்
மையல்மா னுடவராய்த் தொல்லைநா
ஞடையதோர் வன்மை நீங்கி
மெய்ளலாம் வியர்வுறப் பதைபதைச் தேங்கியே
விழும மிக்குப்
பொய்யரேம் பிழைபொறுத் தருடியா
லென்றுபொன் டைப ணிந்தார்.
- 9984 கமல்மார் செய்யசே வடியின்மேற் றாழ்ந்துகை
தொழுது போற்றிக்
குமரவேள் விடைதனைப் பெற்றுமா னவரெலாம்
கொற்ற மன்னன்
தமர்களாய் ஒழுகினார் நேமியம் படையுடைத்
தரும மூர்த்தி
அமரர்கோன் இளவலாய் ஆக்கவன் பின்செலும்
அமைதி யேபோல்.

9981. பெருங்கருணை செய்யும் முருகனின் சொல்லை வீரர் அனைவரும் சேட்டு, “தங்களால் அல்லாது மற்ற வரால் அழிக்க இயலாத குளிர்ந்த மதி போன்ற குடையை யுடைய குரபன்பனின் குலத்தை அழிக்கும் ஆற்றல் கொண்ட நாங்கள் சூரியனின் வழி வரும் ஓர் அற்ப மனிதனுக்குக் அருகேயிருந்து பழியுண்டாக, அவன் இடும்பணிகளைச் செய்ய மாட்டோம்” என்று மறுத்து உரைத்தனர்.

(வினவி-கேட்டு)

9982. ஞானத் தலைவரான அப்பெருமான் அவர்கள் மறுத்துச் சொன்னதை உணர்ந்து, “நீங்கள் என் கட்டளையை மறுத்தீர்கள்! அங்ஙனம் மறுத்ததால் மனித ராய், மண்ணுலக மன்னனான முசுருந்த மன்னனின் படைகளாய், அவனைப் புறங்காத்துப் பலகாலம் இருப்பீராக! பின்னர், தேவர்களும் புகழுமாறு தவம் செய்து எம்மிடம் வருவீராக!” என்று அருள் செய்தார்.

9983. முருகனின் வாய்மொழியால் வீரவாகு தேவர் முதலான வீரர், மயக்கம் உடைய மானிடராய், முன்னாளில் இருந்த வன்மை நீங்கப் பெற்று, உடல் முழுதும் வியர்வை உண்டாக நடுநடுங்கி ஏங்கித்துன்பம் மிக்கு “பொய்யரான எம் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்!” என்று அந்த இறைவனின் அடிகளை வணங்கினர்.

9984. தாமரை மலர் போன்ற அடிகளில் விழுந்து வணங்கிக் கைகூப்பித் துதித்து, முருகப்பெருமானிடம் விடை பெற்று, அழகான சக்கரப்படையை உடைய அறவடி விரைவான திருமால், ஒரு காலத்தில் இந்திரனுக்கு உபேந்திரன் எனப்படும் தம்பியாக, அந்த இந்திரனுக்குப் பின்னே செல்லும் முறை போல, வீரர் அனைவரும் வெற்றியுடைய முசுருந்த மன்னர்க்குச் சுற்றத்தவராய் அவன் வழி ஒழுகினர்.

௩ 350 □ கந்தபுராணம்

9985 ஆயதோர் காலையின் முகமுகத் திறையவன்
ஆடல் ஸ்ஹை
நாயகன் பொற்பதம் வந்தியா நிற்பநல் வருன்பு .
நிந்தே
பாயபொன் சுடர்மணித் தோகையம் புரவியும்
படைக ளாகும்
மாயிரும் பூதரும் தானும்அந் நிலைதனில் மறைத
வற்றான்.

வேறு

9986 மறைந்தவன் குமரன் ஏக மன்னவன் மகிழ்ச்சி
கொண்டு
சிறந்திடு கருஜர் என்னும் திருநகர் அரண் மேலி
அறந்தரு மாட வீதி அளப்பில புரிவித் தாங்கே
நிறைந்திடு வீரர் தம்மை நிலைபெற இருத்தி
னானே.

9987 ஆயவர் தங்கட் கெல்லாம் அரும்பெறல் ஆக்க
முள்ள
தேயமுங் கரிதேர் வாசித் திரள்களும் வரிசை
முற்றுந்
தூயபல் சனங்க ளாகுந் தொகுதியும் உதவித்
தண்ட
நாயக முதல்வ ராக நல்கினன் ஞால மன்னன்.

9988 அன்னதோர் காலந் தன்னிற் அரம்பையர் அவனி
யாளும்
மன்னவர் தம்பால் தோன்றி வளர்தலும் வாகை
மொய்ப்பின்
முன்னவன் முதலோர்க்கு எல்லாம் முககுந்த
வேந்தன் அந்தக்
கன்னியர் தம்மைக் கூவிக் கடிமணம் இயற்று
வித்தான்.

9985. அச்சமயத்தில் முசுகுந்தப் பேரரசன் வெற்றியை யுடைய வேற்படையைத் தாங்கிய திருக்கையையுடைய முருகப்பெருமானின் அடிகளைவணங்கி நின்றான். அவனுக்கு நல்ல அருள் செய்து, பரந்த பொன்னும் ஒளிமணியும் சேர்ந்தாற் போன்ற அழகான தோகையுடைய மயில் ஊர்தியும், படைகளான பூதகணத்தவரும் தாமுமாய் அந்நிலையில் இருந்தபடியே மறைந்தார்.

9986. முருகப்பெருமான் மறைந்தருள, முசுகுந்த மன்னன் மகிழ்ந்து, சிறப்புப் பொருந்திய 'கருவூர்' என்ற அழகான நகரத்தில் அரசு வீற்றிருந்து, அறத்தை வளர்க்கும் மாடங்களையும் வீதிகளையும் அளவில்லாதன வாக அமைத்து, அவற்றில் அறிவு ஆண்மை நிறைந்த இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்களையும் நிலைபெற்றிருக்குமாறு செய்தான்.

(இலட்சத்து எண்மர் வீரர். வீரவாகு ஒருவர். ஆக இலட்சத்து ஒன்பது வீரர்)

9987. இவ்வுலக மன்னனான முசுகுந்தன் அந்த வீரர் எல்லார்க்கும், பெறுதற்கரிய வளம் உடைய நாடுகளையும், யானை குதிரை தேர் ஆகிய இவற்றின் தொகுதியினையும், உரிய வரிசை முழுதையும் தூய பல காலாட் படைத் தொகுதிகளையும் தந்து, படைத்தலைவர்களாய் இருக்கு மாறு அதற்கு வேண்டிய உரிமைகள் அனைத்தையும் அளித்தான்.

9988. அத்தகைய காலத்தில் தெய்வப் பெண்கள் பூமியை ஆளும் மன்னர் குலத்தில் பிறந்து வளர்ந்தனர். முசுகுந்த மன்னன் அந்தக் கன்னியரை அழைத்து, வீரவாகு முதலான தேவர் அனைவருக்கும் அப்பெண்ணைத் திருமணம் செய்வித்தான்.

352 □ கந்தபுராணம்

- 9989 அந்தமில் வன்மை சான்ற ஆடலம் புயத்தோன்
புட்ப
கந்திஎன் றுரைபெற் றுள்ள கன்னிகை தன்னை
வேட்டுச்
சிந்தையின் மகிழ்வால் சேர்ந்து சித்தி வல்லி
யென்னும்
பைந்தொடி தன்னை அன்பால் பயந்தனன் பதும
மின்போல்.
- 9990 அத்தகு பொழுதில் பின்னை அனகனே சனகன்
என்னும்
புத்திரர் தம்மை நல்கிப் புவனியாள் முககுந்
தற்குச்
சித்திர வல்லி யென்னுஞ் சீர்கெழு புதல்வி
தன்ன
மெய்த்தகு வதுவை நீரால் விதிமுறை வழாமல்
ஈந்தான்.
- 9991 ஏனைய வீரர் தாமும் இயல்புளி வழாமல் வேட்ட
தேனிவர் குழலா ரோடும் சிறந்தஇல வாழ்க்கை
போற்றிப்
பானலங் குதலைச் செவ்வாய்ப் பாலரை நீல
வேற்கண்
மானனை யாரை நல்கி மனுகுலத் தொன்றி
உற்றார்.
- 9992 சித்திர வல்லி யென்னும் சீருடைச் செல்வி
ஆங்கோர்
தத்தையை வளர்த்த லோடுந் தண்டகத் தருமன்
தேவி
அத்தனிக் கினியை வெஃக ஆங்கவன் தூதர்
போந்து
கைத்தலத் ததனைப் பற்றிக் கடிதினில் கொடுபோய்
ஈந்தார்.

9989. அளவில்லாத வலிமையுடைய வீரவாகு தேவர் 'புட்பகந்தி' என்ற புகழ் பெற்ற கன்னியை மணந்து, மன மகிழ்ச்சியுடன் அப்பெண்ணைக் கலந்து, 'சித்திர வல்லி' என்ற பசிய வளையலை அணிந்த மகளைத் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் மின் போன்ற இலக்குமியைப் போல் அன்புடன் பெற்றார்.

9990. மகளைப் பெற்ற அக்காலத்திற்குப் பின்பு, 'அனகன்' 'சனகன்' என்ற புதல்வரையும் பெற்றார். 'சித்திர வல்லி' என்ற சிறப்புடைய மகளை, பூமியை ஆள்கின்ற முசுகுந்த மன்னர்சுக்கு மெய்ம்மையுடைய வேத நூல் முறைப்படி ஸ்திமுறை வழுவாமல் மணம் செய்து தந்தார்.

9991. மற்ற வீரரும் வேத மரபு பிறழாமல் தாப மணந்த, வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கூந்தலையுடைய பெண் களுடன் சிறந்த ஐலவாழ்க்கையை நடத்திப் பால் ஒழுகும் அழகிய மழலை பேசும் சிவந்த வாயுடைய புதல்வரையும் நீலநிறமுடைய வேல் போன்ற கண் உடைய மானை ஒத்த புதலவியரையும் பெற்று மனுகுலத்துடன் கலந்து வாழ்ந்தனர்.

9992. சித்திர வல்லி என்ற சிறப்புடைய அரசமா தேவி அங்கு ஒரு கிளியை வளர்த்து வந்தாள். அந்த நிகரில்லாத கிளியைத் 'தண்டம்' என்ற பெயரையுடைய எமனின் மனைவி விரும்பினாள். அதனால் எமனின் தூது வர் வந்து விரைவாகக் கிளியைப் பிடித்து எமனுடைய மனைவியிடம் சென்று தந்தனர்.

- 9993 அவ்வழி கிள்ளை காணாள் ஆயிழை அயர்த
 லோடும்
 ராவ்வழி போயிற் றோவென் றிறையவன் உலகின்
 நாடி
 மைவழி கின்ற மேனி மறலிதன் துணைவி யானாள்
 கைவழி அமரும் தன்மை கதுமென உணர்ந்தான்
 அன்றே.
- 9994 பூதலம் புரந்த செங்கோல் புரவலன் வீர
 மொய்ம்பன்
 ஆதியர் தம்மைக் கூவி அங்ஙனந் தூண்ட
 அன்னோர்
 ஏதமில் கரிதேர் வாசி எல்லையின் மறவர் சுற்ற
 மேதியங் கடவுள் முதூர் விரைந்துபோய் வளைந்து
 கொண்டார்.
- 9995 தன்னகர் வளைத லோடும் தருமன் வந் தேற்ற
 காலை
 அன்னவ னொடுபோர் செய்தே அடுமுரண்
 தொலைச்சி யம்பொன்
 வன்னமென் கிள்ளை தன்னை வாங்கினர் மீண்டு
 தங்கண்
 மின்னுள மகிழ நல்கி வேந்தற்கு விசயஞ்
 செய்தார்.
- 9996 சித்திர வல்லி பின்னர்ச் சீர்கெழு குல்கொண்
 டுற்று
 மெய்த்தகு பலங்காய் வேண்டி வேண்டினள் வினவ
 லோடு
 முத்தணி அலங்கல் திண்டோள் முககுந்த
 னதுகொண்டு ஏக
 அத்திரு மலைநன் னாட்டுக் களப்பிலோர் தம்மை
 உய்த்தான்.

9993. அப்போது சித்திரவல்லி தான் வளர்த்து வந்த கிளியைக் காணாது வருத்தம் அடைந்தாள். மன்னனான முசுகுந்தன் அந்தக்கிளி எங்குப் போயிற்றோ என்று உலகம் முழுதும் தேடிக் கருமையையுடைய மேனியைக் கொண்ட எமனுடைய மனைவியின் கையில் இருப்பதை விரைந்து அறிந்தான்.

9994. பூமியை ஆண்ட முசுகுந்த மன்னன், வீரவாகு முதலான தேவர்களை அழைத்து, எமனது உலகத்துக்கு அனுப்பினான். அவ்வீரர்கள் குற்றம் இல்லாத யானை குதிரை அளவில்லாத காலாட்படை சூழ, எருமைக்கடாசை வணர்தியாய்க் கொண்ட எமனது 'மான சோத்திரம்' என்ற நகரத்தை விரைந்து சென்று முற்றுகையிட்டனர்.

9995. தன் நகரத்தை முற்றுகையிட, எமன் வந்து அப்படையை எதிர்த்தபோது, அந்த எமனுடன் போர் செய்து அவனது வண்மையை அழித்து அழகிய பொன் வண்ணக் கிளியைப் பெற்றுக் கொண்டு வந்து தங்கள் மின்னல் கொடி போன்ற சித்திரவல்லி யான அரசியின் மனம் மகிழத் தந்து முசுகுந்த மன்னனுக்கு வெற்றியைத் தந்தனர்.

9996. பின்பு சித்திரவல்லி சிறப்புடைய கருப்பம் தரித்தாள். கருப்பம் தரித்த உடலுக்கு கற்பக் காய்களையும் கனிகளையும் உண்ண எண்ணித் தன் கணவனிடம் வேண்டினாள். முத்துமாலையைச் சூடிய திண்ணிய தோள்களைக் கொண்ட முசுகுந்த மன்னன், தன் மனைவி சித்திரவல்லி விரும்பியதைக் கொணரும் பொருட்டாக அந்தக் காய்கனிகள் உள்ள அழகிய நல்ல மலை நாட்டுக்கு அளவில்லாத பேர்களை அனுப்பினான். (பலங்காய்—பழமும் காயும்)

9997 மஞ்சுகூழ் மலைநா டுள்ளார் மன்னவர் மன்னன்
ஆணைக்
கஞ்சலர் இகழ்த ழலாடும் ஆடலம் புயனு மேனைச்
செஞ்சிலை வீரர் தாமுஞ் சென்றனர் அந்நாட்
டுள்ள
வெஞ்சுர மீரொன் பானும் வென்றொரு பகலின்
மீண்டார்.

9998 பூண்டிடு கழல்கால் வீரர் பொற்புறு புதல்வி
யானாள்
வேண்டிய தீய பைங்காய் வியத்தக நல்கிப்
பின்னர்
ஈண்டுள தரணி யெல்லாம் ஏகியே திறைகொண்
டெங்கும்
ஆண்டைய மன்னன் கோலும் ஆணையும் நடக்கச்
செய்தார்.

9999 கருமுதிர் கின்ற காமர் கற்பக வல்லி அன்னாள்
எரிகிளர் அங்கி வன்மன் என்பதோர் குமரன்
தன்னை
அரியதோர் தவத்தின் சீரால் அளித்தனன்
அதுனைக் கண்டு
பெரிதுள மகிழ்ந்து மன்னன் பேரரசாட்சி
செய்தான்

வேறு

10000 அன்ன காலையில் வலாகரன் என்பதோ ரவுணன்
பன்னெ டும்பெருஞ் சேனையும் தானுமாய்ப்
படர்ந்து
பொன்னி னாட்டினைச் சுற்றியே அடர்த்தலும்
புலவோர்
மன்னர் மன்னவன் அவனுடன் சிலபகல்
மலைந்தான்.

9997. மேகம் தவழும் மலை நாட்டவர் முசுகுந்த மன்னன் ஆணைக்கு அஞ்சாதவராய் இகழ்ந்தனர். வீரவாகு தேவரும் மற்றச் செம்மையான வில் வீரரும் போய், அந்த மலை நாட்டில் உள்ள கொடுஞ்சுரங்கள் பதினெட்டில் உள்ளவர் எல்லாரையும் ஒரு பகல் பொழுதில் வென்று திரும்பி வந்தனர்.

9998. வீரக்கழல் அணிந்த கால்களையுடைய வீரர்கள் தம் அழகுடைய மகளான சித்திரவல்லி விரும்பிய இனிய புதிய பசிய காய் முதலியவற்றை அவர் விரும்பிய வாறு தந்தனர். பின் இவ்வுலகத்தில் உள்ள நாடுகளுக்கெல்லாம் திக்கு விசயம் செய்து திறையை வாங்கி கருவூரான அவ்விடத்தில் உள்ள முசுகுந்த மன்னனின் செங்கோலும் ஆணையும் உலகம் எங்கும் நடக்கச் செய்தனர்.

9999. கருப்பம் முதிர்கின்ற அழகிய கற்பகவல்லிக் கொடியைப் போன்ற சித்திரவல்லி ஒளி விளங்கும் 'அக்கினி வன்மன்' என்ற ஒரு மகனை, அரிய தவத்தின் சிறப்பால் பெற்றாள். அங்ஙனம் ஆண்குழந்தை பிறந்தைக் கண்டு பெரிதும் மகிழ்ந்து, முசுகுந்த மன்னன் பேரரசாய் ஆண்டு வந்தார்.

10000. அக்காலத்தில் 'வலாசுரன்' என்ற பெயரையுடைய ஓர் அசுரன் பல பெரிய சேனையும் தானுமாய்ச் சென்று, சுவர்க்க நாட்டைச் சூழ்ந்து போர் செய்தான். சுவர்க்கத்தின் மன்னனான இந்திரன் அந்த அசுரனுடன் சில நாட்கள் போரிட்டான்.

358 □ கந்தபுராணம்

- 10001 நிருதர் போற்றிய வலாகரன் தன்னொடு நேர்ந்து
பொருது வென்றிலன் ஆதலால் பூதலம் புரக்கும்
குருதி வேற்படை முசுகுந்த மன்னனைக் கூவி
வருதி யென்றொரு தூதனை விடுத்தனன் மகவான்.
- 10002 ஏய தூதுவன் இருநிலம் புக்கனன் இமையோர்
நாய கன்பணி உரைத்தலும் நன்றென வினவி
மாயி ருந்திறல் வீரர்தம் படையொடும் வான்மேற்
போயி னான்முசு குந்தனென் றுரைபெறும்
புகழோன்.
- 10003 போன மன்னவன் புரந்தரன் பொன்அடி வணங்கித்
தானை விண்ணவர்க் கதிபனாந் தலைமையைத்
தாங்கி
மான் னங்கள்மேல் மடங்கல்சென் றென்னவல்
அவுணர்
சேனை யங்கடல் யாவையும் இமைப்பினில்
செறுத்தான்.
- 10004 சுற்று நிற்புறம் அவுணராஞ் சூழ்பெரும் பௌவம்
வற்று டின்றுழி வலாகரன் தன்னொடு மகவான்
செற்ற நீரொடு சிலபகல் நின்றுபோர் செய்து
கோற்ற மார்குலி சத்தினால் அவனுயிர்
குடித்தான்.
- 10005 மன்னு தொல்புகழ் வலனுயிர் கோறலால் வலாரி
என்ன வோர்பெயர் பெற்றனன் வாகையும்
எய்திக்
கொன்னு னைப்படை முசுகுந்த வேந்தனைக்
கொண்டு
பொன்ன காத்திருக் கோயிலில் புரந்தரன்
புகுந்தான்.

10001. நிருதர்களால் போற்றப்பட்ட வலாசுரனுடன் இந்திரன் போர் செய்து வெல்லவில்லை. ஆதலால் 'மண்ணுலகத்தை ஆள்கின்ற குருதி தோய்ந்த வேற்படையையுடைய முசுருந்த மன்னனை அழைத்து வருக' என்று ஒரு தூதுவனை இந்திரன் அனுப்பினான்.

10002. இந்திரன் அனுப்பிய தூதுவன் பெரிய பூமியை அடைந்து தேவர்களின் மன்னனான இந்திரனின் வேண்டுகோளை எடுத்துக் கூறினான். முசுருந்தன் என்னும் புகழ் கொண்டவன் 'நல்லது' எனக் கேட்டு, மிகுந்த ஆற்றல் கொண்ட வீரர்களின் கூட்டத்தோடும் வானுலகுக்குப் போனான்.

10003. வானுலகத்துக்குச் சென்ற முசுருந்த மன்னன் இந்திரனின் அழகிய அடிகளை வணங்கி, தேவர் படைக்குத் தலைமை தாங்கி, மான் கூட்டத்தின் மீது சிங்கங்கள் பாய்ந்தது போல, வலிய அசுரப் படைக் கடல் முழுவதையும் இமைப்பளவில் அழித்தான்.

10004. சுற்றி நிற்கும் அசுரர்களான சூழ்ந்த பெரிய கடல் வற்றும் சமயத்தில், வலாசுரனுடன் இந்திரன் சில நாட்கள் எதிர்த்து நின்று, பழைய பகையால் அடைந்த சினத்துடன் போரிட்டு, வெற்றி பொருந்திய வச்சிரப்படையால் அந்த அசுரனின் உயிரைப் பறித்தான்.

10005. இந்திரன் நிலை பெற்ற பழைமையான புகழ் கொண்ட வலாசுரனது உயிரை வதைத்ததால் 'வலாரி' என்ற பெயரையும் பெற்று வெற்றியும் அடைந்து, கொல்லும் முனையுடைய ஆயுதத்தையுடைய முசுருந்த மன்னனைச் சுவர்க்கத்தில் உள்ள அழகிய தன் மாளிகைக்குள் அழைத்துச் சென்றான்.

360 □ கந்தபுராணம்

10006 காய்ந்த மாற்றலர் தம்வலி கடந்தெனைக் ககன
வேந்த னாக்கினை வீரமும் மேதகு புகழும்
ஈந்தெ னக்குநற் றுணைவனும் ஆயினை இதனால்
ஆந்த ரங்கமாஞ் சுற்றம்நீ அல்லையோ வென்றான்.

10007 என்று மன்னனை நோக்கியே முகமன்கள்
இயம்பிக்
குன்று போலுயர் தன்பெருங் கோயிலுள்
கொடுபோய்
மன்றல் மாண்புன லாடியே மணிக்கலை புனைந்து
சென்று மால்தொழும் தேவனைப் பூசனை
செய்தான்.

10008 எயிலை யங்கெரி யூட்டிய கண்ணுதல் இமைய
மயிலும் மைந்தனும் ஒருபுடை மிழிவுடன் மேபக்
கயிலை யின்கணே அமர்தல்போல் இருத்தலும்
கண்டான்
பயிலும் அன்புடை மன்னவன் பரவச மானான்.

10009 ஆடி னான்தொழு தேத்தினான் அடிகளை
முடிமேல்
குடி னான்உள முருகினான் துள்ளினான் சுருதி
பாடி னான்கரங் கொட்டினான் பகரெணா
உவகை
கூடி னான்மொழி குழறினான் பொடிப்புமெய்
கொண்டான்.

10006. "என்னைப் பகைத்த பகைவரின் வலிமையை அழித்து, என்னை விண்ணுலகத்துக்கு மன்னன் ஆக்கினாய். வீரத்தையும் மேன்மையான புகழையும் எனக்குத் தந்து நல்ல குணவனும் ஆனாய். இதனால் எனக்கு நெருங்கிய சுற்றம் நீ அல்லையோ!" என்று உபசார சொற்களைச் சொன்னான்.

10007. என இங்ஙனம் முசுகுந்த மன்னனை நோக்கி இந்திரன் உபசார மொழிகள் சொல்லி, மலை போல் உயர்ந்த தன் பெரிய மாளிகைக்குள் அழைத்துக் கொண்டு போனான்; பின்பு அவன் மணம் கமழும் சிறந்த நீரில் முழுகி, அழகிய ஆடைகள் உடுத்து ஒரு காலத்தில் திருமால் வழிபாடு செய்த தியாகராசரான சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியை அடைந்து பூசனை செய்தான்.

10008. முன் காலத்தில் திரிபுரங்களை எரித்த நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமான், இமவானின் மகளான மயில் போன்ற உமையும் முருகனும் தமக்கு ஒரு பக்கத்தில் மகிழ்வுடன் இருக்கக் கவிலாயத்தில் எழுந்தருளியிருப்பது போல அங்கு இந்திரன் வழிபட்ட இறைவன் எழுந்தருளியிருப்ப முன்பே பொருந்திய அன்புடைய முசுகுந்த மன்னன் அக்கோலத்தைக் கண்களால் கண்டு பரவசமானான்.

10009. பரவசமான முசுகுந்த மன்னன் ஆனந்தம் மேலிட்டு ஆடினான், வணங்கித் துதித்தான்; இறைவனின் திருவடிகளைத் தன் முடிமேல் சூழிக் கொண்டான்; மனம் களித்தான்; மேல் எழுந்து துள்ளினான்; வேத கீதங்களைப் பாடினான்; கைகளை ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்த்துக் கொட்டினான்; சொல்ல இயலாத மகிழ்ச்சி அடைந்தான்; உரை தடுமாறினான்; உடல் புளகம் அடைந்தான்.

362 □ கந்தபுராணம்

10010 சிறந்த வெள்ளியங் கிரியின்மேற் கண்ணுதல்
செல்வன்
உறைந்த இப்பெருங் கோலத்தைக் கண்டுகண்
டுளத்தே
நிறைந்த மாமகிழ் வெய்தியே இருந்தனன்
நெடுநாள்
மறந்த னன்கொலோ பிறப்பினான் மயங்கியே
என்றான்.

10011 ஒவி லாமலே ஒருபொருள் போற்றுவான் உன்னி
மேவு கின்றவன் அவசமாய் விழிதுயின் றதுபோல்
மாவின் மாமுகம் வாங்கியும் மயங்கிய மன்னன்
தேவ தேவனை நோக்கியே தொழுதிவை
செப்பும்.

வேறு

10012 ஏகனே போற்றி யார்க்கும் ஈசனே போற்றி
அம்மை
பாகனே போற்றி மேலாம் பரஞ்சுடர் உருவே
பேற்றி
மேகமார் களனே போற்றி விடைமிசை வருவாய்
போற்றி
மோகமார் தக்கன் வேள்வி முடித்திடு முதல்வா
போற்றி.

10013 அம்புயா சனன்மால் இன்னும் அளப்பருந்
திறத்தாய் போற்றி
நம்பனே போற்றி எங்கள் நாதனே போற்றி
கோதில்
செம்பொனே மணியே போற்றி சிவபெரு மானே
போற்றி
எம்பிரான் போற்றி முக்கண் இறைவனே போற்றி
போற்றி.

10010. “சிறந்த கயிலாய மலையில் நெற்றிக் கண்ணு
ரான அருட் செல்வர் சிவபெருமான் வீற்றிருந்த இந்தப்
பெருமை பொருந்திய திருக் கோலத்தைக் கண்டு கண்டு,
உள்ளத்தில் நிறைந்த மிக்க மகிழ்ச்சி எய்திய யான், பிறவியுட்
புகுந்து மயங்கி நெடுங்காலம் எம் பெருமானை மறந்து
இருந்து வீட்டேன் போலும்!” என்று முககுந்த மன்னன்
சொன்னான்.

10011. தான் பெற்றிருந்த ஒரு பொருளை உறக்கம்
முதலியவை இல்லாமல் பாதுகாத்துக் கொண்டிருப்பவன்,
அப் பொருளையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பவன், இடை
யில் அவசமுற்று உறங்கியதைப் போல், சிவபெருமானை
மறவாதிருத்தற்காக விலங்கான குரங்கின் முகத்தைக்
கேட்டுப் பெற்றிருந்தும், பிறப்பினால் இடையில் மயங்கி அத்
திருக்கோலத்தைச் சிறிது நேரம் மறந்திருந்த முககுந்த
மன்னன் சிவபெருமானை நோக்கி வணங்கி இங்ஙனம் துதிப்
பவன் ஆனான்.

10012. “ஏக பொருளாக விளங்குபவரே! எல்லா
ருக்கும் தலைவரே, வணக்கம். தையல் பாகரே, வணக்கம்.
எல்லாவற்றுக்கும் மேலான பேரொளி வடிவினரே, வணக்கம்!
மேகம் போன்ற நீலநிற கண்டம் கொண்டவரே, வணக்கம்!
காளை மீது எழுந்தருளுபவரே, வணக்கம்! மயக்கத்தை
உடைய தக்கனின் வேள்வியை அழித்த முதல்வரே,
வணக்கம்!

10013. “நான்முகனும் திருமாலும் இன்னும் அளந்து
அறிதற்கு அருமையான இயல்பு கொண்டவரே, வணக்கம்!
விற்புக்குரியவரே, வணக்கம்! எங்கள் தலைவரே,
வணக்கம்! குற்றமில்லாத சாம்பூதம் என்னும் செம்
பொன்னே, மணியே, வணக்கம்! சிவபெருமானே, வணக்கம்!
எம் பெருமானே, வணக்கம்! மூன்று விழிகளையுடையவரே,
வணக்கம்!

364 □ கந்தபுராணம்

10014 பொங்கரா அணிக ளாகப் புனைதரு புனித-
 போற்றி
 அங்கரா கத்திற் பூதி அணிந்திடும் ஆதி போற்றி
 வெங்கரா சலத்தின் வன்றேல் வியன்புயம்
 போர்த்தாய் போற்றி
 சங்கரா பரமா போற்றி தானுவே போற்றி
 போற்றி.

10015 முன்னெனும் பொருளுக் கெல்லாம் முன்னவா
 போற்றி முப்பால்
 மன்னுயிர்க் குயிரே போற்றி மறைகளின் முடிவே
 போற்றி
 என்னைமுன் வலிந்தாட் கொண்டே இருநிலம்
 விடுத்தாய் போற்றி
 நின்னுருக் காட்டி என்னை நினைப்பித்த நித்தா-
 போற்றி.

10016 எவ்வெவர் தம்மை யேனும் யாவரே எனினும்
 போற்றின்
 அவ்வவ ரிடமாக் கொண்டே அவர்க்கருள்
 தருவாய் போற்றி
 மெய்வரு தெளிவில் உன்னை வெளிப்பட
 உணர்ந்து ளோர்க்குத்
 தெய்வத போக முத்தி சிறப்பொடு தருவாய்
 போற்றி

10014. “சினம் கொள்ளும் பாம்புகளை அணிகளாக அணிந்தருளும் புனிதரே, வணக்கம்! உடலில் பூசும் மணப் பொருள்கள் போல் திருநீற்றை அணிந்தருளும் முதல்வரே, வணக்கம்! கொடிய கைம் மலையான, யானையினது தோலை உரித்துப் பெரிய தோளில் போர்த்துக் கொண்ட வரே, வணக்கம்! இன்பம் செய்பவரே, வணக்கம்! மேலான வரே, வணக்கம்! என்றும் அழியாத நிலையான பொருளே, வணக்கம்!

(அங்கராகத்தில்—பூசும் மணப் பொருளைப் போல்)

10015. “முன்னைப் பழம் பொருளுக்கெல்லாம் முன்னைப் பழம் பொருளே, வணக்கம்! மூவகையான நிலை பெற்ற உயிர்களுக்கு உயிராய் இருப்பவரே, வணக்கம்! வேதங்களின் முடிவான உபநிடதப் பொருளே, வணக்கம்! என்னை முன் கயிலாய மலையில் வலிந்து தடுத்தாண்டு மண் உலகத்தில் செல்ல விடுத்தருளியவரே! வணக்கம் என்னைத் தடுத்தாண்ட நின் பழைய வடிவத்தைக் காட்டி, மறந்திருந்த என்னை நினைக்குமாறு செய்த நித்தியமான பொருளே, வணக்கம்!

(முப்பால் மன்னுயிர்-விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர்)

10016. “எத்தகையவராக இருந்தாலும் அவர் எத்தகைய தேவரை வழிபடினும், அவ்வத் தேவரை இடமாகக் கொண்டு அவரிடம் இருந்து, அவ்வத் தேவரை வழிபட்டவர்க்கு அருள் செய்பவரே, வணக்கம்! மெய்மைத் தெளிவான பதிஞானத்தால் உம்மை ஐயம் திரிபு இல்லாமல் உணர்ந்த ஞானியர்க்குத் தெய்வத்தன்மை கொண்ட சிவ போகத்தையும் முத்தியையும் சிறப்புடன் அளிப்பவரே, வணக்கம்!

366 □ கந்தபுராணம்

- 10017 அம்புய மலர்மேல் அண்ணல் அச்சுத னாதி
வானோர்
தம்பதம் எமக்கு நல்கும் தற்பரா என்றே யாரும்
நம்புறு பொருட்டால் வேதம் நவின்றிட
அடைந்தோர்க் கெல்லா
உம்பர்தம் பதமும் ஈயும் உலகுடை முதல்வா
போற்றி.
- 10018 உறைதரும் அமரர் யாரும் உழையராய்ச் சூழ
நாப்பண்
மறைபயில் பெரியோ ருற்று வழிபட இருந்தாய்
போற்றி
அறுவகை ஐந்தும் ஆறு மாகிய வரைப்பின்
மேலாம்
இறைவனே போற்றி போற்றி என்பிழை
பொறுத்தி என்றான்.
- 10019 இவைமுக குந்தன் கூற எம்பிரான் கருணை
செய்தே
அவன்முகம் தன்னை நோக்கி ஆழியான் அளப்பில்
காலம்
உவகையால் வழிபா டாற்றி உம்பர்கோன்
இடத்தில் வைத்தான்
புவிதனிற் கொடுபோம் நம்மைப் பூசனை புரிதி
என்றான்.
- 10020 என்றிவை முக்கண் மூர்த்தி இந்திரன் கேளா
வண்ணம்
நன்றருள் புரித லோடும் நனிபெரு மகிழ்ச்சி
யெய்தி
உன்றிரு ஷளமீ தாயின் உய்ந்தனன் அடியேன்
என்னா
லென்றிகொள் மன்னர் மன்னன் விம்மித னாதி
யுற்றான்.

10017. “தம்மை அடைக்கலமாக அடைந்தவர்க்குத் தாமரை மலர் இருக்கையரான நான்முகன் திருமால் முதலான தேவர்களின் பதங்களை, எமக்கும் வழங்கும் தற்பரே என்று வேதமந்திரங்களைச் சொல்லி வழிபட நான்முகன் திருமால் ஆகியவரின் பதங்களையும், தம்மை நம்பியவர் கைவிடப்படார் என்பதை உலகத்தவர் நம்பும் பொருட்டுத் தம்மை அடைந்தவர் விரும்பும் பதங்களை அளித்தருளும், உலகத்தை உடைமையாக உடைய முதல்வரே, வணக்கம்.

10018. “தத்தம் பதங்களில் இருக்கின்ற தேவர் யாவரும் அணுக்கத் தொண்டராகச் சூழ, அவர்களுக்கு நடுவில், மறைகளைக் கற்ற சான்றோர் அடைந்து வழிபாடு செய்ய வீற்றிருப்பவரே, வணக்கம். முப்பத்தாறான தத்துவங்களுக்கு மேலானவரே, வணக்கம். பிறப்பால் மறந்திருந்த என்பிழையை மன்னியும்!” என்று வேண்டினான்.

(அறுவகை ஐந்தாம் ஆறும். முப்பத்தாறு; தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு என்பது வழக்கு.)

10019. இவ்வாறு முசுகுந்தன் சொல்லி வழிபட, எம் பெருமான் அருள் செய்து, அவனது முகத்தைப் பார்த்து “சக்கரப் படையை உடைய திருமால் அளவற்ற காலம் மன மகிழ்ச்சியுடன் வழிபாடு செய்து, பின் இந்திரனிடத்தில் நம்மை வைத்தான். முசுகுந்த மன்னனே, நம்மை மண்ணுலகத்துக்குக் கொண்டு சென்று வழிபாடு ஆற்றுவாயாக!” என்று கூறினார்.

10020. என்று இவற்றைத் தியாகராசப் பெருமான் இந்திரன் கேளாதவாறு கூறியருளினார். மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, “தங்களின் திருவுள்ளம் இதுவானால், நான் உய்ந்தேன்!” என்று கூறி வெற்றியுடைய முசுகுந்தன் வியப் படைந்து நின்றான்.

368 □ சந்தபுராணம்

- 10021 இந்திரன் அமலன் பூகை இவ்வழி முடித்த
பின்னர்ச்
செந்தழல் ஒம்பி ஏனைச் செய்கடன் புரிந்து
வேறோர்
மந்திரம் புகுந்து தேனு வருகென வல்லை கூவி
வெந்திறல் மன்னற்கு அந்நாள் விருந்துசெய்
வித்தான் அன்றே.
- 10022 விருந்துசெய் வித்த பின்னர் விசித்திரக் கலையும்
பூனும்
தெரிந்திடு மணியும் முத்தும் தெய்வதப் படையும்
மற்றும்
பரிந்துடன் உதவி இன்னும் வேண்டுவ பகர்தி
என்னப்
புரந்தரன் அருள லோடும் புரவலன் இதனைச்
சொல்வான்.
- 10023 ஏவருந் தெரிதல் தேற்றா திருந்திடும் இமையா
முக்கண்
பாவையோர் பாகன் தன்னைப் பரிவொடு
கொடுத்தி ஐய
பூவுல கதவின் யான்போய்ப் பூசனை புரிதற்
கென்னத்
தேவர்கள் முதல்வன் கேளா இனையன செப்ப
லுற்றான்.
- 10024 உத்தியால் உலகைத் தந்த ஒருதனி முதல்வன்
முன்னம்
மைந்தர்தாம் இன்மை யாலே மன்னுயிர்த்
தொகுதிக் கெல்லாம்
தந்தையாய் இருந்த தங்கோன் சரணமே அரண
மென்னாச்
சிந்தைசெய் தூழி காலஞ் செய்தவம் இயற்றி
யிட்டான்.

10021. இந்திரன் இத்தகையவாறு சிவபூசையை முடித்தான். பின்பு, அக்கினி வளர்த்துச் செய்யத்தக்க கடனைகளையெல்லாம் செய்து முடித்தான். அதன்பின் மற்றொரு மாளிகைக்குச் சென்றான். அங்குக் காமதேனுவை 'வருக' என அழைத்து, விரும்பத்தக்க வலியையுடைய முசுகுந்த மன்னனுக்கு, அன்று அக்காமதேனுவால் விருந்து செய்வித்தான்.

10022. அவ்வாறு விருந்து செய்வித்த பின்னர், விசித்திரமான ஆடைகளையும் அணிகளையும் குற்றமற ஆராய்ந்து எடுத்த மணிகளையும், தெய்வத் தன்மை கொண்ட ஆயுதங்களையும், மற்றவற்றையும் அன்புடன் அப்போதே 'அளித்து, "இன்னும் வேண்டியவற்றைச் சொல்வாயாக!" என்று இந்திரன் சொன்னான். அதைக் கேட்ட முசுகுந்த மன்னன், இதனைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

10023. "எவராலும் தெளிந்தறியமுடியாமல் இருக்கும் இமையாத கண்ணையுடைய உமையம்மையாரை ஒரு பாகத்தில் உடைய சிவபெருமானை, மண்ணுலகில் யான் அதைக் கொண்டு போய்ப் பூசனை செய்யும் பொருட்டாக, விருப்பத்துடன் தருவாயாக!" என்று முசுகுந்தன் சொல்ல, தேவர்களின் மன்னனான இந்திரன் அதனைக் கேட்டு இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

10024. "கொப்பூழ்த் தாமரையால் உலகத்தைப் படைத்த ஒரு தனி முதல்வரான திருமால், முன்காலத்தில் தமக்கு மைந்தர் இல்லாத காரணத்தால், நிலை பெற்ற உயிர்த்தொகுதிக்குத் தந்தையான சிவபெருமானின் திருவடிகளை அடைக்கலம் என்று தியானம் செய்து ஊழிக்காலம் செய்யக் கூடிய தவத்தைச் செய்தார்.

370 □ கந்தபுராணம்

10025 தவமுழந் திருந்த காலைச் சாரதப் புணரி சுற்றக்
கவரியும் தானும் ஐயன் கருணையால் வந்து
தோன்றப்
புவிதனை அளந்த மாயோன் பொள்ளென எழுந்து
போற்றிச்
சிவனடி வணக்கஞ் செய்து செங்கையால் தொழுது
நின்றான்.

வேறு

10026 மாதொரு பாகன் மகிழ்ந்தருள் செய்து
நீதவ மாற்றி நெடும்பகல் நின்றாய்
ஏதிவன் வேண்டும் இயம்புதி என்னச்
சேரன் இன்னன செப்புத லுற்றான்.

10027 அத்தமில் ஆயுவும் ஆருயிர் காப்பும்
செந்திரு வோடுறை செல்வமும் ஈந்தாய்
ஊமந்தனி லாமல் வருந்தினன் எந்தாய்
தந்தரு ளாய்தமி யேற்கினி என்றான்

10028 குன்றினை ஆற்றிடு கொன்இவை செப்ப
நன்றென வேநகை யாநவை இல்லா
ஒன்றொரு செம்மல் உனக்குத வுற்றாம்
என்றருள் செய்தனன் யாரினும் மேலோன்.

10029 கழையிசை போற்று கருங்கடல் வண்ணன்
முழுதுவ கீன்றிடு முற்றிழை பாதம்
தொழுதிவன் நின்று துதித்திவன் அன்பால்
வழிபடு நீரின் வணங்கிலன் மாதோ.

10025. "அவ்வாறு தவம் செய்து வருந்தியிருந்த போது, பூதர்ப்படை என்றகடல் சூழ, சிவபெருமான் உமையும் தாமுமாகக் களையுடன் எழுந்தருளினார். உலகத்தை அளந்த திருமால் விரைந்து எழுந்து துதித்துச் சிவந்த கைகளைக் கூப்பி நின்றார்.

10026. தையல் பாகரான சிவபெருமான் மகிழ்ந்து திருமாலை நோக்கி, "நீ நீண்ட காலம் தவத்தைச் செய்து விட்டனை! உனக்கு இங்கு வேண்டியது யாது? சொல்வாயாக!" என்று வினவினார். திருமால் சொல்லத் தொடங்கினார்.

10027. "நீண்ட ஆயுளையும் அரிய உயிர்களைக் காக்கும் தொழிலையும், இலக்குமியுடன் உறைசின்ற செல்வத்தையும் எனக்குத் தந்தருளினீர். இதனால் எனக்கு எவ்விதக் குறையும் இல்லையாயினும், மகன் இல்லாமை யால் வருந்தினேன். எம் தந்தையே, எனக்கு இனி அச்செல்வத்தை அளித்தருளவேண்டும்!" என்று திருமால் உரைத்தார்.

10028. கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகப் பிடித்த திருமால் இவற்றைச் சொல்ல, எவரினும் மேலான சிவபெருமான், 'நன்று' என நகைத்து, "குற்றம் இல்லாத ஆண் மகவை உமக்குத் தந்தோம்," எனத் திருவருள் செய்தார்.

10029. வேயங்குழல் இசையைப் போற்றும் கர்ய கடல் வண்ணரான திருமால், உலகம் முழுவதையும் பெற்ற தொழில் முற்றுப் பெற்ற அணிகளை அணிந்த உமையம்மையின் அடியை வணங்கவில்லை. அன்பால் மனம் கனிந்து எதிர் நின்று துதிக்கவில்லை. வழிபடும் முறையிலே எதையும் செய்யவில்லை.

372 □ கந்தபுராணம்

வேறு

10030 முறையினால் தனக்கு இளையவள் என்றே
 முன்னி னன்கொலோ மூலமும் நடுவும்
 இறுதி யும்மிலாப் பரமனுக் கெம்போல்
 இவளு மோர்சத்தி யெனநினைந் தனனோ
 மறுவி லாமலை மகளென உளத்தே
 மதித்த னன்கொலோ மாயவன் கருத்தை
 அறிகி லேம்உமை யம்மைபாற் சிறிதும்
 அன்பு செய்திலன் முன்புசெய் வினையால்.

10031 ஆன்ற ஐம்புலன் ஒருவழிப் படுத்தி
 ஆர்வம் வேரறுத் தையமொன்று இன்றி
 ஊன் தி ரிந்திடி னுந்நிலை திரியா
 உண்மை யேபிடித் துலகங்கண் முழுதும்
 ஈன்ற வெம்பெரு மாட்டியை நீக்கி
 எம்பி ரானையே வழிபடும் இயற்கை
 முன்று தானுடை ஒருவனுக் கல்லால்
 ஏனை யோர்களால் முடியுமோ முடியா.

10032 அன்ன காலையில் எம்பெரு மாட்டி
 ஆழி யம்படை அண்ணலை நோக்கி
 என்னை நீடுவண் அவமதித் தனையால்
 எம்பி ராற்குநீ அன்புள்ள அன்றால்
 முன்ன நீபெறு மதலையும் ஐயன்
 முனிவின் ஒல்லையின் முடிந்திட என்னாப்
 பன்ன ருங்கொடு மொழிதனை இயம்பிப்
 பராப ரந்தனை நோக்கியே பகர்வாள்.

10030. “உறவு முறையால் தனக்கு இளையவள் (தங்கை) என்று எண்ணினாரோ! முதலும் நடுவும் முடிவும் இல்லாத சிவபெருமானுக்கு, எம்மைப் போல இந்த உமா தேவியும் ஒரு சக்திதானே!” என்று எண்ணினாரோ! குற்ற மற்ற மலையரசன் இமவானுக்கு மகள் என்று உள்ளத்தில் எண்ணினாரோ! அந்தத் திருமாவின் கருத்தை யாம் அறியோம். முன் வினையால் உமாதேவியாரிடம் சற்றும் அன்பு காட்டவில்லை!

10031. “விரியும் ஐந்து புலன்களை ஒரு வழிப்படுத்தி ஆசை என்ற வேரை அறுத்து, ஐயம் சிறிதும் இல்லாது, உடல் மாறுபட்ட போதும் நிலையினின்று திரியாது, வாய்மையையே கடைப்பிடித்து உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஈன்ற பெருமாட்டியைப் பேதம் செய்து வழிபடுதலை விட்டு, சிவசத்தியுடன் பேதமில்லாமல் ஒன்றுபட்டுள்ள சிவபெருமானை மட்டுமே வழிபடும் இயல்பு முன்று கால்களையுடைய ஒருவரான திருங்கி என்ற முனிவருக்கு அன்றி மற்றவரால் முடியுமா? முடியாது!

10032. அத்தகைய சமயத்தில், உமையம்மையார் சக்கரத்தையுடைய திருமாலைப் பார்த்து, “நீ சிவனுடன் பேதமின்றியிருக்கும் என்னை அவமதித்தாய். ஆதலால், எம் பெருமானுக்கு நீ அன்புடையவனும் இல்லை. சற்று முன்பு, நீ சிவபெருமானிடம் பெற்ற புதல்வனும், சிவபெருமானது சினத்தால் விரைவில் அழிக!” என்று சொல்வதற்குரிய சாப மொழியைச் சொல்லிப் பின்பு சிவபெருமானை தோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

374 □ கந்தபுராணம்

10033 ஆன தோர்பரப் பிரமமும் யானே
 அல்ல தில்லையென் றறிவிலாப் பேரை
 மானு டப்பெரும் பசுக்களை எல்லாம்
 மருட்டி யேதிரி வஞ்சகன் முன்னம்
 ஞான நீரினார் அறிவினால் அன்றி
 நனுகு றாதநீ அணுகிநிற் பதுவோ
 ணனு லாவிய உயிரினுக் குயிராம்
 ஒருவ செல்லுதும் வருகென உரைத்தான்.

10034 இன்ன வாறுரைத்து எம்பெரு மாட்டி
 எம்பி ரான்தனைக் கொண்டுபோ மளவில்
 அன்ன தன்மைகண் டச்சுதக் கடவுள்
 அலக்கண் எய்தியே அச்சமுற் றயர்ந்து
 தன்னு ளந்திடு மாறிமெய் பணித்துத்
 தளர்ந்து நேமியந் தண்கரைக் கணித்தாய்
 மன்னு பல்பொருட் கலந்தனைக் கவிழ்த்த
 வணிக னாமென வருந்தினன் மாதோ.

10035 அம்மை தன்பொருட் டால்இடை யூறிங்கு
 அடைந்த தென்றுமால் அகந்தனில் உன்னி
 எம்மை யானுடை இறைவன் தனையும்
 இறைவி தன்னையும் இளங்கும ரனையும்
 மெய்மை சேர்வடி வாகஆங் கமைத்து
 வேத வாகம விதிமுறை வழாமல்
 பொய்மை தீர்ந்திடும் அன்பினாற் பூசை
 புரிந்து பின்னரும் வருந்தியே நோற்றான்.

10033. 'பதியின் இலக்கணம் அனைத்தும் நிறைந்த, பரம்பொருளும் என்னையன்றி வேறில்லை!' என்று அறிவற்ற பேதைகளான மிக்க மானிட உயிர்க் கூட்டங்களையெல்லாம் மருட்டித்திரியும் வஞ்சகனான இந்த மாயோன் முன்விலையில், ஞானிகள் அறிவால் அன்றி மற்றவரால் அணுகுவதற்கரிய தாங்கள், அணுகி நிற்பது தகுதியோ! உடலில் பொருந்திய ஆன்மாவுக்குப் பரமான்வாக உள்ள ஒரு தனிக்கடவுளே, இந்த இடத்தை விட்டு அகல்வோம், எழுக!' எனச் சொன்னார்.

10034. இவ்வாறு எம்பெருமாட்டி சிவபெருமானிடம் சொல்லி அவரை அழைத்துக் கொண்டு அகன்று போகும் போது, திருமால் அங்கு நிகழும் செயலின் தன்மையைப் பார்த்துத் துன்பம் அடைந்து கடலின் அழகிய கரைக்கு அருகில் செல்லும்போது நிலை பெற்ற பல பொருள்கள் நிறைந்த மரக்கலத்தைக் கவிழ விட்ட வணிகனைப் போல வருத்தம் அடைந்தார்.

10035. 'உமையம்மையாரை வணங்காத காரணத்தால் இங்கு இடையூறு ஏற்பட்டது!' என்று திருமால் உள்ளத்தில் எண்ணி, 'எம்மை ஆளாக உடைய சிவபெருமானையும் உமையம்மையாரையும் எப்போதும் இளமை உடையவராக உள்ள முருகனையும் மெய்ம்மையுடைய சோமஸ்கந்த மூர்த்தமாய் அங்கு நிறுவி, வேதாகம விதிமுறை தவறாது உண்மை அன்பினால் பூசையைச் செய்து கொண்டு, அதன் பின்பும் வருந்தித் தவம் செய்தார்.

376 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 10036 அனைய தன்மையால் ஆண்டுபல் ஆயிர கோடி
புனித னாகியே நோற்றனன் அதுகண்டு புழுங்கி
முனிவ ராயுளோர் ஆன்னமும் வருகிலன் முதல்வன்
இனிய ருந்தவஞ் செய்பவர் இல்லையால் என்றார்.
- 10037 அந்த வெல்லையில் சத்தியும் சிவமுமாய்
வந்தி டும்பரி சளித்தவர் இருவரும் வரலுஞ்
சிந்தை யிம்மகிழ் வெய்தியே அம்மைசே வடியின்
முந்தி யோடியே வணங்கினன் முழுதொருங்
குணர்ந்தோன்.
- 10038 இறைவி தாள்மலர் பணிந்தபின் எம்பிரான்
முறையி னாற்பணிந் திருவர்தஞ் சீர்த்திகள்
மறையின் வாய்மையால் பன்முறை யால்வழுத்
நிறையும் நல்லருள் புரிந்தனன் தனக்குநே
ரிலாதான்.
- 10039 மாது நீயிவற் கருள்புரி என்னஅம் மாது
சேத ரன்தனை நோக்கியே நம்பெருந் தேவன்
ஓதும் வாய்மையும் யான்முனிந் துரைத்திடும்
பேதி யாணினி யாவரே அன்னவை பெயர்ப்பார்.
- 10040 எங்கள் நாயகன் விழிபொழி அங்கியால் இறந்து
சூங்க மேன்மைபோய்ப் பின்முறை முன்புபோல்
உங்குன் மாமகன் இருக்கவென் றுரைத்தனள்
அங்க தாகவென் றருளியே மறைந்தனன் ஐயன்

10036. அவ்வாறு பல ஆயிரங்கோடி ஆண்டுகள் திருமால் தூயராய்த் தவம் செய்தார். தவம் செய்வதில் வல்ல முனிவர். திருமாவின் கடுத்தவத்தைக் கண்டு, சிவ பெருமான் அருள் செய்யாதிருப்பதைக் குறித்து உள்ளம் புழுங்கி, “சிவபெருமான் இன்னமும் வரவில்லை! இங்ஙன மானால் இனித்தவம் செய்பவர் இருக்கமாட்டார்!” என்று உரைத்தனர்.

10037. அப்போது சத்தியாயும் சிவமாயும் சராசரம் அனைந்தும் உண்டாகுமாறு தோற்றுவித்த சிவபெருமானும் உமையம்மையாரும் எழுந்தருளினர். சத்திசிவ இயல்பை இப்போது முழுதும் உணர்ந்த திருமால், உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி அடைந்து விரைந்து முதலில் தாயான உமையம் மையாரின் அடிகளில் விழுந்து வணங்கினார்.

10038. திருமால் உமையம்மையின் பாதத்தை வணங்கிய பின்பு சிவபெருமானின் அடிகளையும் வணங்கி, அந்த இருவரின் புகழ்கள் முழுவதையும் வேதசத்திய மொழிகளால் பலவாறு துதிக்கவும் தமக்கு ஒப்பிலாத சிவபெருமான் நிறையும் நல்ல அருளைச் செய்தார்.

10039. “மங்கையே! நீ இத்திருமாலுக்கு அருள் செய்வாயாக!” என்று சிவபெருமான் அருள், அப்பெருமாட்டி திருமாலைப் பார்த்து, “நம் மகா தேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளும் சத்தியவாக்கான வரமும், அத்தேவ ருடன் ஒன்றுபட்டுள்ள நான் அளித்த சாபமும் ஒன்றுடன் ஒன்று மாறுபடுவன அல்ல. ஆதலால், இனி இவ்விரண்டையும் மாற்ற வல்லவர் யார்?”

10040. “எம் தலைவர் சிவபெருமான் நெற்றிக்கண் பொழியும் தீயால் இறந்து, உயர்ந்த மேன்மை கெட்டுப் பின்முன் போலத் தோன்றி உன் மகன் இருப்பானாக!” என்று உமையம்மையார் திருவாய் மலர்ந்தார். சிவபெரு மான் அவ்வாறே ஆகுக!” என்று அருள் செய்து மறைந்தார்.

10041 அம்மை தன்னுடன் எம்பிரான் மறைதலும்
 அண்ணல்
 வீம்மி தத்தொடு தன்பதி புருந்துவீற் றிருப்ப
 மைம்ம லிந்திடு மெய்யுடைக் காமவேள் வாரா
 இம்மெ னக்கடி துதித்தனன் அவன்மனத்
 திடையே.

வேறு

- 10042 வந்திடும் காமவேள் வடிவுடைக் காளையாய்க்
 கந்தமார் பூங்கணை கன்னல்வில் கைகொடே
 மைந்தரா னோர்களும் மாதருங் காலமேல்
 புந்திவைத் திடும்வகை போர்புரிந் துலவினான்.
- 10043 தண்ணிழற் குடையெனச் சசிபடைத் துடையவன்
 எண்ணமற் றொருபகல் யார்க்குமே லாகிய
 கண்ணுதல் பகவன்மேல் கணைமலர் சிதறியே
 துண்ணெனத் துகளதாய்த் தொலைதலுற்
 றானரோ.
- 10044 பூழியாய் மாண்டுளான் பொருவிலா நல்லருள்
 ஆழியான் ஆணையால் அருவொடே உருவமாய்
 வாழிசேர் தொல்லைநாள் வளனொடு மன்னினான்
 குழிமால் கிரிதரும் தோகைசொல் தவறுமோ.
- 10045 நிற்பமற் றித்திறம் நேமியான் முன்னைநாள்
 அற்புடன் வழிபடும் அமலையைக் குமரனைத்
 தற்பரக் கடவுளைத் தனதுமார் பிற்கொடே
 பற்பகல் பணியின்மேல் பாற்கடல் துஞ்சினான்.

10041.. எம் சிவபெருமான் உமையம்மையாருடன் மறைந்தருளவும், திருமால் விம்மிதத்துடன் தன் நகரத்தை அடைந்து வீற்றிருக்க, அத்திருமாலின் உள்ளத்தில் கரிய மேனியையுடைய மன்மதன் வெகுவிரைவில் வெளிப்பட்டுத் தோன்றினான்.

10042. அங்ஙனம் தோன்றிய மன்மதன், நல்ல உருவத்தையுடைய காளையாகி, மணம் பொருந்திய மலர் அம்புகளையும் கரும்பு வில்லையும் கையில் எடுத்து ஆடவரும் பெண்டிரும் காமத்தில் மனம் வைக்கும் வண்ணம் போர் செய்து உலவினான்.

10043. குளிர்ந்த நிழலைச் செய்யும் குடையாகச் சந்திரனைப் பெற்றுக் கொண்ட மன்மதன், ஒரு நாள் சிந்தனை இல்லாது யாவர்க்கும் மேலோரான சிவபெருமான் மீது மலரம்புகளை எய்து திடீர் என்று எரிந்து சாம்பலானான்.

10044. சாம்பலாய் இறந்த மன்மதன் ஒப்பில்லாத சிவபெருமானின் அருளால் அருவடிவத்தோடு உருவத்தையும் உடையவனாய், முன்நாளில் பொருந்திய வளங்களுடன் நிலை பெற்றிருந்தான். உச்சியையுடைய பெரிய இமய மலை பெற்ற தேவியின் சாப மொழியானது! தவறுமோ?

10045. இவ்வரலாறு நிற்க, சக்கரப் படையையுடைய திருமால் முன்நாளிலிருந்து வழிபட்டு வருகின்ற உமையம்மையாரும் குமரப் பெருமானும் சிவபெருமானும் சேர்ந்த சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைத் தன் மார்பில் வைத்துக் கொண்டு, பல காலமாகப் பாற்கடலில் பரம்பணையில் அறிதுயில் செய்பவரானார்.

380 □ கந்தபுராணம்

- 10046 நீடவே துயிலுமால் நெட்டுயிர்ப் பசைவினால்
பீடுசேர் நாகணைப் பேருயிர்ப் பசைவினால்
பாடுகூழ் தெண்திரைப் பாற்கடல் அசைவினால்
ஆடியே வைகினார் அலகிலா ஆடலார்.
- 10047 அன்னதோர் அமைதியில் அசுரசேனைக்கெலாம்
மன்னனாய் உற்றுளான் வாற்கலி என்பவன்
என்னைவா எவரொடும் ஈடழித் தமர்தனில்
முன்னைநாள் வென்றனன் முடிவிலா
மொய்ம்பினால்.
- 10048 அத்திறம் கண்டுநாள் அமரரோ டேகியே
பத்துநூற் றுத்தலைப் பாந்தள்மேல் துயில்கொஞ்சு
சுத்தனைப் போற்றியே தொழுதுவாற் கலியினால்
எய்த்தனம் காத்தியால் எம்மைநீ என்றனன்.
- 10049 நஞ்சுபில் கெயிறுடை நாகமாம் பள்ளிமேல்
துஞ்சும்வா லறிவினான் துயிலைவிட் டேஎழீஇ
அஞ்சலீர் உங்களுக் கல்லலே ஆற்றிய
வஞ்சனா ருயிர்தனை வல்லையுண் டிடுதுமால்.
- 10050 என்றுதன் கையமைத் தேழொடே முலகமுண்
டன்றொரா லிலையின்மேல் அறிதயில் மேவிய
மன்றலந் தண்துழாய் மாலைகூழ் மவுலியான்
ஒன்றுபே ரன்பினால் ஒன்றெனக் குரைசெய்தான்

10046. மிகுதியாக உறங்கும் திருமாவின் பெருமூச்சின் அசைவாலும், பெருமையுடைய பாம்பணையின் பெருமூச்சினாலும், பக்கத்தில் குழ்கின்ற பாற்கடலின் தெளிந்த அலைகளின் அசைவாலும், எல்லையற்ற ஆடலை உடைய வரான சிவபெருமான் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியாய் ஆடிய படியிய வீற்றிருந்தார்.

10047. அத்தகைய ஒரு சமயத்தில், அசுரப்படைகள் எல்லாவற்றுக்கும் அரசனாக இருப்பவனான 'வாற்களி' என்ற பெயரையுடையவன், முடிவில்லாத தன் வன்மையால் முன் நாளில், என்னைத் தேவர்களுடன் வலியுழித்துப் போரில் வெற்றி கொண்டான்.

10048. "நான் அதனைக் கண்டு, தேவர்களுடன் சென்று, ஆயிரம் தலைகளையுடைய பாம்பின்மீது துயிலும் சுத்தரான திருமாலை வணங்கி, 'வாற்களி என்ற அசுரனால் நாங்கள் இளைத்தோம். எம்மை நீ காக்க வேண்டும்'" என்று வேண்டினோம்.

10049. நஞ்சைக் கக்கும் பற்களையுடைய பாம்பு அணையின் மீது அறிதுயில் கொள்கின்ற தூய அறிவுடைய திருமால், உறக்கத்தை விட்டு எழுந்து "அஞ்ச வேண்டாம்! உங்களுக்குத் துன்பத்தைச் செய்த வஞ்சகனின் அரிய உயிரை அழிப்போம்!"

10050. என்று சொல்லித் திருக்கையால் அபயம் தந்து, பதினான்கு உலகங்களையும் உண்டு அந்தக் காலத்தில், ஓர் ஆல இலை மீது அறிதுயில் கொண்ட மணம் பொருந்திய துளசி மாலை அணிந்த முடியையுடைய திருமால் எனக்கு ஒன்று சொன்னார்.

10051 பார்த்தியா லெனதெனும் பைம்பொன்மார் பத்திடை
 மூர்த்தியாய் வைகிய முதல்வியைக் குமரனைத்
 தீர்த்தனைப் பூசனை செய்துநின் தீவினை
 ஆர்த்திநீங் குதிஎனா ஆதரத் தருளினான்.

10052 அன்னவா றருள்செய்தே அனையர்மூ வோரையும்
 பொன்னுலா மார்பினும் பொள்ளென வாங்கியே
 என்னதா கியகரத் தீந்தனன் ஈதலும்
 சென்னிமேல் தாங்கினேன் மாதவத் தின்மையால்.

வேறு

10053 அங்கதற்பின் முறையாக அச்சதன்பாற் கடல்அகன்று
 நங்குமுலெ வான்குழ நாவலந்தி வகத்தனுகி
 எங்கள்பிரான் அருள்நடம்செய் எல்லையிலாத் தில்லைதனில்
 துங்கமணி மன்றுதனைத் தொழுதுபர வசமானான்.

10054 செல்லரிய பரவசமாய்த் திருமுன்னே வீழ்ந்திறைஞ்சித்
 தொல்லைதனில் அறிவிழந்து துணைவிழிகள்
 புனல்பெருகப் பல்லுயிர்க்கும் உயிராகும் பரமசிவ பூரணத்தின்
 எல்லைதனில் புக்கமுந்தி எழுந்திலன் ஈரிருதிங்கள்.

10055 இத்திறத்தால் அவசமதாய் ஈறுமுதல் நடுவுமிலா
 அதனது திருவடிக்கீழ் அடங்கியே ஆணையினால்
 மெய்த்துரியம் கடந்தவுயிர் மீண்டுசாக் கிரத்தடையத்
 தத்துவமெய் யுணர்ச்சியெலாந் தலைத்தலைவந் தீண்டினவால்.

10051. "இந்திரனே! இங்குப் பார். எனது என்று சொல்லப்படும் பசிய பொன்னால் ஆன இலக்குமி வாழ்கின்ற மார்பில் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியாய் எழுந்தருளிய உமா தேவியையும் முருகனையும் சிவபெருமானையும் பூசனை செய்து உன் தீவினையால் ஆன துன்பத்தினின்றும் நீங்குவாயாஃ!" என்று அன்புடன் சொன்னார்.

10052. "அங்ஙனம் அருள் செய்து, அவர்கள் மூவரையும் திருமகள் வாழ்கின்ற தன்மார்பினின்று விரைந்து எடுத்து என் கையில் திருமால் தந்தார். தரவும், பெருந்தவ வன்மையால் அவர்களைச் சிரமேல் தாங்கும் பேற்றைப் பெற்றேன்.

10053. அதன் பின்பு, திருமால் பாற்கடலை விட்டு நீங்கி, நம் தேவர் குழு அனைத்தும் சூழ்ந்த வர நாவலந் தீவை அடைந்து, எங்கள் பெருமானான நடராசர் நடனம் செய்கின்ற எல்லையில்லாத பெருமையுடைய சிதம்பரத்தில் உயர்ந்த அழகிய பொன்னம்பலத்தை வணங்கிப் பரவசம் அடைந்தார்.

10054. நீங்க இயலாத மகிழ்ச்சியுடையவராய் நடராசப் பெருமானின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கிப் பழைய உணர்வை இழந்து, இருகண்களிலும் நீர் வழிய, பல உயிர்கள் அனைத்துக்கும் உயிராக விளங்கும் பரம சிவ பூரணத்தின் எல்லையைத் தலைப்பட்டு அதில் அழுந்தித் திருமால் நான்கு மாத வரை எழாமல் இருந்தார்.

10055. இவ்வாறு மகிழ்ந்து இறுதியும் நடுவும் முதலும் இல்லாத அந்தப் பெருமானின் ஆணையால், மெய்ம்மையான நின்மல துரியத்தைக் கடந்த உயிரானது, திரும்பிச் சாக்கிரா வத்தையை அடைய, சரீர உணர்வுக்குரிய தத்துவங்கள் எல்லாம் இடந்தோறும் பொருந்தின.

384 □ கந்தபுராணம்

10056 கண்துயில்வான் எழுந்ததெனக் கதுமெனமா
 யோன் எழுந்து
 புண்டரிகப் பதந்தொழுது போற்றிசெய்து
 புறத்தேகித்
 தெண்திரைகூழ் புவிக்கரசு செலுத்தியவாந்
 கலியுடனே
 மண்டுபெருஞ் கமர்செய்து வல்லைதனில்
 உயிர் உண்டான்.

10057 வாற்கலிதன் உயிருண்டு வாகைபுனைந்
 தேதிருமால்
 சீர்க்கருணை நெறியதனால் தேவருக்கும்
 என்றனக்கும்
 ஏற்கும்வகை விடையுதவி இம்மெனவே
 மறைந்தேகிப்
 பாற்கடலில் பணியணைமேல் பண்டுபோல்
 சுண்வளர்ந்தான்.

10058 தேவர்குழாத் தொடுமீண்டு சிறந்திடும்இத்
 துறக்கத்தில்
 ஆவலுடன் வந்தேயான் அன்றுமுதல் இன்றளவும்
 பூவைநிறம் கொண்டபுத்தேள் பொன்மார்பில்
 வீற்றிருந்த
 மூவரையும் அருச்சித்தேன் முதுமறைநூல்
 விதிமுறையால்.

10059 மன்னர்க்கு மன்னவநீ வழிபடுதல் காரணமாத்
 தன்னொப்பி லாதாரைத் தருகென்றாய் தந்திடுவது
 என்னிச்சை யன்றேமால் இசைவுனக்குண் டாமாகில்
 பின்னைத் தந்திடுவனெனப் பெருந்தகையோன்
 பேசினனால்.

10056. “கண் முடி உறங்கியவன் விழித்து எழுந்தது போல் திருமால் விரைந்து எழுந்து, நடராசப் பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து, வெளியே வந்து, தெளிந்த அலையையுடைய கடல் சூழ்ந்த வுலகத்தில் ஆட்சி செய்த வாற்கலி” என்பவனுடன் பெரும் போர் செய்து விரைவில் அவன் உயிரைக் குடித்தார்.

10057. “திருமால் வாற்கலியின் உயிரை உண்டு வெற்றி மாலை சூடிச் சிறந்த அருள் நெறியால் தேவருக்கும் எனக்கும் தக்கவாறு விடையை அளித்து, விரைந்து, பாற்கடலில் மறைந்து பாம்பணையின் மீது முன் போல அறிதுயில் கொண்டார்.

10058. “நான் தேவர் கூட்டத்துடன் மீண்டு சிறந்த இந்தச் சுவர்க்க நகரத்துக்கு ஆர்வத்துடன் வந்து, திருமாலிடம் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைப் பெற்ற அன்றிலிருந்து இன்றுவரை, காயாம் பூ நிறமுடைய திருமாலின் திருமார்பில் வீற்றிருந்தருளிய, மூவரும் ஒருமை அடைந்த சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைப் பழைய வேதநூல் விதிப்படி வழிபாடு செய்து வந்தேன்.

10059. “மன்னர்க்கெல்லாம் மன்னவனாக விளங்கும் முசுருந்தனே! வழிபடுதல் காரணமாகத் தனக்கு நிகர் இல்லாத சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைத் ‘தருக’ என்று வேண்டினாய். தருவது எனது விருப்பம் பற்றியன்று. திருமாலின் சம்மதம் உனக்கு இருக்குமானால், அதன் பின் தருவேன்!” என்று பெருந் தகுதியுடைய இந்திரன் சொன்னான்.

10060 பேசுதலும் முசுகுந்தன் பெயர்ந்துபாற் கடலிடை
 போய்க்
 கேசவனை அடிவணங்கிக் கிட்டிநின்று
 வேண்டுதலும்
 வாசவன்தன் இடந்தன்னில் வைத்திடும்நம்
 உயிர்க்குயிரைப்
 பூசனைசெய் கொடுபோந்து பூதலத்தி
 னிடையென்றான்.

10061 நன்றெனவே இசைவுகொண்டு நாரணனை
 விடைகொண்டு
 சென்றுபுரந் தரற்குரைப்பச் சிந்தைதளர்ந்
 தேஇரங்கி
 அன்றுதனை ஈன்றதனிப் புனிற்றாவை
 அகலுவதோர்
 கன்றெனவே நனிபுலம்பி ஒருகூழ்ச்சி கருதினனால்.

10062 தேவர்பிரான் அவ்வளவில் தெய்வதக்கம்
 மியன்செயலான்
 மூவடிவும் முவிரண்டு முறைவேறு வேறாக
 ஏவர்களும் வியப்பெய்த இமைப்பின்முனம்
 அமைப்பித்ருக்
 காவலன்கை தனில்கொடுப்பக் கைதவமென்
 றறிந்தனனே.

10063 ஆதியில்லின் னவர்தச்சன் அமைந்திடுமு
 விருவடிவும்
 பூதலமன் னவன்வாங்கிப் புதல்வனொடும்
 கவுரியொடும்
 வீதிவிடங் கப்பெருமான் மேவியதாம் எனஇருந்தும்
 ஏதுமுரை யாநெறியால் இவரவரன்
 றெனமொழிந்தான்.

10060. இந்திரன் மேற்கண்டவாறு சொல்லவும், முசு குந்தன் அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கிப் பாற்கடலிடைப் போய் அடைந்து, திருமாலின் திருவடிகளில் வணங்கி, நெருங்கி நின்று, “சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைத் தர வேண்டும்” என வேண்டினான், “இந்திரனிடம் நாம் கொடுத்து வைத்துள்ள அம் மூர்த்தியைப் பெற்றுக் கொண்டு போய்ப் பூமியில் வழிபாடு செய்து வருவாயாக!” என்று திருமால் அருள் செய்தார்.

10061. ‘நல்லது’ என்று திருமாலின் சம்மதத்தைக் கொண்டு, விடைபெற்று இந்திரனிடம் போய்த் திருமாலின் சம்மதத்தைத் தெரிவிக்க, இந்திரன் அம் மூர்த்தியை இழக்க நேர்கின்றதே என்று மனம் தளர்ந்து வருந்தி, தன்னை ஈன்ற அந்நான், ஈன்றணிமையுடைய தாய்ப் பசுவைப் பிரியும் ஒரு கன்றைப் போல் மிகவும் புலம்பி, ஓர் உபாயத்தைச் சித்தித் தான்.

10062. தேவரின் தலைவனான இந்திரன் அப்போது தெய்வத் தச்சனின் தொழில் திறத்தால், ஆறு சோமாஸ்கந்த மூர்த்திகளை யாரும் வேற்றுமை அறிந்து கொள்ளாது வியக்குமாறு இமைப் பொழுதில் வெவ்வேறாகச் செய்வித்து, அந்த முசுகுந்த மன்னனிடம் ஒவ்வொன்றாக ஆறையும் அளிக்க, அம் மன்னன், இந்திரன் தந்த ஒவ்வொன்றையும் எஞ்சனை என்று உணர்ந்து கொண்டான்.

10063. உண்மையான சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைத் தருவதற்கு முன்பு, தேவ தச்சன் அமைத்த சோமாஸ்கந்த ஆறு மூர்த்திகளையும், முசுகுந்த மன்னன் ஒவ்வொன்றாகப் பெற்று மகனான முருகனோடும் உமாதேவியாரோடும் கூடிய வீதி லீடங்கப் பெருமானான சோமாஸ்கந்த மூர்த்திபோல அவை ஒவ்வொன்றும் தோற்றமளித்தும், அவற்றுள் எதுவும் தனக்குக் குறிப்பாய் உணர்த்தாத காரணத்தால், கொடுத்த ஒவ்வொன்றையும் “இவர் அவர் அல்லர்,” என்று ஒவ்வொரு முறையும் சொன்னான்.

388 □ கந்தபுராணம்

10064 துங்கமுறு முசுகுந்தன் சொல்வினவிச் சுடராழிப்
புங்கவத் தன் மார்பெனும் பொன்னசல் ஆட்டுகந்து
மங்கையொடுங் குமரனோடும் மகிழ்ச்சியொடும்
வீற்றிருந்த
எங்கள்பிரான் தனைக்கொடுவந் திவராமோ
என்றனனே.

10065 இந்திரன்இவ் வாறுரைப்ப இமையாமுக்
கண்பகவன்
முந்துதிறல் முசுகுந்தன் முகநோக்கி நின்பாலில்
வந்தனமால் எம்மையினி மாநிலத்திற் கெரடுபோந்து
புந்திமகிழ் வாற்பூசை புரிவாயென்
றருள் செய்தான்.

10066 ஊழிநா யகன்மகவான் உணராமே இஃதுரைப்பக்
கேழிலாப் பேருவகை கிடைத்தினிது பணிந்தேத்தி
ஆழியான் பூசணைகொண் டமர்ந்தவரா மாமிவரை
வாழியாய் தருகவென வாங்கினன்மன்
னவர்மன்னன்.

10067 வாங்கியபின் இமையவர்கோன் மன்னவனை
முகநோக்கி
ஈங்கிவரை அறுவரொடும் இருநிலத்தி
விடைகொடுபோய்ப்
பூங்கமலா வயமுதலாப் புகல்கின்ற தலந்தன்னில்
தீங்கறவே வழிபாடு செய்தியென
விடைகொடுத்தான்.

10064. தூய முசுகுந்த மன்னன் “இம்மூர்த்தி அவர் அல்லர்” என்று ஒவ்வொரு முறையும் சொன்னதை இந்திரன் கேட்டான். ஒளி பொருந்திய சக்கரப் படையையுடைய திருமாலின் மார்பான பொன்னாசலில் ஆடி அசைந்து உமையோடும் கந்தனுடனும் மகிழ்வுடன் எழுந்தருளியிருந்த எங்கள் உண்மை சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைக் கொண்டு வந்து ‘இவரே அவர்’ என வினவினான்.

10065. இந்திரன் இவ்வாறு வினவ, இமைக்காத மூன்று கண்களையுடைய இறைவரான சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி, சிறந்த ஆற்றலையுடைய முசுகுந்த மன்னனின் முகத்தைப் பார்த்து “நாம் உன்னிடம் வந்து விட்டோம். இனி எம்மை மண் உலகத்தில் எடுத்துச் சென்று மனமகிழ்வுடன் பூசை செய்வாயாக,” என்று அருள் செய்தார்.

10066. இதனை, ஊழி முதல்வரான சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி இந்திரன் அறிந்து கொள்ளாத வகையிலே உணர்த்தினார். முசுகுந்த மன்னன் அதை அறிந்து நிகர் இல்லாத பேருவகை அடைந்து, இனிதே வணங்கித் துதித்துத் “திருமாலின் பூசையை ஏற்று அவரது மார்பில் வீற்றிருந்தவர் இவரே! நீடுழி வாழ்பவனே! இவரைத் தருவாயாக!” என்று கூறி இந்திரனிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டான்.

10067. முசுகுந்த மன்னன் உண்மையான சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைப் பெற்றுக் கொண்ட பின்பு, தேவரின் தலைவனான இந்திரன் அம்மன்னனின் முகத்தைப் பார்த்து, “இந்த உண்மையான சோமாஸ்கந்தரை மற்ற ஆறு சோமாஸ்கந்த மூர்த்திகளுடனே பூமியில் கொண்டு சென்று, அழகிய திருவாரூர் முதலாகக் கூறப்படுகின்ற சிவ தலங்களில் எழுந்தருளப் பண்ணிப் பிறவிப் பிணி நீங்க வழிபட்டு வருவாயாக!” என்று சொல்லி விடை தந்து அனுப்பினான்.

10068 நன்றெனவே விடைகொண்டு நானிலத்தி
 னிடைஇழந்து
 தென்றிசையா ருர்தன்னில் சிவனுறைபூங்
 கோயில்புக்கு
 மன்றல்கமழ் தண்டுளவோள் வழிபடவீற்
 றிருந்தோரை
 வென்றியரி யணைமீதில் விதிமுறையால்
 தாபித்தான்.

10069 கடனாகை நள்ளாறு காறாயல் கோளரியூர்
 மடனாக முத்தீனும் வாய்மியூர் மறைக்கானம்
 உடனாகும் தலம்ஆறில் ஓராறு வடிவுகொண்ட
 படநாக மதிவேணிப் பரஞ்சுடரை அமர்வித்தான்.

10070 இப்படியே ஒருபகலில் எழுவரையும் தாபித்து
 மெய்ப்பரிவில் வழிபாடு விதிமுறையால் புரிவித்துச்
 செப்பரிய புகழாரூர்த் தேவனுக்கு விழாச்செய்
 வான்
 முப்புவனங் களும்போற்றும் முசுருந்தன்
 முன்னினனால்.

10071 அந்நாளில் இமையவர்கோன் அருச்சனைசெய்
 பரம்பொருளைக்
 கொன்னார்வேல் மன்னவன்கைக் கொடுத்ததொரு
 கொடும்பவத்தால்
 பொன்னாட்டின் திருவிழந்து புலையுருவம்
 தனைத்தாங்கிக்
 கைந்நாக மிசையூர்ந்து கமலையெனும்
 பதியடைந்தான்

10068. முசுகுந்த மன்னன் 'நல்லது' என்று இந்திரனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு மண்ணுலகில் வந்து, தெற்குத் திசையில் உள்ள திருவாரூரில் வன்மீக நாதரான சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கமலாலயத்தை அடைந்து, மணம் கமழும் துளசிமாலைகளை அணிந்த திருமா லிடம் பூசிக்கப்பட்டு அவரது மார்பில் இருந்த சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியை வெற்றி பொருந்திய அரியணை மீது வேதாகம முறையின்படி தாழித்தான்.

10069. கடலை அடுத்துள்ள திருநாகைக் காரோணம், திருநள்ளாறு, திருக்காறாயல், திருக் கோளரியூர், பூவிதழில் சங்குகள் அழகிய முத்துகளை ஈனுகின்ற திருவான்மியூர், திரு மறைக்காடு என்று இவ்வாறு ஒருங்கு எண்ணப்படும் ஆறு தலங்களிலும் படம் பொருந்திய பாம்பையும் பிறைச் சந்திரனையும் அணிந்த முடியையுடைய ஆறு வடிவத் தைக் கொண்ட மற்ற ஆறு சோமாஸ்கந்த மூர்த்திகளை வீற்றிருக்குமாறு செய்தான்.

10070. இவ்வாறு ஒரு நாளில் ஒரு நேரத்தில் ஏழு சோமாஸ்கந்த மூர்த்திகளையும் ஏழு தலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்து, மெய்யான அன்புடனே பூசையை முறைப்படி செய்வித்து, சொல்லுதற்கரிய புகழையுடைய திருவாரூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் தியாகராசரான சோமாஸ்கந்த மூர்த்திக்குத் திருவிழாச் செய்ய, மூன்று உலகங்களும் போற்றுகின்ற முசுகுந்தன் நினைத்தான்.

10071. திருவிழா நடைபெறும் அக்காலத்தில் தேவரின் தலைவனான இந்திரன், தான் பக்தியுடன் வழிபட்ட பரம் பொருளான சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியை, அச்சம் தரும் வேற்படையையுடைய முசுகுந்த மன்னனிடம் கொடுத்த ஒரு பாவத்தால், சுவர்க்கச் செல்வத்தை இழந்து நீச (வள்ளுவனின்) கோலம் பூண்டு, தனது ஐராவத யானையின்மீது ஏறி அதனை நடத்திக் கொண்டு, கமலை என்ற திருவாரூரை அடைந்தான்.

392 □ கந்தபுராணம்

10072 ஆருரின் மேவியபின் அமலன்விழாப்

போற்றுதற்குப்
பாருருந் திரையூரும் பலவூரும் வருகவென்றே
வாருரும் முரசெறிந்து மதக்களிற்றின் மிசைஏறித்
தேருருஞ் செம்பொன்மணித் திருவிதிப்
புடைகுழந்தான்.

10073 பூங்கமலா புரிவாமும் புங்கவனார்க் கன்னதற்பின்
ஒங்குதிரு விழாநடத்தி ஒழிந்தபதிப் பண்ணவர்க்கும்
ஆங்குபோல் நிகழ்வித்தே அந்தமில்சீர் முசுருந்தன்
பாங்கில்வரும் வீரருடன் பாருலகம் புரந்திருந்
தான்.

10074 ஆண்டுபல அப்பதியில் அமலன்விழாச் சேவித்துக்
காண்தகைய தவம்புரிந்து கடைஞர்வடி
வினைநீங்கித்
தூண்தகைய தோள்மகவான் தொல்லுருவந்
தனைப்பெற்று
மீண்டுசுரர் பதிபுகுந்து விபவமுடன்
வீற்றிருந்தான்.

10075 விண்ணவர்கோன் ஏகியபின் விரவுபுகழ்க் கருவூரில்
எண்ணரிய பலகாலம் இறையரசு செலுத்தியபின்
மண்ணுலகம் புரக்கஅங்கி வன்மனுக்கு முடிசூட்டித்
துண்ணெனவே நோற்றிருந்து தொல்கயிலை
தனைஅடைந்தான்.

10072. இந்திரன் திருவாருரை அடைந்தபின்பு, “குற்ற மற்றவரான தியாகராசப் பெருமானின் திருவிழாவைத் தரிசிப்பதற்குக் கடலால் குழப்பட்டிருக்கும் பூமியில் பரந்துள்ள பல ஊர்களில் உள்ளவர்களும் வருக.” என்று மதம் பொருந்திய ஆண் யானையின் மீது வள்ளுவன் ஏறி, வாரால் கட்டப்பட்ட முரசினை அடித்துத் தேர் ஓடும் செம்பொன் மயமான அழகிய திருவாரூர் வீதியில் வலம் வந்தான்.

10073. இந்திரனான வள்ளுவன் பறையறைந்து திருவிழாச் செய்தியைச் சொன்ன பின்னர் அழகிய திருவாரூரில் வீற்றிருக்கும் தியாகேசரான சோமாஸ்கந்த மூர்த்திக்குச் சிறந்த திருவிழாவை நடத்தி, மற்ற ஆறு தலங்களில் எழுந்தருளியுள்ள சோமாஸ்கந்த மூர்த்திகளுக்கும் திருவாரூரில் நடக்கும் திருவிழாவைப் போல் மற்ற ஆறு தலங்களிலும் நடக்கச் செய்து, அழிவற்ற சிறப்பை உடைய சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி பக்கத்தில் படைத் துணையாகிப் பொருந்தி வரும் வீரவாகு முதலான தேவருடன் மண் உலகத்தை ஆட்சி செய்து வந்தான், முசுகுந்தன்.

10074. தூண் போன்ற தோள்களையுடைய வள்ளுவன், பல ஆண்டுகளாக அந்தத் திருவாரூரில் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியின் திருவிழாவைப் பறையறைந்து தெரிவித்து வணங்கியிருந்து, குறிப்பிடத்தக்க தவத்தைச் செய்து, கீழான புலைஞர் உருவம் ஒழிந்து, பழைய இந்திரவடிவத்தைப் பெற்று, பூமியினின்று நீங்கித் தேவர் உலகத்தை அடைந்து செல்வங்களுடன் ஆண்டு வந்தான்.

10075. இந்திரன் தேவலோகத்துக்குச் சென்ற பின்பு, முசுகுந்த மன்னன் புகழ் பொருந்திய கருவூரில் இருந்து, அளவற்ற காலம் ஆட்சி செய்தான். அதன் பின்பு, பூமியினை ஆளும் பொருட்டுத் தன் மகனான ‘அக்கினி வன்மன்’ என்பவனுக்கு முடிசூட்டி, விரைவாகத் தவம் செய்து, தான் முன்னம் இருந்த கயிலாய மலையை அடைந்தான்.

391 □ கந்தபுராணம்

10076 துங்குமிகு முசுருந்தன் தொல்கயிலை அடைந்த
பின்னர்
எங்கள்விறல் மொய்ம்பினனும் இலக்கருடன்
எண்மர்களும்
தங்கள்சிறார் தமைவிளித்துத் தத்தமது
சிறப்புநல்கி
அங்கிவன்மன் பாலிருத்தி அரியதவம் ஆற்றினரே.

10077 மாதவம்எண் ணிலஇயற்றி மானுடத்தன்
மையைநீங்கி
ஆதிதனில் அடலெய்தி அருள்முறையால்
அனைவர்களும்
மேதகுசீர்க் கந்தகிரி விரைந்தேகி வேல்கடவுள்
பாதமலர் பணிந்தேந்திப் பத்திமைசெய்
துற்றனரால்.

10078 ஆகையால் அயன்அறியா அருமறைமு லம்தெரிந்த
ஏகநா யகன்விரதம் எவரேனும் போற்றியிடிந்
ஒகையால் நினைந்தவெலாம் ஒல்லைதனில்
பெற்றிருவர்
மாகமேல் இமையவரும் வந்தவரை வணங்குவரே.

10076. உயர்ந்த முசுருந்தன் தான் முன்னிருந்த கயிலாயத்தை அடைந்த பின்பு எங்கள் தலைவரான வீரவாகு தேவரும் இலட்சத்து எட்டு வீரரும், தங்கள் புதல்வரை அழைத்துத் தத்தம் வரிசைகளைத் தந்து, அக்கினி பன்மனிடம் அவனுடைய சுற்றமாக இருக்கச் செய்து, அருந்தவத்தைச் செய்தான்.

10077. வீரவாகு தேவர் முதலான இலட்சத்து ஒன்பது வீரரும் அளவில்லாத பெரிய தவங்களைச் செய்து கந்தனின் அருளைப் பெற்றதால், மனித வடிவம் முதலான தன்மைகளை நீங்கி, முற்காலத்தில் நந்திகணத்தவராக இருந்த பொழுது உள்ள ஆற்றலை அடைந்து, மேன்மையான சிறப்புடைய கந்தகிரியை அடைந்து, வேற்படையையுடைய முருகனின் திருவடிமலர்களை வணங்கித் துதித்து, அப்பாதங்கள் மீது பத்தி செய்து கொண்டிருந்தனர்.

10078. ஆதலால், நான்முகனும் அறியாதவேதத்தின் மூலமான பிரணவத்தின் பொருளை அகத்திய முனிவருக்கு உபதேசித்தருளிய எல்லா உலகங்களுக்கும் தலைவனான முருகப்பெருமானின் விரதங்களை, யாராக இருந்தாலும் தம் ஆற்றலுக்கு ஏற்ப ஒன்றாகவோ பலவாகவோ விதிப்படி மேற்கொள்வாராயின், மகிழ்வுடன் தாம் நினைத்தவற்றையெல்லாம் பெற்று இனிது வாழ்வர். அந்த விரதங்களை மேற்கொள்பவரை விண்ணுலகில் வாழும் தேவர்களும் மண்ணுலகத்துக்கு வந்து வணங்குவர்.

24. வள்ளியம்மை திருமணப் படலம்

10079 வெள்ளியங் கிரியி னோர்சார் விளங்கிய கந்த
வெற்பின்
தள்ளுந் நகரம் தன்னில் நங்கையோ டினிது
மேவும்
அள்ளிலை வேற்கை நம்பி அம்புவி எயினர்
போற்றும்
வள்ளியை வதுவை செய்த மரபினை வழாது
சொல்வாம்.

வேறு

10080 அயன்ப டைத்திடும் அண்டத்துக் காவியாய்ப்
பயன்ப டைத்த பழம்பதி எபைராஸ்
நயன்ப டைத்திடு நல்தொண்டை நாட்டினுள்
வியன்ப டைத்து விளங்குமேற் பாடியே.

10081 ஆய தொல்லை அணிநகர் ஞாங்கரின்
மீயு யர்ந்ததொர் வெற்புநிற் கின்றதால்
பாய தெண்கடல் பாரள விட்டிடு
மாய வன்தன் வடிவென நீண்டதே.

10082 அரவுந் திங்களும் ஆறுமெல் லாரமுங்
குரவுங் கொன்றையுங் கூவிள மும்மிசை
வீரவுந் தன்மையின் வெற்புவிண் ணோரெலாம்
பரவும் கண்ணுதல் பண்ணவன் போன்றதால்.

24. வள்ளியம்மை திருமணப் படலம்

10079. அழகான வெள்ளி மயமான கயிலாய மலையின் ஒரு பக்கத்தில் விளங்கிய கந்தமலையின் நடுவே அமைந்த திருக்கோயிலில், மங்கையான தெய்வயானையுடன் வீற்றிருக்கும் கூர்மையான மூன்று இலைவடிவாக உள்ள வேற்படையைக் கொண்ட திருக்கையையுடைய நம்பியான முருகன், மண்ணுலகில் 'நம்பியரசன்' முதலான வேட்டுவர் வளர்த்து வருகின்ற வள்ளியம்மையை மணம் செய்து கொண்ட களவியல் மரபை வேத நெறிக்கு மாறு படாமல் சொல்லுவோம்.

10080. பலவகை நன்மைகளையும் தன்னிடம் கொண்ட நல்ல தெ:ண்டை நாட்டில், பலவற்றால் பெருமை கொண்டு விளங்கிய 'மேற்பாடி' என்ற ஊரை, நான்முகன் படைக்கும் அண்டமான உடலுக்கு ஆன்மாவாய் பயன் பொருந்திய பழைமையான ஊர் என்று உரைப்பர்.

10081. அத்தகைய பழைமையான அழகுடைய 'மேற்பாடி' என்ற ஊரில், பரந்த தெளிந்த நீரையுடைய கடலாற் குழப்பட்ட பூமியை அளந்த திருமாவின் வடிவம் போல நீண்டு உயர்ந்த ஒரு மலை நிலைபெற்று விளங்கியது,

10082. பாம்பும் பிறைச்சந்திரனும் நதியும் ஆத்தி மாலையும் குராவும் கொன்றையும் வில்வமும் ஆகிய சிவ பெருமானின் திருமுடியில் இருப்பவை, தன் உச்சியிலும் பொருந்தியிருக்கும் தன்மையால் மேற்பாடியில் உள்ள அந்த மலை தேவர்கள் எல்லாம் வணங்கும் நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமானைப் போன்று விளங்கியது.

398 □ கந்தபுராணம்

10083 வாலி தாகிய வான்அரு வித்திரள்
நீல மேக நிரையொடு தாழ்தலில்
தோலும் நூலும் துயல்வரு மார்புடை
நாலு மாமுகன் போலுமந் நாகமே.

10084 குமர வேள்குற மங்கையொடு இவ்விடை
அமரு மாலது காண்பனென் றாசையால்
தமர வானதி தானனு குற்றிட
நிமிரு கின்றது நீள்கிரி அன்னதே.

வேறு

10085 கள்ளிறைத் திடுபூந் தண்தார்க் கடம்பணி காளை
பன்னாள்
பிள்ளைமைத் தொழின்மேற் கொண்டு பெட்புடன்
ஒழுகும் வண்ணம்
வள்ளியைத் தன்பால் வைத்து வள்ளிவெற்
பென்னு நாமம்
உள்ளவக் கிரியின் மேன்மை உரைத்திடும் அளவிற
றாமோ.

10086 செய்யவெண் குன்றி வித்தும் சீர்திகழ் கழைவீழ்
முத்தும்
பையர வினங்கள் ஈன்ற பருமணித் தொகையும்
ஈண்டிச்
சையம் தெங்கும் சேர்தல் தாரகா கணங்க
ளெல்லாம்
வெய்யவன் அழற்காற் றாது வீழ்ந்தென விளங்கு
கின்ற.

10083. மேற்பாடியில் உள்ள அந்தமலை, தூய வெண்ணிறத்தையுடைய மேலிடத்திலிருந்து கீழ் வருகின்ற அருவிகளின் கூட்டம், தன் மீது படிந்த நீலநிறம் பொருந்திய மேகந்தைத் தன்னுள்படுத்திக் கொண்டு ஓடுவதால், வெண்மையான நூலும் அந்த நூலில் கட்டிய 'கிருஷ்ணா ஜினம்' என்னும் கருமான் தோலும் ஒன்றாகப் பொருந்தியிருந்து அசைகின்ற மார்பையுடைய பெருமையுடைய நான் முகனையும் ஒக்கும்.

10084. 'ஒலிக்கும் வான் கங்கையானது, தன் மகனான முருகன், குறமகளான வள்ளி நாயகியுடன் அந்த மலையில் களவு மணம் செய்து கொள்வர். அந்த மணக் கோலத்தைக் காண்பேன்' என்று ஆசையுடன் மணமகளையும் மருமகளையும் அடையும் பொருட்டு, நிமிர்கின்ற தன் மையை, நீண்ட அந்த மலை, நீண்டிருப்பதால் ஒத்திருந்தது.

10085. தேனைச்சிந்தும் குளிர்ந்த கடம்பினது மாலை யாகப் பூத்த பூவை அணிந்த காளை போன்ற முருகன், பால விளையாடலை மேற்கொண்டு, காதலான களவொழுக்கத்தில் பல நாள்கள் ஒழுகும் வண்ணம், வள்ளியைத் தன்னிடம் வைத்திருக்கும் பேற்றைப் பெற்று, அதனால், 'வள்ளிமலை' என்ற பெயர் படைத்த அந்த மலையின் மேன்மையான சிறப்பு, சொல்லினால் சொல்லும் தன்மையுடையதோ?

10086. சிவப்பான குன்றிமணிகளும், வெண்மையான குன்றிமணிகளும், சிறப்புடைய மூங்கில் சிந்தும் முத்துக்களும் படம் பொருந்திய பாம்புக் கூட்டங்கள் வெளியிட்ட பருத்த மணிக் கூட்டமும், அந்த மலையின் எல்லா விடங்களிலும் செறிந்து பொருந்துதலையுடையனவாய்க் கதிரவனின் வெப்பத்துக்கு ஆற்றாமல் கீழே விழுந்த நட்சத் திரக்கூட்டங்கள் என்னும்படி அங்கங்குக் கிடந்துஒளிர்ந்தன.

10087 கானுறு தளவம் பூத்த காட்சியால் கழைக
 ளெல்லாம்
 தூநகை முத்த மீன்ற தோற்றத்தால் பொதும்பர்
 தன்னில்
 தேனமர் தொடையல் தூங்குஞ் செய்கையாற்
 சிலம்பின் சாரன்
 மீனமும் மதியும் பூத்த விண்ணென விளங்கிற்
 றம்மா.

10088 கூட்டளி முரலும் நீலக் குண்டுநீர்ச் சுனைகள்
யாண்டும்
காட்டிய பிறங்கல் யாருங் காணொணா வள்ளல்
ஈண்டே
வேட்டுவர் சிறுமிக் காக மேவுதல் காண்ப
னென்னா
நாட்டமெய்ம் முழுதும் பெற்று நண்ணிய தன்மை
போலாம்.

10089 வீண்ணுயர் பிறங்கல் மீது விரிகின்ற சுனைகள்
மிக்குத்
துண்ணென விளங்கும் பெற்றி சூரியன் முதலோர்
காண
மண்ணெனும் மடந்நை ஆங்கோர் மதலையின்
வரம்பி லாத
கண்ணடி நிரைத்து வைத்த காட்சிபோன் றிருந்த
மாதோ.

10090 ஒள்ளிணர்க் கணியின் கொம்பர் உலவியே
அசோகில் வாலி
வெள்ளிலிற் பாய்ந்து மந்தியென்கடு வுறைப்ப
மீள்வ
வள்ளியர் இடத்துச் சென்றோர் மானவப் பண்பி
லோர்பாற்
பொள்ளென இரப்பான் புக்குப் புலம்பொடு
மீண்டவா போல்.

10087. மணம் கமழும் முல்லை மலர்கள் மலர்ந்திருந்த அழகிய காட்சியாலும், மூங்கில் எல்லாம் ஈன்ற தூய ஒளியுடைய முத்துகளின் ஒளியாலும், சோலைகளில் தேன் நிறைந்திருக்கும் தேன் அடைகள் தொங்கும் செய்கையாலும், பலவகை மீன்களும் பூரண சந்திரன்களும் உதயமான ஒரு வானம் போல அந்த வெள்ளிமலைச்சாரல் விளங்கியது.

10088. கூட்டமாக வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற நீலப் பூக்களையுடைய ஆழமான நீர்ச்சுனைகளை எவ்விடத்தும் தன் மீது கொண்டது அந்த மலை. அஃது அவ்வாறு விளங்குவது 'எவராலும் காணமுடியாத அருள் வள்ளலான முருகப் பெருமான், இங்குக் குறவர் மகளான வள்ளியின் பொருட்டு களவியல் மண முறையில் மேவுவதை நான் காண்பேன்!' என்று மனத்தில் உறுதி கொண்டு, உடல் முழுதும் பல கண்களைப் பெற்று விளங்கும் இயல்பைப் போன்று விளங்கியது.

10089. வானத்தை அளாவி உயர்ந்துள்ள அந்த வள்ளி மலைமீது பரந்துள்ள நீர்ச்சுனைகள் மிகுந்து, காண்பவர்க்கு விரைந்து காணப்படுகின்ற காட்சிகள், சூரியன் முதலான தேவர்கள் தம் அழகைத் தாம் 'கண்டு மகிழ்ச்சியுடைய, பூமி தேவியான மங்கை, அங்கு ஒரு தூணின் மீது எண்ணில்லாத கண்ணாடிகளை வரிசைப்படுத்திவைத்தலைப் போல் விளங்கிற்று.

(மதலை—தூண்)

10090. வள்ளல்களிடம் சென்று இரப்பவர்கள், மனிதப் பண்பு இல்லாத உலோபிகளிடத்து இரக்கச் சென்று, பொருள் ஏதும் பெறாது வருத்தத்துடன் விரைந்து திரும்புவது போல, குரங்குகள், ஒள்ளிய பூங்கொத்துகளையுடைய வேங்கை மரக் கொம்புகளில் உலவி அசைக மரங்களில் தாவி இன்பம் அடைந்த பின்பு ஷளாமரங்களில் பாய்ந்து பெரிய முள்கள் குத்த மீள்வதைப் போல விளங்கின.

402 □ கந்தபுராணம்

10091 தொகையுறு குலைச்செங் காந்தள் துடுப்பெடுத்
 தமருஞ் சூழ்வில்
 சிகையுறு தோகை மஞ்ஞை செறிந்துளா வுற்ற
 தன்மை
 அகையுறு கழைகொன் றுண்ட வாரழல் சிதற
 ஆங்கே
 புகையுறு கின்ற தன்மை போலவே பொலிந்த
 தம்மா.

10092 கண்டுதங் கேளிர் தம்மைக் கைகொடு புல்லி
 இல்லம்
 கொண்டுசெல் பாண்மை உன்னி விலக்குறு
 கொள்கைத் தென்ன
 விண்டொடர் செலுவிற் றாகும் வெஞ்சுடர்க்
 கதிரை வெற்பில்
 தண்டலை கணியின் கொம்பால் தழீஇக்கொடு
 தடுக்க லுற்ற.

10093 நிறையழி கடமால் யானை நெடுவரைச் சிகரம்
 பாய்ந்து
 ஹீறலொடு முழங்க ஆங்கோர் விடரளை மடங்கல்
 கேளாக்
 கறுவுகொள் சின்னத்தி னார்க்கும் கம்பலை கனகன்
 ஏற்றுத்
 தறியிடை இருந்த சீயத் தழங்குர லென்ன
 லாமால்.

10091. மிகுதியாகப் பொருந்திய பூங்கொத்துகளை யுடைய செங்காந்தள்கள் மேலும் மேலும் பூங்கொத்து களைக் கொண்டிருக்கும் அந்த வள்ளி மலைச் சாரலில், உச்சிச் சூட்டையுடைய தோகையுடன் கூடிய மயில்கள், தமக்குள் பொருந்தி அகவி உலாவுதலைப் பொருந்திய தன்மையானது, ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்தும் மூங்கில்களை அழித்து உண்டு எழுந்த நிறைவான அக்கினி அயலிடமிங்கும் சிதற, அந்த அக்கினி சிதறிய இடங்களில் புகைமிக்கு எழுகின்ற தன்மை போல் விளங்கியது.

10092. தம் சுற்றத்தவரை வழியில் கண்டு அவர் களைத் தம் இல்லத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு செல்லும் உபசார முறையை உள்ளத்துள் கொண்டு, கைகளால் தழுவி மேற் செல்ல முடியாதவாறு தடுக்கும் கோட்பாட்டினை உடைய ஒரு தன்மை போல, அந்த மலைச் சோலைகள், வானத்தில் செல்லும் தன்மை கொண்ட கிரணங்களை யுடைய கதிரவனை வேங்கை மரத்தின் கொம்பான கை களால் தழுவிக் கொண்டு மேலே செல்ல ஒட்டாது தடுத்தன.

10093. நிறை அழிந்த மதத்தையுடைய யானை, நீண்ட அந்த மலையின் உச்சியில் பாய்ந்து வெற்றியுடனே முழக்கம் செய்ய, அங்கு ஒரு பிளப்பில் உள்ள குகையில் இருந்த சிங்கம் அந்த யானையின் ஒலியைக் கேட்டு, கறுவு கொண்டு சினத்துடன் கர்ச்சிக்கும் முழக்கம், இரணியனால் உதைக்கப்பட்ட தூணில் அதனைப் பிளந்து வெளிப்பட்ட நரசிங்கத்தினது முழங்கும் கர்ச்சனையே யாகும் என்று சொல்லலாம்.

(தழங்குரல் — (தழங்கு குரல்) ஒலிக்கும் குரல்)

10094 பறையடிப் பதனாற் சேணிற் பயன்விர்ப்
 பார்போல் மாறாய்
 அறையடிப் பாந்த ளார்ப்ப அகலிரு விசும்பே
 றார்ப்பக்
 கறையடித் தொகுதி யார்ப்பக் கடுந்திறல் அரிமா
 ளார்ப்பச்
 சிறையடிக் கொண்டு சிம்பு ளார்த்துடத் திங்கள்
 செல்லும்.

10095 இன்னபல் வளமை சான்ற கிரிதனில் எயினர்
 ஈண்டி
 மன்னிய தாங்கோர் சீறார் வதனமா றுடைய
 வள்ளல்
 பின்னரே தன்பால் மேவப் பெருந்தவம் தன்னை
 யாற்றிப்
 பொன்னகர் இருந்த வாபோல் புன்மையற் றிருந்த
 தம்மா.

10096 ஆயதோர் குறிச்சி தன்னில் அமர்தரும் கிராதர்க்
 கெல்லாம்
 நாயகன் நுகம்பூண் டுள்ளோன் நாமவேல் நம்பி
 இயன்போன்
 மாயிருந் தவமுன் செய்தோன் மைந்தர்கள்
 சிலரைத் தந்து
 சேயிழை மகட்பே றுன்னித் தெய்வதம் பராவி
 புற்றான்.

10094. அந்த மலையின் அடியில் உள்ள குகைகளில் உள்ள பாம்புகள், சந்திரனான தனக்கு மாறாக ஆரவாரம் செய்ய, அந்தப் பாம்புகளுக்கு மாறாக வானத்தில் உள்ள இடியேறு ஒலிக்க, அதற்கு மாறாக, உரல் போன்ற அடியுடைய யானைக் கூட்டம் ஆரவாரிக்க, அதற்கு மாறாகக் கொடிய ஆற்றல் உடைய சிங்கங்கள் ஆரவாரம் செய்ய* அதற்கு மாறாக, இறகுகளை அடித்துக் கொண்டு சரப்பப் பறவைகள் ஆரவாரம் செய்ய (இவற்றையெல்லாம் பயன்படுத்திக் கொண்டு) பறையடிப்பதன் மூலம் வர இருக்கும் திருமணப் பயனை உலகம் முழுவதற்கும் விரித்து உரைத்துச் செல்வது போல், சந்திரன் அந்த வள்ளி மலை மீது தோன்றி ஒன்றற்கு ஒன்று மாறான பலவகை ஒலிகள் ஒலிக்க வர்னில் செல்லும்,

10095. இத்தகைய பல வளங்கள் பொருந்திய அந்த வள்ளி மலையில் வேடுவர் செறிந்துள்ள ஒரு சிற்றூர் இருந்தது. ஆறு முகங்களையுடைய முருகப்பெருமான், முன்பு போலப் பின்னும் ஒரு முறை, தன்னிடம் எழுந்தருளுமாறு, சுவர்க்க நகரமானது பெருந்தவத்தைச் செய்து கொண்டு அங்கு இருந்ததைப் போலக், கீழான தன்மை ஏதும் இல்லாது தூய்மையாக இருந்தது.

10096. அத்தகைய அந்தச் சிற்றூரில் உள்ள வேடர் அனைவருக்கும் நாயகமான தலைமை என்ற பாரத்தைப் பூண்டு அரசு செய்பவன், அச்சத்தைத் தரும் வேலையுடைய நம்பி என்று அழைக்கப்படுபவன் ஆவான். அவன் முன் பிறவியில் மிகப் பெரிய தவத்தைச் செய்தவன். இப்பிறப்பில் சில மைந்தரைப் பெற்று, மகள் இல்லாத காரணத்தால், மகள் பேற்றை எண்ணி அதன் பொருட்டாக அந்நிலத்துக்குரிய முருகப் பெருமானை எண்ணி வழிபாடு செய்தான்.

1006 இ கந்தபுராணம்

10097 அவ்வரை மருங்கு தன்னில் ஐம்புலன் ஒருங்கு
செல்லச்
செவ்விதின் நடாத்துந் தொன்மைச் சிவமுனி
என்னும் மேலோன
எவ்வெவர் தமக்கும் எய்தா ஈசனை உளத்துள்
கொண்டு
சைவநல் விரதம் பூண்டு தவம்புரிந் திருத்த
லுற்றான்.

10098 சிறப்புறு பெரிய பைங்கட் சிறுதலைச் சிலைக்கும்
புல்வாய்
நெறிப்பொடு நிமிர்வுற் றான்ற நெடுஞ்செவிக்
குறிய தோகைப்
பொறிப்படு புனித யாக்கைப் புன்மயிர்க் குளப்பு
மென்கால்
மறிப்பிணை யொன்று கண்டோர் மருளவந்
துலாவிற் றங்கண்.

10099 போர்த்தொழில் கடந்த வைவேற் புங்கவன்
அருளால் வந்த
சர்த்திடு நவ்வி தன்னைச் சிவமுனி என்னுந்
தூயோன்
பார்த்தலும் இளைமைச் செவ்வி படைத்திடும்
பிறனில் கண்ட
தூர்த்தனின் மயல் எய்திக் காமத்தால் சுழல
லுற்றான்.

10100 ஏமத்தின் வடிவஞ் சான்ற இலங்கெழில்
பிணையின் மரட்டே
காமத்தின் வேட்கை வைத்துக் கவலையாய்
அவலம் எய்தி
மாமத்தம் அளைபுக் கென்ன மனக்கருத் துடைந்து
வேறாய்
ஊமத்தம் பயன்துய்த் தார்போல் உன்மத்த னாகி
உற்றான்

10097. நம்பியரசன் மகள் பேற்றை எண்ணி வழி பாடு செய்யும் அந்த மலையின் ஒரு பக்கத்தில், ஐந்து புலன்களும் ஒரு வழிப்பட்டுச் செல்லுமாறு, அவற்றைச் செவ்வனே நடத்தும் பழைமையை மறவாத சிவ முனிவர் என்கின்ற மேலோர், எவ்வகைப்பட்ட வரும் அடைவதற்கு அரிய சிவ பெருமானை மனத்துட் கொண்டு, நல்வழி நோன்புகளை மேற்கொண்டு தவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

10098. சிறப்புமிக்க மருட்சியால் பெரிய பசிய கண்களையும், சிறிய தலையையும், ஒலிக்கும் புன்மையான வாயையும், வளைந்து நிமிர்ந்து அகன்ற செவியையும், சிறிய வாலையும், புள்ளிகளையுடைய தூய உடலையும். புல்லிய மயிரையும், குளம்புடன் கூடிய மெல்லிய கால்களையும் உடைய மான் ஒன்று, தன்னைக் கண்டவர் மோகம் கொள்ளுமாறு, சிவமுனிவர் தவம் செய்து கொண்டிருந்த அந்த இடத்தில் வந்து உலவியது.

10099. போர்ச் செயலில் மேம்பட்ட கூர்மையான வேலையுடைய உயர்ந்தவரான முருகப் பெருமானது திருவருளால், அங்கு வந்து உலவிய சிறந்த அந்தப் பெண் மானைத் சிவமுனிவர் என்ற தூயவர் பார்த்த அளவில், இளமைப் பருவமும் அழகுமுடைய பிறன் மனைவியைப் பார்த்த காழ்கனைப் போல மயக்கம் அடைந்து, காமத்தால் மனம் வருந்தலானார்.

10100. அந்த முனிவர், இன்பத்தின் வடிவம் மிக்கு விளங்கும் அழகையுடைய அந்தப் பெண் மானிடத்துச் காம வேட்கை கொண்டு, கவலை மயமாகத் துன்பம் அடைந்து, தயிரானது தன்னிடம் பெரிய மத்து புருந்ததைப் போல், தனது மனக் கருத்துச் சிதறி வேறுபட்டு, ஊமத்தைச் செடி விதையினை உண்டவரைப் போல மயக்கம் உடையவராக இருந்தார்.

408 □ கந்தபுராணம்

'10101 படவர வனைய அல்குற் பைந்தொடி நல்லார்
தம்பால்
கடவுளர் புணர்ச்சி யென்னக் காட்சியின் இன்பந்
துய்த்து
விடலரும் ஆர்வ நீங்கி மெய்யுணர் வெய்தப்
பெற்றுத்
திடமொடு முந்து போலச் சிவமுனி இருந்து
நோற்றான்.

'10102 நற்றவன் காட்சி தன்னால் நவ்விபால் கருப்பம்
சேரத்
தெற்றென அறிதல் தேற்றிச் செங்கண்மால் உதவும்
பாவை
மற்றதன் இடத்தில் புக்காள் வரைபக வெறிந்த
வைவேற்
கொற்றவன் முன்னஞ் சொற்ற குறிவழிப் படரும்
நீரான்.

வேறு

'10103 மானி டத்தின் வருமைந்தன் முந்துநீ
மானி டத்தின் வருகென்ற வாய்மையான்
மானி டத்தின் வயினடைந் தான்மரு
மானி டத்தின் மானாகுமம் மான்மகள்.

10101. பாம்பின் படத்தைப் போன்ற அல்குலையும் பசிய வளையலையும் உடைய பெண்களிடத்தில் காட்சி அளவையால் அனுபவிக்கின்ற தெய்வப் புணர்ச்சியான உள்ளப் புணர்ச்சியை ஒப்ப, சிவ முனிவர் காட்சி அளவால் மானிடத்தின் இன்பத்தை அனுபவித்தார். பின் நீங்குதற்கு அரிய காமம் நீங்கி, மெய்யுணர்வு கூடப் பெற்று, முன்பு போலவே சலனம் ஏதும் இல்லாத தவம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

10102. நல்ல தவ முனிவரின் காட்சியளவையால் அந்த மானிடத்தில் கரு உண்டாயிற்று. சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலின் மகளாகிய சுந்தரவல்லி என்ற பெருமாட்டி அதை விரைவாய்த் தெளிவாக அறிந்து, கிரவுஞ்ச மலை பிளக்குமாறு வீசிய கூர்மையான வேலையுடைய முருகப்பெருமான், அமிழ்த வல்லியும் தாமும் முன்னம் தவம் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில், திருவாய் மலர்ந்த அருட் குறிப்பின் வழியே நடக்கும் தன்மையுடைய வராகையால், அத் தெய்வீகக் கருப்பத்தில் புகுந்தார்.

(திருமாலின் புதல்வியர் சுந்தரவல்லி, அமிழ்தவல்லி. அவ்விருவரும் முருகனைக் கணவனாக அடைய வேண்டும் எனத் தவம் செய்தனர். அப்போது முருகன் அவர்களை விண்ணிலும் மண்ணிலும் பிறக்குமாறும் தாம் அவர்களை மணந்து கொள்வதாகவும் சொன்னார்; அதன்படி மண்ணில கத்தில் பிறந்த சுந்தரவல்லி வள்ளியானார்.)

10103. தம் மரபில் தோன்றியவனான 'விஷ்ணுயஜசு' என்னும் அந்தணனிடத்தில், இனிக் 'கற்கி' என்ற குதிரையாய்ப் பிறக்கும் திருமாலின் மகளான சுந்தரிப் பெருமாட்டியார், சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணின்றும் அவரித்த முருகப்பெருமான், முன்னர்ச் சரவணப் பொய்கையில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தபோது, "சுந்தரவல்லியே! நீ மானிடத்தின் பிறவி எடுத்து நம்மிடம் வருக!" என்றருளிய திருவருள் வாய்மையால், அந்த மானின் வயிற்றை அடைந்தார். (கலியுகத்தின் முடிவில் 'விஷ்ணு யஜசு' விடம், திருமால் 'கற்கி' என்னும் குதிரையாக அவதரிப்பார் என்பது நூல் கொள்கை. சுந்தரவல்லி மானின் கருவினை அடைந்தார்.)

410 □ கந்தபுராணம்

- 10104 அனைய காலையில் ஆயிடை நீங்கியே
புனித நவ்வி புனம்எங் கணுமுலாய்ச்
சுனையின் நீருண்டொர் குழலின் வைகியே
இனிய மால்வரை ஏறி நடந்ததே.
- 10105 நடந்த நவ்வி நலத்தகு வெற்பினில்
இடந்தொ றுஞ்செறி ஏனற் புனமெலாம்
கடந்து போயது காவல்கொள் வேட்டுவர்
மடந்தை மார்கள் வரிவிழி யென்னவே.
- 10106 பிள்ளை ஈற்றுப் பிணாளயின் சேரியின்
உள்ள மாதர் உளித்தலைக் கோல்கொடு
வள்ளி கீழ்பு கு மாமுதல் வெளவியே
பொள்ளல் செய்திடு புன்புலம் புக்கதே.
- 10107 தோன்ற லுக்குத் துணைவியைத் தொல்பினை
தான்த ரித்துத் தளர்ந்து தளர்ந்துபோய்
மான்ற ரற்றி உயிர்த்து வயிறுநொந்து
சன்று வள்ளி இருங்குழி இட்டதால்.
- 10108 குழைகு றுந்தொடி கோல்வளை யேமுதல்
பழைய பூண்கள் பலவுடன் தாங்குறாத்
தழைபு னைந்து தனதுணர் வின்றியே
உழைவ யின்வந்து தித்தனள் ஒப்பிலாள்.

10104. அச்சமயத்தில் தூய்மையான அந்த மான் அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கி, அம் மலைச்சாரலில் உள்ள தினைப் புனம் எங்கும் உலவி, அங்குள்ள சுனைகளின் நீரையுண்டு, ஒரு சிறிது மரச் செறிவில் தங்கி, பின்னர் இனிய மலைச்சாரலில் ஏறி நடந்து சென்றது.

10105. நல்ல வளங்கள் பொருந்திய அந்த மலையில் நடந்து சென்ற பெண்மான், அந்த மலையின் இடந்தோறும் நெருங்கியுள்ள தினைப் புனங்களில் எல்லாம், அங்கங்குக் காவல் செய்கின்ற வேட்டுவப் பெண்களின் செவ்வரியுடைய விழிகள் போல் சென்றது.

10106. அந்தக் கருக் கொண்ட மான், வேட்டுவச் சேரியில் உள்ள மகளிர்கள், உளியைத் தலையில் கொண்ட கோல் வடிவான, கிழங்குகளைத் தோண்டும் கருவியைக் கொண்டு, தரையின் உள்புகும் பெரிய வள்ளிக் கிழங்கைத் தோண்டி எடுத்துக் குழியாகச் செய்துள்ள புன்மையான தினைப் புனம் ஒன்றில் புகுந்தது.

10107. அந்தப் பெண்மான் பெருமையிற் சிறந்த முருகப் பெருமானுக்குத் துணைவியாக ஆக இருப்பவரை, தான் தன் கருவில் தாங்கி, நடை தளர்ந்து மெல்லச் சென்று மயங்கி அரற்றிப் பெருமூச்சு விட்டு, வயிறு வருந்தி, வள்ளிக் கிழங்கு தோண்டியெடுத்த அந்தக் குழியில் குழந்தையை ஈன்றது.

(மான்று—மயங்கி)

10108. தனக்கு ஒப்பில்லாத சுந்தரவல்லியார் தம் பூர்வ ஞானம் நீங்கி, குழை என்ற காதணி, சிறுவளையல், திரண்டவளையல் முதலான பழைய அணிகள் பலவற்றை ஒருங்கு தரித்துத் தளிராலும் மலராலும் ஆன தழையுடை புனைந்து மானின் வயிற்றினின்று வெளிப்பட்டு அவதரித் தார்.

412 [கந்தபுராணம்

10109 கோற்றொ டிக்கைக் குழுவியை நோக்கியே
ஈற்று மான்பிணை எம்மினத் தன்றிது
வேற்று ருக்கொடு மேவிய தீண்டெனா
ஆற்ற வேமருண் டஞ்சிய கன்றதே.

வேறு

10110 அன்னை எனஈன்ற அரிணமருண் டோடியபின்
தன்னிணை யிலாத தலைவி தனித்தனளாய்க்
கின்னரதல் யாழொலியோ கேடில்சீர்ப் பாரதிதன்
இன்னிசையோ என்றயிர்க்க ஏங்கிஅழு திட்டனளே.

10111 அந்த வளவைதனில் ஆறிரண்டு மொய்ப்புடைய
எந்தை அருளூய்ப்ப எயினர்குலக் கொற்லவனும்
பைந்தொடி நல்லாளும் பரிசனங்கள் பாங்கெய்தச்
செந்தினையின் பைங்கூழ் செறிபுனத்துப் புக்கனரே.

10112 கொல்லை புகுந்த கொடிச்சியோடு கானவர்கோன்
அல்லை நிகர்குழலாள் அம்மென் குரல்கேளா
எல்லை யதனில் எழுமொலியங் கேதென்னா
வல்லை தனில்அவ் வறும்புனத்தில் வந்தனனே.

10109. குழந்தையை ஈன்ற அந்தப் பெண்மான் திரண்ட வளையலை அணிந்த கைகளையுடைய அந்தக் குழந்தையை உற்றுப் பார்த்து, 'இது எம் மான் இனத்தைச் சேர்ந்ததன்று. வேற்று இன வடிவு கொண்டு என் வயிற்றில் பிறந்தது!' என்று எண்ணி, மிகவும் மருண்டு, அந்தக் குழந்தையை விட்டு அகன்றது.

10110. தாய் என்று உலகம் உரைக்குமாறு தம்மைப் பெற்ற பெண்மான் மருண்டு ஓடிய பின்பு, தமக்கு ஒப்பு இல்லாத தலைவியும் குழந்தையுமான அப்பெருமாட்டி துணையில்லாது தனித்தளாய், ஏக்கம் கொண்டு, 'நல்ல வீணையின் ஒலியோ! யாழின் ஒலியோ! கெடுதல் இல்லாத சிறப்புடைய கலைமகளின் இனிய இசையோ!' எனக் கேட்டவர் ஐயம் கொள்ளுமாறு அழுதார். (அரிணம்-மான்)

10111. அந்த அம்மையார் அழுத சமயத்தில், பன்னிரண்டு தோள்களையுடைய எம் தந்தையான முருகப் பெருமானது திருவருள் தூண்ட, வேட்டுவர் குல மன்னனான நம்பியும் அவனுடைய மனைவியும் பரிவாரங்கள் பக்கத்திலே வர, செம்மையான தினைப் பயிர்கள் மிக்க புனத்தில் சென்றனர்.

10112. தினைக் கொல்லையில் புகுந்த வேட்டுவமன்னனான நம்பி என்பவன் உடன் வந்த வேட்டுவ மனைவியுடன், இருளை ஒத்த கூந்தலையுடைய அக்குழந்தையினது மென்மையான அழுஞ்சுரலைக் கேட்டு, 'அழுவதால் எழும் அந்த ஒலி ஏது?' என்று விரைந்து, வெறுமையான அந்தத் தினைப் புனத்துக்கு வந்தான்.

414 □ கந்தபுராணம்

10113 வந்தான் முதலெடுத்த வள்ளிக்குழி யில்வையும்
நந்தா விளக்கணைய நங்கைதனை நோக்கி
இந்தா இஃதோர் இளங்குழவி என்றெடுத்துச்
சிந்தா குலம்திரத் தேவிகையில் ஈந்தனனே.

10114 ஈந்தான் சிலைநிலத்தில் இட்டான் எழுந்தோங்கிப்
பாய்ந்தான் தெழித்தான் உவகைப் படுகடலில்
தோய்ந்தான் முறுவலித்தான் தோள்புடைத்தான்
தொல்பிறப்பின்
நாந்தாம் இயற்றுதவம் நன்றாங்கொல்
என்றுரைத்தான்.

10115 கொற்றக் கொடிச்சி குழவியைத்தன் கைவாங்கி
மற்றப் பொழுதில் வயாவும் வருத்தமுமாய்ப்
பெற்றுக்கொள் வாள்போலப் பேணிப்
பெரிதுமகிழ்வு
உற்றுக் கனதனத்தில் ஊறும்அமிர் தூட்டினளால்.

10116 வென்றிச் சிலையெடுத்து மேலைப் புனமகன்று
குன்றக் குறவன் குதலைவாய்க் கொம்பினுடன்
மன்றற் றுணைவிதனை வல்லைகொடு சேறரில்
சேன்றக் கனத்தில் சிறுகுடிலில் புக்கனனே.

10113. அந்தப் புனத்தில் வந்த நம்பி மன்னன் வள்ளிக்கிழங்கைத் தோண்டியெடுத்த குழியில் தங்கியுள்ள, தூண்டா மணி விளக்கைப் போன்ற பெண் குழந்தையான பெருமாட்டியைக் கண்டான். 'இந்தா, இஃது ஓர் இளங் குழந்தை!' என்று தன் மனைவிக்குச் சொல்லி இருகைகளாலும் எடுத்தான். எடுத்து, தன் மனைவியான குறத்தியின் கையில், அவள் மனத்தில் கொண்ட துன்பம் நீங்கத் தந்தான்.

10114. தூண்டா விளக்கைப் போன்ற அக்குழந்தையைத் தன் மனைவியின் கையில் தந்தான்; தந்த அப்போதே எப்போதும் தன்னைவிட்டுப் பிரியாத வில்லை நிலத்தில் இட்டான்; அவ்வளவுடன் நில்லாமல் மேல் எழுந்து பாய்ந்தான்; உரப்பி ஆரவாரம் செய்தான்; மகிழ்ச்சிக் கடலில் முழுகினான்; நகைத்தான்; தன் தோள்களைத் தட்டிக் கொண்டான்; 'பழம் பிறப்புகளில் நாம் செய்த தவந்தான் நன்றாக உள்ளது' என்று சொன்னான்.

10115. வேடுவ அரசியான நம்பியின் மனைவி, அக்குழந்தையைத் தன் கையில் வாங்கி, அப்போது தானே கருப்பமும் கருப்ப வேதனையுமாய் இருந்து குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தவள் போலப் பேணி, மிகவும் மகிழ்ந்து அன்பு மிகுதியால் தன் கொங்கைகளில் சுரக்கும் அமிர்தமான பாலை ஊட்டினாள்.

10116. அந்த வள்ளிமலைக் குறவனான நம்பியரசன், முன் தான் கீழே இட்ட வெற்றியுடைய வில்லை எடுத்துக் கொண்டு, முன் சொல்லப்பட்ட தினைப்புனத்தை விட்டு நீங்கி, மழலை பொருந்திய வாயுடைய பூங்கொம்பு பேசுந் குழந்தையுடன், மணத்தில் கொண்ட மனைவியான குறத்தியை அழைத்துக் கொண்டு, அச்சமயத்தில் சிற்றூரை அடைந்து, தன் சிறு குடிலைச் சேர்ந்தான்.

10117 அண்டர் அமுதம் அனையமகள் பெற்றிடலான்
 மண்டுபெரு மகிழ்வாய் மாத்தாட்
 கொழுவிடையைக்
 கெண்டி யொருதன் கிளையோடித் தனிதருந்தித்
 தொண்டகம தார்ப்பக் குரவைமுறை
 தூங்குவித்தான்.

10118 காலை யதற்பின் கடவுள் பலிசெலுத்தி
 வாலரிசி மஞ்சள் மலர்சிந்தி மறியறுத்துக்
 கோல நெடுவேற் குமரன்விழாக் கொண்டாடி
 வேலனை முற்கொண்டு வெறியாட்டு
 நேர்வித்தான்.

10119 இன்ன பலவும் இயற்றி இருங்குறவர்
 மன்னன் மனைவி வடமீன் தனைஅனையாள்
 சன்னி மடமகட்குக் காப்பிட்டுக் கானமயில்
 பொன்னஞ் சிறைபடுத்த பூந்தொட்டில்
 ஏற்றினளே.

10120 நாத்தளர்ந்து சோர்ந்து நடுக்கமுற்றுப் பல்கழன்று
 முத்து நரைமுதிர்ந்த முதாளர் வந்தீண்டிப்
 பாத்தி படுவள்ளிப் படுகுழியில் வந்திடலால்
 வாய்த்த இவள்நாமம் வள்ளியெனக் கூறினரே.

10117. தேவர் உண்ணத்தக்க அமிர்தம் போன்ற அம்மகளை வருந்தாது பெற்றதால் நிறைந்த பெரிய கால் களையுடைய கொழுமையான கடாவை வெட்டி, நிகரில் லாத தன் சுற்றத்துடன் இனிய விருந்து உண்டு, குறிஞ்சி நிலத்துக்குரிய தொண்டகப் பறை ஒலிக்க, குரவைக் கூத்தை முறைப்படி நிகழச் செய்தான். (கெண்டி-வெட்டி; விடை-எருமைக் கடா.)

10118. குரவை ஆடிய அந்தச் சமயத்துக்குப்பின், தெய்வத்துக்கு இடக்கூடிய பலியைச் செலுத்தி வெண்ணிற அரிசி, மஞ்சள், மலர் ஆகியவற்றைச் சிந்தி, ஆட்டை வெட்டி, அழகிய நீண்ட வேலையுடைய முருகனுக்கு விழாச் செய்து வேலனைக் கொண்டு வெறியாட்டைச் செய்தான்.

(மறி-ஆடு. வெறி ஆடுதல்-தெய்வம் ஏறி ஆடுதல்; அவ் வாறு தெய்வம் ஏறி ஆடுபவன் வேலன்.)

10119. பெரிய குறவர் கூட்டத்துக்கு மன்னனான நம்பி, இவை போன்ற பலவற்றையும் செய்தான்! அருந்ததி போன்ற கற்புடைய அவனது மனைவி இளமையும் அழகு முடைய தன் மகளுக்கு மெற்றியில் மைத்திலகமும் கையில் இரட்சையுமாகிய காப்பை இட்டுக் காட்டில் உள்ள மயில் களின் அழகிய பொன் புள்ளியுடைய இறகுகளை விரித்த தொட்டிலில் ஏற்றினாள்.

10120. நாக்குத் தளர்ச்சி அடைந்து சோர்ந்து நடுக்கம் அடைந்து பற்கள் விழுந்து இவற்றால் முதுமை அடைந்து நரைமிக்க முதியவர் வந்து சேர்ந்து, பாத்தியான வள்ளிக்கிழங்கு தோண்டிய குழியில் தோன்றிய காரணத்தால் இப்பெண் குழந்தைக்கு "வள்ளி" என்ற பெயரைச் சூட்டினார்.

418 □ கந்தபுராணம்

- 10121 தம்மரபி லுள்ள தமரா கியமுதுவர்
இம்முறையால் ஆராய்ந் தியற்பேர்
புனைந்துரைப்பக்
கொம்மை முலையாள் கொடிச்சியொடு குன்றவர்
கோன்
அம்மனையை நம்மகள்என் தன்பால்
வளர்த்தனனே.
- 10122 முல்லைப் புறவ முதல்வன் திருமடந்தை
கொல்லைக் குறிஞ்சிக் குறவன் மகளாகிச்
சிவ்வைப் புன்குரைச் சிறுகுடிலில் சேர்ந்தனளால்
தொல்லைத் தனித்தந்தை தோன்றியமர்
வுற்றதுபோல்.
- 10123 மூவா முகுந்தன் முதனாள் பெறுமமுதைத்
தேவாதி தேவன் திருமைந்தன் தேவிதனை
மாவாழ் சுரத்தில்தம் மாமகளாப் போற்றுகையால்
ஆவா குறவர்தவ மார்அளக்க வல்லாரே.
- 10124 பொற்றொட்டில் விட்டுப் புனியின் மிசைதவழக்
கற்றுத் தளர்நடையும் காட்டிக் கணிநீழல்
முற்றத் திடையுலவி முறத்தின் மணிகொழித்துச்
சிறறில் புனைந்து சிறுசோறட் டாடினனே.
- 10125 முந்தை யுணர்வு முழுதுமின்றி இம்முறையால்
புந்திமகிழ் வண்டல் புரிந்துவளர் செவ்விக்கண்
எந்தையுயம் புல்லுவதற்கு இப்பருவம் ஏற்குமென
பைந்தொடியி னுக்கியாண்டு பன்னிரண்டு
சென்றனவே.

10121. தம்குலத்தில் தோன்றிய சுற்றத்தவரான முதியவர் இப்படிச் சிந்தித்து 'வள்ளி' என்ற இயற்பெயரைச் சூட்டி அதனைக் கேட்டு, திரண்ட கொங்கையையுடைய குறத்தியுடன் கூடிய வேட்டுவர் மன்னனான நம்பி, உலக அன்னையான வள்ளியை 'நம் மகள்' என்று அவனும் பெயரைச் சூட்டி அன்பு பாராட்டி வளர்ந்து வந்தான்.

10122. நிகரற்ற பழைய தந்தையான திருமால் கண்ணனாக அவதாரம் செய்து ஆயர்பாடியில் நந்தகோபன் மகனாக வளர்ந்தது போல, முல்லைத் தெய்வமான திருமாலினுடைய மகள் சுந்தரவல்லி, தினைக் கொல்லையையுடைய குறிஞ்சி நிலத்து வேடமன்னன் மகளாய்த் தாழ்ந்த கூரையையுடைய சிறிய குடிசையிலிருந்து வளர்ந்து வந்தார்.

10123. முதுமையடையாத திருமால் முன்காலத்தில் பெற்ற அமுதம் போன்றவரை, தேவர்க்கெல்லாம் இறைவனான சிவபெருமானின் மகனான முருகனுக்கு மனைவியாகும் இயல்புடையவரை, விலங்குகள் வாழ்கின்ற காட்டில், தம் மகளாகப் பேணி வளர்த்து வருவதால், ஆ! வேடுவரின் தவம் இருந்த விதத்தை அறியவல்லவராயார்?

10124. அழகான தொட்டில் பருவம் நீங்கி, நிலத்தில் தவழ்ந்து, தளர் நடையும் நடந்து, வேங்கை மர நிழலினையுடைய முற்றத்தில் நடந்து, சிறுமுறத்தால் முத்துகளையும் மணிகளையும் புடைத்து, சிறு வீடு கட்டி, அவ்வீட்டில் சிறு சோறு சமைத்து இங்ஙனம் பெண் குழந்தைகளுக்குரிய விளையாட்டுகளை வள்ளி நாயகியார் செய்தார்.

10125. பழைய பிறவி உணர்வு சிறிதும் இல்லாது தவழ்தல் முதலான உள்ளம் மகிழ்தற்குரிய விளையாட்டுகளைச் செய்து வளர்ந்து வரும் காலத்தில், 'எம் தந்தையான முருகப் பெருமானின் தோள்களைத் தழுவுதற்கு இந்தப் பருவம் பொருந்தும்' என்று கூறும்படி, பசிய வளையலை அணிந்த வள்ளியம்மையாருக்குப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்தன.

10126 ஆன பருவங்கண் டம்மனையும் அம்மனையில்
கோனும் ஒருதம் குலத்தின் முறைநோக்கி
மானின் வயிற்றுதித்த வள்ளிதனைம்
பைம்புனத்தில்
ஏனல் விளையுள் இனிதளிக்க வைத்தனரே.

10127 காட்டில் எளிதுற்ற கடவுள்மணி யைக்கொணர்ந்து
கூட்டி லிருளோட்டக் குருகுய்த்த வாறன்றோ
தீட்டுசுடர் வேற்குமரன் தேவியாந் தெள்ளமுதைப்
பூட்டுசிலைக் கையார் புனம்காப்ப வைத்ததுவே.

10128 சுத்த மெழுகிட்டுச் சுடர்கொளுவிப் பன்மணியின்
பத்தி குயின்றிட்ட பழுப்பேணி யில்பாதம்
வைத்து மகிழ்ந்தேறி மகடுஉத் தினைப்புனத்தில்
எத்திசையுங் காணும் இதணத் திருந்தனளே.

10129 கிள்ளையொடு கேகயமே அன்றிப் பிறநிலத்தில்
உள்ள பறவை ஒருசார் விலங்கினொடும்
வள்ளி மலைப்புனத்தில் வந்துந் றனமாவும்
புள்ளு மயங்கல் பொருள்நூற் றுணிபன்றோ.

10126. தாயும் அந்த இல்லத்துத் தலைவனான நம்பியும், மணத்துக்கு உரியதான பருவத்தைத் தம் மகள் அடைந்ததைப் பார்த்துத் தம் குலத்தில் வழங்கி வரும் ஒரு முறையை ஆராய்ந்து, மானின் வயிற்றில் அவதாரம் செய்த வள்ளி நாயகியைப், பசிய தினைப் புனத்தில் தினையின் விளைவை நன்கு காவல் செய்யும்படி செய்தனர்.

(பருவம் அடைந்த பெண்டிரைத் தினைப் புனம் காவல் செய்ய வைத்தல் வேடர் மரபு.)

10127. நாண் பூட்டப்பட்ட வில்லை ஏந்திய கையை யுடைய வேடர்கள், திட்டப்பட்ட சுடர் பொருந்திய வேலையுடைய முருகக் கடவுளுக்கு மனைவியாகும் பேறுடைய தெளிந்த அமிழ்தம் போன்றவரைத் தினைப் புனத்தைக் காக்குமாறு வைத்தது, தூக்கணங் குருவி காட்டில் எளிதாகக் கிடைத்த, சிந்தித்தையெல்லாம் அளிக்க வல்ல சிந்தாமணியைக் கொண்டு வந்து அதன் அருமையை அறியாது தன்கூட்டில் இருளை ஓட்ட வைத்தவாறாகும்.

10128. தூய மெழுகை இட்டு நெருப்பை உண்டாக்கி அதனை இளகச் செய்து, பலவான மணிகளை வரிசையாகப் பதித்த கணி ஏணியில், வள்ளியம்மையார் திருவடிகளை வைத்து மகிழ்வுடன் ஏறித் தினைப்புனத்தில் எல்லாத் திக்குகளிலும் காணும்படியாக உள்ள உயர்ந்த பரண்மீது தினைப் புனம் காக்கும் பொருட்டு இருந்தார்.

10129. குறிஞ்சி நிலத்துக்குரிய கிளிகளும் மயில்களும் யானை முதலான விலங்குகளும் அல்லாமல், மற்ற நிலங்களில் அவ்வநிலங்களுக்குரிய ஒருவகைப் பறவைகளும் விலங்குகளும் வள்ளி மலையில் உள்ள வள்ளி நாயகியார் காவல் செய்யும் தினைப்புனத்தில் வந்தன. ஒரு நிலத்துக்குரிய விலங்கும் பறவையும் வேறோர் நிலத்திற் சென்று கலத்தல் தமிழின் சிறப்பான பொருள் இலக்கண நூல்களின் துணிபு அன்றோ?

422 □ கந்தபுராணம்

10130 கட்டு வரிவில் கருங்குறவர் கைத்தொழிலால்
 இட்ட இதணத் திருந்தெம் பெருமாட்டி
 தட்டை குளிர் தழலைத் தாங்கி தினைப்புனத்தைக்
 கிட்டலுறா வண்ணங் கிளிமுதற்புள் ளோட்டினளே.

10131 எய்யா னவையும் இரலைமரை மான்பிறவும்
 கோய்யாத ஏனற் குரல்கவர்ந்து கொள்ளாமல்
 மையார் விழியாள் மணிக்கற் கவணிட்டுக்
 கையால் எடுத்துக் கடிதோச்சி வீசினளே.

10132 பூவைகள் செங்கண் புறவங்காள் ஆலோலம்
 தூவிமா மஞ்ஞைகள் சொற்கிளிகாள் ஆலோலம்
 கூவல் சேர்வுற்ற குயிலினங்காள் ஆலோலம்
 சேவல்காள் ஆலோலம் என்றாள் திருந்திழையாள்.

10133 இந்த முறையில் இவள்ஏனற் புனம்காப்ப
 அந்த வளவில் அவளுக் கருள்புரியக்
 கந்த வரைநீங்கிக் கதிர்வே லவன்தனியே
 வந்து தணிகை மலையிடத்து வைகினளே.

10130. இழுத்துக் கட்டப்பட்ட வில்லையுடைய கரிய வேடர்கள் கைத்திறத்தால் அமைந்த பரண்மீது எம் வள்ளி நாயகியார் வீற்றிருந்து, 'தட்டை' 'குளிர்' 'தழல்' என்னும் கிளி கடிகருவிகளைக் கையில் கொண்டு, தினைப்புனத்தைக் கிளி முதலான பறவை அணுகாதவாறு காத்து வந்தார்.

10131. முட்பன்றிகள் கலை மான்கள் மான் பிணைகள் மரைகள் பிற விலங்குகள் ஆகியவை, கொய்யப் படாத தினையின் கதிர்களைக் கவராமல் மை பூசப்பட்ட கண்களையுடைய வள்ளி நாயகியார் கவணில் மணிகளை வைத்து வீசி ஓட்டினார்.

10132. நல்ல அணிகளை அணிந்த வள்ளி நாயகியார் நாகணவாய்ப் பறவைகளே! சிவந்த கண்களையுடைய புறாக்களே, ஆலோலம்! உச்சிக் கொண்டையையுடைய மயில்களே, சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிகளே, ஆலோலம்! கூவுந் தொழில் உடைய குயில்களே, ஆலோலம்! சேவல்களே, ஆலோலம்! என்று இவ்வாறு இசையால் பறவைகளை ஓட்டினார்.

(ஆலோலம்-ஒலிக்குறிப்பு 'புனத்தை விட்டு அகலுங்கள் என்பது பொருள்.)

10133. இவ்வாறு இந்நாயகி தினைப் புனத்தைக் காவல் செய்து கொண்டிருந்தார். அவ்வாறான பரிபக்குவ நிலையில், அந்த வள்ளிக்கு அருள் செய்யுமாறு ஞானக் கதிர்களையுடைய வேலைக் கொண்ட முருகன், கயிலாய மலையைச் சார்ந்துள்ள கந்தமலையைவிட்டு நீங்கித் துணைவர்களுையன்றித் தெய்வயானையையும் விட்டுப் பிரிந்து தனியாய் வந்து, திருத்தணிகை மலையில் தங்கினார்.

424 □ கந்தபுராணம்

வேறு

*10134 சூரல் பம்பிய தணிகைமால் வரைதனில் சுடர்வேல்
வீரன் வீற்றிருந் திடுதலும் வேலையங் கதனில்
வாரி யும்வடித் துந்தியும் வரிசையால் உறழ்ந்தும்
சீரி யாழ்வல்ல நாரதன் புவிதனிற் சேர்ந்தான்.

*10135 வளவி தாகிய வள்ளிமால் வரைதனில் வந்து
விளையு ளாகிய தினைப்புனம் போற்றிவீற் றிருந்த
புனிணர் பாவையைக் கண்டுகை தொழுதுபுந்
தியினில்
அளவி லாததோர் அற்புதத் துடன்இவை
அறைவான்.

*10136 அன்னை யாகியிங் கிருப்பவர் பேரழ கனைத்தும்
உன்னி யான்புனைந் துரைக்கினும் உலவுமோ
உலவா
என்னை ஆளுடை அறுமுகன் துணைவியாய்
இருப்ப
முன்னர் மாதவம் புரிந்தவர் இவரென
மொழிந்தான்.

வேறு

*10137 கார்த்தி னைப்புனம் காவற் கன்னியைப்
பார்த்து மற்றிவை பகர்ந்து போற்றிப்போய்
மூர்த்த மொன்றினில் மூன்று பூமலர்
தீர்த்தி கைச்சுனைச் சிகரம் நண்ணினான்.

10134. பிரப்பங் கொடிகள் பரந்த பெரிய திருத் தணிகை மலையில், சுடரையுடைய வேல் ஏந்திய வீரரான முருகப் பெருமான் வீற்றிருந்தார். அந்தச் சமயத்தில், இசை நூற்படி சுட்டுவிரல் செய் தொழிலான வார்த்தைச் செய்தலும், சுட்டு விரலும் பெருவிரலும் கூட்டி நரம்பை அகமும் புறமும் வருடுதல் என்ற வடித்தலைச் செய்தலும், நரம்புகளை வலிவு காணத் தெறித்தலும், நரம்புகளை இடைவிட்டுத் தீண்டுதலான உரழ்தலைச் செய்தலும் இவ்வாறு யாழ் வாசித்தலில் வல்ல தேவ முனிவரான நாரதர் பூமிக்கு வந்தார்.

10135. வளத்தையுடைய வள்ளி மலையில் வந்து விளைந்த தினைப்புனத்தைப் பாதுகாத்து வீற்றிருந்த வேட்டுவப் பெண்ணான வள்ளி நாயகியாரைக் கண்டு கைகூப்பி வணங்கி உள்ளத்தில் அளவற்ற ஒப்பில்லாத வியப்புடன் இவற்றைத் தமக்குள் கூறலானார்.

10136. “உலக அன்னையாய் இங்குத் தினைப் புனம் காவல் செய்பவரைப் போலிருப்பவரான இந்த அம்மையாரின் மிக்க அழகுகள் அனைத்தையும், ஒவ்வொன்றாக எண்ணி எண்ணிப் புனைந்துரைக்க முனைந்தாலும் அவை முற்றுப் பெறுமோ? பெறாது! அடியேனை ஆள்கின்ற ஆறு முகங்களையுடைய முருகப் பெருமானின் மனைவியாய் இருப்பதற்கு இவர் முன்பே மாதவத்தைச் செய்தவர் ஆவார்” என்று நாரதர் தமக்குள் சொல்லிக் கொண்டார்.

10137. கரிய தினைப் புனத்தில் காவல் செய்கின்ற கன்னியான வள்ளி நாயகியைத் தரிசித்து, இவற்றைக் கூறித் துதி செய்து, அந்த இடத்தினின்று நீங்கி, ஒருநாளில், முன்று நீலமலர்கள் மலர்கின்ற தீர்த்தமான சுனையையுடைய தணிகை மலையை அடைந்தார்.

426 □ கந்தபுராணம்

- 10138 தணிகை யங்குரி தன்னில் வைகிய
இணையில் கந்தனை எய்தி அன்னவன்
துணைமென் சீறடி தொழுது பன்முறை
பணிதல் செய்திவை பகர்தல் மேயினான்.
- 10139 மோன நற்றவ முனிவன் தன்மகள்
மானின் உற்றுளான் வள்ளி வெற்பினில்
கான வக்குலக் கன்னி யாகியே
ஏன லைப்புரந் திதணில் மேயினாள்.
- 10140 ஐய னேஅவள் ஆகம் நல்லெழில்
செய்ய பங்கயத் திருவிற் கும்மிலை
பொய்ய தன்றிது போந்து காண்டிந்
கைய னேன்இவண் கண்டு வந்தனன்.
- 10141 தாய தாகுமத் தையல் முன்னரே
மாய வன்மகள் மற்றுடன் மொய்ம்பினைத்.
தோய நோற்றனள் சொற்ற எல்லையில்
போய வட்குஅருள் புரிதி யால்என்றான்.
- 10142 என்ற வேலையில் எஃக வேலினான்
நன்று நன்றிது நவையில் காட்சியோய்
சென்றி நீஎனச் செப்பித் தூண்டியே
கன்று காமநோய்க் கவலை யுள்வைத்தான்.

10138. திருத்தணிகை மலையில் எழுந்தருளியிருந்த ஒப்பற்ற முருகனை அடைந்து அப்பெருமானின் அஞ்ஞானத்தைச் சீறும் இரு திருவடிகளைப் பல முறை வணங்கித் தாழ்ந்து நின்று இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

10139. “மௌனமாக நல்ல தவத்தைச் செய்த சிவ முனிவரின் மகளார், மான் வயிற்றிலே பிறந்தவர், வள்ளி மலையில் வேடர் குலத்தில் கன்னிப் பருவத்தை அடைந்து தினைப் புனத்தைக் காவல் செய்து கொண்டு பரணமீது உள்ளார்.

10140. “ஐயனே! அந்தப் பெண் தெய்வத்தின் திரு மேனியின் நலம் செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமிக்கும் இல்லை! இது பொய்யன்று. இந்தப் பூமியில் கண்டறியாத அதனைக் காணும் பேறு பெற்றுத் தங்களுக்கு விண்ணப்பம் செய்ய வந்தேன். தாங்கள் அங்குச் சென்று அந்த அழகணங்கைக் காண்க! தாங்கள் போய்க் காணும் வரை நான் சிறுமையுடையவனாக இருப்பேன்.

10141 “உயிர்களுக்கெல்லாம் தாயாகும் அந்த அம்மையார் முற்பிறப்பில் திருமானின் மகள். தங்களது திருத்தோள்களைத் தழுவ முன்னரே தவம் செய்தவர். நான் கூறிய இப்போதே போய் அந்த அம்மையாருக்கு அருள் செய்க,” என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

10142. என்று இவ்வாறு நாரத முனிவர் வேண்டிக் கொண்ட சமயத்தில் கூர்மையான வேலையுடைய முருகப் பெருமான், “குற்றமற்ற காட்சியுடையவனே! நீ கூறிய இது நல்லது நல்லது! நீ செல்வாயாக” எனச் சொல்லி மனத்தை தூண்டிக் காம நோய் மிகும் விரகநோயான கவலையைத் தம் உள்ளத்தே கொண்டார்.

428 □ கந்தபுராணம்

10143 எய்யும் வார்சிலை எயினர் மாதராள்
உய்யு மாறுதன் உருவம் நீத்தெழீஇச்
செய்ய பேரருள் செய்து சேவகன்
மையல் மானுட வடிவம் தாங்கினான்.

10144 காலிற் கட்டிய கழலன் கச்சினன்
மாலைத் தோளினன் வரிவில் வாளியன்
நீலக் குஞ்சியன் நெடியன் வேட்டுவக்
கோலத் தைக்கொடு குமரன் தோன்றினான்.

10145 கிள்ளை அன்னதோர் கிளவி மங்கைமாட்
டுள்ள மோகந்தன் னுள்ள கந்தனைத்
தள்ள எம்பிரான் தணிமை வெற்பொரீஇ
வள்ளி யங்கிரி வயின்வந் தெய்தினான்.

வேறு

10146 மண்டலம் புகழும் தொல்சீர் வள்ளியஞ் சிலம்பின்
மேல்போய்ப்
பிண்டியந் தினையின் பைங்கூழ்ப் பெரும்புனத்
திறைவி தன்னைக்
கண்டனன் குமரன் அம்மா கருதிய எல்லை தன்னில்
பண்டொரு புடையில் வைத்த பழம்பொருள்
கிடைத்த வாபோல்

10143. பேராற்றல் படைத்த முருகப்பெருமான் அம்புகளை எய்யும் நீண்ட வில்லை யுடைய வேடரின் மகளான வள்ளி நாயகியார் உய்யுமாறு நல்ல அருள் செய்து, தன் உண்மை வடிவத்தை நீத்து, மோகத்துக்குரிய மனித வடிவம் கொண்டு எழுந்தருளி.

10144. அடிகளில் கட்டியவீரக்கழலை உடையவராய் இடையில் சுச்சினையுடையவராய், தோளில் மாலைகளை அணிந்தவராய், அம்பு தொடுத்த கட்டப்பட்ட வில்லை உடையவராய், இருண்ட தலைமுடியுடையவராய், நெடிய வராய், மனித வேட்டுவக் கோலம் பூண்டு முருகப்பெருமான் காட்சி தந்தார்.

10145. கிளியின் மழலைச் சொல் போன்ற மழலைச் சொல்லையுடைய வள்ளி நாயகியாரிடத்தில் தமக்குண்டான மோகமானது, தம் உள்ளத்தைப் பிடர் பிடித்து உந்த எம் பெருமானான முருகன், திருத்தணிகை மலையை விட்டு நீங்கி அழகிய வள்ளி மலையை வந்து சேர்ந்தார்.

10146. இவ்வுலகத்தவரால் புகழப்படுகின்ற பழைமையான சிறப்புடைய அழகிய வள்ளி மலையில் சென்று நல்ல மாவைத் தருகின்ற தினைப்பயிர் விளைந்துள்ள பெரிய தினைப்புனத்தில், முன் ஒருகால் வைத்து மறந்து விட்ட காலம் கடந்த பொருளை, பின் ஒரு கால் நினைத்த அப்போதே எதிரில் கண்டது போல, முருகப்பெருமான் பிரிந்திருந்த தலைவியான வள்ளி நாயகியைக்கண்டார்.

430 □ கந்தபுராணம்

10147 பூமஞ்சார் மின்கொல் என்னப் பொருப்பினில்
ஏனல் காக்கும்
காமஞ்சால் இளைமை யானைக் கடம்பமர்
காளை நோக்கித்
தூமஞ்சால் விரகச் செந்தீச் சுட்டிடச் சோர்ந்து
வெம்பி
ஏமஞ்சால் கின்ற நெஞ்சன் இதணினுக் கணியன்
சென்றான்.

10148 நாந்தக மனைய உண்கண் நங்கைகேள் ஞாலம்
தன்னில்
ஏந்திழை யார்கட் கெல்லாம் இறைவியாய்
இருக்கும் நின்னைப்
பூந்தினை காக்க வைத்துப் போயினார் புளின
ரானோர்க்
காய்ந்திடு முணர்ச்சியொன்றும் அயன்படைத்
திலன்கொல் என்றான்.

10149 வாரிருங் கூந்தல் நல்லாய் மதிதளர் வேனுக்
குன்தன்
பேரினை உரைத்தி மற்றுன் பேரினை உரையாய்
என்னின்
ஊரினை உரைத்தி ஊரும் உரைத்திட முடியா
தென்னில்
சீரிய நின்ப றூர்க்குச் செல்வழி உரைத்தி
யென்றான்.

10147. பொலிவுடைய மேகத்தில் தோன்றுகின்ற ஒரு மின்னல் எனக் கூறுமாறு வள்ளி மலைத் தினைப் புனத்தில் காவல் செய்கின்ற காமம் சான்ற இளமைப் பருவத்தை உடைய வள்ளி நாயகியாரை, கடப்பமலர் மாலையை விரும்பும் முருகப்பெருமான் பார்த்து, புகை மிகும் சிவந்த விரகத்தீ பற்றி எரியத் தளர்ந்து வாடி, கலக்கம் மிகும் உள்ளத்தை உடைவராய், வள்ளி வீற்றிருக்கும் பரணுக்கு அருகில் சென்றார்.

10148. “வாட்படையைப் போன்ற விழிகளையுடைய பெருமையில் சிறந்த பெண்ணே! கேட்பாயாக! அணியக் கூடிய அணிகளை அணிந்த மகளிர் குலம் அனைத்துக்கும் தலைவியாய், இம்மண்ணுலகத்தில் இருக்கும் உன்னை வேடர்,” பொலிவுடைய தினைப் புனத்தைக் காக்குமாறு செய்துவிட்டுச் சென்றனர். அவர்களுக்கு நான்முகன் ‘தக்கது இது, தகாதது இது’ என்று ஆராய்ந்துமுடிவுசெய்யும் அறிவை மட்டும் படைக்கவில்லை போலும்! (நாந்தகம் — வாள்)

10149. “நீண்ட கரிய கூந்தலையுடையவளே! அறிவு தளரும் எனக்கு உன் பெயரை இன்னது என்று சொல்வாயாக! உன் பெயரை நீ சொல்லாது போனாலும், உன் ஊரின் பெயரையாவது சொல்! ஊர்ப் பெயரையும் சொல்ல முடியாது என்றாலும் சிறந்த உனது ஊர்க்குப் போகும் வழியையேனும் சொல்வாயாக! என முருகப் பெருமான் வினவினார்.

10150 மொழியொன்று புகலா யாயின் முறுவலும் புரியா
யாயின்
விழியொன்று நோக்கா யாயின் விரகமிக்
குழல்வேன் உய்யும்
வழியொன்று காட்டா யாயின் மனமுஞ்சற்
றுருகா யாயின்
பழியொன்று நிற்பாற் குழும் பராமுகம் தவிர்நி
என்றான்.

10151 உலைப்படு மெழுக தென்ன உருகியே ஒருத்தி
காதல்
வலைப்படு கின்றான் போல வருந்தியே இரங்கா
நின்றான்
கலைப்படு மதியப் புத்தேள் கலங்கலம் புனலிற்
றோன்றி
அலைப்படு தன்மைத் தன்றோ அறுமுகன் ஆடல்
எல்லாம்.

10152 'செய்யவன் குமரி முன்னந் திருநெடுங் குமரன்
நின்று
மையலின் மிகுதி காட்டி மற்றிவை பகரும்
எல்லை
எய்யுடன் உளியம் வேழம் இரிதர விரலை யூத
ஒய்யென எயினர் குழ ஒருதனித் தாதை
வந்தான்.

10150. “மங்கையே! ஏதேனும் ஒரு சொல்லைச் சொல்! ஒரு சொல்லும் சொல்லாது போனால், ஒரு சிறு புன்முறுவலையேனும் செய். அதனையும் செய்யாயின், ஒரு முறை உன் கடைக்கண்ணால் கடைக் கணித்தலான அருளைச் செய். ஒரு சிறிதும் கடைக்கணியாது போயினும், காமம் மிக்கு உழல்பவனான நான் உயிர் உய்யும் வழி ஒன்றைக் காட்டு. அதுவும் செய்யாது போனால், மனம் சற்று உருகு. மனமும் உருகாயாயின், உன்னிடம் கொலைப் பழியானது வந்து சேரும்! ஆதலால் என்னிடம் பாராமுகம் ஒழிக!” என்று முருகப்பெருமான் உரைத்தார்.

10151. கொல்லனின் உலைக்களத்தில் எதிர்ப்பட்ட மெழுகைப் போல வள்ளி நாயகியைக் கண்டு உருகி, ஒருத் தியிடம் காதலான வலையில் அகப்படுகின்றவனைப் போல் வருத்தம் அடைந்து ஐரங்கினார். ஆறுமுகப் பெருமானின் திருவிளையாடலின் தன்மையனைத்தும், கலைகள் எல்லாப் நிறைந்த திங்கள், அலைகளால் நிலைகலங்கும் நீரில் தோன்றி அசைதல் போன்றதாகும்.

10152. திருமகளின் மகளும் கன்னியுமான வள்ளியின் முன்பு, அழகிய நெடிய முருகப்பெருமான் நின்று, விருப்பமான மோகத்தின் மிகுதியைப் புலப்படுத்தி, இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது, ஒப்பற்ற வள்ளிநாயகியின் தந்தையாம் நம்பி, வேடர் பக்கத்தில் சூழ்ந்துவர, கொம்பு ஊத, முள்ளம்பன்றியுடன் கரடிகளும் யானைகளும் அஞ்சி ஓட, விரைவாகத் தன் மகளிடம் வந்தான்.

(எய்-முள்ளம்பன்றி)

- 10153 ஆங்கது காலை தன்னின் அடிமுதல் மறைக
 ளாக
 ஓங்கிய நடுவண் எல்லாம் உயர்சிவ நூல தாகப்
 பாங்கமர் கவடு முற்றும் பல்கலை யாகத்
 தானோர்
 வேங்கையின் உருவ மாகி வேல்படை வீரன்
 நின்றான்.
- 10154 கானவர் முதல்வன் ஆங்கே சுறுமென வந்து
 தங்கள்
 மானினி தன்னைக் கண்டு வள்ளியங் கிழங்கு
 மாவும்
 தேனோடு கடமான் பாலுந் திற்றிகள் பிறவு
 நல்கி
 ஏனலம் புனத்தில் நின்ற யாணர்வேங் கையினைக்
 கண்டான்.
- 10155 ஆங்கவன் அயலாய் நின்ற அடுதொழில் மறவ
 ரானோர்
 வேங்கையின் நிலைமை நோக்கி விம்மித நீர ராகி
 ஈங்கிது முன்னுற் றன்றால் இத்துணை புகுந்த
 வாற்றால்
 திங்குவந் திடுதல் திண்ணம் என்றனர் வெகுளித்
 தியார்.
- 10156 எறித்தரு கதிரை மாற்றும் இருநிழல் கணியை
 இன்னே
 முறித்திடு வீர்க ளென்பார் முதலொடு வீழச்
 குழப்
 பறித்திடு வீர்க ளென்பார் பராரையைக் கணிச்சி
 தன்னால்
 நறித்திடு வீர்க ளென்பார் தாழ்க்கலீர் சற்று
 மென்பார்.

10153. அங்கே அச்சமயத்தில் வேலையுடைய முருகன், தாம் ஓர் வேங்கை மரத்தின் வடிவமாய் மாறி, வேதங்கள் அந்த மரத்தின் வேராகவும், உயர்ந்த சைவாக மங்கள் எல்லாம் அந்த வேங்கை மரத்தின் மேலான ஒரு பகுதியாகவும், பல கலைகள் எல்லாம் பக்கங்களில் பொருந்திய கொம்புகளாகவும் நின்றருளினார்.

10154. வேட்டுவ மன்னனான நம்பியரசன் அங்கு விரைந்து வந்து, தம் பெண்ணான வள்ளியைக் கண்டு, நல்ல வள்ளிக் கிழங்கும் தினையும் தினைமாவும் தேனும் காட்டுப் பசுவினது பாலும் மற்ற உணவு வகைகளும் அளித்து அதன் பின்பு அழகிய அந்தத் தினைப் புனத்தில் நின்ற புதிய வேங்கை மரத்தைக் கண்டான். (மானினி-வள்ளிநாயகி)

10155. அந்த இடத்தில், அந்த நம்பியரசனுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற கொல்லும் தொழிலில் வல்ல வேடர்கள், வேங்கை மரத்தின் புதுமையான நிலையைப் பார்த்து, வியப்பு அடைந்தவராய், “இங்கு இந்த வேங்கை மரம் முன்பு இருந்தது அன்று. இப்போது திடீரென்று தோன்றிய தால், நமக்குத் தீமை வருவது நிச்சயம்,” என்று சொல்லிச் சினமான தீ மயமானார்.

10156. இருளைப் போக்கும் கதிர்களை உள்ளே நுழைய விடாது தடுக்கும் பெரு நிழலால்ச் செய்கின்ற இந்த வேங்கை மரத்தை ஐப்போதே முறித்து விடுங்கள்!” என்பவரும், “வேருடன் விழுமாறு சுற்றிலும் மண்ணைப் பறித்து விடுங்கள்!” என்பவரும், “பருத்த அரையாகிய அடிப் பாகத்தைக் கோடரியால் வெட்டி விடுங்கள்,” என்பவரும், “சற்றும் தாமதிக்காதீர்கள்” என்பவருமாய் விளங்கினார், அவ்வேடர்கள்.

436 □ கந்தபுராணம்

10157 இங்கிவை உரைக்குந் தீயோர் யாரையும் விலக்கி
மன்னன்
நங்கைதன் வதனம் பாரா நறுமலர் வேங்கை
ஒன்று
செங்குரல் ஏனற் பைங்கூழ் செறிதரு புனத்தின்
மாடே
தங்கிய தென்னை கொல்லோ சாற்றுதி சரத
மென்றான்.

10158 தந்தையாங் குரைத்தல் கேளாத் 'தையலும்
வெருவி ஈது
வாந்தவா றுணர்கி லேன்யான் மாயம்போல்
தோன்றிற் றையா
முந்தைநாள் இல்லா தொன்று புதுவதாய்
முளைத்த தென்னாச்
சிந்தைமேல் நடுக்க மெய்தி இருந்தனன் செயலி
தென்றான்.

வேறு

10159 என்றிவை சொற்றபின் ஏந்திழை அஞ்சேல்
நன்றிவண் வைகுதி நாண்மலர் வேங்கை
இன்துணை யாயிவண் எய்திய தென்னாக்
குன்றுவன் வேடர் குழாத்தொடு போனான்.

10160 போனது கண்டு புனத்திடை வேங்கை
ஆனதொர் தன்மையை ஐயன் அகன்று
காணவர் தம்மகள் காண்வகை தொல்லை
மானுட நல்வடி வம்கொடு நின்றான்.

10157. இங்கு இவ்வாறு கூறுகின்ற சினமான தீயையுடைய வேடுவர் அனைவரையும் நம்பி தடுத்தான். வள்ளியம்மையாரின் திருமுகத்தைப் பார்த்து, “நல்ல மணமுடைய மலர்களைக் கொண்ட புதிய வேங்கை மரம் ஒன்று, செங்கதிர்களையுடைய தினைப் பயிர் செறிந்த இந்தப் புனத்தில் வந்து நின்றதென்ன! உண்மையைக் கூறுவாயாக!” என வினவினான்.

10158. தந்தையானவன் அவ்வாறு உரைக்கவும் அதைக் கேட்டு வள்ளியம்மையாரும் அச்சம் கொண்டு, “தந்தையே! இந்த வேங்கைமரமானது இங்கு வந்த விதத்தை அறியேன். மாயாசாலம் போல் இந்த மரம் இங்குத் தோன்றியது. ‘நேற்று இல்லாத ஒன்று இன்று புதிதாய்த் தோன்றியது’ என்று உள்ளத்தில் நடுக்கம் கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தேன்! இந்த இடத்து நிகழ்ச்சி இதுவாகும்!” என்று உரைத்தார்.

10159. என்று இவ்வாறு வள்ளிநாயகி சொன்ன பின்பு, “மகளே! அஞ்சாதே! புதிய மலர்களையுடைய இந்த வேங்கை மரம் உனக்கு ஒரு இனிய துணையாக இங்கு வந்தது! எனவே, இனிதாக இருப்பாயாக!” என்று சொல்லி, அந்த மலைக்கு அரசனான நம்பி, வேடர் குழுவுடன் சென்றான்.

10160. நம்பி சென்றதைப் பார்த்து, முருகப் பெருமான் தினைப்புனத்தில் வேங்கை மரமாய் நின்ற தன்மையினின்று நீங்கி, குறவர் மகளான வள்ளியம்மையார் காணாமாறு, முன்பு தான் கொண்டிருந்த மனித வடிவத்தைக் கொண்டார்.

438 □ கந்தபுராணம்

வேறு

10161 தொல்லையின் உருக்கொடு தோன்றி நின்றவேள்
எல்லையில் மையலுற்று இரங்கு வானென
அல்லிவர் கூந்தலாள் அருகு நிற்புநீஇ
நல்லரு ளால்இவை நவிறல் மேயினான்.

10162 கோங்கென் வளர்முலைக் குறவர் பாவையே
ஈங்குனை அடைந்தனன் எனக்கு நின்னிரு
பூங்கழல் அல்லது புகலொன் றில்லையால்
நீங்கலன் நீங்கலன் நின்னை என்றுமே.

10163 மாவியல் கருங்கணாய் மற்று நின்தனைப்
பாவியன் நீங்கியே படர வல்லனோ
ஆவியை அகன்றுமெய் யறிவு கொண்டெழீஇப்
போவது கொல்விது புகல வேண்டுமே.

10164 மைதிகழ் கருங்கணின் வலைப்பட்ட டேற்கருள்
செய்திடல் அன்றியே சிறைக்க ணித்தனை
உய்திறம் வேறெனக் குளகொல் ஈண்டுநின்
கைதனில் இவ்வுயிர் காத்துக் கோடியால்.

10165 கோடிவர் நெடுவரைக் குறவர் மாதூநீ
ஆடிய சுனையதாய் அணியும் சாந்தமாய்ச்
சூடிய மலர்களாய்த் தோயப் பெற்றிலேன்
வாடினன் இனிச்செயும் வண்ணம் யாவதே.

10161. முன்பு கொண்டிருந்த வடிவத்தைக் கொண்டு முருகப் பெருமான், அளவில்லாத மோகம் கொண்டு இரங்கு வாரைப் போல, இருள் போன்ற கூந்தலையுடைய வள்ளி நாயகியின் அருகில் நின்று, உயிர்கள் மீது வைத்த நல்ல இருவருளினால் பின்வரும் இவற்றை திருவாய் மலர்ந்தார்.

10162. “கோங்கின் அருங்கைப்போல் வளரும் கொங்கையுடைய குறவர் பெண்ணே! இங்கு நான் உன்னை அடைக்கலம் ஆனேன். உன்னுடைய அழகிய மலரடிகளே அல்லாது எனக்கு புகல் இடம் வேறு இல்லை! ஆதலால் உன்னை எப்போதும் பிரியேன், பிரியேன்!

10163. “மாவின் வடுப் பிளவைப் போன்ற கரிய கண்களை உடையவளே! உன்னைப் பாவியேனான நான், ‘நான் நீயாக’ இருப்பதை ஒழித்து பிரிந்து செல்வதற்கு வன்மையுடையவனோ! உடல் உயிரை விட்டுப் பிரிந்து அறிவையும் பற்றிக் கொண்டு விலகிப்போதலைச் செய்யுமா? இந்த உண்மையை உனக்குச் சொல்ல வேண்டுமோ?

10164. “மை பூசப்பட்ட விளங்கும் கரிய கண்ணான நின் வலையில் அகப்பட்ட எனக்கு, முழுமையான கண்ணருள் செய்யாது சிறைக்கணித்தலை (புறக்கணிப்பைச்) செய்தாய். எனக்கு உய்யும் திறம் உன்னையல்லாது வேறு உண்டோ? இப்போது என் உயிர் உன் கையிலே உள்ள தாகும் அதனை அழியாது பாதுகாத்துக் கொள்!

10165. “கொடுமுடியுடைய மலையில் வாழும் குறவர் குலப் பெண்ணே! நீ நீராடுகின்ற சுனையில் நீராயும், நீ பூசிக் கொள்ளும் குழம்பாயும், சூடிய மலர்களாயும் நான் இருந்தும், நீ என்னைக் கலந்து தழுவப் பெறவில்லை. எனவே, வாட்டம் அடைந்தேன். இனி உன்னை ஆட்கொள்வதற்குச் செய்யும் விதந்தான் என்ன?

440 □ கந்தபுராணம்

10166 புல்லிது புல்லிது புனத்தைக் காத்திடல்
மெல்லியல் வருதியால் விண்ணின் பால்வரும்
வல்லியர் யாவரும் வணங்கி வாழ்த்திடத்
தொல்லியல் வழாவளம் துய்ப்ப நல்குவேன்.

10167 என்றிவை பலபல இசைத்து நின்றலும்
குன்றுவர் மடக்கொடி குமரன் சிந்தையில்
ஒன்றிய கருத்தினை யுற்றி நோக்கியே
நன்றிவர் திறமென நாணிக் கூறுவாள்.

10168 இழிகுல மாகிய எயினர் பாவைநான்
முழுதுல கருள்புரி முதல்வர் நீரெனைத்
தழுவுதல் உன்னியே தாழ்ச்சி செப்புதல்
பழியது வேயலால் பான்மைத் தாகுமோ.

10169 இலைமுதிர் ஏனல்காத் திருக்கும் பேதையான்
உலகருள் இறைவர்நீர் உளம யங்கிஎன்
கலவியை விரும்புதல் கடன தன்றரோ
புலியது பசியுறில் புல்லுந் துய்க்குமோ.

10166. “மென்மையான சாயலை உடைய பெண்ணே, என்னைத் தொடர்ந்து வருவாயாக! தேவர் உலகில் உள்ள கொடி போன்ற அரம்பையர் அனைவரும், உன்னை வணங்கி வாழ்த்துமாறு உனக்குத் தருவேன். தொன்மையும் இயற்கையும் நீங்காத நித்தியச் செல்வத்தை நீ அனுபவிக்கு மாறு உனக்குத் தருவேன். இத்துணைப் பெருமைக்குரிய வளான நீ புன் புலமான தினைப் புனத்தைக் காப்பது உன் பெருமைக்கு இழிவானது! இழிவானது!”

10167. என்று இப்படிப் பலப் பல சொற்களான இவற்றை முருகப் பெருமான் கூறினார், குறவர் பெற்ற பெண்ணான வள்ளி, முருகப் பெருமானின் திருவுள்ளத்தில் பொருந்திய கருத்தை நுட்பமாக ஆராய்ந்து, ‘இவரது இயல்பு நன்றாக உள்ளது’ என்று வெட்கம் அடைந்து சொல்லத் தொடங்கினார்.

(குன்றுவர்-குன்றவர்; குறவர்)

10168. “நானோ இழிந்த குலமான வேடர் குலப் பெண். நீங்களோ உலகம் முழுவதற்கும் அருள் செய்யும் முதல்வர். இழிந்த குலத்தவளான என்னைத் தழுவுதலை எண்ணி, உம் பெருமைக்குத் தகாதவற்றைச் சொல்லுதல் பழியாகும். அதுவேயன்றி அது தகுதியுமாகாது!

10169. “நான் இலைகள் முதிர்கின்ற தினைப் புனத்தைக் காவல் செய்யும் பேதை; தாங்கள் உலகத்தைக் காத்தருள்பவர்! இவ்வாறு இருக்க, உம் உயர்வையும் என் தாழ்வையும் கருதாது மனம் மயங்கி, என் கலவியை விரும்புதல் முறையானது ஆகாது. புலி பசித்தால் புல்லையும் தின்னுமோ?”

442 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 10170 என்றிவை பலப்பலவும் ஏந்திழை இயம்பா
நின்றபொழு தத்தில்அவள் நெஞ்சம்வெருக்
கொள்ள
வென்றிகெழு தொண்டகம் வியன்துடி இயம்பக்
குன்றிறைவன் வேட்டுவர் குழாத்தினொடும்
வந்தான்.
- 10171 வந்தபடி கண்டுமட மான்நடு நடுங்கிச்
சிந்தைவெரு விக்கடவுள் செய்யமுக நோக்கி
வெந்திறல்கொள் வேடுவர்கள் வெய்யர்இவண்
நில்லா
துய்ந்திட நினைந்துகடி தோடும்அனி என்றான்.
- 10172 ஓடுமினி என்றவள் உரைத்தமொழி கேளா
நீடுமகிழ் வெய்தியவண் நின்றகும் ரேசன்
நாடுபுகழ் சைவநெறி நற்றவ விருத்த
வேடமது கொண்டுவரும் வேடரெதிர் சென்றான்.
- 10173 சென்றுகிழ வோன்குறவர் செம்மலெதிர் நண்ணி
நின்றுபரி வோடுதிரு நீறுதனை நல்கி
வன்திறல் மிகுத்திடுக வாகைபெரி தாக
இன்றியமை யாதவளன் எய்திடுக என்றான்.
- 10174 பூதியினை யன்பொடு புரிந்த குரவன்தன்
பாதமலர் கைகொடு பணிந்துகுற மன்னன்
மேதகுமீவ் வெற்பினில் விருத்தரென வந்தீர்
ஓதிடுதிர் வேண்டியதை ஒல்லைதனில் என்றான்.

10170. என்று இவை பலவற்றையும் வள்ளி நாயகி சொல்லிய போது, அந்த நாயகியின் உள்ளம் அச்சம் கொள்ளுமாறு அம்மலைத் தலைவனான நம்பி, வெற்றி யுடைய தொண்டகப் பறையும் பெரிய உடுக்கையும் ஒலிக்க, வேடர் கூட்டத்துடன் அங்கு வந்தான்.

10171. இளமையுடைய மான் போன்ற வள்ளி நாயகி, போர்மேற்கொண்டு வருபவரைப் போல் தந்தை முதலியவர் வந்ததைக் கண்டு, உள்ளம் நடுங்கி அஞ்சி, கடவுளான முருசுப்பெருமானின் முகத்தை நோக்கி, “வெம்மையான வலியுடைய இந்த வேடர்கள் கொடியவர்கள். தாங்கள் இங்கு நில்லாது, நான் உய்யும் பொருட்டு, நினைந்து இப்போதே விரைவாக அகன்று செல்வீராக” என்று வேண்டினார்.

10172. அங்கு நின்ற முருகப் பெருமான், வள்ளி நாயகி ‘இனி இங்கிருந்து விரைவாக ஓடும்!’ என்று சொன்ன சொல்லைக் கேட்டு, மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்து, உலகம் புகழ்கின்ற சைவநெறி கைவந்த தவத்தவர் கோவத்தை மேற்கொண்டு, வள்ளி நாயகியாரை நோக்கி வருகின்ற வேடர்க்கு எதிரே சென்றார்.

10173. அந்த வயது முதிர்ந்த சைவக் கோலம் கொண்டவர், வேடர் தலைவனான நம்பியின் எதிரே போய், அன்புடன் திருநீற்றை அளித்து, “உனக்கு வலிய ஆற்றல் மிகுவதாகுக! வெற்றி பெருகுக! இன்றியமையாத செல்வம் எய்துக!” என்று இவ்வாறு வாழ்த்துக் கூறினார்.

10174. குறவர் தலைவனான நம்பி, தனக்குத் திருநீற்றை அன்புடனே அளித்த முதிர்ந்த தவத்தவரான அக் குரவரின் அடிகளை வணங்கி, “மேன்மையுடைய இந்த மலையிலே, தவத்தவராக வந்த தாங்கள் விரும்பியதை விரைவாகக் கூறுங்கள்!” என வேண்டிக் கொண்டான்.

444 □ கந்தபுராணம்

10175 ஆண்டொழிலின் மேதகைய அண்ணலிது கேண்மோ
நீண்டதனி மூப்பகல நெஞ்சமருள் நீங்க
ஈண்டுநும் வரைக்குமரி எய்தியினி தாட
வேண்டிவரு கின்றனன் மெலிந்துகடிது என்றான்.

வேறு

10176 நற்றவன் மொழியைக் கேளா நன்றுநீர் நவின்ற
தீர்த்தம்
நிற்றலு மாடி எங்கள் நேரிழை தமிழ ளாகி
உற்றனள் அவளுக்கு எந்தை ஒருதனித் துணைய
தாகி
மற்றிவண் இருத்திர் என்ன அழகிதாம் மன்ன
வென்றான்.

10177 இனையதோர் பொழுதில் தந்தை ஏந்திழை தன்பா
லேகித்
தினையொடு கிழங்கு மாவும் தீங்கனி பிறவும் நல்கி
அனையவள் துணைய தாக அருந்தவன் தன்னை
வைத்து
வனைகழல் எயின ரோடும் வல்லையின் மீண்டு
போனான்.

10178 போனது முதியோன் கண்டு புனையிழை தள்ளை
நோக்கி
நானினிச் செய்வ தென்கொல் நலிவது பகிநோ
யென்னத்
தேனொடு கனியும் மாவுஞ் செங்கையில் கொடுப்பக்
கொண்டு
வேனிலும் முடுகிற் றுண்ணீர் விடாய்பெரி
துடையேன் என்றான்.

10175. “ஆண்மைத் தொழிலில் மேம்பட்ட வேடுவரின் தலைவ! இதைக் கேள். தவத்தால் நீண்ட தனக்குத் தானே ஒப்பான என் மூப்புத் தன்மை நீங்கவும், மன மயக்கம் நீங்கவும், இங்கு, உம் மலையின் குமரியில் படிந்து, இன்பம் உண்டாக ஆடும் பொருட்டு விரும்பி, அந்த விருப்பத்தால் மெலிவு அடைந்து விரைந்து வருகின்றேன்!” என்று முருகப்பெருமான் உரைத்தார்.

10176. நல்ல தவத்தவரான முதியவரின் சொல்லைக் கேட்டு “எந்தையே! உம் வருகை நன்று! தாங்கள் கூறிய குமரி தீர்த்தத்தில் நாள்தோறும் ஆடுங்கள். எங்கள் மகளான கன்னி இதுகாறும் தனியுளாய் இங்கு இருந்து வருகின்றாள் அவருக்கு ஒப்பில்லாத ஒரு துணையாகி இங்கே இருப்பீராக!” என்று வேண்டிக் கொள்ள, “மன்ன, உன் கருத்து அதுவானால் அது நல்லது” என அருள் செய்தார்.

10177. இத்தகைய சமயத்தில், தந்தை நம்பி, தன் மகளான வள்ளி நாயகியிடம் போய், தினை உணவுகளையும் கிழங்கு வகைகளையும் தினை மாவையும் இனிய பழங்களையும் தேன் முதலான மற்றவற்றையும் அளித்து, அந்த வள்ளி நாயகிக்குத் துணையாக, அருந் தவத்தவரை இருக்கப் பண்ணி, கட்டப்பட்ட கழலையுடைய வேடருடனே விரைவாய்த் திரும்பிப் போனான்.

10178. வேடர் தலைவன் நம்பியும் அவனுடன் வந்த வேடுவரும் போய் விட்டதை அறிந்து, அணிந்த அணிகளையுடைய வள்ளி நாயகியாரைப் பார்த்துப் “பசி நோய் என்னை வாட்டுகின்றது. நான் செய்யத்தக்கது என்ன?” என்று தவத்தவர் வினவ. தேனையும் பழங்களையும் தினை மாவையும் அவருடைய சிவந்த திருக்கைகளில் வள்ளியம்மையார் அளிக்க, அவற்றை அவர் உண்டு, “பசித்துன்பமன்றி வேனில் வெப்பமும் அதிகரித்தது. நீர் வேட்கையான தாகம் பெரிதும் உடையேன்!” எனச் சொன்னார்.

- 10179 செப்புறும் அணைய மாற்றம் சேயிழைக் கிழத்தி
கேளா
இப்புற வரைக்கும் அப்பால் எழுவரை கடந்த
தற்பின்
உப்புற மிருந்த தெந்தாய் ஒருசுனை யாங்க ணேகி
வெப்புற லின்றித் தெண்ணீர் மிசைந்துபின் வருதி
ரென்றான்.
- 10180 பூட்டுவார் சிலைக்கை வேடர் பூவையே புவர்ந்து
தெண்ணீர்
வேட்டான் விருத்தன் வெற்பில் வியன்றி சிறிதும்
தேரேன்
காட்டுணை வருந்து மென்று தாழ்த்திடா
தொல்லை ஏகிக்
காட்டுதி சுனைநீர் என்றான் அறுமுகங் கரந்த
கள்வன்.
- 10181 முருகனது உரையை அந்த மொய்குழல் ஷினலி
எந்தாய்
வருகென அழைத்து முன்போய் வரையெலாங்
கடந்து சென்று
விரைகமழ் சுனைநீர் காட்ட வேனிலால் வெதும்பி
னான்போல்
பருகின் பருகிப் பின்னர் இஃதொன்று பகர்த
வற்றான்.
- 10182 ஆகத்தை வருத்து கின்ற அரும்பசி அவித்தாய்
தெண்ணீர்த்
தாசத்தை அவ்ந்தாய் இன்னுந் தவிர்த்தில
தளர்ச்சி மன்னோ
மேகத்தை யணைய கூந்தல் மெல்லியல் வினையேன்
கொண்ட
மோகத்தைத் தணித்தி யாயின் முடிந்ததென்
குறையது என்றான்.

10179. நல்ல அணிகளை அணிந்த வள்ளி நாயகி அந்தத் தவத்தவர் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டு, “இந்த இடத்தில் உள்ள இந்த மலைகளையும், இதற்கு அப்புறம் உள்ள ஏழு மலைகளையும் கடந்து சென்ற பின்பு, மேற்குப் பக்கத்தில் ஒரு சுணை உண்டு. ஐயனே! அங்குச் சென்று தெளிந்த நீரான அமிர்தத்தை அருந்தி வெப்பம் தணிந்துபின் இங்கு வருக!” என்று சொன்னார்.

10180. “நான் பூட்டிய பெரிய வில்லைக் கொண்ட வேடின் மகளே! என் நா வரண்டது. தெள்ளிய நீர் வேட்கையை உடையேன். நானோ முதியவன். இந்த மலையிலே ஏற்ற இழிவான வழிகளை நான் அறியேன். இரண்டு கால்களும் வருந்தும் என்று தாமதம் செய்யாது, விரைவாக உடன் வந்து, குறிப்பிட்ட சுணை நீரைக் காட்டுவாயாக!” என்று ஆறு முகங்களையும் மறைத்துக் கொண்ட முதிய தவத்த வரான முருகப்பெருமான் சொன்னார்.

10181. நெருங்கிய கூந்தலையுடைய அந்த வள்ளி நாயகியார் முதிய தவத்தவரான முருகப் பெருமானின் சொல்லைக் கேட்டு, “எம் அடிகளே! வருக!” என்று அழைத்துக் கொண்டு முன்னர்ப் போய், தத்துவங்களான வரைப்புகளைக் கடந்து போய், மணம் சுமழும் சுணை நீரைக் காட்ட, வெயிலால் வெப்பம் அடைந்தவரைப் போல, அந்த நீரைக் குடித்துத் தூகம் தணிந்த பின்பு இதனைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

10182. “மேகம் போன்ற கரிய கூந்தலையுடைய மென்மையான இயல்புடையவளே! உடலை வருத்தும் நீக்குவதற்கரிய பசியைப் போக்கினாய்; தெளிந்த நீர் வேட்கையையும் போக்கினாய்; இவ்வாறு நீ செய்தும் எனக்கு உண்டான தளர்ச்சி இன்னும் நீங்கவில்லை! வினையை மேற்கொண்ட எனது மோகத்தைத் தணிப்பாயானால் என் மனக்குறை முடிந்தது ஆகும்!” என்று அப்பெருமான் மொழிந்தார்.

வேறு

- 10183 ஈறில் முதியோன் இரங்கி இரந்துகுறை
கூறி மதிமயங்கிக் கும்பிட்டு நின்றளவில்
நாறு மலர்க்கூந்தல் நங்கை நகைத்துயிர்த்துச்
சீறி நடுநடுங்கி இவ்வாறு செப்புகின்றாள்.
- 10184 மேலா கியதவத்தோர் வேடம் தனைப்பூண்டிங்கு
ஏலா தனவே இயற்றினீர் யார்விழிக்கும்
பாலாகித் தோன்றிப் பருகினார் ஆவிகொள்ளும்
ஆலால நீர்மைத்தோ ஐயர் இயற்கையதே.
- 10185 கொய்தினைகள் காப்பேனைக் கோதிலா
மாதவத்தீர்
மெய்தழுவ உன்னி விளம்பா தனவிளம்பிக்
கைதொழுது நின்றல் கடனன்று கானவரிச்
செய்கை தனைஅறியின் தீதாய் முடிந்திடுமே.
- 10186 நத்துப் புரைமுடியீர் நல்லுணர்வு சற்றுமிலீர்
எத்துக்கு மூத்தீர் இழிகுலத்தேன் தன்னை வெஃகிப்
பித்துக்கொண் டார்போல் பிதற்றுவிர் இவ்வேடர்
கொத்துக் கெலாமோர் கொடும்பழியைச் செய்தீரே.

'10183. மிகவும் முதியவரான முருகப் பெருமான் இரங்கித் தனது குறையை எடுத்துச் சொல்லி இரத்தலைச் செய்து அறிவு மயங்கிக் கும்பிட்டு நின்றார். அச்சமயத்தில், மணம் கமழ்கின்ற மலரணிந்த கூந்தலையுடைய வள்ளி நாயகியார் சிரித்துப் பெருமூச்சுவிட்டுச் சினந்து நடுங்கி இவற்றைச் சொன்னார்,

'10184. “மேன்மையுடைய தவத்தவரின் வேடத்தைக் கொண்டு, இப்போது அந்த வேடத்துக்குப் பொருத்தமில்லாதவற்றை உரைத்தீர்! ஐயரே! உம் இயல்பு எவர்பார்வைக்கும் பாலாகக் காணப்பட்டு, பால் என்று நினைத்துக்குடித்தவரின் உயிரைப் பறிக்கும், வெள்ளை நிறமான ஆலகால நஞ்சின் தன்மை கொண்டதாக உள்ளது.

10185. “குற்றம் இல்லாத சிறந்த தவத்தை உடையவரே! கொய்யப்படும் தினைப்புனங் காவல் செய்பவளான என்னை, உடலைத் தழுவ நினைத்து, கூறக் கூடாததைக் கூறிக் கும்பிட்டு நிற்பது முறையாகாது! வேடர்கள் இந்தத் தகாத செய்கையை அறிவாராயின், அது தீமையாக முடியும்.” (தீது—இருவர்க்கும் தீது.)

10186. “சங்குபோல் நரைத்து வெளுத்த முடியை உடையவரே! நீர் நல்லறிவு சற்றும் இல்லாதவராக உள்ளீர்! இங்ஙனமேல், நீவிர் எதற்காக மூத்தீர் (முதுமையால் பயன் யாது) இழிந்த குலத்தில் தோன்றிய என்னை விரும்பிப் பித்துக் கொண்டவர் போல் பிதற்றுகின்றீர். இதனால் இந்த வேடர் குலம் முழுவதற்கும் தீராத ஒரு பழியைச் செய்தீர்!

450 □ கந்தபுராணம்

10187 சேவலாய் வைகும் தினைப்புனத்தில் புள்ளனுடன்
மாவெலாங் கூடி வளர்பைங் குரல்கவரும்
நாவலோய் நீரும் நடந்தருளும் நான்முந்திப்
போவனால் என்று புனையீழையாள் போந்தனளே.

10188 பொன்னே அணையாள் முன்போகும் திறல்நோக்கி
என்னே இனிச்செய்வ தென்றிரங்கி எம்பெருமான்
தன்னே ரிலாதமரும் தந்திமுகத் தெந்தைதனை
முன்னே வருவாய் முதல்வா வெனநினைந்தான்.

10189 அந்தப் பொழுதில் அறுமா முகற்கிரங்கி
முந்திப் படர்கின்ற மொய்குழலாள் முன்னாகத்
தந்திக் கடவுள் தனிவார ணப்பொருப்பு
வந்துற்றது அம்மா மறிகடலே போல்முழங்கி.

10190 அவ்வேலை யில்வள்ளி அச்சமொடு மீண்டுதவப்
பொய்வேடம் கொண்டுநின்ற புங்கவன்தன்
பாலணுகி
இவ்வேழங் காத்தருள்க எந்தைநீர் சொற்றபடி
செய்வேன் எனவொருபால் சேர்ந்துதழீஇக்
கொண்டனளே.

10187. “நாவன்மையுடையவரே! காவல் செய்பவ ளாக யான் காத்திருக்கும் தினைப் புனத்தில் பறவைகளுடன் விலங்குகளும் சேர்ந்து யாவும் வளர்ந்த பசிய தினைக்கதிர் களைக் கவரும். ஆதலால் நான் காலம் தாழ்க்காது உமக்கு முன்னட அங்குச் செல்வேன்!” எனச் சொல்லி, அணிகளை அணிந்த வள்ளி நாயகியார் முன்னால் சென்றார்.

10188. திருமகள் போன்ற வள்ளி நாயகியாழ முன்னால் செல்வதைப் பார்த்து, எம் இறைவனான முருகன், ‘இனி என்ன செய்வது?’ என்று அவர்பால் இரங்கி, தமக்கு ஒப்பில்லாத யானை முகத்தையுடைய விநாயகப் பெருமானை “மூலப்பொருளாய் உள்ளவரே! முனைப்பு அடங்காது முன்னே செல்லும் இந்த மங்கைக்கு முன் வழிகாட்டியருளுக!” என்று தியானம் செய்தார்.

10189. வள்ளி நாயகியாரின் வேகத்தைக் கெடுத்து ஆண்டருள வேண்டிய சமயத்தில், ஆறுமுகங்களையுடைய குமரனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி இரங்கி முன்னால் செல்லும் அந்த அம்மையாரின் எதிரே, யானை முகக் கடவுளான ஒப்பற்ற மலை போன்ற யானை திரைமடிகின்ற கடல் போல முழக்கம் செய்து கொண்டு வந்தது.

10190. அப்போது வள்ளிநாயகி, அச்சத்துடன் மீண்டு, தம் தவ வேடம் காரணமாகப் பொய்மைகளைப் போக்கும் பொருட்டுப் பொய் வேடம் பூண்ட மேலோரான முருகப் பெருமானின் பக்கத்தை அடைந்து “என் அடிகளே! ஏழையேனுக்கு இரங்கி, இங்கு எழுத்தருளிய இந்த வேழத் தினின்று என்னைக் காத்தருள்க. தங்கள் சொற்படி செய் வேன்” என்று அவரது பின் பக்கத்தில் போய்த் தழுவித் கொண்டார்.

452 □ கந்தபுராணம்

10191 அன்ன தொருகாவை அறுமா முகக்கடவுள்
 முன்னொரு சார்வந்து முதுகளிற்றின்
 கோடொற்றப்
 பின்னொரு சார்வந்து பிடியின் மருப்பூன்ற
 இந்நடு வேநின்றான் எறுழ்வயிரத் தூணேபோல்.

10192 கந்த முருகன் கடவுள் களிறுதனை
 வந்தனைகள் செய்து வழுத்திநீ வந்திடலால்
 புந்தி மயல்தீர்ந்தேன் புனையிழையுஞ்
 சேர்ந்தனளால்
 எந்தை பெருமான் எழுந்தருள்க மீண்டென்றான்.

10193 என்னும் அளவில் இனிதென்றி யானைமுக
 முன்னிளவல் ஏக முகமா றுடையபிரான்
 கன்னி தனையோர் கடிகாவி னில்கலந்து
 துன்னு கருணைசெய்து தொல்லுருவுங் காட்டினனே.

10194 முந்நான்கு தோளும் முகங்களோர் மூவிரண்டும்
 கொன்னார்வை வேலுங் குலிசமுமே
 னைப்படையும்
 பொன்னார் மணிமயிலு மாகப் புனக்குறவர்
 மின்னாள் கண்காண வெளிநின் றனன்விறலோன்.

10191. அப்போது ஆறுமுகக் கடவுள், ஒருபுறமான முன் பக்கத்தில் முதிய பிரணவமான ஆண் யானையின் கொம்பு வந்த ஒற்ற, அதே நேரத்தில் மற்றொரு பக்கமான பின் புறத்தில் வள்ளி என்ற பெண் யானையின் தனங்களான கொம்புகள் பொருந்தி ஊன்ற, இவற்றுக்கு நடுவில் வன்மையான வச்சிரத்தால் ஆன தூண் போல நின்றார்.

10192. கந்தனான முருகப்பெருமான், விநாயகரான ஆண் யானையை வழிபாடு செய்து துதித்துத் "தரங்கள் வெளிப்பட்டமையால் என் அறிவு மயக்கம் தீரப் பெற்றேன். அங்ஙனமே வள்ளிநாயகியும் தானே வந்து சேர்தலைப் பெற்றாள். எம் பெருமானே மீண்டும் தங்கள் இடத்துக்கு எழுந்தருளுக!" என வேண்டிக் கொண்டார்.

10193. என வழிபாடு செய்த நேரத்தில், முத்தவரான யானை முகக்கடவுள் 'நன்று' என்று சென்றருளினார். ஆறுமுகக் கடவுள், ஒரு மணம் பொருந்திய சோலையில் கன்னியான வள்ளிநாயகியை இரண்டறக்கலந்து நிறைந்த கருணை செய்து, தம் பழைய வடிவத்தை அப் பெருமாட்டிக்கு காட்டியருளினார்.

10194. பன்னிரண்டு திருத்தோள்களும், நிகரற்ற ஆறுமுகங்களும், பெருமையுடைய கூரான வேலும், வச்சிராயுதமும், மற்றப் படைகளும், பொன் ஒளி சூழ்ந்த பலவான மரகத மணிகளைக் கொண்ட பச்சை மயில் வாகனமும் தம் மிடம் அமைய, தினைப்புனம் காவல் செய்கின்ற குறமகளான வள்ளிநாயகியின் கண்கள் கண்டு களிக்குமாறு ஆற்றல் உடைய முருகப் பெருமான் வெளிப்பட்டு காட்சி தந்தார்.

454 □ கந்தபுராணம்

10195 கூரார் நெடுவேல் குமரன் திருவுருவைப்
பாரா வணங்காப் பரவலுறா விம்மிதமுஞ்
சேரா நடுநடுங்காச் செங்கைகுவி யாவியரா
ஆராத காதலுறா அம்மையிது ஒதுகின்றாள்.

19196 மின்னே அனையசுடர் வேலவரே இவ்வுருவம்
முன்னேநீர் காட்டி முயங்காமல் இத்துணையும்
கொன்னே கழித்தீர் கொடியேன்செய் குற்ற
மெலாம்
இன்னே தணித்தே எனையாண்டு கொள்ளு
மென்றாள்.

10197 உம்மை யதனில் உலகமுண்டோன் தன்மகள்நீ
நம்மை அணையும்வகை நற்றவஞ்செய் தாய்
அதனால
இம்மை தனிலுன்னை எய்தினே மென்றெங்கள்
அம்மை தனைத்தழவி ஐயன் அருள்புரிந்தான்.

10198 எங்கண் முதல்வன் இறைவி தனைநோக்கி
உங்கள் புனம்தன்னில் உறைந்திடமுன் ஏகுதியால்
மங்கைநல் லாயாமும் வருவோம் எனவுரைப்ப
அங்கண் விடைகொண் டடிபணிந்து போயினளே.

10195. கூர்மை பொருந்திய நீண்ட வேலையுடைய முருகனின் திருக்கோலத்தைத் தரிசித்து வணங்கித் துதித்து, வியப்படைந்து, நடுநடுங்கி செம்மையான கைகளைக் குவித்து, மெய் வியர்த்து, இவற்றால் தெவிட்டாத அன்பு மிக்கு வள்ளியம்மையார் இதனைச் சொல்லத் தொடங் னார்.

10196. “மின்னல் போல ஞானச் சுடரை வெளிப் படுத்தும் வேலைத் தாங்கியவரே! இந்தப் பெருங் கோலத்தை முன்னே எனக்குக் காட்டி என்னைச் சேராமல் இத்தனைக் காலமும் வீணே கழித்தீர்! அவ்வாறு செய்தது பரிபக்குவம் அற்ற அடியேன் செய்த குற்றத்தாலேயே யாகும். இத்தகைய தவக் குறைவுகள் அனைத்தையும் இப் போதே போக்கி அடியேனை ஆட்கொள்ளும்!” என வேண்டிக் கொண்டார்.

10197. “முற்பிறப்பில் நீ பூவுலகத்தை உண்ட திருமாவின் மகள். நீ என்னை அடைய எண்ணி நல்ல தவத்தை அந்தப் பிறவியில் செய்தாய். அந்தத் தவத்தின் சிறப்பாலே இப்பிறப்பில் உன்னை அணைந்தோம்” என்று சொல்லி, எம் தலைவியான வள்ளியம்மையாரைத் தழுவி முருகன் அருள் செய்தார்.

10198. எம் தலைவரான முருகப்பெருமான் இறைவி யான வள்ளி நாயகியை நோக்கி, “நன்மை பொருந்திய தலைவியே! உங்கள் தினைப் புனத்தில் முன் போல் காவல் செய்ய முதலில் செல்வாயாக! யாமும் அங்கு வருவோம்,” என்று கூறியருளினார். இறைவியார் அப்பெருமானின் அடிகளை வணங்கி விடைபெற்று, அத் தினைப் புனத்துக்குச் சென்றார்.

456 □ கந்தபுராணம்

வேறு

10199 வாங்கிய சிலைநுதல் வள்ளி என்பவள்
பூங்குரல் ஏனலம் புனத்து னேகியே
ஆங்கனம் இருத்தலும் அயல்பு னத்தமர்
பாங்கிவந் தடிமுறை பணிந்து நண்ணினாள்.

10200 நாற்றமும் தோற்றமும் நவிலொ முக்கமும்
மநற்றமுஞ் செய்கையும் மனமும் மற்றதும்
வேற்றுமை யாதலும் விளைவு நோக்கியே
தேற்றமொ டிகுளையங் கினைய செப்புவாள்.

10201 இப்புனம் அழிதர எங்ஙன் ஏகினை
செப்புதி நீயெனத் தெரிவை நாணுறா
அப்புற மென்சுனை யாடப் போந்தனன்
வெப்புறும் வேனிலால் மெலிந்து யானென்றாள்.

10202 மைவிழி சிவப்பவும் வாய் வெளுப்பவும்
மெய்வியர் வடையவும் நகிலம் விம்மவுங்
கைவளை நெகிழவுங் காட்டுந் தண்சுனை
எவ்விடை இருந்துள தியம் பு வாயென்றாள்.

10199. வளைந்த வில் போன்ற புருவத்தை உடைய வள்ளியம்மையார், பொலிவான கதிர்களையுடைய தினைப் புனத்துக்குச் சென்று, அங்குக் காவல் செய்பவர் போல இருந்தார். அப்போது அயலில் உள்ள தினைப் புனத்தில் காவல் செய்து கொண்டிருந்த தோழியானவள் வள்ளி நாயகி இருந்த இடத்துக்கு வந்து, அவரது திருவடிகளை வணங்கிப் பக்கத்தில் இருந்தாள்.

10200. இயற்கையாய் அமைந்த மணமும், தோற்றமும் உலகம் புகழும் ஒழுக்கமும், சொல்லும், செயலும், நினைவும், எஞ்சிய பயில்வும் என்ற ஏழும் வள்ளிநாயகியாரிடம் வேறுபட்டிருத்தலையும், வேறுபட்டிருத்தற்குக் காரணமான நிகழ்வையும் பார்த்து இதற்குக் காரணம் யார்? என்று சிந்தித்து தெளிவு பிறப்பதற்குக் காரணமாக அப்போது அவள் பின்வரும் இவற்றை வினவினாள்.

10201. “இந்தத் தினைப் புனம் காவல் செய்பவர் இல்லாமல் அழிந்தது. காவல் செய்ய வேண்டிய நீ எங்குச் சென்றாய்? சொல்!” என்று இவ்வாறு அந்தத் தோழியானவள் வினவ, வள்ளி நாயகி வெட்கம் அடைந்து, “வெட்பம் உடைய வேனிற் புருவத்தால், அது நீங்குவதற்காக அப்பால் உள்ள மென்மையான சுனையில் நீராட நான் சென்றேன்!” என்று இயம்பினாள்.

10202. “கரிய கண்கள் சிவப்பு அடையவும், சிவப்பான வாய் வெளுக்கவும், உடல் வியர்வை அடையவும், கொங்கைகள் பெருக்கவும், கைவளையல் சோரவும் செய்கின்ற குளிர்ந்த சுனை எங்கே உள்ளது? எனக்குக் காட்டுவாயாக!” என்று அந்தத் தோழி வினவினாள்.

458 □ கந்தரபராணம்

10203 சொற்றிடும் இகுளையைச் சுளித்து நோக்கியே
உற்றிடு துணையதா உனையுட் கொண்டியான்
மற்றிவண் இருந்தனன் வந்தெ னக்குமோர்
குற்றமது உரைத்தனை கொடியை நீயென்றான்.

10204 பாங்கியு தலைவியும் பகர்ந்து மற்றிவை
யாங்கனம் இருத்தலும் அதனை நோக்கியே
ஈங்கிது செவ்வியென் றெய்தச் சென்றனன்
வேங்கைய தாகிமுன் நின்ற மேலையோன்.

10205 கோட்டிய சிலையினன் குறிக்கொள் வாளியன்
தீட்டிய குறியவாள் செறித்த கச்சினன்
வேட்டம தழுங்கிய வினைவ லோனெனத்
தாட்டுணை சிவந்திடத் தமிழன் ஏகினான்.

வேறு

10206 காந்தள் போலிய கரத்தினீர் யானெய்த
கணையால்
பாய்ந்த சோரியும் பெருமுழக் குறுபகு வாயும்
ஓய்ந்த புண்படு மேனியு மாகியோர் ஒருத்தல்
போந்த தோஇவண் புகலுதிர் புகலுதிர் என்றான்.

10207 வேழ மேழுதல் உள்ளன கெடுதிகள் வினவி
ஊழி நாயகன் நிற்கலும் உமக்குநே ரொத்து
வாழு நீரருக் குரைப்பதே அன்றிறும் வன்மை
ஏழை யேங்களுக் கிசைப்பதென் என்றனள்

இகுளை.

10203. தன்னை இகழ்ந்து பேசும் அந்தத் தோழியை வள்ளியம்மையார் சினந்து பார்த்து, “உன்னைத் தக்கஉயிர்த் துணையாக மனத்தில் கொண்டு, நான் இந்த இடத்தில் தனியாக இருந்தேன். இத்தகைய என் மீதும் பக்கத்தில் இருந்து வந்து குற்றத்தைச் சுமத்தினாய். ஆதலால் நீ கொடியவள்” என்று உரைத்தார்.

10204. தோழியும் தலைவியும் இவ்வாறு அங்கு உரையாடல் நிகழ்த்திக் கொண்டிருப்ப, அவ்வாறு அங்கு அவர்கள் ஒன்றாக இருப்பதனை, வேங்கை மரமாகி முன்னர் நின்ற முழுமுதல்வரான அவர் கண்டு, “இவ்விருவரையும் ஒரு சேர அணுகுவதற்கு இதுவே தக்க தருணம்” என்று உள்ளத்தில் எண்ணி அவர்களை நெருங்கிச் சென்றார்.

10205. வளைக்கப்பட்ட வில்லையுடையவராய், இலக்கை நாடும் அம்பை உடையவராய், தீட்டப்பட்ட கூரிய உடைவாள் செறித்த இருப்புக்கச்சினராய், வேட்டைத் தொழில் பயில்கின்ற ஒருவனைப் போல, இரண்டு அடிகளும் சிவக்கத்தனியாய் அங்குச் சென்றார்.

10206. “செங்காந்தள் மலர் போன்றகைகளையுடைய மங்கையரே! நான் தொடுத்த அம்பால் பெருகி வழியும் இரத்தமும் பெரும் முழக்கம் இடும் வாயும், இளைத்த புண்பட்ட உடலும் உடையதாய் ஒரு யானை இங்கு வந்ததுண்டா? சொல்வீர்! சொல்வீர்!” என வினவினார்.

10207. யானை முதலாக வினவுவதற்கு அமைந்த கெடுதிகளை வினவிக் கொண்டு ஊழி முதல்வரான முருகப் பெருமான் விடை வேண்டி நின்றார். அப்போது “உம் ஆண்தகைமையான, வன்மையைப் பெரு வீரரான உமக்கு ஒப்பவர் உள்ளவர்க்கு கூறுதலன்றி, எளியவரான எம் போன்ற மங்கையர்க்கு உரைப்பதால் என்ன பயன்?” என்று விடை சொன்னாள், வள்ளிநாயகியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த தோழி.

460 □ சுந்தபுராணம்

10208 ஐயர் வேட்டைவந் திடுவதும் தினைப்புனத்
தமர்ந்து
தையல் காத்திடு கின்றதுஞ் சரதமோ பறவை
எய்யும் வேட்டுவர் கோலமே போன்றன இருவர்
மையல் தன்னையும் உரைத்திடும் விழியென
மதித்தாள்.

10209 மனத்தில் இங்கிவை உன்னியே துணைவியும்
மற்றைப்
புனத்தி லேகிவீற் றிருந்தனள் அன்னதோர்
பொழுதில்
சினத்தி டுங்கரி எய்தன மென்றசே வகன்போய்க்
கனத்தை நேர்தரு கூந்தலாய் கேளெனக் கழறும்.

10210 உற்ற கேளிரும் நீங்களே தமிழனுக்கு உமக்குப்
பற்ற தாயுள பொருளெலாந் தருவன் நும்பணிகள்
முற்று நாடியே புரிசுவன் முனிவுகொள் ளாது
சற்று நீரருள் செய்திடு மென்றனன் தலைவன்.

10211 அண்ணல் கூறிய திடுளைதேர்ந் திடுதலும் ஐயர்
எண்ண மீதுகொல் எம்பெருங் கிளைக்கிதோர்
இழுக்கை
மண்ணின் நாட்டவோர் வந்தது மறவர்தம் பேதைப்
பெண்ணை ஆதரித் திடுவரோ பெரியவர் என்றாள்

10208. “இத்தலைவர் வேட்டையை மேற்கொண்டு வருதலும், இந்தத்தலைவி தினைப்புனத்திலிருந்து அதனைக் காத்தலும் உண்மையோ! இந்த இருவரும் மேற்கொண்ட வேட்டைக் கோலம், தினைப்புனக் காவற் கோலம் என்ற இருகோலங்களும், பறவைகளை மறைந்திருந்து எய்கின்ற வேட்டுவர் கொள்ளும் கோலம் போலவே உள்ளன. ஒருவர் மேல் ஒருவர்க்கு உள்ள காதலையும் இவர்தளின் கண்களே வாய் திறந்து சொல்லும்!” என அத்தோழி தன் மனத்துக்குள் எண்ணினாள்.

10209. தோழியானவள் இங்ஙனம் தன் மனத்துள் இவற்றை நினைத்துத், தான் முன் இருந்த அயல் புனத்துக்குப் போய், அவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டுத் தனித் திருந்தாள். அப்போது சினமுடைய யானையை எய்தோம் என்று முன்னம் சொன்ன இறைவர் சென்று, “மேகம் போன்ற கூந்தலையுடைய தோழியே! நான் சொல்வதற்குச் சற்றுச் செவிசாய்ப்பாயாக!” என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

10210. “எனக்கு நெருங்கிய உறவினரும் நீங்களே நாள் தனியனாயினும் உங்கட்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் அளிப்பேன். அவையே யல்லாது, உங்கள் பணிகள் யாவற்றையும் ஆராய்ந்து அறிந்து செய்து முடிப்பேன். என் மேல் தவறு சுற்பித்துக் கொண்டு சினம் கொள்ளாமல் சற்று நீவிர் அருள் செய்ய வேண்டும்!” என்று இறைவர் முருகப் பெருமான் வேண்டிக் கொண்டார்.

10211. பெருமையுடைய முருகப்பெருமான் கூறியதன் குறிப்பைத் தோழி தேர்ந்து தெளிந்த மாத் திரத்தில் “தலைவரே! இதுவோ உம் எண்ணம்? எம் பெரிய வேடர் கூட்டத்துக்கு இந்தப் பூமியில் முன் இல்லாத இத்தகைய இழிவை நிலை நிறுத்தற்கோ நீங்கள் இங்கு வந்தது? வேடர் குலப்பேதையான பெண்ணை உயர்ந்தவர் விரும்புவாரோ?” என்று தன் இசைவின்மை தோன்றக் கூறினாள்.

462 □ கந்தபுராணம்

10212 சீத ரந்தரும் அமிர்தினை எயினர்கள் செய்த
மாத வந்தனைப் பெண்ணினுக் கரசைமற்
றெனக்குக்
காதல் நல்கியே நல்லருள் புரிந்தகா ரிகையைப்
பேதை என்பதே பேதைமை என்றனன்
பெரியோன்.

10213 என்றெங் கோனுரை செய்தலும் மடமகள் இங்ஙன்
குன்றங் காவலர் வருகுவர் அவர்மிகக் கொடியோர்
ஒன்றும் தேர்கிலர் காண்பரேல் எம்முயிர் ஒறுப்பார்
நின்றிங் காவதென் போமென நெறிப்படுத்
துரைத்தான்.

10214 தோட்டின் மீதுசெல் விழியினாய் தோகையோ
டென்னைக்
கூட்டி டாயெனில் கிழிதனில் ஆங்கவள் கோலந்
திட்டி மாடம வேறிநும் மூர்த்தெரு வதனில்
ஒட்டு வேன்இது நாளையான் செய்வதென்று
றுரைத்தான்.

10215 ஆதி தன்மொழி துணைவிகேட் டஞ்சியை யர்க்கு
நீதி யன்றுதண் பனைமட வேறுதல் நீர்இம்
மாத வித்தருச் சூழலில் மறைந்திரும் மற்றென
காதல் மங்கையைத் தருவனென்று ஏகினள்
கடிதின்.

10212. “திருமால் பெற்ற அமிர்தம் போன்றவளை, வேட்டுவர்கள் செய்த பெருந்தவப் பேற்றை, பெண்தலைவியை, எனக்குக் காதல் நோயைத் தந்து, பின்பு அதற்கு மருந்தாக நன்மையான திருவருட் பேற்றை விரும்பிய அழகியைப், ‘பேதை’ என்று கருதுவதா? அவ்வாறு கருதுவதே பேதைமையாகும்!” என்று சொன்னார் மேலோரான முருகன்.

10213. என்று இப்படி எம் இறைவனான முருகப் பெருமான் சொல்லவும், அதைக் கேட்ட மடப்பத்தை யுடைய அத்தோழியானவள், “இந்த இடத்துக்கு இம் மலைக்குரிய வேடர்கள் வருவர். அவர்கள் மிகவும் கொடியவர்கள். அவர்கள் எதையும் ஆராய்ந்து அறியும் பொறுமை இல்லாதவர். என்னுடன் நீங்கள் பேசுவதைக் காண்பாராயின் எம் உயிரை வருத்துவர். இவ்விடம் நின்று ஆவது என்ன? ஆதலால் இங்கிருந்து செல்லுங்கள்” என்று தலைவியோடு தலைவியைச் சேர்ப்பதற்கு வழி ஒன்றைத் தன் உள்ளத்தில் வகுத்துக் கொண்டு, இவ்வாறு சொன்னாள்.

10214. “காதணியான தோட்டின் மீது செல்லும் விழியுடைய தோழியே! மயில் போன்ற தலைவியுடன் என்னைக் கூட்டாது போனால், அப்போது அத் தலைவியின் உருவத்தை ஒரு துணியில் எழுதிக் கொண்டு பனைமடலால் செய்த குதிரையில் ஏறி உம் ஊர்த் தெருவில் ஊர்வேன். இது நாளைக்கே நிகழும்!” என்று சொன்னார்.

10215. ஆதியான எம் இறைவரின் சொல்லைக் கேட்டுப் ‘பழி உண்டாகுமே’ என்று தோழி அஞ்சிக் “குளிர்ந்த பனைமடலால் ஆன மடல்மா ஏறுதல் உங்கட்கு நீதியாகாது. நீர் இந்தக் குருக்கத்தி மரநிழலில் மறைந்து இருப்பீராக! என அன்புக்குரிய தலைவியைக் கொணர்ந்து உம்மிடம் ஒப்படைப்பேன்!” என்று கூறி விரைந்து போனாள்.

வேறு

- 10216 அங்க வெல்லையில் அகம கிழ்ச்சியாய்
எங்கள் தம்பிரான் ஜினிதின் ஏகியே
மங்குல் வந்துகண் வளரும் மாதவிப்
பொங்கர் தன்னிடைப் புக்கு வைகினான்.
- 10217 பொள்ளெ னத்தினைப் புனத்தில் பாங்கிபோய்
வள்ளி தன்பதம் வணங்கி மானவேற்
பிள்ளை காதலும் பிறவுஞ் செப்பியே
உள்ளந் தேற்றியே ஒருப்ப டுத்தினாள்.
- 10218 இளைய மங்கையை இகுளை ஏனலின்
விளைத ரும்புனம் மெல்ல நீங்கியே
அளவில் மஞ்ஞைகள் அகவும் மாதவிக்
குளிர் பொ தும்பரில் கொண்டு போயினாள்.
- 10219 பற்றின் மிக்கதோர் பாவை இவ்வரை
சுற்றி யேகிநீ குடும் கோடல்கள்
குற்று வந்துநின் குழற்கு நல்குவன்
நிற்றி ஈண்டென நிறுவிப் போயினாள்.

வேறு

- 10220 கோற்றொடி இதுளைதன் குறிப்பி னால்வகை
சாற்றினன் அகன்றிடத் தையல் நின்றலும்
ஆற்றவும் மகிழ்சிறந் தாறு மாமுகன்
தோற்றினன் எதிர்ந்தனன் தொன்மை போலவே.
- 10221 வடுத்துணை நிகர்விழி வள்ளி எம்பிரான்
அடித்துணை வணங்கலும் அவளை அங்கையால்
எடுத்தனன் புல்லினன் இன்ப மெய்தினான்
சுடர்த்தொடி கேட்டினன் றிதனைச் சொல்லினான்.

10216. அப்போது, எம் தலைவரான முருகப்பெருமான் உள்ள மகிழ்ச்சி கொண்டவராய்த் தோழிகுறிப்பிட்டுச் சொன்ன குறியிடத்துக்குப் போய், மேகங்கள் வந்து கண்துயில்கின்ற குருக்கத்திச் சோலைக்குள் போய்ப் புகுந்து மறைவாக இருந்தார்.

10217. தோழி தினைப் புனத்தில் விரைந்து சென்று, வள்ளியின் அடிகளை வணங்கிப், பெருமை பொருந்திய வேற்பிள்ளையான தலைவரின் காதலையும் ஆற்றாமை பெருமை முதலியவற்றையும் எடுத்துச் சொல்லி உள்ளத்தை தேற்றி உடம்படச் செய்தாள்.

10218. தோழி தினை விளையும் புனத்தைக் கடந்து அளவற்ற மயில்கள் ஆடுகின்ற குளிர்ந்த குருக்கத்திச், சோலையில், இளமையுடைய வள்ளி நாயகியை மெல்ல அழைத்துச் சென்றாள்.

10219. “உயர்ந்த ஒப்பற்ற பற்றினை மேற்கொண்ட கண்ணுள் உள்ள பாவைபோன்றவளே! நீ இங்கு நிற்பாயாக! நான் இம்மலையைச் சுற்றிச் சென்று, நீ சூடிக் கொள்ளும் காந்தள் மலரகளைப் பறித்து வந்து உன் கூந்தலுக்குச் சூட்டுவேன்” என்று தான் நினைத்ததைச் சொல்லாது வறொன்றைக் கூறி, வள்ளியைக் குறியிடத்தில் நிறுத்திச் சென்றாள்.

10220. திரண்ட வளையலை அணிந்த தோழி, தன் குறிப்பு மொழிகளால் இவற்றைச் சொல்லி, அகன்று சென்றாள். அங்கு வள்ளிநாயகியார் தனித்து நின்றனர். பெருமை பொருந்திய ஆறுமுகக் கடவுள், பெரிதும் மகிழ்ந்து எதிர்ப்பட்டு முன்போலக் காட்சியளித்தார்.

10221. மாம்பிஞ்சின் பிளவை ஒத்த இருவிழிகளையுடைய வள்ளிநாயகியார் எம்பெருமானான முருகப்பெருமானின் அடிகளை வணங்கினார். வணங்கவும், அப்பெருமான் வள்ளி நாயகியாரைத் தம் அழகிய கைளால் எடுத்துத் தழுவி, அவர் பேரின்பம் அடையத் தாம் இன்பமடைந்து, பின், “ஒளி பொருந்திய வளையலை அணிந்தவளே, கேட்பாயாக!” என இதனைச் சொல்லலானார்.

10222 உந்தையும் பிறரும்வந் துன்னை நாடுவர்
செந்தினை விளைபுனம் சேவல் போற்றிடப்
பைந்தொடி அணங்கொடு படர்தி நாளையாம்
வந்திடு வோமென மறைந்து போயினான்.

10223 போந்தபின் இரங்கியப் பொதும்பர் நீங்கியே
ஏந்திழை வருதலும் இகுளை நேர்கொடு
காந்தனின் மலர்சில காட்டி அன்னவள்
கூந்தலிற் சூடியே கொடுசென் றேகினாள்.

10224 இவ்வகை வழிபடும் இகுளை தன்னொடு
நைவள மேயென நவிலும் தீஞ்சொலாள்
கொய்வரு தினைப்புனம் குறுகிப் போற்றியே
அவ்விடை இருந்தனள் அகம்பு லர்ந்துளாள்.

10225 வளந்தரு புனந்தனில் வள்ளி நாயகி
தளர்ந்தனள் இருத்தலும் தலைய ளித்திடும்
இளந்தினை யின்குரல் ஈன்று முற்றியே
விளைந்தன குறவர்கள் விரைந்து கூடினார்.

வேறு

10226 குன்ற வாணர்கள் யாவரும் கொடிச்சியை
நோக்கித்
துன்றும் ஏனல்கள் விளைந்தன கணிகளுஞ் சொற்ற
இன்று காறிது போற்றியே வருந்தினை இனிநீ
சென்றி டம்மஉன் சிறுகுடிக் கெனஉரை
செய்தார்.

10222. “உன் தந்தையும் மற்றவரும் வந்து உன்னைத் தினைப் புனத்தில் தேடுவர். செந்தினை விளைகின்ற புனத்தைக் காவல் செய்வதற்குப் பசுமையான வளையல் அணிந்த தோழியுடன் செல்வாயாக!” என்று இறைவர் சொல்லி மறைந்தார்.

10223. முருகப் பெருமான் மறைந்த பின்பு, பிரிவாற்றாமையால் இரங்கி, அந்த மாகவி மரச்சோலையை விட்டு நீங்கி, வள்ளி நாயகியார் தனித்து வருதலும், தோழி எதிர்கொண்டு, காந்தள் மலர்கள் சிலவற்றைக் காட்டி, அவரது கூந்தலில் சூட்டி அழைத்துக் கொண்டு போனாள்.

10224. குறிஞ்சி யாழின் இசைதான் என்று சொல்லுமாறு பேசுகின்ற இனிய சொற்களையுடையவரான வள்ளி நாயகியார், மேற்கூறியவாறு தம்மை வழிபடுகின்ற தோழியுடன், கொய்யும் பருவம் அடைந்த தினைப் புனத்தை அடைந்து தினையைக் காவல் செய்து மனவாட்டம் கொண்டவராய் அங்கு இருந்து வந்தார்.

10225. வளமையுடைய தினைப் புனத்தில் வள்ளியம்மை பிரிவாற்றாது தளர்ந்திருக்கும் போது, அந்த வள்ளி நாயகியார் காக்கும் இளமையான தினைப் பயிர்கள் கதிர்களை ஈன்று மணி முற்றி விளைந்தன. அதைக் கண்டு வேடுவர் விரைந்து வந்து கூடினர்.

(தலையளித்தல் — காத்தல்)

10226. அம்மலையில் வாழ்பவர் யாவரும் வள்ளி நாயகியாரைப் பார்த்து, “தாயே! தினைகள் விளைந்தன. வேங்கை மரங்களும் பூப்பதால் அதைக் கூறின. நீ இதுவரை தினைப் புனத்தைக் காத்து வருந்தினாய். இனி உன் இல்லத்துக்குச் செல்வாயாக!” என்று உரைத்தனர்.

10227 குறவர் இவ்வகை சொற்றன செவிப்புலங்
கொண்டாங்கு
எறியும் வேல்படு புண்ணிடை எரிநுழைந் தென்ன
மறுகு முள்ளத்த ளாகியே மற்றவண் நீங்கிச்
சிறுகு டிக்குநல் லிகுளையுந் தானுமாய்ச்
சென்றாள்.

10228 மானி னங்களை மயில்களைக் கிளியைமாண்
புறவை
ஏனை யுள்ளவை தங்களை நோக்கியே யாங்கள்
போன செய்கையைப் புகலுதிர் புங்கவர்க்
கென்னாத்
தானி ரங்கியே போயினள் ஒருதனித் தலைவி.

10229 பூவை யன்னதோர் மொழியினாள் சிறுகுடிப்
புகுந்து
கோவில் வைப்பினுள் குறுகியே கொள்கைவே
ற கிப்
பாவை ஒண்கழங் காடலள் பண்டுபோல் மடவார்
ஏவர் தம்மொடும் பேசலள் புலம்பிவீற்
றிருந்தாள்.

10230 மற்ற எல்லையில் செவிலியும் அன்னையும்
மகளை
உற்று நோக்கியே மேனிலே றாகிய துனக்குக்
குற்றம் வந்தவா நென்னென வற்புறக் கூறிச்
செற்ற மெய்தியே அன்னவள் தன்னைஇல்
செறிந்தார்.

10227. வேடர்கள் மேற்கண்டவாறு கூறியவை செவிலி நுழைந்த அப்போதே, மாற்றாரால் எறியப்படும் வேல் உண்டாக்கிய புண்ணில் தீ நுழைந்தது போல கலங்கும் மனத்தை உடையவராய், அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி, நல்ல தோழியும் தாமுமாய் தம் சிறிய இல்லத்துக்குச் செல்லலானார்.

10228. “ஒப்பில்லாத தலைவியான வள்ளிநாயகியார் மான்கூட்டங்களையும், மயில் கூட்டங்களையும், கிளிகளையும், மாட்சிமையுடைய புறாக்களையும், அவை போன்ற மற்ற பறவைகளும் விலங்குகளுமாகிய தமக்கு இனமானவற்றையும் பார்த்து, “நானும் தோழியும் இவ்விடத்தை விட்டு அகன்று சென்ற கொடுஞ்செயலை மேலோரான அத்தலைவருக்குச் சொல்லுங்கள்!” என வேண்டிக் கொண்டு இரங்கியபடி சென்றார்.

10229. நாகணவாய்ப் பறவையின் மொழி போன்ற சொல்லையுடைய வள்ளிநாயகியார் சிற்றூரைப் போயடைந்து, நம்பி அரசனின் இல்லமான குடிலுள் புகுந்து, கொள்கை வேறாகி, மரப்பாவை, ஒள்விய கழற்காய் என்ற இவை கொண்டு ஆடும் ஆட்டங்களை ஆடாதவராய் முன்னர்ப் பேசுவது போல் மங்கையர் எவரோடும் பேசாதவராய் வேறுபட்டுத் தனித்து இருந்தார்.

10230. அப்போது, (வள்ளியம்மையாரை வளர்த்த) செவிலித்தாயும் நற்றாயும் மகளை உற்றுப் பார்த்து “உனக்கு மேனியானது வேறுபட்டுள்ளது! அதற்குக் காரணமான குற்றம் வந்த வகையாது?” என்று வன் சொற்களை மிகுதியாகச் சொல்லி, சினம் கொண்டு, அவரை வெளியே விடாது வீட்டினுள் இருத்தி வைத்தனர். (இற்செறித்தார்-வெளியில் செல்லாது வீட்டினுள்ளே இருக்குமாறு செய்தார்)

470 □ கந்தபுராணம்

வேறு

10231 ஓவிய மனைய நீராள் உடம்பிடித் தடக்கை
 யோனை
 மேவினள் பிரித லாலே. மெய்பரிந்து உள்ளம்
 வெம்பி
 ஆவிய தில்லா ளென்ன அவசமாய் அங்கண் வீழப்
 பாவையர் எடுத்துப் புல்லிப் பருவர லுற்றுச்
 சூழ்ந்தார்.

10232 ஏர்கொள்மெய் நுடங்கு மாறும் இறைவனை
 கழலு மாறுங்
 கூர்கொள்கண் பனிக்கு மாறுங் குணங்கள்வே
 நாய வாறும்
 பீர்கொளு மாறும் நோக்கிப் பெண்ணினைப்
 பிறங்கற் சாரற்
 சூர்கொலாந் தீண்டிற் றென்றார் சூர்ப்பகை
 தொட்ட தோரார்.

10233 தந்தையும் குறவர் தாமும் தமார்களும் பிறரும்
 ஈண்டிச்
 சிந்தையுள் அயர்வு கொண்டு தெரிவைதன்
 செயலை நோக்கி
 முந்தையின் முதியா ளோடு முருகனை முறையிற்
 கூவி
 வெந்திறல் வேலினாற்கு வெறியயர் வித்தார்
 அன்றே.

10231. ஒரு செயலுமின்றித் தீட்டிய ஒலியத்தைப் போன்ற தன்மை கொண்ட வள்ளிநாயகியார் வேலை ஏந்திய முருகப்பெருமானைக் கூடிப் பிரிந்தமையால், உடல் மெலிந்து உள்ளம் வெதும்பி உயிரை இழந்தவரைப் போல் பரவசமாய் அங்குச் சோர்ந்து வீழ, வேட்டுவ மகளிர் அவரை எடுத்துத் தழுவித் துன்பம் அடைந்து சிந்திப்பாரானார்.

10232. அழகுடைய திருமேனியானது துவளும் தன்மையையும், முன்கை வளையல்கள் கழலும் தன்மையையும் கூர்மையைக் கொண்ட கண்கள் நீர் துளிர்க்கும் தன்மையையும், குணங்கள் மாறுபட்ட தன்மையையும், உடலில் பசலை பரவும் தன்மையையும் உற்றுப் பார்த்து, “நம் மகளை மலைச்சாரலில் உள்ள பேய் தீண்டியது போலும்!” என்று, குரனுக்குப் பகைவனான முருகப்பெருமான் தீண்டியதை அறியாத வேடுவர் உரைத்தனர்.

(பசலை—நிற வேறுபாடு)

10233. தந்தையான நம்பியரசனும், வேடர்களும், உறவினரும், மற்றவரும் நெருங்கிக் கூடி, வள்ளி நாயகியாரின் தன்மையைப் பார்த்து, உள்ளத்தில் தளர்ச்சி அடைந்து, பழைய முறைப்படி, முதியவளான தேவராட்டியுடன் தேவராளனான வெறியாட்டயர்வானை அழைத்து கொடிய வன்மை படைத்த வேற்படையையுடைய முருகப்பெருமானுக்கு வெறியாட்டு விழாவைச் செய்தனர்.

(தேவராளன்-தேவரால் ஆளப்படுபவன், தெய்வம் ஏறப் பெறுபவன். இவனை ‘வேலன்’, ‘முருகன்’ எனவும் கூறுவர். குறைநேரின் முருக பூசையான வெறியாட்டு செய்தல் குறிஞ்சி நிலத்தவர் வழக்கம்.)

472 □ கந்தபுராணம்

10234 வெறியயர் கின்ற காலை வேலன்மேல் வந்து
 தோன்றிப்
 பிறிதொரு திறமும் அன்றால் பெய்வளை தமிழ்
 ளாகி
 உறைதரு புனத்தில் தொட்டாம் உளமகிழ் சிறப்பு
 நேரில்
 குறைபிது நீங்கு மென்றே குமரவேள் குறிப்பிற்
 சொற்றான்.

10235 குறிப்பொடு நெடுவேல் அண்ணல் கூறிய கன்ன
 மூல
 நெறிப்பட வருத லோடும் நேரிழை அவசம் நீங்கி
 முறைப்பட எழுந்து வைக முருகனை முன்னி
 ஆங்கே
 சிறப்பினை நோர்தும் என்று செவிலித்தாய் பராவல்
 செய்தாள்.

10236 மனையிடை அம்மை வைக வனசரர் முதிர்ந்த
 செவ்வித்
 தினையினை அரிந்து கொண்டு சிறுகுடி அதனிற
 சென்றார்
 இனையது நோக்கிச் செவ்வேள் இருவியம்
 புனத்தில் புக்குப்
 புனையிழை தன்னைக் காணான் புலம்பியே திரித
 லுற்றான்.

10234. வெறியாடலைச் செய்யும் சமயத்தில் அந்நிலத் தெய்வமும், குலத் தெய்வமுமான முருகப் பெருமான், வெறியாடுபவன் மீது ஆவேசித்து, “தனியாக இருந்த தினைப்புனத்தில் இம்மங்கையை யாம் தீண்டினோம். இவளது வேறுபாடு வேறு ஒரு காரணத்தால் உண்டானதன்று. எம் உள்ளம் மகிழும் சிறப்பைச் செய்தால் இந்தக் குறை நீங்கும்!” என்று குறிப்புப் பொருள் தோன்றக் கூறினார்.

(தொட்டாம்-இதன் வெளிப்படைப் பொருள் தெய்வம் தீண்டியது என்பது. குறிப்புப் பொருள் மணந்தோம் என்பது. உளமகிழ் சிறப்பு-வெளிப்படைப்பொருள்சிறப்பான பூசை. குறிப்புப் பொருள் திருமணச் சிறப்பு.)

11235. நீண்ட வேலிசெயுடைய முருகன் குறிப்பால் கூறிய சொற்கள் காதுகளின் மூலத்தில் குற்றம் இல்லாமல் விழுந்த அளவில், வள்ளியம்மையார் அவசம் நீங்கப் பெற்று எழும் முறையால் எழுந்திருக்க, அதைக் கண்ட செவிலித் தாய் அப்போதே, “முருகப்பெருமானைத் துதித்துச் சிறப்பான பூசையைச் செய்வோம்” என்று உறுதி கொண்டு தெய்வத்தை வணங்கினாள்.

10236. இவ்வாறாக வள்ளியம்மையார் இல்லத்தில் இருக்க, வேடர்கள் முற்றிய பருவத்தையுடைய தினைக்கதிர்களைக் கொய்து கொண்டு தம் சிறிய ஊரை அடைந்தனர். முருகப்பெருமான் இதைப்பார்த்து தாம் ஆட்கொண்டருளும் செயலை மேலும் தொடர்ந்து செய்பவராய், தினைத் தாளையுடைய தினைப் புனத்தில் போய், வள்ளியம்மை யூரை அங்குக் காணாமல் வருந்தலானார்.

474 ப கந்தபுராணம்

10237 கனந்தனை வினவும் மஞ்ஞைக் கணந்தனை
வினவும் ஏனல்
புனந்தனை வினவும் அம்மென் பூவையை வினவுங்
கிள்ளை
இனந்தனை வினவும் யானை இரலையை வினவுந்
தண்கா
வனந்தனை வினவும் மற்றை வரைகளை வினவு
மாதோ.

10238 வாடினான் தளர்ந்தான் நெஞ்சம் வருந்தினான்
மையிற் கெல்லை
கூடினான் வெய்து உயிர்த்தான் குற்றடிச் சவடு
தன்னை
நாடினான் திகைத்தான் நின்று நடுங்கினான்
நங்கை தன்னைத்
தேடினான் குமரற் கீது திருவிளை யாடல்
போலாம்.

10239 வல்வியை நாடு வான்போல் மாண்பகல் கழித்து
வாடிக்
கொல்லையம் புனத்திற் சுற்றிக் குமரவேள்
நடுநாள் யாமம்
செல்லுறு மெல்லை வேடர் சிறுகுடி தன்னிற்
புக்குப்
புல்லிய குறவர் செம்மல் குரம்பையின் புறம்போய்
நின்றான்.

10240 பாங்கிசெவ் வேளைக் கண்டு பணிந்துநீர் கங்குல்
போதில்
சங்குவந் திடுவ தொல்லா திறைவியும் பிரியின்
உய்யாள்
நீங்களிவ் விடத்திற் கூட நேர்ந்ததோ ரிடமு
மில்லை
ஆங்கவள் தன்னைக் கொண்டே அகலுதிர் அடிகள்
என்றாள்.

10237. “வள்ளி நாயகியார் எங்கே?” என்று அப் பெருமான் மேகங்களை வினவுவார்? மயில் கூட்டங்களை வினவுவார்! தினைப் புனத்தை வினவுவார்! அழகிய மெல்லிய இயல்புடைய நாகணவாய்ப் பறவைகளை வினவுவார்! கிளிகளின் கூட்டத்தை வினவுவார்! யானைகளையும் கலை மான்களையும் வினவுவார்! குளிர்ந்த சோலையை வினவுவார்! மலைகளை வினவுவார்!

10238. அவர் வள்ளியைக் காணாமல் வாடினார்; தளர்ந்தார்; உள்ளம் வருந்தினார்; மயக்கத்தின் எல்லையைக் கூடினார்; பெருமூச்சு விட்டார்; சிறிய அடிச்சுவடுகளைக் கண்டு திகைத்தார்; நின்று நடுக்கம் அடைந்தார்; இவ்வாறெல்லாம் வள்ளியம்மையாரைத் தேடினார். இவையெல்லாம் அப்பெருமானுக்கு திருவிளையாடலாம்.

10239. வள்ளியம்மையாரைத் தேடுபவரைப் போல், முருகன் அழகான தினைக் கொல்லை எங்கும் திரிந்து வாட்டம் அடைந்து, இப்படிப் பகற்பொழுது முழுவதையும் கழித்து, நள்ளிரவு நிகழும்போது, வேடர் வாழும் சிறிய ஊர்க்குச் சென்று, குறவர்களுடன் கூடிய நம்பியரசனின் குடிலுக்குப் பக்கத்தில் போய் நின்றார்.

10240. வள்ளி நாயகியாரின் தோழியானவள், முருகப் பெருமானைக் கண்டு, வணங்கி “நீங்கள் இரவுக் காலத்தில் இங்கு வருதல் பலவகையாலும் தகுதியுடையதாகாது. எம் தலைவியான அவளும் தங்களைப் பிரியின் உயிர் வாழ மாட்டாள். நீங்கள் இருவரும் இங்குக் கூடுவதற்கு ஏற்ற தான இடமும் இல்லை. ஆகவே, ஐயனே, அவளை உடன் அழைத்துக் கொண்டு செல்வீராக!” என்று வேண்டினாள்.

476 □ கந்தபுராணம்

10241 என்றிவை கூறிப் பாங்கி இறைவனை நிறுவி
ஏகித்
தன்றுணை யாகி வைகுந் தையலை யடைந்து
கேள்வர்
உன்றனை வவ்வீச் செல்வான் உள்ளத்தில்
துணையா இங்ஙன்
சென்றனர் வருதி என்னச் சீரிதென் றொருப்பா
டுற்றாள்.

10242 தாய்துயில் அறிந்து தங்கள் தமர்துயில் அறிந்து
துஞ்சா
நாய்துயில் அறிந்து மற்றந் நகர்துயில் அறிந்து
வெய்ய
பேய்துயில் கொள்ளும் யாமப் பெரும்பொழு
ததனில் பாங்கி
வாய்தலிற் கதவை நீக்கி வள்ளியைக் கொடுசென்
றுய்த்தாள்.

10243 அறுமுக வொருவன் தன்னை ஆயிழை எதிர்ந்து
தாழ்ந்து
சிறுதொழில் எயினர் ஊரில் தீயனேன்
பொருட்டால் இந்த
நறுமலர்ப் பாதங் கன்ற நள்ளிருள் யாமந் தன்னில்
இறைவநீர் நடப்ப தேயென் றிரங்கியே தொழுது
நின்றாள்.

10244 மாத்தவ மடந்தை நிற்ப வள்ளலை இருளை
நோக்கித்
தீத்தொழில் எயினர் காணில் தீமையாய் விளையும்
இன்னே
ஏத்தருஞ் சிறப்பி னும்மூர்க் கிங்கவள் தனைக்
கொண்டு ஏகிக்
காத்தருள் புரியு மென்றே கையடை யாக
நேர்ந்தாள்.

10241. என்று இவற்றைத் தோழி கூறி, முருகப்பெருமானை அங்கே நிற்குமாறு செய்து விட்டுத் தான் மட்டும் சென்று, தனக்குத் தனித்துணையாக இருக்கும் வள்ளியினைக் கண்டு, “நம் தலைவர் உன்னைக் கவர்ந்து கொண்டு செல்லும் பொருட்டு மனத்தில் துணிவு கொண்டு வந்துள்ளார். காலம் தாழ்த்தாது வருவாயாக!” என்று சொன்னாள். நாயகியார் “இது நல்லது!” என்று உடன் போக்குக்கு உடன்பட்டார்.

10242. அத்தோழியானவள், நற்றாய் செவிலித்தாய் ஆகியவரின் உறக்கத்தை அறிந்து, தம் உறவினரின் உறக்கத்தையும் அறிந்து, பெரிதும் துயிலாத நாய் உறக்கத்தையும் அறிந்து, அந்த ஊரில் உள்ளவர் உறக்கத்தையும் அறிந்து, கொடிய பேய்களும் உறங்கும் நடுயாமம் ஆனபோது, அவ் வீட்டின் வாயிற்கதவை மெல்லத் திறந்து, வள்ளி நாயகியை அழைத்துக் கொண்டு போய்த் தலைவரிடம் விட்டாள்.

(வாப்தல் — வாயில்)

10243. ஆறு முகங்களை உடைய அப்பெருமானை வள்ளி கண்டு அடியை வணங்கி, “இறைவ! இழிவான சிறு தொழில் செய்யும் ஐம்புல வேடர்கள் வாழ்கின்ற ஊன் உடலான இந்தச் சிற்றூரில், வேடர்கள் பால் அகப்பட்டுத் தீமையுடையேனான என் பொருட்டு மணம் கமழும் மலர்ப் பாதம் நோவ, இந்த நள்ளிரவுப் போதில், தாங்கள் நடந்து வருவதோ!” என்று இரங்கிக் கூறி வணங்கி நின்றார்.

10244. சிறந்த தவத்தையுடைய வள்ளி நாயகியார் இங்ஙனம் முருகப்பெருமானை வணங்கி நிற்க, தோழி, முருகப்பெருமானை நோக்கி, “கொடுந் தொழிலையுடைய வேடர் காண்பாரானால், தீமையேற்படும். இக்கணமே, புகழ்வதற்கரிய சிறப்புடைய உங்களது ஊர்க்கு, இத் தலைவியை உடன் அழைத்துக் கொண்டு சென்று பாதுகாத்தருளும்,” எனச் சொல்லி அடைக்கலப் பொருளாகத் தந்தாள்.

478 □ கந்தபுராணம்

- 10245 முத்துறு முறுவ லாளை மூவிரு முகத்தி னான்தன்
கைத்தலம் தன்னில் ஈந்து கைதொழு திகுளை
நிற்ப
மெய்த்தகு கருணை செய்து விளங்கிழாய் நீயெம்
பாலின்
வைத்திடு கருணை தன்னை மறச்சலங் கண்டாய்
என்றான்.
- 10246 மையுறு தடங்கண் நல்லாள் வள்ளியை வணக்கம்
செய்து
மெய்யுறப் புல்லி அன்னாய் விரைந்தனை சேறி
யென்னா
ஐயனோ டினிது கூட்டி ஆங்கவர் விடுப்ப மீண்டு
கொய்யுறு கவரி மேய்ந்த குரம்பையின் கூரை
புக்காள்.
- 10247 விடைபெற்றே இகுளை ஏக வேலுடைக் கடவுள்
அன்ன
நடைபெற்ற மடந்தை யோடு நள்ளிரு ளிடையே
சென்று
கடைபெற்ற சீறார் நீங்கிக் காப்பெலாங் கடந்து
காமன்
படைபெற்றுக் குலவும் ஆங்கோர் பசுமரக் காவுள்
சேர்ந்தான்.
- 10248 செஞ்சுடர் நெடுவேல் அண்ணல் செழுமலர்க்
காவில் புக்கு
வஞ்சியொ டிருந்த காலை வைகறை விடியல்
செல்ல
எஞ்சலில் சீறார் தன்னில் இறையவன் தனது தேவி
துஞ்சலை யகன்று வல்லே துணுக்கமுற் நெழுந்தாள்
அன்றே.

10245. தோழி. முத்துப் போன்ற பற்களையுடைய வள்ளி நாயகியாரை, ஆறு முகங்களையுடைய முருகப்பெருமானின் திருக்கைகளில் ஒப்படைத்துக் கைகூப்பி வணங்கி நின்றாள். நிற்க, அப்பெருமான் மெய்ம்மை விளங்கும் அருளை அத்தோழிக்குச் செய்து, “விளங்கும் அணிகளை அணிந்தவளே, நீ எம்மிடம் வைத்த அன்பை ஒரு போதும் மறக்க மாட்டோம்!” என்று உரைத்தார்.

10246. மை பூசப்பெற்ற பெரிய கண்களையுடைய தோழி, வள்ளி நாயகியாரை வணங்கி, உடலைத் தழுவி, “தாயே! என் ஐயனுடன் விரைந்து உடன் போக்குச் செய்வாயாக!” என்று தன்னிடமிருந்து பிரித்து அப்பெருமானுடன் கூட்டினாள். அப்போது, அந்த இருவரும் விடை தந்தருள, அங்கிருந்து மீண்டு, கொய்யப்பட்ட கவரிமான் மயிரால் வேயப்பட்ட கூரையையுடைய சிறுகுடிலை அடைந்தாள்.

10247. தோழியானவள் விடைபெற்றுத் திரும்பிய பின்பு, வேலையுடைய முருகப் பெருமான், அன்னம் போன்ற நடையையுடைய வள்ளி நாயகியாருடன், நடு யாமமான இரவில் போய், சிற்றூரில் அமைந்த தலைவாயிலையும் நீங்கி, அப்பால் உள்ள ஓரிடத்தில், மன்மதனின் படைகள் அனைத்தையும் தன்னிடத்தே கொண்டு விளங்கும் ஒரு பசுமரச் சோலைக்குள் புகுந்தார்.

10248. நல்ல ஒளிக் கதிரையுடைய வேலையுடைய முருகப்பெருமான் வஞ்சிக் கொடி போன்ற வள்ளி நாயகியாருடன் செழுமையான மலர்களை யுடைய சோலையுள் புகுந்தபோது, வைகறையான விடியற்காலம் வர, குறைவில்லாத அந்தச் சிற்றூரில், நம்பியரசனின் மனைவி கொடிச்சி என்பவள், உறக்கம் நீங்கி, நடுக்கம் அடைந்து, விரைவாக எழுந்தாள்.

- 10249 சங்கலை கின்ற செங்கைத் தனிமகட் காணா ளாகி
எங்கணும் நாடிப் பின்னர் இகுளையை வந்து
கேட்பக்
கங்குலின் அவளும் நானுங் கண்படை கொண்ட
துண்டால்
அங்கவள் அதற்பின் செய்த தறிகிலன் அன்னாய்
என்றாள்.
- 10250 தம்மகட் காணா வண்ணந் தாய்வந்து புகலக்
கேட்டுத்
தெம்முனைக் குறவர் செம்மல் தெருமந்து
செயிர்த்துப் பொங்கி
நம்மனைக் காவல் றீங்கி நன்னுதல் பேதை
தன்னை
இம்மெனக் கொண்டு போந்தான் யாவனோ
ஒருவன் என்றான்.
- 10251 மற்றிவை புகன்று தாதை வாட்படை மருங்கில்
கட்டிக்
கொற்றவில் வாளி ஏந்திக் குமரியைக் கவர்ந்த
கள்வன்
உற்றிடு நெறியை நாட ஒல்லையிற் போவன்
என்னாச்
செற்றமொ டெழுந்து செல்லச் சிறுகுடி எயினர்
தேர்ந்தார்.
- 10252 எள்ளுதற் கரிய சீறார் இடைதனில் யாமத் தேகி
வள்ளியைக் கவர்ந்து கொண்டு மாயையால் மீண்டு
போன
கள்வனைத் தொடர்தும் என்றே கானவர் பலரும்
கூடிப்
பொள்ளெனச் சிலைகோல் பற்றிப் போர்த்தொழிற்
கமைந்துபோனார்.

10249. தாயான அவள், சங்கு வளையல்கள் பொருந்திய செம்மையான கைகளையுடைய நிகரில்லாத தன் மகளைக் காணாதவளாய் எங்கும் தேடி, பின் வள்ளி நாயகியின் தோழியிடம் வந்து கேட்ப, “தாயே! நேற்று இரவில் நானும் அவளும் ஒன்றாகக் கண்மூடி உறங்கிய துண்டு. உறங்கியதின், அவள் செய்த செயலை நான் அறியேன்!” என்று அத்தோழி உரைத்தாள்.

10250 தன் மகளைக் காணாத வகையினை நற்றாய் வந்து தன்னிடம் சொல்ல, பகைமுனைக்கு ஒருவனான நம்பிகேட்டு, புத்தி சுழன்று, சினந்து கிளர்ந்து, “நம் மனையில் உள்ள காவலைக் கடந்து நல்ல நெறியையுடைய என் மகளை எவனோ ஒருவன் விரைவாகக் களவில் கொண்டு போனான்,” என்று இங்ஙனம் சினந்தான்.

10251. நம்பியரசன் இவ்வாறு சொல்லி, வாளை இடுப்பில் கட்டி, வெற்றியுடைய வில்லையும் அம்பையும் எடுத்துக் கொண்டு, குமரியான தன் மகளைக் கவர்ந்து போன கள்வனைக் காண, அக்கள்வன் போன நெறியில் விரைவாகச் செல்வேன்!” என்று மிக்க சினத்துடன் எழுந்து செல்ல, அதனை அச்சிற்றூரில் உள்ளவர் அறிந்தனர்.

10252. “இகழ்வதற்கு அரிய காவலையுடைய நம் சிற்றூரில் நள்ளிரவில் வந்து நம் வள்ளியான கன்னியை மாயத்தால் கவர்ந்து தன்னுயிரையும் தாங்கி உயிர் பிழைத்துப் போன அந்தக் கள்வனைத் தொடர்ந்து சென்று பிடிப்போம்!” என்று சூள். உரைத்துக் கொண்டு, பல வேடர் யாவரும், ஒன்றாகத் திரண்டு வில்லையும் அம்பையும் கையிற்கொண்டு போரிடற்கு ஆயத்தமாய் விரைந்து போனார்.

482 □ கந்தபுராணம்

10253 வேடுவர் யாகும் ஈண்டி விரைந்துபோய் வேந்த
 னோடு
 கூடினர் இரலை தன்னைக் குறித்தனர் நெறிகள்
 தோறும்
 ஒடினர் பொதும்ப ரெல்லாம் உலாவினர் புலங்கள்
 புக்கு
 நாடினர் சுவடு நோக்கி நடந்தனர் இடங்க
 ளெங்கும்.

10254 ஈங்கனம் மறவ ரோடும் இறையவன் தேடிச்
 செல்லப்
 பாங்கில் ஒருதண் காவில் பட்டிமை நெறியால்
 உற்றாள்
 ஆங்கனத் தெரியா அஞ்சி ஆறுமா முகத்து
 வள்ளல்
 பூங்கழல் அடியில் வீழ்ந்து பொருமியே புகல
 லுற்றாள்.

10255 கோலோடு சிலையும் வானும் குந்தமும் மழுவும்
 பிண்டி
 பாலமும் பற்றி வேடர் பலருமாய்த் துருவிச்
 சென்று
 சோலையின் மருங்கு வந்தார் துணுக்கமுற்
 றுளதென் சிந்தை
 மேலினிச் செய்வ தென்கொல் அறிகிலேன்
 விளம்பா யென்றாள்.

10253 வகுத்தலை வாழி நல்லாய் மால்வரை யோடு குரன்
 உரந்தனை முன்பு கீண்ட உடம்பிடி யிருந்த
 நும்மோர்
 விரைந்தமர் புரியச் சூழின் விட்டுதும் அதனை
 நோக்கி
 இருந்தருள் நம்பின் என்னா இறைமகட்கு எந்தை
 சொற்றாள்.

10253. வேடர்கள் எல்லாரும் ஒன்றாகத் திரண்டு விரைந்து சென்று. தம் அரசனுடன் கூடித் தம் வீரமுழக்க சின்னமான கொம்பை ஊதி, பல வழிகளிலும் தேடிச் சென்றனர்; மரச் செறிவான சோலைகளில் எல்லாம் தேடினர்; விளை நிலங்களில் புகுந்து தேடினர்; இங்ஙனம் எல்லா இடங்களிலும் அடிச்சுவடுகளை உற்றுப் பார்த்த வண்ணம் பரவிச் சென்றனர்.

10254. இவ்வாறு ஐம்புல வேடர்களுடனும், ஐம்புலன்களை நடத்தும் மனம் என்ற வேட்டுவத் தலைவன் தம் மனையில் வளர்ந்த மகளைத் தேடிச் சென்றனர். பக்கமான அங்கு ஒரு குளிர்ந்த சோலையில், ஐம்புல வேடரை வஞ்சித்துக் களவு வழியால் கொண்டு போனதற்கு உரியவருடனே சென்றிருந்த வள்ளிநாயகியார், வேடர்களின் அத்தகைய ஆரவாரத்தை அறிந்து அஞ்சி ஆறுமுகப் பெருமானின் அடிகளில் விழுந்து வணங்கி அழுது சொல்லத் தொடங்கினார்.

10255. “வேடர் பலரும் ஒன்றாகத் திரண்டு அம்பும் வில்லும் வாளும் கை வேலும் மழுவும் எறியும் ஈட்டியும் என்ற இவற்றை எடுத்துக் கொண்டு இந்தச் சோலைக்கு அருகில் வந்து விட்டனர். என் உள்ளம் நடுக்கம் கொண்டுள்ளது. இனி என் செயல் ஏதுமில்லை. வேண்டியதைத் தாங்களே அறிவீர். நான் அறியேன். சொல்லக் கூடியது இருந்தால் சொல்லியருளுக!” என்று வள்ளி நாயகியார் உரைத்தார்.

10256. உடனே எம்பெருமானான முருகப்பெருமான், மங்கையே, வருந்தாதே! முன்பு பெரிய கிரவுஞ்ச மலையுடன் குரபன்மன் மார்பைப் பிளந்த வடிவேல் இருக்கின்றது. உம்முடையவர் விரைந்து போர் செய்ய வருவாரானால் அவரை அழிப்போம். அதைப் பார்த்துக் கொண்டு எம் பின்பக்கத்திலே இருப்பாயாக!” என்று வள்ளியம்மைக்கு உரைத்தார்.

484 □ கந்தபுராணம்

10257 குறத்திரு மடந்தை இன்ன கூற்றினை வினவிச்
 செவ்வேள்
 புறத்தினில் வருத லோடும் பொள்ளெனக் குறுகி
 அந்தத்
 திறத்தினை யுற்று நோக்கிச் சீறிவெய் துயிர்த்துப்
 பொங்கி
 மறத்தொழில் எயினர் காலை மருங்குற வளைந்து
 கொண்டார்.

10258 தாதையங் கதனைக் கண்டு தண்டலை குறுகி
 நந்தம்
 பேதையைக் கவர்ந்த கள்வன் பெயர்கிலன் எமது
 வன்மை
 ஏதையும் மதியான் அம்மா இவன்விறல் எரிபாய்ந்
 துண்ணும்
 ஊதையங் கான மென்ன முடிக்குதும் ஒல்லை
 யென்றான்.

10259 குறவர்கள் முதல்வன் தானும் கொடுத்தொழில்
 எயினர் யாரும்
 மறிகட லென்ன வார்த்து வார்சிலை முழுதும்
 வாங்கி
 எறிகடர்ப் பரிதித் தேவை எழிலிகள் மறைத்தா
 லென்ன
 முறைமுறை அம்பு வீசி முருகனை வளைந்து
 கொண்டார்.

10257. குறவரின் மகளான வள்ளி நாயகியாரின் இந்தச் சொற்களைக் கேட்டுச் செவ்வேளான முருகப் பெருமான் வெளியே வரவும், மறத் தொழிலையுடைய வேடர் விரைந்து நெருங்கிச் சென்று, வள்ளி நாயகியார் தம்மை மறந்து பரவசப்பட்டிருக்கும் நிலையைப் பார்த்துச் சினந்து வெப்பமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக் கிளர்ந்து அந்தச் சோலையின் எல்லாப் பக்கங்களையும் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர்.

10258. தந்தையான நம்பியரசனும் அந்தச் சோலைக்குள் புகுந்து, அங்கு அந்த இருவரின் திறத்தையும் பார்த்து, “நம் மகளைக் கவர்ந்து வந்த இக்கள்வன், நம்மைப் பார்த்த பின்னும் அவளை விட்டு நீங்கிச் செல்ல வில்லை! எம் வன்மை எதையும் மதிக்க மாட்டான் போலும்! இவன் துணிவு இருந்தவாறு என்னே! இத்தகைய இவனது வலியைத் தீப்பரந்து அழிக்கின்ற காற்றுடன் கூடிய காட்டை ஒத்திருக்கும்படி விரைவில் அழிப்போம்!” என்று சொன்னான்.

10259. வேடரின் மன்னனான நம்பியும் கொடுந்தொழிலையுடைய வேடரும், அலை மடிந்து விழும் கடலைப் போல ஆரவாரம் செய்து, நீண்ட வில்லை முழுவதும் வளைத்து, ஒளிக்கதிர் வீசும் கதிரவனை மேகங்கள் மழை பெய்து மறைத்தது போல, ஒவ்வொருவரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக அம்பு மழையைப் பொழிந்து முருகனை வளைத்துக் கொண்டனர்.

486 □ கந்தபுராணம்

10260 ஒட்டல ராகிச் சூழ்ந்தாங்கு உடன்போர் புரிந்து
 வெய்யோர்
 விட்டவெம் பகழி யெல்லாம் மென்மலர் நீர்
 வாகிக்
 கட்டழ குடைய செவ்வேற் கருணையங் கடலின்
 மீது
 பட்டன பட்ட லோடும் பைந்தொடி பதைத்துச்
 சொல்வாள்.

10261 நெட்டிலை வாளி தன்னை ஞேரேலென நும்மேல்
 செல்லத்
 தொட்டிடு கையர் தம்மைச் சுடருடை நெடுவேல்
 ஏவி
 அட்டிடல் லேண்டும் சீயம் அடுதொழில் குறியா
 தென்னில்
 கிட்டுமே மரையும் மானுங் கேழலும் வேழந்
 தானும்.

10262 என்றிலை குமரி செப்ப எம்பிரான் அருளால்
 பாங்கர்
 நின்றதோர் கொடிமாண் சேவல் நிமிர்ந்தெழுந்
 தார்ப்புக் கொள்ளக்
 குன்றவர் முதல்வன் தானும் குமரரும் தமரும்
 யாரும்
 பொன்றின ராகி மாண்டு பொள்ளெனப் புவியில்
 வீழ்ந்தார்.

10260. முருகப்பெருமானின் செயலில் விருப்பம்-வைப்பதற்குரிய வேடர்கள், அறியாமையால் பகைவராய், அந்தச் சோலையை முற்றுகை செய்து மாறுபட்டுப் போரிட்டுச் செலுத்திய அம்புகள் எல்லாம் மிக்க அழகுடைய செம்மையான வேலையுடைய கருணைக் கடலான முருகப்பெருமான் மீது, மென்மையான மலரின் தன்மையை அடைந்து மெல்லெனப்பட்டன. அவ்வாறு படலால், அதற்கும் பசிய வளையல் அணிந்த கையையுடைய வள்ளி நாயகியார் துடித்துச் சொல்லலானார்.

10261. சிங்கமானது கொலைத் தொழிலை எண்ணாது சாதுத் தன்மையை மேற்கொள்ளுமானால், மரையும் மானும் பன்றியும் யானையும் ஆகியவை நெருங்கி உறவு கொண்டாடும் அன்றோ? ஆதலால் நீண்ட இலைவடிவமான அம்பைத் தங்கள் மீது பாயுமாறு செலுத்தும் கீழான வேடர்கள் மீது ஒளியுடைய நீண்ட வேலைச் செலுத்திட வேண்டும். (மான்-மானின் வகையுள் ஒன்று)

10262. என்ற இவற்றைக் கன்னியான வள்ளி நாயகியார் சொல்ல, எம் இறைவன் முருகன் அருளால், அயலில் கொடியரக அமைந்துள்ள ஒப்பற்ற பெருமையுடைய சேவலானது, எழுந்து நிமிர்ந்து ஆரவாரம் செய்தது; அவ்வளவில் வேடரின் மன்னனான நம்பியும் அவனுடைய மைந்தரும் உறவினரும் யாரும் நிலையழிந்து இறந்து விரைவாகப் பூமியில் விழுந்தனர்.

488 □ கந்தபுராணம்

'10263 தந்தையும் முன்னை யோரும் தமரும்வீழ்ந் திறந்த
தன்மை
பைந்தொடி வள்ளி நோக்கிப் பதைபதைத் திரங்கிச்
சோரக்
கந்தனத் துணைவி அன்பு காணுவான் கடிதா
நீங்கிச்
சிந்தையில் அருளோ டேக அனையரும்
தொடர்ந்து சென்றான்.

'10264 செல்வநா ரதப்பேர் பெற்ற சீர்கெழு முனிதேர்
வந்து
வல்லியோ டிறைவன் தன்னை வணங்கி நின்
செய்கை எல்லாம்
சொல்லுதி என்ன அன்னான் தோகையைக்
காண்டல் தொட்டு
மல்லவ்வேட் டுவரை யட்டு வந்திடும் அளவுஞ்
செரற்றான்.

'10265 பெற்றிடு தந்தை தன்னைப் பிறவுள சுற்றத்
தோரைச்
செற்றமொ டட்டு நீக்கிச் சிறந்தநல் வருள்செ
யாமல்
பொற்றொடி தன்னைக் கொண்டு போந்திடத்
தகுமோ வென்னா
மற்றிவை முனிவன் கூற வள்ளலும் அஃதாம்
என்றான்.

'10263. தன்னுடைய தந்தை நம்பியும் குலமுதல்வரான மற்றவரும் இறந்து பூமியில் விழுந்த தன்மையை, பசிய வளையலை அணிந்த வள்ளி நாயகியார் பார்த்துப் பழைய தொடர்பால் பதை பதைத்துத் தளர்ந்தார்; அப்போது, முருகப்பெருமான் தந்தந்தை முதலான வேடரைக் கொல்ல வேண்டும் என்று வற்புறுத்திய அத்துணைவியான வள்ளி நாயகியின் தலையாய அன்பை உலகத்தவர்க்குக் காட்டும் பொருட்டுத் தாம் அவரைச் சோதனை செய்பவராய், அந்த மணம் கமழும் சோலையை நீங்கி, (உள்ளத்தில் இறந்த வரிடமும் அருள் கொண்டவராய்ச்) செல்ல, அந்த வள்ளி நாயகியாரும் தொடர்ந்து அவர் பின் சென்றார்.

10264. அங்ஙனம் வள்ளி நாயகியார் பின்னால் தொடர்ந்து வர முருகப் பெருமான் முன்னால் செல்ல. நாரதர் என்ற பெயர் கொண்ட சிறப்புடைய முனிவர் எதிரே வந்து, வள்ளி நாயகியையும் முருகப்பெருமானையும் வணங்கி, “உம் அருட்செய்கைகளையெல்லாம் சொல்வீராக!” என்று வேண்டிக் கொண்டார். அப்போது முருகப் பெருமான், வள்ளிநாயகியைத் தினைப் புனப் பரண் மீது கண்டது தொடங்கி, இடையில் எண்ணால் மிக்க வேட்டுவரை அழித்து வள்ளிநாயகியார் உடன் வந்தவரை, அனைத்தையும் கூறினார்.

'10265. “வள்ளியைத் தவத்தால் பெற்று வளர்த்த தந்தையையும் மற்ற உறவினரையும் சினத்துடன் அழித்து அவர்களிடமிருந்து அவ்வள்ளி நாயகியாரைப் பிரித்து அவர்களுக்குச் சிறந்த நல்ல அருள் செய்யாது, உடன் அழைத்துக் கொண்டு போவது, அருட்கடலான தங்கட்குத்தகுதியோ?” என்று நாரத முனிவர் கூற, அருள் வள்ளலான முருகனும், “நாரத நீ கூறியது முறையே யாகும்!” என்று அவர்களுக்கு உடன்பட்டார்.

490 □ கந்தபுராணம்

- 10266 விழுப்பம் துளதண் காவில் விசாகன்மீண் டருளித்
தன்பால்
முழுப்பரி வுடைய நங்கை முகத்தினை நோக்கி
நம்மேல்
பழிப்படு வெம்போர் ஆற்றிப் பட்டநுங் கிளையை
எல்லாம்
எழுப்புதி என்ன லோடும் இனிதென இறைஞ்சிச்
சொல்வான்..
- 10267 விழுமிய உயிர்கள் சிந்தி வீழ்ந்தகங் கேளிர்
யாரும்
எழுதிரென் றருள லோடும் இருநிலத் துறங்கு
கின்றோர்
பழையநல் லுணர்வு தோன்றப் பதைபதைத்
தெழுதற் கொப்பச்
குழுவுநு தமர்க ளோடும் குறவர்கோன் எழுந்தான்
அன்றே.
- 10268 எழுந்திடு கின்ற காலை எம்பிரான் கருணை
வெள்ளம்
பொழிந்திடு வதன மாறும் புயங்கள்பன் னிரண்டும்
வேலும்
ஒழிந்திடு படையு மாகி உருவினை அவர்க்குக்
காட்ட
விழுந்தனர் பணிந்து போற்றி விம்மித ராகிச்
சொல்வார்..
- 10269 அடுத்திறல் எயினர் சேரி அளித்திடு நீயே எங்கள்
மடந்தையைக் கரவில் வெளவி வரம்பினை
அழித்துத் தீரா
நெடுந்தனிப் பழிய தொன்று நிறுவினை புதல்வர்
கொள்ள
விடந்தனை அங்னை யூட்டின் விலக்கிடு கின்றா
ருண்டோ..

10266. சிறந்த அந்தச் சோலையில் விசாகரான முருகப்பெருமான் திரும்பி வந்து, தம்மிடம் முழு அன்பையுடைய வள்ளி நாயகியைப் பார்த்து “நம் மீது பழியை உண்டாக்கும் சொடிய போரைத் தொடுத்து, இறந்துவிட்ட உம் சுற்றத்தாரையெல்லாம் எழுப்புவாயாக!” என்று வேண்டவும் “தங்களது அருள் இனிது” என்று கூறிவணங்கி “எழுவீராக!” என்றார்.

10267. “சிறந்த உயிர்களை இழந்து இறந்து விழுந்த நம்மவர்களே! நீவிர் எல்லாரும் எழுவீராக!” என்று வள்ளி நாயகியார் உரைக்கவும், பெரிய நிலத்தில் உறங்குபவர்கள், உறங்குவதற்கு முன்னம் இருந்த பழைய நல்ல உணர்ச்சி உண்டாகத் துடித்து எழுவதைப் போல, வேட்டுவ மன்னனான நம்பி கூட்டமான தம் சுற்றத்துடன் எழுந்தான்.

10268. அவர்கள் உயிர் பெற்று எழுகின்றபோது, எம்பிரானான முருகனின் அருள் வெள்ளத்தைப்பொழிகின்ற ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரண்டு கைகளும், வேலும், மற்ற வேடர்க்குக் காட்ட அவர்கள் அனைவரும் அடியற்ற மரம் போல நிலத்தில் விழுந்து வணங்கித் துதித்து “எம் குல தெய்வத்தின் செயல் இதுவோ!” என்று வியந்தவராய்ப் பின் வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார்.

10269. “வேல்கின்ற வன்மை படைத்த வேடர்களின் சிற்றூரைப் பாதுகாத்த தாங்களே எம் கண்மணியான மகளை, களவில் கவர்ந்து, தொன்று தொட்டுவரும் இக்குல மரபின் வரம்பை அழித்து என்றும் தீராத பெரும் பழி ஒன்றை நிலை நிறுத்தினீர்! மைந்தர் உட்கொள்ளும்படி நஞ்சைத் தாயானவள் ஊட்டினால், அதை விலக்குபவர யார்?”

492 □ கந்தபுராணம்

- 10270 ஆங்கது நிற்க எங்கள் அரிவையை நசையால்
வெளவி
நாங்களும் உணரா வண்ணம் நம்பெருங் காவல்
நீங்கி
ஈங்கிவண் கொணர்ந்தாய் எந்தாய் இன்னினிச்
சீறார்க் கேகித்
திங்கனல் சான்றா வேட்டுச் செல்லுதி நின்னூர்க்
கென்றார்.
- 10271 மாதுலன் முதலோர் சொற்ற மணமொழிக் கிசைவு
கொண்டு
மேதகு கருணை செய்து மெல்லியல் தனையுங்
கொண்டு
கோதிலா முனிவ னோடுங் குளிர்மலர்க் காவு
நீங்கிப்
பாதபங் கயங்கள் நோவப் பருபபதச் சீறார்
புக்கான்.
- 10272 தந்தையும் சுற்றத் தோரும் சண்முகன் பாங்க
ரேகிச்
சிந்தையின் மகிழ்ச்சி யோடு சிறுகுடி யோரை
நோக்கிக்
கந்தனே நமது மாதைக் கவர்ந்தனன் நமது
சொல்லால்
வந்தனன் மணமுஞ் செய்ய மற்றிது நிகழ்ச்சி
யென்றார்.
- 10273 சங்கரன் மதலை தானே தையலைக் கவர்ந்தான்
என்றும்
மங்கல வதுவை செய்ய வந்தனன் இங்ஙன் என்றும்
தங்கள்குற் றத்தோர் கூறச் சிறுகுடி தன்னில்
உற்றோர்
பொங்குவெஞ் சினமும் நாணும் மகிழ்ச்சியும்
பொடிப்ப நின்றார்.

10270. “அது நிற்க. எம்பெருமானே! எங்கள் மகளைக் காதல் மிகுதியால் கவர்ந்து களவியலைக் காண வல்ல நாங்களும் அறியாத வண்ணம், எம் பெரிய காவலைக் கடந்து இந்த இடத்துக்கு இந்த வள்ளி நாயகியாரைக் கொண்டு வந்தீர்! நிகழ்ந்தது போக இனி எம் சிற்றாருக்கு மீண்டு வந்து, நல்ல அக்கினி சான்றாகத் திருமணம் செய்து உம் ஊருக்குச் செல்லும்!” என்று வேண்டினார்.

10271. முருகப்பெருமான் மாமனான நம்பி முதலியவர் வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இசைந்து, அவர்க்கு மேன்மையான அருளைச் செய்து, மென்மையான இயல்புடைய வள்ளிநாயகியாரையும் சம்மதிக்கச் செய்து, குற்றம் சிறிதும் இல்லாத நாரத முனிவரோடும் குளிர்ந்த மலர்ச் சோலையை விட்டு நீங்கிப் ‘பாதத் தாமரைகள் வருந்துமே’ என்று அன்பர் வருந்த வள்ளிமலையில் உள்ள சிற்றார்க்குச் சென்றருளினார்.

10272. தந்தையான நம்பியும் மற்றச் சுற்றத்தவரும் சண்முகப் பெருமானுக்குப் பக்கத்தில் போய் மன மகிழ்ச்சியுடன், துன்பம் அடைந்திருந்த சிற்றூரில் உள்ளவரைப் பார்த்து, “எம் குல தெய்வமான முருகனே நம் மகளைக் களவால் கவர்ந்து ஆண்டருள் செய்தார்; அவ்வாறு ஆட்கொண்டருளி, நம் வேண்டுகூலால் திருமணச் சடங்கு நிகழ்த்தவும் சம்மதித்து இங்கு வந்துள்ளார். இதுவே அங்கு நிகழ்ந்தது!” என்று கூறினார்.

10273. சிவபெருமானின் மகனே வள்ளிநாயகியைக் களவால் கவர்ந்தருளினார் என்றும், மங்கலமான திருமணம் செய்ய ஈண்டு எழுந்தருளினார் என்றும், தங்கள் சுற்றத்தவர் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை எடுத்துச் சொல்ல, அந்தச் சிற்றூரில் வாழும் வேடர்கள் கிளர்ச்சி பெற்று எழும் சினமும் அதை அடக்குகின்ற நாணமும் திருமண மகிழ்ச்சியும் முறையே ஒன்றை ஒன்று பொடியாக்க விம்மிதம் உடையவராய் வரவேற்று நின்றனர்.

494 □ கந்தபுராணம்

- 10274 குன்றவர் தமது செம்மல் குறிச்சியில் தலைமைத் தான
தன்றிரு மனையி னூடே சரவண முதல்வன் தன்னை
மன்றலங் குழலி யோடு மரபுளி யுய்த்து வேங்கைப்
பொன் திகழ் அதனின் மீது பொலிவுற இருத்தி னாகன -
- 10275 அன்னதோர் வேலை தன்னில் அறுமுக முடைய வள்ளல்
தன்னுழை இருந்த நங்கை தனையரு ளோடு நோக்கக்
கொன்னவில் குறவர் மாதர் குயிற்றிய கோலம் நீங்கி
முன்னுறு தெய்வக் கோல முழுதொருங் குற்ற தன்றே.
- 10276 கவலைதீர் தந்தை தானும் கணிப்பிலாச் சுற்றத் தாருஞ்
செவிலியும் அன்னை தானும் இகுளையும் தெரிவை மாறும்
தவலருங் கற்பின் மிக்க தம்மகள் கோலம் தோக்கி
இவள்ளம் திடத்தில் வந்த தெம்பெருந் தவமே என்றார்.
- 10277 அந்தநல் வேலை தன்னில் அன்புடைர் குறவர் கோமான
சுந்தவேள் பாணி தன்னில் கன்னிகை கரத்தை நல்கி
நந்தவ மாகி வந்த நங்கையை நயப்பால் இன்று
தந்தனன் கொள்க வென்று தண்புனல் தாரை உய்த்தான்.

10274. வேடரின் மன்னனான நம்பி, அந்தச்சிற்றூரில் சிறந்த தன் திருமனையில் சரவணபவனான முருகப்பெருமானை இயற்கை மணம் கமழ்கின்ற கூந்தலையுடைய வள்ளி நாயகியுடன் தம் குல மரபின்படி எழுந்தருளச் செய்து, அழகு விளங்கும் புலித்தோல் ஆசனத்தின்மீது, அந்த ஆசனமும் அங்கே உள்ளவரின் அகமும்புறமும் பொலிவுண்டாக வீற்றிருக்குமாறு செய்தான்.

10275. அச்சமயத்தில் அறுமுகக் கடவுளான முருகன் தன் பக்கத்தில் இருந்த வள்ளிநாயகியைப் பார்க்க, அப்பெருமாட்டிக்குக் குறவர் மகளிர் செய்த மணக் கோலம் மறைய முன்னமே உள்ள கடவுள் கோலம் முழுதும் ஒருங்கு வெளிப்பட்டது.

10276. கவலை முழுவதும் நீங்கப் பெற்ற தந்தையான நம்பியும் அளவற்ற சுற்றத்தவரும் செவிவித்தாயும், நற்றாயும் அருள் தோழியும், மற்ற மங்கையரும், தூய கற்பால் மேம்பட்ட தம் புதல்வியின் தெய்வத் திருக்கோலத்தைக்கண்ணால் கண்டு “இவள் எங்களது சிற்றூரில் ‘வள்ளிநாயகி’ என்ற பெயர் பூண்டு வளர்ந்து வந்தது எம்முன்னோரும் யாங்களும் செய்த தவத்தின் பயனே ஆகும்!” என்று விம்மிதம் அடைந்தனர்.

10277. அச்சமயத்தில் அன்புடைய வேட்டுவ மன்னனான நம்பி என்பவன், முருகப் பெருமானின் திருக் கையில் கன்னியான வள்ளி நாயகியாரின் கையை வைத்து, “எம் தவத்தால் எம்மிடம் வளர்ந்த எம் மகளை விருப்படன் இப்போது தங்கட்குத் தந்தேன். ஏற்றுக் கொள்க” என்று வேண்டி நீர் கொண்டு தாரை வார்த்தலான கன்னிகா தானத்தைச் செய்தான்.

496 □ கந்தபுராணம்

10278 நற்றவம் இயற்றுந் தொல்சீர் நாரதன் அனைய
காலைக்
கொற்றம துடைய வேலோன் குறிப்பினால் அங்கி
யோடு
மற்றுள கலனுந் தந்து வதுவையின் சடங்கு நாடி
அற்றம தடையா வண்ணம் அருமறை விதியால்
செய்தான்.

10279 ஆவதோர் காலை தன்னில் அரியும்நான் முகனும்
வானோர்
கோவொடு பிறருஞ் சூழக் குலவரை மடந்தை
யோடும்
தேவர்கள் தேவன்வந்து சேண்மிசை நின்ற
செவ்வேள்
பாவையை வதுவை செய்யும் பரிசினை முழுநங்
கண்டான்.

10280 கண்ணுதல் ஒருவன் தானுங் கவரியுங் கண்ணாற்
கண்டு
தண்ணளி புரிந்து நிற்பத் தண்டுழாய் முடியோ
னாதிப்
பண்ணவர் உவகை நீடிப் பனிமலர் மாரி வீசி
அண்ணலை வழிபட் டேத்தி அஞ்சலி புரிந்திட்
டார்த்தார்.

10281 அறுமுக முடைய வள்ளல் அன்னது நோக்கிச் சீறார்
இறையதும் உணரா வண்ணம் இமைமேல்
அணங்கி னோடும்
கறையமர் கண்டன் தன்னைக் கைதொழு தேனை
யோர்க்கு
முறைமுறை யுவகை யோடு முழுதருள் புரிந்தான்
அன்றே.

10278. கன்னிகா தானம் செய்து தந்த அப்போது, நல்ல தவத்தைச் செய்பவரான பழஞ்சிறப்புடைய நாரத முனிவர், வெற்றியுடைய வேலை ஏந்திய முருகப்பெருமானின் திருக்குறிப்பால், ஓமாக்கினியோடு, அக்கினிச் செயலுக்கு வேண்டுவனவான பொருள்களைக் கொணர்ந்து, திருமணச் சடங்கைச் சிந்தித்துப் பிழை வாராதபடி அரிய மறை விதியின்படி செய்தார்.

10279. அவ்வாறு திருமணம் நிகழ்ந்த போது திருமாலும், நான்முகனும், இந்திரனுடன் தேவர் முதலான மற்றவரும் வணங்க, மாதேவரான சிவபெருமான் இமவானின் மகளான உமையுடன் வந்து, வானில் இருந்து, செவ்வேளான முருகன் குறவர் பெண்ணான வள்ளி நாயகியாரைத் திருமணம் செய்யும் திருமண நிகழ்ச்சி முழுவதையும் கண்டருள் செய்தார்.

10280. நெற்றிக் கண்ணையுடைய ஒப்பற்றவனான சிவபெருமானும் உமையம்மையாரும் திருமணத்தைக் கண்ணால் பார்த்துக் கருணையைச் செய்தருள, அதனைக் கண்ட துளசி முடியையுடைய திருமால் முதலான தேவர்கள் மகிழ்ச்சி மிக்கு, குளிர்ந்த பூமழையைப் பொழிந்து, திருமுருகப் பெருமானை வணங்கித் துதித்துக் கை குவித்துக் கும்பிட்டு ஆனந்த மிகுதியால் ஆரவாரம் செய்தனர்.

10281. ஆறு முகங்களையுடைய முருகப் பெருமான் தந்தை தாய் வானில் எழுந்தருளியதையும் மற்றவர் மலர் மழை பெய்ததையும் ஆகிய நிகழ்ச்சியைப் பார்த்து, அந்த ஆரில் உள்ளவர் அந்த நிகழ்ச்சியையும் தம் செயலையும் சிறிதும் அறியாதபடி, இமய மலையில் அவதரித்த உமையம்மையாரையும் கரிய கண்டமுடைய சிவபெருமானையும் கை கூப்பி வணங்கி, தம்மை வழிபட்ட மற்ற வர்க்கு, அவரவர் தகுதிக் கேற்ற முறையாலே மகிழ்வுடன் முழுக்கருணை செய்தார்.

வேறு

10282 அங்க வேலையின் அலரின் மேலவன்
செங்கண் மாயவன் தேவர் கோமகன்
சங்கை தீர்தரும் தவத்தர் தம்மொடு
மங்கை பாதியன் மறைந்து போயினான்.

10283 போன எல்லையில் பொருவில் நாரதன்
தானி யற்றிய சடங்கு முற்றலும்
கான வேடுவர் கன்னி தன்னொடு
மான வேலனை வணங்கிப் போற்றினான்.

வேறு

10284 மற்றது காலை தன்னில் மாதுலன் வள்ளி தன்னைக்
கொற்றவே லுடைய நம்பி வதுவைசெய் கோலம்
நோக்கி
உற்றஇவ் விழிகள் தம்மால் உறுபயன் ஒருங்கே
இன்று
பெற்றனன் என்றான் அன்னான் உவகையார்
பேசந் பாலார்.

10285 மெல்லிடை கொம்பென் றுன்ன விரைமலர்
தழைமேற் கொண்ட
புல்லிய குறவர் மாதர் பொருவிலீர் மருகன்
தானும்
வல்லியும் இன்னே போல வைகளும் வாழ்க என்று
சொல்லியல் ஆசி கூறித் தூமலர் அறுகு தூர்த்தார்.

10282. அங்கு, முருகப்பெருமான் தம்மை வழிபட்டுக் கொண்டு மற்றவர்க்கு அருள் செய்தபோது, தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும் சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலும் தேவர்களும் இந்திரனும் எண் இல்லாத தவம் உடைய முனிவருமாகிய தம்மை வழிபட்டு வந்த எல்லாருடனும், உமையோடு சிவபெருமான் மறைந்தார்.

10283. அவர்கள் மறைந்த பின்னர், முனிவர்களுள் சிறந்த நாரத முனிவர், தாம் நிகழ்த்திய சடங்குகள் நிறைவேறியதும் கான வேடர் மகளான வள்ளி நாயகியாரையும் மானத்துடன் கூடிய வேற்படையைத் தாங்கிய முருகப் பெருமானையும் வணங்கித் துதித்தார்.

10284. அப்பொழுது, மாமனான நம்பியரசன் வள்ளி நாயகியை வெற்றியுடைய வேலையுடைய முருகப் பெருமான் மணம் செய்து கொண்ட கோலத்தைப் பார்த்து, “இந்த வுடலில் பொருந்திய இந்தக் கண்ணினால் அடையக்கூடிய பயன்களையெல்லாம் இன்றே ஒருங்கே பெற்றேன்” என்று மகிழ்வுடன் சொன்னான். அவனது மகிழ்ச்சியின் தன்மையை யார் தாம் இன்னது எனச் சொல்ல வல்லார்?

10285. ‘மென்மையான இடையையுடைய கொம்பே தான்’ என்று எண்ணும்படி, கனம் பொருந்திய மலர்களையும் தழைகளையும் உடுத்திக் கொண்டுள்ள ஒருவருடன் ஒருவர் நெருங்கியுள்ள குற மகளிர், “ஒப்பற்ற சிறப்பையுடைய தம் மருமகனும் மகளும் இப்போது போலவே அப்போதும் ஒருமை எய்தி இனிதே வாழ்வார்களாக!” என்று மங்கல மொழியால் ஆன வாழ்த்துகளைச் சொல்லித் தூய்மையான மலர்களையும் அறுகம்புல்லையும் அரிசியையும் மணமக்கள் மீது சோரிந்து சுற்றியுள்ள இடங்களை நிரப்பி நின்றனர்.

500 □ கந்தபுராணம்

- 10286 செந்தினை இடியும் தேனும் தீம்பல கனியும் காயும்
கந்தமும் பிறவு மாக இலைபொலி கலத்தி லிட்டுப்
பைந்தொடி யணங்கு நீயும் பரிவுடன் நுகர்தீர்
என்ன
வெந்திறல் எயினர் கூற வியனருள் புரிந்தான்
மேலோன்.

வேறு

- 10287 கிராதர் மங்கையும் பராபரன் மதலையும் கெழுமி
விராவு சில்லுணா மிசைந்தனர் மிசைந்திடு தன்மை
முராரி யாதியாம் தேவர்பால் முனிவர்பால்
மற்றைச்
சராச ரங்கல்பால் எங்கணுஞ் சார்ந்துள தன்றே.

வேறு

- 10288 அனைய காலையில் அறுமுகன் எழுந்துநின் றாங்கே
குனியும் வில்லுடைக் குறவர்தம் குரிசிலை நோக்கி
வனிதை தன்னுடன் சென்றியாஞ் செருத்தணி
வரையில்
இனிது வைகுதும் என்றலும் நன்றென
இசைத்தான்.

- 10289 தாயும் பாங்கியும் செவிலியும் தையலை நோக்கி
நாய கன்பின்னர் நடத்தியோ நன்றெனப் புல்லி
நேய மோடுபல் லாசிகள் புகன்றிட நெடுவேல்
சேயு டன்கடி தேகவே சிந்தையுள் கொண்டான்.

10286. செந்தினையின் மாவையும் தேனையும் இனிய பல பழங்களையும் காய் வகைகளையும் வள்ளி முதலான கிழங்கு வகைகளையும் பிற பொருள்களையும் ஆகிய இவற்றை இலைகளால் ஆன பாத்திரங்களில் தனித்தனியே படைத்து, “தாங்களும் பசிய வளையல் அணிந்த தெய்வ மகளான வள்ளி நாயகியும் இருமையை ஒருமை செய்வதான அன்புடையவராய்த் திருவமுது செய்யுங்கள்!” என்று விரும்பத்தக்க ஆற்றல் படைத்த வேடர் வேண்ட, மேலோனான முருகப் பெருமான் அதற்கு உடன்பட்டருள் செய்தார்.

10287. குறவர் பெண்ணான வள்ளி நாயகியும் மேலான பரம் பொருளான முருகப்பெருமானும் ஒருமை அடைந்து வேடர்கள் அளித்த உணவு வகைகளை உண்டருளினர். அவ்வாறு உண்டதால் உண்டாகும் பயன் திருமால் முதலிய தேவர்களிலும் முனிவர்களிலும் மற்றச் சராசரங்களிலும் எல்லா இடங்களிலும் பொருந்தியது.

10288. அத்தகைய சமயத்தில் அந்தத் திருமண மண்டபத்தில் முருகப்பெருமான் எழுந்து நின்று வளைந்த வில்லையுடைய குறவர் மன்னனான நம்பியைப் பார்த்து, “யாம் மணமகளான வள்ளியுடன் இவ்விடம் விட்டு நீங்கிப் போர்த்தணிகையான திருத்தணிகை மலையில் இனிதே வீற்றிருப்போம்!” என்று கூறியருளினார். நம்பியரசன் ‘நன்று’ என்று தன் உடன்பாட்டைத் தெரிவித்தான்.

10289. தாயும் தோழியும் செவிலித்தாயும் வள்ளி யம்மையாரைப் பார்த்து, “இனி நீ உன் கணவன் பின் நடந்து செல்வாயே! நல்லது, அப்படியே செய்க!” என்று சொல்லித் தழுவி, அன்புடன் பல வாழ்த்துகளைச் சொல்லி, நீண்ட வேலையுடைய முருகப்பெருமானுடன் விரைவாகச் செல்வதற்கே, வள்ளி நாயகியார் அப்போது தம் மனத்தில் நினைத்தார்.

502 □ கந்தபுராணம்

10290 பாவை தன்னுடன் பன்னிரு புயமுடைப் பகவன்
கோவில் நீங்கியே குறவர்தம் குரிசிலை விளித்துத்
தேவ ருந்தொழச் சிறுகுடி அரசியல் செலுத்தி
மேவு கென்றவண் நிறுவியே போயினன் விரைவில்.

10291 இன்ன தன்மைசேர் வள்ளியஞ் சிலம்பினை இகந்து
பன்னி ரண்டுமொய்ம் புடையவன் பாவையும்
மின்னும் வெஞ்சுடர்ப் பரிதியும் போலவிண்
தன்னை யேநிகர் தணிகைமால் வரையினைச்
சார்ந்தான்.

10292 செச்சை மௌலியான் செருத்தணி வரைமிசைத்
தெய்வத்
தச்சன் முன்னரே இயற்றிய தனிநகர் புகுந்து
பச்சிளங் கொங்கை வனசரர் பாவையோ டொன்றி
இச்ச ங்கத்துயிர் யாவையும் உய்யவீற் றிருந்தான்.

10293 அந்த வேலையில் வள்ளிநா யகியில் வேல்கைக்
கந்த வேள்பதம் வணங்கியே கைதொழு தைய
இந்த மால்வரை இயற்கையை இயம்புதி என்னச்
சிந்தை நீடுபேர் அருளினால் இன்னன செப்பும்.

10290. பன்னிரண்டு திருக் கைகளையுடைய முருகப் பெருமான், பாவை போன்ற வள்ளியம்மையாருடன், நம்பி மன்னனின் இல்லத்தை விட்டு நீங்கி, வேட்டுவ மன்னனான நம்பியை அழைத்துத் “தேவர்களும் வணங்குமாறு இந்தச் சிற்றூரில் ஆட்சி செய்து வாழ்க!” என்று அங்கே அவனை நிறுத்தி விரைந்து சென்றார்.

10291. பன்னிரண்டு தோள்களையுடைய மேலான முருகப் பெருமான் இத்தகைய சிறப்புகள் பொருந்திய வள்ளி மலையை விட்டு நீங்கி, வள்ளி நாயகியாரும் தாமும், மின்னல் கொடியும் கதிரவனும் ஒன்றாகச் செல்வதைப் போல, தனக்குத் தானே நிகரான தணிகை மலையைச் சேர்ந்தார்.

10292. வள்ளியை ஆட்கொண்டதன் சின்னமாக வெட்சி மாலையை அணிந்த சடையுடைய முருகப்பெருமான் திருத்தணிகை மலையிலே, தெய்வத் தச்சனான விசுவ கன்மன் முன்னரே இயற்றி வைத்த ஒப்பற்ற திருக்கோயிலுக்குள் எழுந்தருளிப் பசுமையான கொங்கைகளையுடைய குறப் பெண்ணான வள்ளி நாயகியுடன் ஒன்றி, இந்த வுலகத்தில் உள்ள உயிர்கள் யாவும் உய்யப்போக மூர்த்தி யாய் வீற்றிருந்தார். (செச்சை-வெட்சி மாலை)

10293. அப்போது வள்ளி நாயகியார், கூர்மையான வேலையுடைய முருகப்பெருமானின் பாதங்களை வணங்கிக் கைகூப்பி, “ஐய! இந்தப் பெருமையுடைய மலையின் இயல்புகளைத் தெரிவிப்பீராக!” என வேண்டினாள். உள்ளத்தில் உயிர்கள் உய்ய வேண்டும் என்ற பேரருள் உடைமையால் ஆறுமுகக் கடவுள் பின் வருவனவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

504 □ கந்தபுராணம்

10294 செங்கண் வெய்யஞ்ச செருத்தொழி லினும்சிலை
வேடர்
தங்க ளிற்செயுஞ் செருத்தொழி லினுந்தணிந்
திட்டே
இங்கு வந்தியாம் இருத்தலால் செருத்தணி
என்றோர்
மங்க வந்தரு பெயரினைப் யெற்றதிவ் வரையே.

10295 முல்லை வாள்நகை உமையவள் முலைவளை
அதனான்
மல்லல் மாநிழல் இறைவரை வடுப்படுத் தமரும்
எல்லை நீர்வயல் காஞ்சியின் அணுகநின் றிடலால்
சொல்ல லாந்தகைத் தன்றிந்த மால்வரைத்
தூய்மை.

10296 விரையி டங்கொளும் போதினுள் மிக்கபங்
கயம்போல்
திரையி டங்கொளும் நதிகளிற் சிறந்தகங்
கையைப்போல்
திரையி டங்கொளும் பதிகளிற் காஞ்சியந்
தலம்போல்
விரையி டங்களிற் சிறந்ததித் தணிகைமால்
வரையே.

10297 கோடி யம்பியும் வேயங்குழல் ஊதியும் குரலால்
நீடு தந்திர் இயக்கியும் ஏழிசை நிறுத்துப்
பாடி யுஞ்சிறு பல்லியத் தின்னிசை படுத்தும்
ஆடு தும்விளை யாடுதும் இவ்வரை அதன்கண்.

10294. “சிவந்த கண்ணையுடைய கொடிய குரபன்ம் னுடன் செய்த போர்த்தொழிலிலும், வில்லையுடைய வேடர் செய்த போர்த் தொழிலிலும், அவர்களுக்கு உண்டான ஆத்ம வேகத்தைத் தணியும்படி தணித்து, இங்கு வந்து யாம் சாந்த மூர்த்தியாய் இருத்தலால், போர்த்தணி மலை (செருத்தணி வரை) என்று ஒரு மங்கலமான சிறப்புப் பெயரை இந்தத் தணிகை மலை பெற்றுள்ளது.

10295. “அரும்பைப்போன்ற முல்லைஒளிபொருந்திய பற்களையுடைய காமாட்சியம்மையார், கொங்கைகளாலும் வளைகளாலும், பொலிவு பொருந்திய மாமர நிழலில் எழுந்தருளி ஏகாம்பர நாதரைத் தழுவித் தழும்பு உண்டாக்கி வீற்றிருக்கும் நீர் வளம் பொருந்திய வயல்களையுடைய காஞ்சி நகரின் பக்கத்தில் உள்ளதால் இந்தப் பெரிய தணிகை மலையின் தூய்மை சொல்லால் சொல்லும் தன்மை கொண்டதன்று.

10296. “நல்ல மணத்தைத் தன்னிடத்தில் கொண்ட மலர்களுக்குள் மேலான தாமரை மலரைப் போலவும், அலைபைத் தம்மிடம் கொண்ட ஆறுகளுள் சிறந்த கங்கையாற்றைப் போலவும், பூமியை இடமாகக் கொண்ட புண்ணியத் தலங்களுள் அழகிய காஞ்சியம்பதியைப் போலவும், இந்தத் தணிகையான பெருமையுடைய மலையே மலையிடங்களுள் சிறந்ததாகும்.

10297. “கொம்பை ஊதியும், வேயங்குழலை இசைத்தும், உரோமத்தால் ஆன நீண்ட யாழ்நரம்பை மீட்டியும், ஏழிசைகளை அளவுபடுத்திப் பாடியும், அப்பாடலைப் பலவாறான சிறிய வாத்தியங்களின் இனிய இசையில் படுத்தியும், இப்படி இந்த மலையில் நாள்தோறும் ஆடுவோம். இது வன்றி வேறு பல விளையாட்டுகளையும் விளையாடுவோம். (குரல்--உரோமம். குறித்தல்--ஒலித்தல்)

506 □ கந்தபுராணம்

'10298 மந்த ரத்தினும் மேருமால் வரையினும் மணிதோய்
கந்த ரத்தவன் கயிலையே காதலித் ததுபோல்
சுந்த ரக்கிரி தொல்புவி தனிற்பல வெனினும்
இந்த வெற்பினில் ஆற்றவும் மகிழ்ச்சியுண்
டெமக்கே.

'10299 வான்றி கழந்திடும் இருநில வரைபல அவற்றுள்
ஆன்ற காதலால் இங்ஙனம் மேவுதும் அதற்குச்
சான்று வாசவன் வைகலுஞ் சாத்துதற்
பொருட்டால்
மூன்று காலியிச் சுனைதனில் எமக்குமுன்
வைத்தான்.

10300 காலைப் ஒருமலர் கதிர்முதிர் உச்சி
வேலைப் போதினில் ஒருமலர் விண்ணலாம்
இருள்கூழ்
மாலைப் போதினில் ஒருமல ராகஇவ் வரைமேல்
நீலப் போதுமுன் றொழிவின்றி நின்றலும் மலரும்.

10301 ஆழி நீரர சுலகெலாம் உண்ணினும் அளிப்போர்
ஊழி பேரினும் ஒருபகற் குற்பலம் மூன்றாய்த்
தாழி ருஞ்சுனை தன்னிடை மலர்ந்திடும் தவிரா
மாழை ஒண்கணாய் இவ்வரைப் பெருமையார்
வகுப்பார்.

10298. “நீலகண்டரான சிவபெருமான், மந்தர மலையைக்காட்டிலும், மேருவான பெரிய மலையைக் காட்டிலும், கயிலாய மலையையே பெரிதும் விரும்புவது போலப் பழைமையான இந்தப் பூமியில், அழகான மலைகள் பல உள்ள வாயினும் இந்தத் தணிகையான மலையிலேதான் எனக்கு மிகவும் விருப்பம்.

10299. “வானத்தை அளவி விளங்குகின்றமலைகள் பலவற்றுள் மிக்க விருப்பத்துடன் இந்த மலையில் என்றும் யாம் இருப்போம். அவ்வாறு ஆவதற்குச் சான்று, இந்திரன் நாள்தோறும் மூன்று பொழுதும் எமக்குச் சாத்தி வழிபடுவதற்காக, மூன்று நீலோற்பலக் கொடிகளை, இம்மலையில் உள்ள நீர்ச்சுனையில் முன்பே வைத்துள்ளான்.

10300 “கதிரவன் உதய காலத்தில் ஒரு மலரும் அக்கதிரவன் ஒளி முதிரும் உச்சிக்காலத்தில் ஒரு மலரும், மாலைக்காலத்தில் ஒரு மலரும், என்று இப்படி இத்தணிகை மலைமீது மூன்று நீலப்பூக்கள் எந்நாளும் மூன்று போதும் மலரும்.

10301. “மாம்பிஞ்சின் பிளவைப் போன்ற விழியை யுடைய வள்ளியே! நீரையுடைய கடல் மன்னன் உலகையெல்லாம் உண்டாலும், படைக்கும் நான்முகன், காக்கும் திருமால் என்பவர்களின் முடிவுக் காலமான ஊழிக் காலம் வரினும் இந்த மலையில் உள்ள ஆழ்ந்த பெரிய நீர்ச்சுனையுள் ஒரு பகற் பொழுதுக்கு மூன்றாக நீல மலர்கள் மலரும். அவ்வாறு மலர்தலில் அவை தவறா. இதனால் இம்மலையின் பெருமையை எவரே எடுத்துரைக்க வல்லார்? (மாழை-மாம்பிஞ்சு)

508 □ சுந்தபுராணம்

10302 இந்த வெற்பினைத் தொழுதுளார் பவமெலாம்
ஏகும்
சிந்தை அன்புடன் இவ்வரை யின்கணே சென்று
முந்த நின்றவிச் சுனைதனில் விதிமுறை மூழ்கி
வந்து நந்தமைத் தொழுதுளார் நம்பதம்
வாழ்வார்.

10303 அஞ்ச வைகல்திவ் வகன்கிரி நண்ணிஎம் மடிகள்
தஞ்ச மென்றுளத் துன்னியே வழிபடுந் தவத்தோர்
நெஞ்ச சுந்தனில் வெஃகிய யோகங்கள் நிரப்பி
எஞ்ச லில்லதோர் வீடுபேறை டந்தினி திருப்பார்

10304 தேவ ராயினும் முனிவர ராயினும் சிறந்தோர்
ஏவ ராயினும் பிறந்தபின் இவ்வரை தொழாதார்
தாவ ராதிகள் தம்மினும் கடையரே தமது
பாவ ராசிகள் அகலுமோ பார்வலஞ் செயினும்.

10305 பாத கம்பல செய்தவ ராயினும் பவங்கள்
ஏதும் வைகலும் புரிபவ ராயினும் எம்பால்
ஆத ரங்கொடு தணிகைவெற் படைவரேல் அவரே
வேதன் மாலினும் விழுமியர் எவற்றினும் மிக்கார்.

வேறு

10306 உற்பல வரையின் வாழ்வோர் ஓரொரு தருமம்
செய்யில்
பற்பல வாகி யோங்கும் பவங்களில் பலசெய்
தாலும்
சிற்பம தாகி யொன்றாய்த் தேய்ந்திடும் இதுவே
யன்றி
அற்புத மாக இங்ஙன் அநந்தகோ டிகளுண்
டன்றே .

10302. “இந்தத் திருத்தணிகை மலையைத் தொழுதவர் பாவங்கள் யாவும் நீங்கும். உள்ளத்தில் அன்புடன் இந்த மலையில் வந்து, முற்பட இருந்த இந்த நீர்ச்சகனையில் விதித்த முறையால் முழுகி, நம் சந்நிதிக்கு வந்து நம்மை வணங்கியவர் நம் கந்த பதவியை அடைவா.

10303. “இந்தத் திருத்தணிகை மலையில் ஐந்து நாட்கள் வாழ்ந்து, ‘எம் அடிகளையே அடைக்கலம்’ என்று உள்ளத்தில் எண்ணி, வழிபடும் தவத்தவர், தம் உள்ளத்தில் எண்ணிய இன்பங்களை அனுபவித்து முடித்துக் குறைவில்லாத வீடு பேற்றையும் அடைந்து இனிது வாழ்வர்.

10304. “தேவர்களாக இருந்தாலும், முனிவர்களாக இருந்தாலும், சிறப்புடைய மற்ற எவராக இருந்தாலும், பிறந்தபின் இந்தத் தணிகை மலையைத் தொழாதவர், செடி கொடி முதலானவற்றைவிடத் தாழ்ந்தவர். பூமியை வலம் வந்தாலும் அவர்களின் பாவக் கூட்டங்கள் நீங்குமோ?

10305. “பல பாதகங்களைச் செய்தவராக இருந்தாலும், பாவங்கள் யாவற்றையும் நாள்தோறும் செய்பவராயினும், எம்மிடம் அன்பு கொண்டு, திருத்தணிகை மலையை அடைவாராயின், அத்தகையவரே எல்லா வகைபிலும் மிக்க வராய்த் திருமால் நான்முகன் ஆகியவர்களை விடச் சிறந்தவர் ஆவர்.

(பவம்-பாவம், வேதன்-நான்முகன்).

10306. “புதுமையான நீலோற்பலக்கொடியையுடைய இத்திருத்தணிகை மலையில் வாழ்பவர் ஓர் அறம் செய்தால், அது ஒவ்வொன்றும் பலப்பலவாகி விருத்தியடையும். பாவங்களில் பலவற்றைச் செய்தாலும், அவை சிறுமை அடைந்து தேய்ந்து அழியும். இந்த அற்புதமே அல்லாது, இந்த மலையில் அற்புதங்களாகப் பல கோடி சிறப்புகள் உண்டு”.

510 □ கந்தபுராணம்

10307 என்றிவை குமரன் கூற எயினர்தம் பாவை கேளா
நன்றென வுலகை யெய்தி நானில வரைப்பி னுள்ள
குன்றிடைச் சிறந்த இந்தத் தணிகைமால்

வரையின் கொள்கை
உன்றிரு வருளால் தேர்ந்தே உய்ந்தனன் தமிழள்
என்றான்.

10308 இவ்வரை ஒருசார் தன்னில் இராறுதோ ளுடைய
எந்தை

மைவிழி யணங்கும் தானும் மாலயன் உணரா
வள்ளல்
ஐவகை யுருவில் ஒன்றை ஆகம விதியால் உய்த்து
மெய்வழி பாடு செய்து வேண்டியாங் கருளும்
பெற்றான்.

10309 கருத்திடை மகிழ்வும் அன்புங் காதலுங் கடவ
முக்கண்

ஒருத்தனை வழிபட் டேத்தி ஒப்பிலா நெடுவேல்
அண்ணல்
மருத்தொடை செறிந்த கூந்தல் வள்ளிநா யகியுந்
தானும்
செருத்தணி வரையில் வைகிச் சிலபகல் அமர்ந்தான்
அன்றே.

10310 தள்ளரும் விழைவின் மிக்க தணிகையின் நின்றும்
ஓர்நாள்

வள்ளியுந் தானு மாக மானமொன் றதனிற் புக்கு
வெள்ளியங் கிரியின் பாங்கர் மேவிய கந்த வெற்பில்
ஒள்ளிணர்க் கடப்பந் தாரோன் உலகெலாம்
வணங்கப் போனான்.

10307. என்று இவற்றை முருகப் பெருமான் சொல்லியருள, குறமகளான வள்ளி நாயகியார் கேட்டு, உயிர்களுக்கு நன்மை பயப்பது என்று மகிழ்ந்து, 'இப்பூமியில் உள்ள மலைகளுக்குள்ளே சிறந்த பெருமை பொருந்திய இந்த மலையினது இயல்பைத் தங்கள் திருவருளினால் அறிந்து, தங்களையே யல்லாது ஆதரவற்ற தமிழேன் உய்ந்தேன்' என்று உரைத்தார்.

10308. இத்தணிகை மலையின் ஒரு பக்கத்தில் பன்னிரு தோள்களையுடைய முருகப் பெருமான், மைபூசிய விழியையுடைய வள்ளி நாயகியாருடன் நான்முகனும் திருமாலும் ஆகியவரால் அறியப்படாத ஐவகை உருவங்களுள் ஒன்றை (பீடமும் இலிங்கமுமான கன்ம சாதாக்கிய வடிவத்தை) ஆகம விதிப்படி மெய் வழிபாடான பூசையைச் செய்து, வேண்டியவாறு நிறைந்த அருளையும் பெற்றார்.

(சிவனின் ஐவகை உரு: (1) சிவ சாதாக்கியம் (2) அமூர்த்தி சாதாக்கியம், (3) மூர்த்தி சாதாக்கியம் (4) கர்த்திரு சாதாக்கியம், (5) கன்ம சாதாக்கியம்.)

10309. நிகர் இல்லாத நீண்ட வேலையுடைய முருகப் பெருமான் மணம் பொருந்திய மாலைகள் பொருந்திய கூந்தலையுடைய வள்ளி நாயகியும், தாமும், உள்ளத்தில் சிவ பூசையால் உண்டான மகிழ்ச்சியும், அன்பும், விருப்பும் தம்மை மேலும் தூண்ட, மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானை வணங்கித் துதித்துச் செருத்தணிவாகிய திருத்தணிகை மலையில் சில நாட்கள் வீற்றிருந்தார்.

10310. ஒருநாள் ஒளியுடைய கொத்தான கடப்ப மலர் மாலையை அணிந்தமுருகப்பெருமான், வள்ளிநாயகியும் தாமுமாகத் தள்ளுதற்கரிய விருப்பத்தைப் பெருக்கும் தணிகை மலையினின்றும் நீங்கி, விமானம் ஒன்றில் ஏறி, அழகிய கயிலாய மலையின் பக்கத்தில் பொருந்திய கந்த மலையில் உலகம் எல்லாம் வணங்கச் சென்றார்.

512 □ கந்தபுராணம்

10311 கந்தவெற் பதனிற் சென்று கடிகெழு மானம் நீங்கி
அந்தமில் பூதர் போற்றும் அம்பொனா லயத்தின்
ஏகி

இந்திரன் மகடே வாகும் ஏந்திழை இனிது வாழும்
மந்திர மதனிற் புக்கான் வள்ளியுந் தானும்
வள்ளல்.

10312 ஆரணந் தெரிதல் தேற்றா அறுமுகன் வரவு நோக்கி
வாரண மடந்தை வந்து வந்தனை புரிய அன்னாள்
பூரண முலையும் மார்பும் பொருந்துமாறு
எடுத்துப் புல்லித்
தாரணி தன்னில் தீர்ந்த தனியையின் துயரந்
தீர்த்தான்.

10313 ஆங்கது காலை எள்ளி அமரர்கோன் அளித்த
பாவை
பூங்கழல் வணக்கஞ் செய்யப் பொருக்கென
எடுத்துப் புல்லி
ஈங்கொரு தமிழ ளாகி இருந்திடு வேனுக் கின்றோர்
பாங்கிவந் துற்ற வாறு நன்றெனப் பரிவு கூர்ந்தாள்.

10314 சூர்க்கடல் பருதும் வேலோன் துணைவியர் இருவ
ரோடும்
போர்க்கடல் கொண்ட சீயப் பொலன்மணி
அணைமேல் சேர்ந்தான்
பாற்கடல் அமளி தன்னில் பாவையர் புறத்து
வைக்க
கார்க்கடற் பவள வண்ணன் கருணையோ டமரு
மாபோல்.

10311. வள்ளல் முருகப் பெருமான் வள்ளி நாயகியும் தாமும், கந்த மலையில் போய் விரைவாகச் செல்லும் விமானத்தினின்றும் இழிந்து, அளவற்ற பூத கணங்கள் காக்கின்ற அழகிய பொன்னால் ஆன ஆலயத்துக்குள் சென்று, இந்திரனின் மகளான தெய்வயானை அம்மையார் இனிதாய் வாழ்ந்து வரும் கோயிலுள் புகுந்தார்.

10312. வேதங்களும் அறிதற்கு எட்டாத முருகப் பெருமானின் வருகையைத் தெய்வயானை யம்மையார் கண்டு, எதிர் வந்து, வழிபாடு செய்ய, அந்தத் தெய்வநாயகியாரின் கற்பு முழுமை அடைந்து அதன் சின்னமாய் விளங்கும் கொங்கைகளும் தம் இதயமும் பொருந்தும்படி அவரைத் தம் கைகளில் எடுத்துத் தழுவிப் பூமியில் பிடிந்து போனதால் உண்டான தனிமைத் துன்பத்தைப் போக்கினார்.

10313. அப்போது அங்கு வள்ளி நாயகியார், தேவர்க்கு அரசனான இந்திரனின் மகளான தெய்வநாயகியின் மலரடிகளை வணக்கம் செய்தார். உடனே ஒருகணமும் தாமதிக்காமல், விரைந்து எடுத்து வள்ளி நாயகியாரைத் தழுவிக்கொண்டு, “இன்பக் கடலான இங்குத் தனியாய் இருந்த எனக்கு இன்று என்னைப் போல் முருக இன்பக் கடலில் இன்புறுத்தற்கு உரிய ஒருத்தி வந்திருப்பது நன்று!” என்று அன்பு முதிர்ந்து உவகை கூர்ந்தாள்.

10314. சரிய கடலில் தோன்றும் பவளம் போன்ற சிவந்த வண்ணத்தையுடைய திருமால், பாற் கடலில் பொருந்திய பாம்பணையின் மீது, ‘சீதேவி’. ‘பூதேவி’ என்ற இருவரும் பூக்கத்தில் இருந்து அருளுடன் அமருமாறு போல், அச்சம் தரும் கடல் வற்ற அதன் நீரைப் பருகிய வேலையுடைய முருகப் பெருமான், போர் செய்வதில் வன்மையுடைய சிங்கங்கள் தாங்கும் பொன்மணி ஆசனத்தின் மீது தெய்வயானை வள்ளிநாயகி என்ற இரு தேவியரோடும் ஆன்மாக்கள் மேல் கொண்ட அருளோடு வீற்றிருந்தார்.

514 □ கந்தபுராணம்

1315 செங்கனல் வடவை போலத் திரைக்கடல் பருகும்
வேலோன்
மங்கையர் இருவ ரோடு மடங்கலம் பீட மீதில்
அங்கினி திருந்த காலை அரமகள் அவனை நோக்கி
இங்கிவள் வரவு தன்னை இயம்புதி எந்தை
யென்றாள்.

வேறு

10316 கிள்ளை அன்னசொல் கிஞ்சகச் செய்யவாய்
வள்ளி தன்மையை வாரணத் தின்பிணாப்
பிள்ளை கேட்பப் பெருந்தகை மேலையோன்
உள்ள மாமகிழ் வால்இவை ஒதுவான்.

10317 நீண்ட கோலத்து நேமியஞ் செல்வர்பால்
ஈண்டை நீவிர் இருவருந் தோன்றினீர்
ஆண்டு பன்னிரண் டாமள வெம்புயம்
வேண்டி நின்று விழுத்தவம் ஆற்றினீர்.

10318 நோற்று நின்றிடு நுங்களை எய்தியாம்
ஆற்ற வும்மகிழ்ந் தன்பொடு சேருதும்
வீற்று வீற்று விசும்பினும் பாரினும்
தோற்று வீரென்று சொற்றனம் தொல்லையில்.

10319 சொன்ன தோர்முறை தூக்கி இருவருள்
முன்ன மேவிய நீமுகில் ஊர்தரு
மன்னன் மாமக ளாகி வளர்ந்தனை
அன்ன போதுனை அன்பொடு வேட்டனம்.

10315. சிவந்த வடவைத் தீயைப் போல, அலையை யுடைய கடலை வற்றச் செய்யும் வேலையுடைய முருகப் பெருமான், அந்தக் கந்தமலையில் உள்ள கோயிலில் அழகிய அரியணை மீது, தம் இரு தேவியரோடும் வீற்றிருந்தார். அப்போது தெய்வயானை அம்மையார், அப்பெருமானை நோக்கி, “ஐய! இங்கு இந்த வள்ளிநாயகி வந்த வரலாற்றைச் சொல்லியருள வேண்டும்” என்று வேண்டினார்.

10316. ஐராவதம் என்ற யானையால் வளர்க்கப்பட்ட தெய்வ யானையார், கிளி மொழியையும், முருக்கம்பூப் போன்ற சிவந்த வாயையும் உடைய வள்ளி நாயகியின் வரலாற்றை ஸ்னவ, பெருந்தகையோனான முருகன், தம் உள்ளத்தில் எழுந்த மகிழ்ச்சியுடன் இவற்றைக் கூறலானார்.

10317. “இங்கு என்னிடம் ஒன்றுபட்டிருக்கும் நீங்கள் இருவரும் நீண்ட வடிவத்தையுடைய அழகிய சக்கரத்தைக் கொண்ட செல்வரான திருமாலிடத்து முன் தோன்றினீர், அங்ஙனம் தோன்றிய நீவிர், வயது பன்னிரண்டு வரையும். எம் தோள்களைச் சேர விரும்பி, ஆளமை தொட்டுத் தவம் எசய்தீர்.

10318. “தவம் செய்து கொண்டிருந்த உங்களை நாம் அடைந்து, ‘உங்கள் தவத்துக்குப் பெரிதும் மகிழ்ந்து உங்களை அன்புடன் சேர்வோம். வீண்ணுலகத்திலும் மண்ணுலகத்திலும் தனித்தனிப் போய்த் தோன்றுங்கள்’ என்று முன்பு உங்களுக்குச் சொன்னோம்.

10319. “இருவருள் முதலில் தோன்றியவளான நீ யாம் உரைத்த ஒரு முறையைக் குறிக்கொண்டு மேக வாகனத்தையுடைய இந்திரனுக்குப் பெருமை பொருந்திய மகளாய்த் தோன்றி வளர்ந்தனை! அங்ஙனம் வளரும்போது யாம் அன்புடன் உன்னை மணம் செய்து கொண்டோம்.

10320 பிளவு கொண்ட பிறைநுதல் பேதைநின்
 ஆளைய ளாய்வரும் இங்கிவள் யாம்பகர்
 விளைவு நாடி வியன்தழன் மூழ்கியே
 வளவி தாந்தொல் வடிவினை நீக்கினாள்.

10321 பொள்ளென எத்தன் புறவுடல் பொன்றலும்
 உள்ளி னுற்ற வருவத் துடன்எழீஇ
 வளனி வெற்பின் மரம்பயில் சூழல்போய்த்
 தெள்ளி தில்நவம் செய்திருந் தாளரோ.

10322 அன்ன சாரல் அதனில் சிவமுனி
 என்னு மாதவன் எல்லையில் காலமாய்
 மன்னி நோற்புழி மாயத்தின் நீரதாய்ப்
 பொன்னின் மானொன்று போந்நில வுற்றதே.

10323 வந்து லாவும் மறிதனை மாதவன்
 புந்தி மாவொடு பொள்ளென நோக்கலும்
 அந்த வேலை யதுகருப் பம்கொள
 இந்த மாதக் கருவினுள் எய்தினாள்.

வேறு

10324 மானிவள் தன்னை வயிற்றிடை தாங்கி
 ஆனதொர் வள்ளி அகழ்ந்த பயம்பில்
 தானருள் செய்து தணந்திட அங்கண்
 கானவன் மாதொடு கண்டனன் அன்றே.

10320. “பிறைச் சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியை யுடைய தெய்வ நாயகியே, உன் தங்கையாகத் தோன்றிய இவள், நாம் உரைத்தலால் உண்டாகும் பயனை எண்ணிப் பெருமையுடைய தீயில் மூழ்கித் தெய்வ வளம் படைத்த பண்டைய வடிவத்தை நீக்கினாள்.

10321. “இவள், தனது புறமான தூலவுடல் விரைவாக அழிய, அதன் உள்ளே இருந்த குக்கும் உடம்புடனே எழுந்து, வள்ளி மலையில் மரங்கள் அடர்ந்த ஒரு சோலையில் போய்த் தெளிந்த நிலையில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

10322. “வள்ளிநாயகி தவம் செய்து கொண்டிருந்த அந்த வள்ளிமலைச் சாரலில் ‘சிவ முனி’ என்ற பெயரை உடைய மாதவன் ஒருவன் அளவில்லாத காலம் தவம் செய்பவனானான். அவன் அவ்வாறு தவம் செய்யுமிடத்தில் பொன் மான் பிணை ஒன்று மாயத் தன்மை உடையதாய் முனிவனின் முன் போய் உலவியது.

10323. “மாதவனான சிவமுனிவன் எதிரில் வந்து உலவும் பெண்மானை உள்ளத்தில்எழுந்த காம மயக்கத்தால், விரைந்து நோக்கினான். அதனால் அம்மான் கருக் கொண்டது. அப்போது அங்குத் தவம் செய்து கொண்டிருந்த இச்சுந்தரவல்லி அந்தக் கருப்பத்துக்குள் புகுந்தாள்.

10324. “அப்பெண்மான் இவளை வயிற்றில்சுமந்து, வள்ளிக் கிழங்கைத் தோண்டியெடுத்த ஒரு வள்ளிக்குழியில் ஈன்று விட்டு நீங்கியது. அங்கு மனைவியான கொடிச்சியுடன் சென்ற வேட்டுவ அரசனான நம்பி என்பவன் அக்குழந்தையைப் பார்த்தான்.

518. □ கந்தபுராணம்

10325 அவ்விரு வோர்களும் ஆங்கிவள் தன்னைக்
கைவகை யிற்கொடு காதலொ டேகி
எவ்வமில் வள்ளி யெனப்பெயர் நல்கிச்
செவ்விது போற்றினர் சீர்மக ளாக.

10326 திருந்திய கானவர் சீர்மக ளாகி
இருந்திடும் எல்லையில் யாமிவள் பால்போய்ப்
பொருந்தியும் வேட்கை புகன்றும் அகன்றும்
வருந்தியும் வாழ்த்தியும் மாயைகள் செய்தேம்

10327 அந்தமில் மாயைகள் ஆற்றிய தற்பின்
முந்தை உணர்ச்சியை முற்றுற நல்கித்
தந்தை யுடன்தமர் தந்திட நென்னல்
இந்த மடந்தையை யாமணஞ் செய்தேம்.

10328 அவ்விடை மாமண மாற்றி அகன்றே
இவ்விவள் தன்னுடன் இம்மென ஏகித்
தெய்வ வரைக்கணொர் சில்பகல் வைகி
ஊமவிழி யாய்இவண் வந்தனம் என்றான்.

10329 என்றிவை வள்ளி இயற்கை அனைத்தும்
வென்றிடு வேல்படை வீரன் இயம்ப
வன்றிறல் வாரண மங்கை வினாவி
நன்றென ஒன்று நவின்றிடு கின்றாள்.

10325. “நம்பியும் அவனுடைய மனைவியான கொடிச் சியும் அவ்விடத்தினின்று இவளைத் தந்தை கை தாய் கை என்ற கை விசேடங்களில், அன்புடன் மாறி மாறி ஏந்தி, இல்லத்துக்குச் சென்று உச்சரிப்பவர்க்குத் துன்பம் தாராத ‘வள்ளி’ என்ற பெயரை இட்டுத் தன் செல்வ மகளாக நன்கு வளர்த்து வந்தனர்.

10326. “திருந்திய வேட்டுவரின் மகளாகி வளர்ந்து வரும் காலத்தில், யாம் இந்த வள்ளி நாயகியிடம் போய் எம் வேட்கையை முறையிட்டுக் கூடியும் பிரிந்தும் பிரிவால் வருந்தியும் வாழ்த்தியும் இப்படிப் பல மாயைகளைச் செய்தோம்.

10327. “அளவில்லாத மாயைகளைச் செய்து அவற்றால் சோதனை நிகழ்த்திய பின், பழைமையான முன் உணர்ச்சியை முழுவதுமாகத் தந்து, தந்தையும் சுற்றத் தவரும் மணம் செய்து அளிக்க நேற்று இவளை நாம் மணம் செய்து கொண்டோம்.

10328. “மை தீட்டப்பட்ட கண்களையுடைய தெய்வநாயகியே! களவு ஒழுக்கத்தால் பெருமை பொருந்திய திருமணத்தைச் செய்து கொண்டு, இங்கே இருக்கும் இந்த வள்ளி நாயகியுடன் அவ்விடம் விட்டு நீங்கித் தெய்வத் தன்மை கொண்ட திருத்தணிகை மலைக்குச் சென்று, ஒரு சில தினம் அங்குத் தங்கி இந்தக் கந்த மலைக்கு வந்தோம்” என்று இவ்வாறு வள்ளி நாயகியின் வரலாற்றை எடுத்து முருகப் பெருமான் உரைத்தார்.

10329. என்று இவ்வாறு வள்ளியின் வரலாற்றை வெல்லும் வேலையுடைய முருகப் பெருமான் கூறியருள, வலிய ஆற்றலையுடைய ஐராவத யானையால் வளர்க்கப் பட்ட தெய்வயானை அம்மையார் கேட்டு ‘நல்லது’ என்று கூறித் தாமும் ஒன்றைச் சொல்லலானார்.

520 □ கந்தபுராணம்

வேறு

- 10330 தொல்லையின் முராரி தன்பால் தோன்றிய
இவளும் யானும்
எல்லையில் காலம் நீங்கி யிருந்தனம் இருந்திட்
டேமை
ஒல்லையில் இங்ஙன் கூட்டி யுடனுறு வித்த
உன்றன்
வல்லபந் தனக்கி யாஞ்செய் மாறுமற் றில்லை
என்றாள்.
- 10331 மேதகும் எயினர் பாவை விண்ணுல குடைய
நங்கை
ஒதுசொல் வினவி மேனாள் உனக்குயான் தங்கை
யாகும்
ஈதொரு தன்மை யன்றி இம்மையும் இளைய
ளானேன்
ஆதலின் உய்ந்தேன் நினைனை அடைந்தனன்
அளித்தி என்றாள்.
- 10332 வன்றிறல் குறவர் பாவை மற்றிது புகன்று
தெளவை
தன்றிருப் பதங்கள் தம்மைத் தாழ்தலும் எடுத்துப்
புல்லி
இன்றுனைத் துணையர்ப் பெற்றேன் எம்பிரான்
அருளும் பெற்றேன்
ஒன்றெனக் கரிய துண்டோ உளந்தனில் சிறந்த
தென்றாள்.
- 10333 இந்திரன் அருளும் மாதும் எயினர்தம் மாதும்
இவ்வா
றந்தரஞ் சிறிது மின்றி அன்புடன் அளவ ளாவிச்
சிந்தையும் உயிரும் செய்யும் செயற்கையும் சிறப்பு
மொன்றாக்
கந்தமு மவரும் போலக் கலந்துவே நின்றி
யுற்றார்.

10330. “முன்காலத்தில் திருமாலிடத்தில் தோன்றிய இவனும், நானும் அளவற்ற காலம் பிரிந்திருந்தோம். அவ்வாறு, இருந்த எம்மை, விரைவில் இங்குக் கூட்டித் தங்களுடன் ஒன்றாக இருக்கச் செய்த தங்கள் வல்லமைக்கு யானும் இவனும் செய்யத்தக்க பிரதி உபகாரம் யாதும் இல்லை!” என்று தெய்வயானை சொன்னார்.

10331. மேன்மையுடைய குறவர் மகளான வள்ளி நாயகியார் தேவலோகத்தையுடைய தெய்வ நாயகியார் உரைத்ததைக் கேட்டு, முன்பிறவியில் நான் உனக்கு உடன் பிறந்த தங்கையாகும். இந்த ஒரு காரணத்தாலே அன்றி, இப்பிறப்பிலும் வேறொரு முறையால் தங்கையாய் ஆனேன். ஆதலால் உம்மைச் சரண் அடைந்து உய்ந்தேன். தங்கையான என்னைக் காத்தருளுக” என்று வேண்டினார்.

10332. வலிய ஆற்றல் உடைய வேட்டுவர் மகளான வள்ளி நாயகியார் இதனைச் சொல்லித் தமக்கையான தெய்வ நாயகியாரின் அடிகளில் வணங்கினார். அவர் வள்ளி நாயகியாரை எடுத்துத் தழுவி, “இந்த நல்ல நாளில் உன்னைத் தங்கையாகப் பெற்றேன். அம்மட்டுமன்று, எம்பெருமானின் அருளையும் பெற்றேன். இதனால் இவற்றைக் காட்டிலும் மற்றொன்று பெறுவதற்கு அரியதாய், உள்ளத்தில் பொருந்தி கொள்ளை கொள்ளக் கூடியதாய், எனக்கு உண்டோ?” என்று உரைத்தார்.

10333. இந்திரன் மகளான தெய்வயானையும் வேடர் மகளான வள்ளி நாயகியாரும் இங்ஙனம் வேற்றுமை சிறிதும் இல்லாது அன்புடன் உரையாடி உயிரும் உள்ளமும் செய்யும் செயலும் நாயகனார் செய்யும் சிறப்பும் ஒன்றையாக மலரும் மணமும் போல ஒன்றி இருமை இன்றி ஒருவரைப் பற்றிக் கொண்டு இருவரும் ஒருவராய் இருந்தனர்.

522 □ சுந்தரபுராணம்

- 10334 இங்கிவர் இருவர் தாழு மியாக்கையும் உயிரும்
 போலத்
 தங்களில் வேறின் றாகிச் சரவண தடத்தில் வந்த
 புங்கவன் தன்னைச் சேர்ந்து போற்றியே ஒழுக
 லுற்றார்
 கங்கையும் யமுனை தானும் கனைகட லுடன்சேர்ந்
 தென்ன.
- 10335 கற்றையங் கதிர்வெண் டிங்கள் இருந்துழிக் கனலிப்
 புத்தேள்
 உற்றிடு தன்மைத் தென்ன உம்பர்கோன் உதவு
 மானும்
 மற்றைவில் வேடர் மானும் வழிபடல் புரிந்து
 போற்ற
 வெற்றியந் தனிவேல் அண்ணல் வீற்றிருந் தருளி
 னானே.
- 10336 கல்லகங் குடைந்த செவ்வேல் கந்தனோர் தருவ
 தாகி
 வல்லியர் கிரியை ஞான வல்லியின் கிளையாய்ச்
 சூழப்
 ஸ்ரீயிர்க் கருளைப் பூத்துப் பவநெறி காய்த்திட்
 டன்பர்
 எல்லவர் தமக்கு முத்தி இருங்கனி உதவும் என்றும்.
- 10337 பெண்ணொரு பாகம் கொண்ட பிஞ்ஞகன்
 வதனம் ஒன்றில்
 கண்ணொரு மூன்று வைகுங் காட்சிபோல்
 எயினர் மாதும்
 விண்ணுல குடைய மாதும் வியன்புடை தன்னின்
 மேவ
 அண்ணலங் குமரன் அன்னார்க் கருள்புரிந்
 திருந்தான் அங்கண்.

10334. இங்கு இந்த இருவரும் உடலும் உயிரும் போலத் தங்களுள் பேதம் இல்லாது, சரவணப் பொய்கையில் அவதரித்த மேலானவரான முருகப் பெருமானைக் கங்கையும் யமுனையும் ஒலிக்கின்ற கடலுடன் சேர்ந்து ஒன்றாவதாம் எனச் சேர்ந்து, அப்பெருமானை வழிபட்டு அவர் வழியில் ஒழுகலானார்.

10335. திரண்ட அழகிய கதிர்களையுடைய கதிரவனும் வெண்மையான சந்திரனும் ஒன்றாய் இருந்த இடத்தில் அக்கினியான தெய்வம் அவற்றுக்கு நடுவில் இருக்கின்ற தன்மையைத் தமது வீற்றிருக்கை ஒத்துள்ளது எனக் கூறும் படி, இந்திரனின் மகளான தெய்வயானையும் வில்லையுடைய வேடரின் மகளான வள்ளி நாயகியும், வழிபாடு செய்து துதிக்க, வெற்றி பொருந்திய ஒப்பில்லாத வேலையுடைய முருகப்பெருமான், அவர்களுக்கு நடுவில் வீற்றிருந்தார்.

10336. கிரவுஞ்ச மலையை உள்ளே துளைத்து அழித்த வேலையுடைய முருகப்பெருமான், நிகரில்லாத தெய்வ மரமாகக், கொடிபோன்ற மனைவியர் இருவரும், கிரியை ஞானம் என்னும் இனிய சுற்றமாய்த் தருவான தம் மீது பற்றிச் சுற்றிப் படரப் பலவான உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டுத் திருவருளான மலர் மலர்ந்து, பிறவி வழியான காய் காய்த்து, அவற்றால் ஞானம் கைகூடிய அயராத அன்பர் எல்லார்க்கும் முத்தி என்று பெருமையுடைய கனியை எப்போதும் இடையீடின்றி அனுபவிக்குமாறு அளித்தருளுவார்.

10337. உமையம்மையாரை ஒரு பக்கத்தில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானின் திருமுகத்தில் சந்திர சூரிய அக்கினிகளான நிகரில்லாத மூன்று திருக்கண்கள் ஒன்றாக உள்ள காட்சியைப் போலக், குறவர் மகளான வள்ளி நாயகியும், வீண் உலகத்தை உடைய தெய்வ யானையும் பெருமை பொருந்திய இரண்டு பக்கங்களிலும் இருக்க, திருமுருகப் பெருமான் அந்த இருவருக்கும் அருள் செய்து, அந்தக் கந்த மலையில் அவருடன் மூவரசுக் காட்சியளித்து அவர் நடுவில் வீற்றிருந்தார்.

524 □ கந்தபுராணம்

- 10338 சேவலுங் கொடிமான தேரும் சிறைமணி மயிலுந்
தொன்னாள்
மேவருந் தகரும் வேலும் வேறுள படைகள்
யாவும்
மூவிரு முகத்து வள்ளல் மொழிந்திடு பணிகள்
ஆற்றிக்
கோவிலின் மருங்கு முன்னுங் குறுகிவீற் றிருந்த
மன்னோ.
- 10339 ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க அறுமுகம் வாழ்க
வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க குக்குடம் வாழ்க
செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க யானைதன் அணங்கு
வாழ்க
மாறிலா வள்ளி வாழ்க வாழ்கசீர் அடியார்
எல்லாம்.
- 10340 புன்னெறி அதனில் செல்லும் போக்கினை விலக்கி
மேலாம்
நன்னெறி ஒழுகச் செய்து நவையறு காட்சி நல்கி
என்னையும் அடியன் ஆக்கி இருவினை நீக்கி
யாண்ட
பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாதபங் கயங்கள்
போற்றி.

வேறு

- 10341 வேல்சேர்ந்த செங்கைக் குமரன்வியன் காதை
தன்னை
மால்சேர்ந் துரைத்தேன் தமிழ்ப்பாவழு வுற்ற
தேனும்
நூல்சேர்ந்த சான்றிர் குணமேன்மை நுவன்று
கொள்மின்
பால்சேர்ந் ததனாற் புனலும்பய னாவ தன்றே.

10338. சேவல் கொடியும், கொடியுடைய குதிரை பூட்டப்பட்ட தேரும், மரகத மணிபோன்ற பசுந்தோகையை யுடைய மயில் ஊர்தியும், முன் ஒரு காலத்தில் நாரதர் செய்த வேள்வியில் வந்த ஆட்டுக்கடா வாகனமும், வேலும், மற்றப் படைகள் யாவும், ஆறு முகங்களையுடைய வள்ளலான முருகப் பெருமான் இடும் பணிகளைச் செய்து கொண்டு, ஆலயத்தின் பக்கங்களிலும் சந்நிதியிலும் இருந்து வீறுடன் விளங்கின.

10339. செம்மையான தூய விருப்பத்துக்கு இடமான முருகப் பெருமானின் அகன்ற பன்னிரண்டு தோள்கள் வாழ்க! ஆறு திருமுகங்கள் வாழ்க! கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்த நிகரற்ற வெற்றி வேல் வாழ்க! சேவல் கொடி வாழ்க! அப்பெருமான் ஊரும் மயில் வாழ்க! தெய்வ யானை வாழ்க! நிகரில்லாத வள்ளி நாயகியார் வாழ்க! சிறப்புடைய அடியார் எல்லாம் பேரானந்தப் பெருவாழ்வு வாழ்க!

10340. கீழான புன்புல நெறியில் செல்லும் என் போக்கைத் தடுத்து நிறுத்தி, மேன்மையான நல்ல நெறியிலே நடக்கச் செய்து, குற்றமில்லாத மெய் உணர்வை அருள் செய்து, ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னையும் தமக்கு அடியவனாக ஆக்கி, நல்வினை தீவினைகளாகிய இருள் சேரும் இருவினைகளையும் ஆட்கொண்ட பன்னிரண்டு அகன்ற தோள்களையுடைய அருள் வள்ளலான முருகப் பெருமானின் திருவடி மலர்களை வணங்குவோமாக!

10341. வேல் பொருந்தியிருக்கும் சிவந்த கையை யுடைய முருகப்பெருமானின் பெருமையுடைய சிவகதையை மயக்கம் கொண்டு பிதற்றி விட்டேன். என் பிதற்றலான தமிழ்ப் பாடல் என்ற இப்புராணம் பிழைகள் நிரம்பிய தேனும், நூலறிவுடைய சான்றோர்களே! இந்தப் புராணப் பொருளின் குணங்களைப் பாராட்டி அவ்வாற்றால் இந்தப் புராணத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்! இனிய பாலுடன் சேர்ந்ததால் இனிமையற்ற நீரும் பயன்படுதல் உண்டே! என் பாடலும் பாலொடு கலந்த நீராகும்!

526 □ கந்தபுராணம்

10342 பொய்யற்ற கீரன் முதலாம்புல வேர்பு கழ்ந்த
ஐயற் கெனது சிறுசொல்லும் ஒப்பாகும் இப்பார்
செய்யுற் றவன்மால் உமைபூசைகொள் தேவ
தேவன்
வையத்த வர்செய் வழிபாடு மகிழும் அன்றே.

10343 என்னா யகன்விண் ணவர்நாயகன் யானை நாமம்
மின்னா யகனான் மறைநாயகன் வேடர் நங்கை
தன்னா யகன்வேல் தனிநாயகன் தன்பு ராணம்
நன்னா யகமா மெனக்கொள்கஇஞ் ஞால
மெல்லாம்.

10344 வற்றுா அருள்சேர் குமரேசன்வண் காதை
தன்னைச்
சொற்றாரும் ஆராய்ந் திடுவாரும் துகளு நாமே
கற்றாருங் கற்பான் முயல்வாரும் கசிந்து கேட்கல்
உற்றாரும் வீடு நெறிப்பாலின் உறுவர் அன்றே.

10345 பாராகி ஏனைப் பொருளாய் உயிர்ப்பன்
மையாகிப்
பேரா ஷயிர்கட்கு உயிராய்ப் பிறவற் றுமாகி
நேராகித் தோன்றல் இலாதாகி நின்றான் கழற்கே
ஆராத காத லொடுபோற்றி அடைதும் அன்றே.

தட்சகாண்டம் முற்றிற்று.

கந்தபுராணம் முற்றுப் பெற்றது

10342. இந்தப் பூமியைப் படைத்த நான்முகனும் திருமாலும் உமையம்மையாரும் செய்யும் பூசையை ஏற்றருளும் சிவபெருமான், இந்தப் பூமியில் உள்ளவர் செய்யும் வழிபாடான பூசையையும் ஏற்று மகிழ்கின்றார் அல்லரோ? இங்ஙனமே, பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் பெருமானான நக்கீரர் முதலான சங்கப் புலவர் புகழ்ந்து பாடிய முருகப்பெருமானுக்கு, என் புல்லிய சொல்லின் கூட்டமான பாடலும் ஏற்புடையதேயாகும்.

10343. என் குருநாதனும், தேவரின் தலைவனும், குற்றமற்ற கற்பினை உடைய தெய்வயானையின் கணவனும், நான்கு வேதங்களுக்குத் தலைவனும், வேடர்குல மங்கை வள்ளிநாயகியாரின் கணவனும், வேலையுடைய ஜப்பில்லாத நாயகனுமாகிய முருகப்பெருமானின் புராணமான இந்தக் கந்தபுராணம், புராணங்களுக்கெல்லாம் நல்ல நடுநாயகமாகும் என்று இந்த வுலகம் எல்லாம் கொண்டாடுவதாகு!

10344. வற்றுதல் இல்லாத அருட்பெருக்கைக் கொண்ட முருகப்பெருமானின் அருள் வளம் பொருந்திய புராண வரலாற்றைத் தகுந்தவர் கேட்குமாறு சொன்ன வரும், புராணத்தின் மெய்ப்பொருளை ஆராய்ந்து, காண்ப வரும், குற்றம் வராமல் கற்றவரும், புராணத்தில் வல்ல வரிடம் கற்க முயல்பவரும், புராணத்தை வாசிக்கக் கசிந்து உருகிக் கேட்டவரும் வீடு பெற நிற்பவரே ஆவர்.

10345. இந்த மண்ணுலகமாகியும், மற்ற நான்கு பூதங்கள் சந்திர சூரியர் என்ற இவைகளாகியும், பல உயிர்கள் ஆகியும், தம்மை விட்டு என்றும் அகலாத நிலையான உயிர்களுக்கு அவை இயங்குதற்காக பரமான்மா ஆகியும், மற்றப் பொருள்களாகியும், நேரில் தோன்றுதல் இல்லையாகியும் நின்றருளும் பரம்பொருளின் திருவடியில் தெவிட்டாத காதலுடன் துதி செய்து அடைக்கலம் ஆவோமாக!

தட்ச காண்டம் முற்றிற்று.

கந்த புராணம் முற்றுப்பெற்றது.

“ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க
ஆறுமுகம் வாழ்க வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க
குக்குடம் வாழ்க செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க
யானைதன் அணங்கு வாழ்க
மாறிலா வள்ளி வாழ்க
வாழ்கசீர் அடியார் எல்லாம்”

(இப்பாடலின் உரை விளக்கத்தை இத்தொகுதி 525 ஆம் பக்கம் காண்க.)

